

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SÜMEYYE KOÇ

EMANET ASKI

Gimeli
İşkleri
Göndürmeli

indigo

Onu nasıl kaybettiğimi
biliyordum.

Birini çok istemek,
haddinden fazla istemek
iyi değildi.

İnsanın içindeki
sevginin fazlası bile,
kalbinin sonunu getiren
bir zehirdi.

Ama o, beni neden
kaybettiğini hiçbir zaman
bilemeyecekti.

İçimi görmek yerine,
içimi öldürmeyi seçmeseydi,
belki...

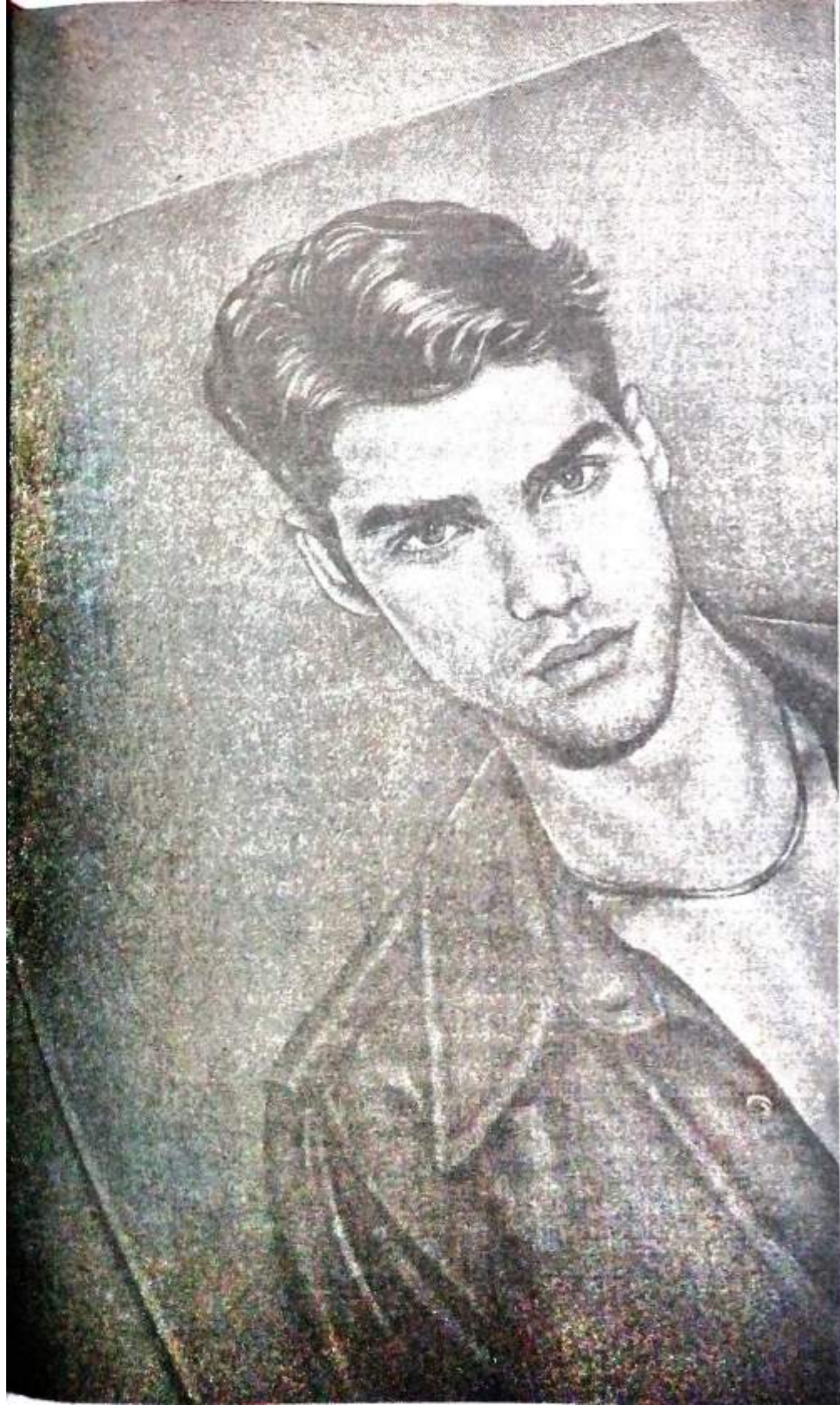
SÜMEYYE KOÇ

Şimdi İsklari
Göndürmeli

EMANET AŞK I

İ N D İ G O K İ T A P

Saraybosna, 25 Ağustos 1994

Tanyeri, keskin bir makas gibi ortadan ikiye bölmüştü gecenin karanlığını.

Ceyna sabahın yaklaştığını, gecenin kurşuniye dönen renginden değil, peş peşe patlayan bombalardan anladı. Bu kulak parçalayıcı sesler iki yıldır devam eden kanlı savaşın yoldaşydı ve o, savaşa hiç alışmamıştı. Korku ve gözyaşlarıyla uykuya daldığı geceler sabaha varırken ilk patlamanın gürültüsüne sıçrayarak uyanırdı. Fakat ilk defa korkmuyordu. Bombalar şehre sağanak yağmur gibi yağarken gözlerini bile kırpmıyordu.

Çünkü artık kaybedecek, uğruna mücadele edecek hiç kimse kalmamıştı. Bu savaş ondan annesini, ablasını ve dün gece babasını çalmıştı.

Harabeye dönmüş bir evin yıkılmış duvarları arasında geçirmişti geceyi. Saatlerdir buradaydı, yıkıntılar arasında kalmış geniş bir tahta parçasının üzerinde oturuyordu. Sırtını yasladığı soğuk, pürüzlü duvar onu hasta edebilirdi ama o umursamıyordu. Artık ne yitip giden gecenin bir önemi kalmıştı ne de doğacak sabahın... Ne alacağı nefeslerin ne de ruhuna emanetçilik eden gencecik bedeninin...

Gökyüzü usul usul aydınlanırken, durmaksızın patlayan bombaların seslerini gözleri kapalı dinledi. Ve bir tane sinin bu yıkıntıya tesadüf edip, bedenini paramparça etmesi için dualar etti. Ölmek istiyordu ama inancı gereği kendi kendini öldüremezdi. Hiç günah işlememiş olsa da yaşarken cehennemi tatmıştı. Tüm sevdiklerinin gözü önünde can vermesi en ağır ceza olsa gerekti. Savaşta ölenlerin şehit sa-

yıldığını biliyordu; tıpkı ailesindeki herkes gibi... Kendisi de şehit olmak istiyor, uzaklarda bir yerde vaat edilen cennette huzur bulmayı diliyordu.

Yorulmuştu.

Ölümünün savaş yüzünden olacağını düşünürken göğüs boşluğuna ağır bir sancı saplandı. Kaybettiklerinin acısı genzini yakarak gözyaşlarına dönüştüğünde sessizce mırıldandı.

“Babam öldü, babam öldü.”

Birbiri ardına düşen yaşlar, acıdan nefes alamadığı her saniye daha da şiddetlenerek yüzünü ıslatıyordu. Bomba sesleri birden kesilince, yakınlardan gelen ayak sesleri genç kızı telaşlandırdı. Hareket etmek ve gece vakti sığındığı bu yıkık dökük evden uzaklaşmak istiyordu. Ama kıpırdamıyordu, gecenin ayazı onu etkisiz hale getirmişti. Ölümden korkmuyordu, sadece Sırp Askerlerine yem olmadan, onurlu bir şekilde göç etmek istiyordu bu dünyadan.

Adımların yaklaştığını hissettiğinde kaçamayacağını, kaçsa bile hemen yakalanacağını düşündü. Zihnini hummalı bir korku sardı fakat bedeninde gücün zerresi yoktu. Buradan geçip giden birinin onu görmesi imkânsızdı ama Sırp Askerleri altına bakılmadık taş bırakmıyorlardı. Askerlerin bir kurşun sıkıp onu hemen ölüme kavuşturacağını bilse hiç saklanmaz karşısına dikilirdi. Ama eziyet etmelerinden ölesiye korkuyordu. Kimsesiz kalmış kadınların neler yaşadığını çok iyi biliyordu.

Birinin, içinde bulunduğu yıkıntı eve girdiğini fark ettiğinde elleriyle ağzını kapattı. Olabildiğince kıvrıldı, nefes almayı bile bıraktı. Etrafında dolaşıyorlardı. Onu bulmaları an meselesiydi; çok korkuyordu. *Şimdi değil*, diye yakardı içinden. *Lütfen, lütfen şimdi değil*.

O an hiç ummadığı bir şey oldu. Sesini duymayı hiç beklemediği biri, “Ceyna!” diye fısıldadı.

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Kalbi korkuyla tekledi, tüyleri ürperdi. Başını kaldırıp karşısında onu görünce rahat bir nefes aldı. Bedeni güçsüzce gevşerken gözyaşları sicim gibi akmaya devam etti. Ona şaşkınlıkla bakan adama koşup sarılmak istedi, yapamadı. Gücü yoktu. Karşısında duran, Kenan'dı. Genç bir Türk Askeri. Savaşın ikinci senesinde vatanını bırakıp Saraybosna'ya gelen ve zalimlerin karşısında duran, cesur bir Türk Askeri.

Babasına pek çok kez yardım etmiş, onları defalarca korumuştur Kenan. Ceyna onu son gördüğünde -daha birkaç gün önce- babası hayattaydı. Kenan'ın acilen Türkiye'ye dönmesi gerekmişti, en azından öyle söylemişti ama hâlâ buradaydı işte. Ceyna'nın yaşlı gözleri onu yanıltmıyorsa Kenan kanlı canlı karşısında duruyordu.

Koşarak ona doğru gelen adamın yüzünü bile göremiyordu gözyaşlarından. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi sarsıla sarsıla ağlıyordu. Kenan usulca eğildi ve dizlerini tozlu topraklı yıkıntıların üzerine bastırdı. Bir eliyle genç kızın elinden tuttu, diğer eliyle sıırsıklam olmuş çenesine dokundu. Ceyna o an anladı Kenan'ın bir hayalden ibaret olmadığını. Yaradan canını almamıştı ama onu burada bir başına da bırakmamıştı.

"Buz gibi olmuşsun," dedi Kenan, sesi hüznün doluydu. Genç kızın soğuktan morarmış beyaz tenine ve kan çanağına dönmüş yemyeşil gözlerine içi giderek baktı.

"Baban nerede?" Genç adam cevabı tahmin ediyor ve duymaktan çok korkuyordu. "Sen burada ne arıyorsun?"

Sıkıştığı yerden doğrulmasına yardım ederek oturtup etrafa kısa bir göz attı. Görünürlerde Sırp Askerleri yoktu ama her an gelebilirlerdi. Hemen gitmeliydiler. Bombaların yıkmadığı tek bir çatı kalmamıştı, ortalık terk edilmiş bir kasaba kadar sessizdi.

Sırtını tekrar soğuk duvara yasladığında tenine camdan iğneler batıyormuş gibi irkildi genç kız. "Babam artık yok," diyebildi hıçkırıklarının izin verdiği kadarıyla. Ellerini saran sıcak avuçlar

babasınıninkilere benziyordu. Daha çok ağladı. Bir daha babasının sıcaklığını hiç hissedemeyecek olmasına ağladı.

“Ceyna, ağlama...” Kenan, nasıl davranması gerektiğini de bilmiyordu. “Söyle bana, babana ne oldu?”

Genç kızın soğuktan buz kestiğinin farkındaydı. İçinden ona sarılmak, şefkatle kollarının arasına alıp onu ısıtmak ve sapsarı saçlarını okşayarak teselli etmek geliyordu ama yapamazdı. Umut var mıydı, bilmiyordu. Savaşın bu yıl sona ereceği söyleniyordu ama Saraybosna’nın durumu pek iç açıcı değildi. Binlerce insan katledilmişti ve katliam devam ediyordu. Geçen yıl kaybettiği annesi ile ablasının ardından Ceyna’nın tek dayanağının babası olduğunu bilirken onun da öldüğünü duymaya katlanamazdı Kenan. Küçük bir kızdı Ceyna, nasıl dayanırdı bu zalim savaşa?

“Vedran,” dedi Ceyna, sesi boğuk, boğazı düğüm düğümdü. “Vedran, babamı öldürdü.”

Kenan’ın yüzüne sirayet eden şaşkınlığı sesine de yansdı. “Vedran... Babanı mı öldürdü?”

Genç kız başını salladı. “Babamdan beni istedi. Benim evde olduğumu, ondan saklandığımı bilmiyordu. Babam itiraz edince onu öldürdü. Tek kurşunla, kafasına...” Hıçkırıkları konuşmasını böldüğünde Kenan’ın merhamet kokan parmakları yüzünde gezindi. “Kaçtım ama beni bulacak biliyorum. Ölmek istiyorum Kenan!”

“Vedran seni bulamayacak,” dedi Kenan. Teselli etmek değil genç kızın acısını dindirmek istiyordu. Ceyna’nın uzun, sarı saçlarını omuzlarından geriye itti ve gözyaşlarını onu incitmekten sakınarak sildi. “Ölmeyeceksin, kurtaracağım seni.”

“Nasıl?” Ceyna’nın sesi isyan doluydu, hıçkırmadan önce güçlkle yutkundu. “Nereye kadar? Ne zamana kadar?”

“Seni Türkiye’ye götüreceğim.”

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

“Türkiye’ye mi?”

“Evet. Benimle geleceksin.”

Ceyna kanadı kırık bir kuş gibi çırpınarak ona tutunmaya çalıştıkça, gözleri gözlerine korkuyla baktıkça yüreğinden bir şeyler kopuyordu. Babasına bir söz vermişti. Tutabileceğinden emin bile değildi ama göz göre göre nasıl bırakırdı onu burada, Vedran gibi zalimlerle dolu cehennemin ortasında? Genç kızın narin bedenini kucaklayıp yıkıntıların arasından kurtarıırken, kendisine tutunan güçsüz elleri hissetti.

Kulağına eğilip, “Söz veriyorum, ölmeyeceksin. Seni yaşatmak için elimden geleni yapacağım,” dedi Kenan. Bu yeminin, sarsıcı bir sevdanın ya da hiç hak etmedikleri bir sonun başlangıcı olacağını bilemeden...

1

Mutluluğun Kalbine Saplanan Kör Bıçak

♪ Feridun Düzağaç – Kül ♪

İstanbul, 25 Ağustos 2018

Tavanda gürültüyle dönüp duran vantilatörü seyrederek geçirdiğim dakikalar boyunca, karşımda oturan herifin huzursuz edici bakışlarına maruz kalmıştım. Burası bir ilçe emniyet binasıydı ve ondan şikâyetçi olduğum için buradaydım.

Otuzlu yaşlarının ortalarında, varlıklı bir adamdı. Çevresi tarafından kabul gören ve saygı duyulan biriydi ama bir kadına nasıl davranılması gerektiğini bilmiyordu. Yetmezmiş gibi saygı da duymuyordu. Muhtemelen, “Aslan oğlum benim!” diye pohpohlanmış, “Erkek adamdır, yapar...” diye sırtı sıvazlanmış ve her yanışında, “Olur böyle şeyler,” diye ayıbı örtülmüş erkek müsveddelerindendi.

Müsvedde diyorum çünkü beni sözlü olarak taciz etmişti. Korkup tacizine boyun eğseydim daha fazlasını da yapabilirdi. Neyse ki cesur davranmıştım; gün karakolda bitmişti.

Bakışlarımı tavandan çekip yüzüne baktığımda, çamur bataklığını andıran kahverengi gözleriyle karşılaştım.

“O pis gözlerini çek üzerimden,” diye çıkıştığımda sinir bozucu bir şekilde sırtıttı ve karşılıklı oturduğumuz sandalyelerin arasında az bir mesafe olmasına aldırmadan bacaklarını genişçe açarak arkasına yaslandı.

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Adını biliyordum; Murat Yıkılmaz. Yarı zamanlı çalışmak için başvurduğum şirketin patronuydu.

“Şikâyetini geri al da kapansın bu mesele.” Siyah takımının içindeki beyaz gömleğinin bir düğmesini daha araladı. Dudakları iğrenç bir gülümsemeyle kıvrılırken bana göz kırptı. Bense yumruklarımı sıktım çünkü suratına indirmemek için zor tutuyordum kendimi. Ayakkabısının ucunu ayakkabımın ucuna değdirdiğinde irkilerek bacaklarımı geri çektim ve ayaklarımı oturduğum sandalyenin altına doğru kıvırdım.

“Beni karakolda bile taciz etmeye devam ediyorsun!” diye bağırdım. O sırada masadaki polis memuru tedirgin bir şekilde önce bana sonra karşımdaki herife bakarak kaşlarını çattı. “Nerede olduğunuzu hatırlatmamı ister misiniz?” diye uyardı. Bakışları ikimizin arasında gidip geliyordu. “Birbirinize laf atmayı kesin yoksa ikinizi de alacağım içeriye!”

“Benim bir şey yaptığım yok Memur Bey,” dedi hiç suçluluk hissetmeden. “Siz de görüyorsunuz ki sakince oturuyorum burada.” Parmağıyla beni işaret etti. “Bu kız iftira atıyor, ben kimseyi taciz etmedim. Asıl ben ondan şikâyetçiyim. İsteddiği ilgiyi göremeyince, beni tacizle suçladı. Yetmezmiş gibi kafama bardak fırlattı.”

Bilerek yapıyordu. Sırf kendini haklı çıkarabilmek için beni kışkırtmaya çalışıyordu. Sakin kalmam mümkün değildi ama fevri davranırsam haksız duruma düşeceğimi bildiğimden kendimi tuttum. Neyse ki sabırlı bir insandım.

“Keşke kafanı kırsaydım,” dedim sadece onun duyabileceği şekilde. “O zaman böyle pişkin pişkin konuşamazdın!”

Bakışlarımı polis memuruna çevirdim, “Yalan söylüyor!” dedim hiddetle. “İftira atmıyorum, söylediklerimin hepsi doğru.”

“Kimin doğru söylediğini nereden bileyim ben hanımefendi?” dedi genç polis bıkkın ifadesi ve alaylı ses tonuyla. “Ayrıca buna komiserim karar verir.”

“Arif!” diye seslendi biri; başımı çevirip bakmadım. “İfadeleri bana gönder.”

“Gönderiyorum komiserim.”

“Murat Bey siz odama geçin, meselenin aslını konuşalım,” dedi komiser.

Murat denen haysiyet yoksunu, “Pekâlâ,” diyerek kalkarken ayakkabısıyla bir kez daha ayağımı dürtmeyi başardı. Bu, tüm sinirlerimi zıplatsa da bir şey söylemeden ters bir bakış atarak yanımdan uzaklaşmasını bekledim. Giderken bile gözleri üzerimdeydi, pis pis sırtıtmaya devam ediyordu. Kendisine fazla güveniyordu. Buradan elini kolunu sallaya sallaya çıkacağını bildiğinden oldukça rahat davranıyordu.

Hemen dönüp bize doğru bakan komisere seslendim. “Hangi meselenin aslını konuşacaksınız?” Sesim öyle sert çıkmıştı ki karşımdaki adam kaşlarını çatı. “Doğruyu söyleyen benim, siz neler olduğunu sadece ondan dinleyeceksiniz. Ben haklıyken haksız duruma mı düşeceğim?”

Komiser bana ters bir bakış attı. Cevap vermeye tenezzül etmeden dönüp odasına girdi; Murat denen pislik de bana son kez sırtııp komiserin arkasından yürüdü.

Tekrar önüme dönüp, “Ben burada kös kös oturmaya devam mı edeceğim?” diye sordum polise.

Genç polis isteksizce yüzüme bakıp, “Evet,” dedi. Sonra hafifçe eğilerek, “Sen kimden şikâyetçi olduğunun farkında değilsin,” diye fısıldadı. “Dua et, o senden şikâyetçi olmasın!”

“Siz bana ne anlatıyorsunuz?” diye sordum şaşkınca. “Polisi çağıran ve şikâyetçi olan benim. Tacize uğradım! Neden suçlu konumuna düşecekmişim ki?”

Genç polis dudaklarını büktü. Öfkeden saçlarımı yolmam an meselesiydi, kendimi zor tuttum. *Sabırlı ol Açıya. Sabırlı ol, baban gelmek üzere. Esas bu adamlar senin kimin kızı olduğunun farkında değil.*

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

“Sırf o adam önemli biri diye haksız duruma mı düşeceğim yani?” dedim şaşkınlıkla karışık bir alayla. Polis memuru ne diyeceğini bilemeyip aval aval yüzüme bakmaya devam etti ve umarsızca bilgisayarına döndü.

“Kim haklı kim haksız bilmem. Gözümle görmedim sonuçta. Ama Murat Bey’i tanırız, biliriz. Bir kanıtın yok, komiserim sana mı inanacak ona mı?”

Ne söylersem söyleyeyim fark etmeyeceğini anlayınca sustum ve beklemeye devam ettim. Hayatımda ilk defa karakola düşmüştüm ve ilk defa böyle bir mesele için babamı işinden alıkoyup yollara düşürmüştüm. Çocukluğumda okulda hiç kavga etmemiş, babamın başını eğdirmemiştim. Her zaman övünmesine vesile olmuşum çünkü onun gibi bir adama, iyi bir evlat olmayı borç bilmişim.

Birkaç uzun dakika sabırla bekledikten sonra babamın sesi tüm dikkatleri üzerine çekti. “Kızım?”

Heybetli adımlarla yaklaşıyordu ve herkesin gözü onun üzerindeydi. Onu gören birinin dönüp bir daha bakmaması mümkün değildi çünkü oldukça uzun ve yapılı biriydi. Sert ve asil duruşuyla girdiği her ortamda dikkatleri üzerine çekmeyi başarıyordu. Aldığı yaşlar ondan hiçbir şey eksiltmemiş bilakis karizmasını artırmıştı sanki.

Görür görmez ayağa kalkıp koşarcasına yanına gittim. “İyi misin?” diye sordu, siyah ve gür kaşları endişeyle çatılmış, koyu kahve gözleri korkuyla kısılmıştı.

“Ben iyiyim,” dedim sessizce. “Kendini bilmez bir adamdan şikâyetçi oldum ama haklılığımı ispatlayamıyorum.”

Babamın sert bakışları etrafı taradı. “Kimden şikâyetçi oldun? Kim ne yaptı sana?”

Nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum çünkü babamdan habersiz gittiğim iş görüşmesinde almıştım başıma bu belayı. Ama

adamın sapık çıkabileceği aklımın ucundan geçmemiştir. Sanırım ortalığı velveleye verip şikâyet edeceğim de onun aklının ucundan geçmemiştir. Korkutup köşeye sıkıştıracağı, rahatlıkla taciz edebileceği bir kız olarak görmüştü beni. Bense önce kafasına bardak fırlatıp ardından polisleri aramıştım.

“İş görüşmesine gittim,” dedim dürüstçe. Babamın bu kez kızgınlıkla çatılan kaşları gözlerimi kaçırmama sebep olsa da anlatmaya devam ettim. “Çalışmamı istemediğini biliyorum, bana kızacaksın belki ama böyle olacağını tahmin edemedim. Sadece kendi ayaklarım üzerinde durabileceğimi göstermek istedim.”

“Bunu sonra konuşacağız,” dedi babam başını sallayarak. “Anlat, ne oldu?”

“Şirketin sahibi bana sözlü tacizde bulundu,” diye devam ettim. Öfkeden titreyen ellerim, babamın büyük ve sıcak avuçlarında kaybolmuştu. “Ben de altında kalmadım, polis çağırıp ortalığı birbirine kattım. Sorun şu ki polisler bana değil, o adama inanıyor. Kafasına bardak fırlattığım için de ben suçlu çıkacağım gibi görünüyor.”

Kendi başıma halledebilseydim babamı hiç dahil etmeyecektim. Ama haklı olanın değil, güçlü olanın borusu ötüyor gibiydi...

Babamın dudaklarında öfke dolu bir gülümseme oluştu. Te-dirgindim çünkü sinirliyenken tekinsiz bir adama dönüşüyordu.

“Benim kızıma... Hangi itoğlu it yapabilir bunu?”

“Murat Yıkılmaz diye biri.”

“Yürü bakalım.”

Bileğimden nazikçe tutup beni bildiği bir yere götürüyormuş gibi peşinde sürüklerken az önce masasında oturduğum polis oradan uzaklaşmamam gerektiğini, ifademi doğrulamam için komiserin beni odasına çağıracağını söyledi ama babam bunu duymadı. Duyduysa bile umursamadı.

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Murat Yıkılmaz'ın girdiği odanın değil, ilçe emniyet müdürünün kapısını çaldı ve yanıt gelmesini beklemeden odaya daldı babam. Arkasından etrafa çekimser bakışlar attım. İçerisi epey büyüktü. Ortada geniş, ceviz bir masa, karşısında siyah deri koltuklar vardı. Duvarda asılı Atatürk portresinin altında oturan adam babamı gördüğü an ayağa kalktı. Babam yaşlarında, orta boylu ve kel bir adamdı.

"Hayırdır Mahir?" dedi adam. Gülümseyecek gibi olmuştu ama babamın sirke satan suratını görünce, "Hangi rüzgâr attı seni buraya?" diye sordu.

"Hayır değil Rıdvan," dedi babam öfkeyle. Koltuklardan birine geçip oturdu. Bu durum beni germişti ama adamın rahatlığı ters bir durum olmadığını gösteriyordu. Babam bakışlarıyla karşındaki koltuğu işaret etti bana.

Otururken Rıdvan Bey dikkatle süzdü beni.

"İtin biri kızımı taciz etmiş, kızım da şikâyetle bulunmuş ama siz ona değil o ite inanmışsınız."

Babamın tek nefeste, öfkeyle söyledikleri adamı şaşırtmış gibiydi. "Benim bu olaydan şimdi haberim oldu Mahir," dedi. "Kızını şimdi gördüm. Bir çay söyleyeyim, ne olduğunu sakince anlatın."

Babam elini kaldırarak, "İstemiyorum!" dedi sertçe.

"Peki..." Adam tekrar bana baktı. "Ne oldu kızım? Sanırım bizim çocuklar kabalık etmişler. Keşke doğruca benim odama gelseydin. Senin Mahir'in kızı olduğunu bilselerdi..."

Babam, "Mesele benim kızım olması değil," diye böldü öfkeyle. "Mesele, böyle hassas bir durumda neden bu kadar rahat davranıldığı. Bu kız benim kızım olmasaydı ne olacaktı? Sırf şikâyetçi olduğu it sözü geçen birisi diye haklıyken haksız mı olacaktı?"

Rıdvan Bey kıpkırmızı kesildi. "Haklısın," dedi mahcup bir tavırla. "Merak etme hemen ilgileniyorum."

SÜMEYYE KOÇ

Babam bakışlarını odanın içinde sessizce gezdirirken sağ ayağını sabırsızca yere vurmaya başladı. Kaşlarının ortasında derin çizgiler vardı. Saçları hâlâ gür olsa da yer yer kırışmıştı. Elli yaşına ramak kalmıştı ama gençleri cebinden çıkarırdı.

Rıdvan Bey bizim meseleyle ilgilenen komiserle telefon açmış, olan biteni dinledikten sonra komiseri odasına çağırmıştı. Tek temennim Murat Yıkılmaz'ın da komiserle beraber gelmesiydi. Aksi halde babam, emniyet binasında oluşumuza aldırmadan canına okurdu.

Neyse ki korktuğum olmadı, yalnızca komiser geldi. Beni umursamayan o adamın, babamı gördüğünde dizlerinin bağının çözülmesi trajikomikti.

"Nasıl böyle bir hata yaparsın!" diye kızdı Rıdvan Bey.

Komiser şaşkınlıkla, "Mahir Bey!" dedi babama bakarak. "Hanımefendinin sizin kızınız olduğunu bilmiyordum."

"Mahir Bey ya..." dedi Rıdvan Bey. "Mahir Demirdağlı."

Babam sessizdi, tek yaptığı komiserle ters bakışlar atmaktı.

"Müdürüm ben hanımefendinin Mahir Bey'in kızı olduğunu bile bile böyle bir hata yapar mıyım? Sanırım dosyada bir karışıklık oldu." Bana dönüp, "Açelya değil mi?" diye sordu. "Açelya Sezginer?"

"Evet," diye onayladım.

Ardından babama, "Hanımefendi sizin kızınızsa, soyadlarınız neden farklı?" diye sordu çekingen bir tavırla. "Kimliğinde baba adı Kenan yazıyor."

Haklı bir soru sormuştu komiser. Soyadım Demirdağlı değil, Sezginer'di. Öz babam Mahir değil, Kenan'dı. Ben Mahir Demirdağlı'nın, emanet kızıydım.

Sadece emanet kızı ve...

Ve müstakbel gelini.

Komiserin sorusu babamın yüzündeki kızgın ifadeyi körükledi. "O benim kızım," diyerek kestirip attı. "Ötesini berisini

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

kurcalama, işini yap.” Rıdvan Bey’e baktı. “Atın o herifi içeriye!” dedi emir verir gibi. “Benim kızım yalan söylemez. Eğer o adamı dışarı salarsanız kırılmadık kemiğini bırakmam. Siz bilirsiniz.”

Rıdvan Bey tereddüt bile etmeden kafasını sallarken olanları şaşkınlıkla izleyen komiser, “Adamı içeriye alın,” dedi.

Murat Yıkılmaz’ın babamın tek bir sözüyle içeriye alınması beni hem üzmüş hem de sevindirmişti. O herifin hak ettiği muameleyi görecektik olmasına sevinmiştim. Belki artık dünyanın kendi etrafında dönmediğine ikna olabilirdi. Üzülmediğim nokta ise haklı olduğumu bu şekilde kanıtlamaya mecbur kalmaktı.

Babamla emniyet binasından çıkıp arabaya bindik. Ağustos ayının son günleri, yazın bitişinin hakkını vererek ortalığı kavuruyordu. Neyse ki arabanın içi oldukça serindi. Babam arabayı çalıştırıp sürmeye başladığında, “Özür dilerim,” dedim. Yüzüne bakamayacak kadar utanıyordum. Bana kızgın olmalıydı. Surat asıp hesap sormasını hatta kızmasını bekledim ama yapmadı. Uzanıp sol elimi tutarak, “Bir daha yapma kızım,” dedi sadece. “Benden habersiz hareket etme. Babalar kızlarına her zaman güvenmeli, değil mi?”

“Haklısın,” dedim çekinerek. “Böyle olacağını bilemedim. Bir daha olmayacak. Söz veriyorum.”

Yirmi bir yaşındaydım. Artık çocuk değildim ama onun gözünde evine geldiğim ilk günkü halimden farklı değildim. Büyüdüğümü mü kabullenemiyordu yoksa artık kendimi koruyabileceğime mi inanmıyordu, bilmiyordum.

Koskoca on altı yıl geçmişti Mahir Demirdağlı’nın evine emanet bir kız çocuğu olarak gireli. Ona baba, karısı Selma’ya anne diyeli ve onların hiç doğmamış kızlarıymışım gibi hayatıma kaldığım yerden devam edeli... Kendi annemi hiç görmemişim. Beni doğurduğu hastanede melek olup uçmuş annem. Nasıl bir kadın olduğunu, sesini, kokusunu ve varlığını hiç

SÜMEYYE KOÇ

bilmemiştim. Beş yaşında kaybettiğim babamın anlattığı kadarıyla şekillenmişti annem zihnimde.

Güzeldi, derdi babam iç çekerek. Her bahsedişinde kanayan yarasını kendi elleriyle deşerek. Gerçekten çok güzeldi. Sesi de kokusu da bana hayat verirdi.

Babam, anneme çok benzediğimi söylerdi. Şimdi elimde onlardan kalan tek hatıraya, sararmış fotoğrafların olduğu albüme bakarken babama hak veriyordum. Tıpkı annem gibi sarı saçlara, beyaz tene, yemyeşil gözlere ve genlerinin hakkını veren uzun bir boya sahiptim. Sanırım yarı Boşnak olmamdan da kaynaklanıyordu. Babam Türk'tü, annemse Müslüman bir Boşnak.

Mahir Demirdağlı, babamın can dostuydu. Ve ben kendimi bildim bileli hayatımızdaydı. Gençliğinde de şimdi olduğu gibi heybetliydi. Babam vefat etmeden önce ona Mahir Amca, karısına ise Selma Teyze derdim. Çok küçüktüm, dilim dönmezdi. Bana hep gülerlerdi. Babam da annem gibi, bu dünyadan zamansızca göçüp gittiğinde beni can dostuna emanet etmişti.

O gün bugündür ben, Mahir ve Selma'nın emanet kızlarıydım.

Kimsesiz kaldığımda yeni yuvamın bir yetimhane değil de sıcak bir ev olması sanırım bu hayattaki en büyük şansımdı. Beni gerçekten çok sevmişlerdi Mahir babam ve Selma annem... Sevgilerinden bir gün olsun kuşku duymamıştım. Sadece ilk zamanlarda onlara anne ve baba demekle çok zorlanmıştım. Lakin zamanla alışılıyormuş her şeye. Ağaç yaşken eğilir derler... Öyleydi gerçekten. Bir süre sonra hiç tanımadığım annemin varlığını, kokusunu, sesini aramayı bırakmıştım.

Çünkü Selma annem beni çok sevmişti. Bir annem olduğunu hissettirmişti. Kaç kadın doğurmadığı bir çocuğa içtenlikle annelik yapabiliirdi? O yapmıştı. Beni iki oğlundan ayrı tutmamış, daha çok titremişti üzerime. Hasta olduğumda başımda

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

beklemişti. Okula giderken saçlarımı örmüş, beni tertemiz giydirmişti. Mehmet'le her kavga edişimde beni savunmuştu.

"O senin kardeşin," derdi hep. "Sakın ona vurma, canını acıtma olur mu?"

Mehmet benden bir yaş küçüktü. Oldukça yaramaz, ele avuca sığmaz bir çocuktü. Ben sessiz, sakın olmama rağmen bazen Mehmet yüzünden zıvanadan çıkardım. O hiç hasta olmazdı, ben hep hastalanırdım. Ne Mahir babamın ne de Selma annemin bundan şikâyet ettiğine şahit olmuştum.

Haklarını ödeyemezdim.

Mehmet'le birbirimizi çok severdik. Küçüklüğümüzden beri ara sıra kavga etsek de günün sonunda hep barışırdık. Selma annem hiçbir zaman küs uyumamıza izin vermezdi. Mahir babam da öyle... Firuze babaanne huysuz bir kadın olmasına rağmen bir kez olsun hissettirmemişti onların kanından olmadığımı... Beni hiçbir zaman kendi torunlarından ayırmamıştı.

Bu ailede herkes beni sevmişti de bir tek o açmamıştı kalbinin kapılarını.

Canımı en çok yakan da buydu.

Mahir babamın ve Selma annemin büyük oğlu Baran...

Çocuk yaşta benim yüzümden kendi evinden sürgün edilen Baran... Kaşları çatık, yüzü hep asık Baran... Bir kez olsun gülmeyen ve hep beni suçlayan Baran...

Baran Demirdağlı beni onlar gibi sevmemişti.

"Baba?"

Bu düşünce, kalbimi bir kez daha paramparça ettiğinde sağ elimdeki yüzüğü hafifçe gevşettim.

"Efendim kızım?" Bakışları parmağımdaki yüzüğe kaydı.

"Sence bu doğru bir karar mıydı?" diye sordum. Bu soruyu nasıl sorduğumu bile bilmiyordum. Bizim evde sadece onun

SÜMEYYE KOÇ

sözü geçerdi, Mahir Demirdağlı'nın kararlarını kimse sorgulayamazdı. Ben de hiç sorgulamamıştım. Hep babamın dediği olmuştu. Bana sahip çıkıp öz kızı gibi büyüttüğü için hep onun istediği evlat olmuştum. Büyüdüğümde de gelini olmamı istemişti; hayır dememiştim.

Nasıl hayır diyebilirsin ki zaten? Kalbim feryat figandı. Senin sol yanın sadece Baran'dan ibaret.

"İkiniz için de en doğrusu buydu," dedi babam. Sesi, herhangi bir itirazı kabul etmeyeceğini belli edencesine sertti. "Bir yıl oldu o yüzüğü parmağına takalı, şimdi mi sorguluyorsun doğru olup olmadığını?"

"Zaman geçtikçe daha iyi anlıyorum bazı şeyleri," derken kısıldı sesim. "Baran sanki bu evliliğe razı değil..."

"Bunu nereden çıkardın kızım?" diye sordu babam sakince. "Baran şimdiye kadar hiçbir kararımı sorgulamadı. Geçen yıl sözlenmenizi istediğim zaman da karşı çıkmadı. Siz birbirinizi severken, şimdi neden böyle bir endişeye kapıldın ki?"

Sırf kardeş gibi büyümeyelim diye, Baran henüz on beş yaşındayken babam onu evden yollamıştı. Baran bu karara itiraz etmemiş hatta on sekizine bastığında, iyi bir eğitim almak için Amerika'ya gitmeyi de kabul etmişti. Fakat zamanla bir şeyler değişmişti. İnsan sevildiğini de hissederci sevilmediğini de... Baran tarafından sevilmediğimi hissedebiliyordum. Çocukken beni koruyup kollayan Baran değildi artık o. Ne zaman evinden uzaklara gitmişti, o günden sonra beni gözünden de gönlünden de kovmuştu sanki.

Tatillerde eve geldiğinde bana soğuk davranmaya başlamıştı. Sanki halimi hatırlamı sormak bile onun için işkenceydi. O zamanlar Baran'ın bu davranışlarının, zihnimdeki yersiz bir kuruntudan ibaret olduğunu düşünerek kendimi rahatlatmaya çalışırdım. Fakat ne zaman New York'ta üniversiteye başladı, yüzünü gören cennetlik oldu.

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

On sekiz yaşındayken çıktığı evine yirmi iki yaşına kadar girmedi. Bir gün ansızın çıkageldiğinde elim ayağım buz kesmişti; kalbim yerinden çıkacaktı sanki... O gün karşımda gördüğüm Baran artık çocuk değil, genç bir adamdı.

Ve hangi ara ona verdiğimi bilmediğim kalbimi, ilk kez o gün reddetmişti.

Özlediği herkesle hasret gidermişti de bana nasılsın diye bile sormamıştı. Canımı nasıl acıttığını bilseydi sorardı ama yapmadı. Kırılmamış, bilakis kendimi bile suçlamıştım.

Onun olması gereken yerde sen varsın. O, ailesinden uzaktayken sen hiç hak etmediğin halde buradasın. Bunlara say, olur mu?

“Sen o yüzükleri parmaklarımıza takarken Baran hiç itiraz etmedi.” O günün acısı kalbimdeydi hâlâ. “Ama sırf sen istediğin için baba... Beni sevdiği için değil. Öyle olsa bakmaz mıydı yüzüme, arayıp sormaz mıydı bir kez olsun bile?”

“Bunları dert etme güzelim,” dedi babam. “Her şey zamanla yoluna girer.”

“Baran hiç gelmeyecekmiş gibi hissediyorum.”

“Gelecek,” dedi babam kendinden emin bir şekilde. “Okulu bitti, orada daha fazla kalması için bir sebep yok artık.”

Baran iki ay önce mezun olmuştu. İki aydır haber bekliyordum ama o haber hiç gelmiyordu. Sanki sırf beni görmemek için dönmüyordu. Keşke gerçek hislerini açmayı deneseydi. Hiç değilse belki o zaman babamın karşısında durmak için bir nedene olabilirdi.

Baran en son geçen yıl, yirmi dört yaşındayken gelmişti eve. Geldiğine de geleceğine de bin pişman olmuş gibi çekip gitmişti yüzüklerimizin takıldığı ertesi gün. Babam, “Kenan’a bir söz verdim ben,” diyerek herkesin ağzını dilini bağlamıştı. “Açelya emanet bir kız çocuğu olarak girdiği bu evden çıkmayacak. Baran’la evlenecek ve ömrünün sonuna kadar bir Demirdağlı olarak yaşayacak.”

SÜMEYYE KOÇ

Bu sözleri sarf ederken kalbimizin ne istediğini hiç sormamıştı. Gerçi bana sorsaydı dilim tutulurdu, cevap veremezdim. Benim yüreğim çoktan kesmişti biletini Baran'ın yüreğine. Fakat Baran'ın kalbi soğuk bir kale gibiydi. Kapıları çocukluğundan beri kapalıydı.

Sanki, hiçbir zaman da açılmayacaktı...

Bu ihtimal bile nefesimi keserken, Baran'ın karşıma geçip beni istemediğini söylemesine katlanamazdım. Bazen her şey bitsin istiyor sonra bu isteğim için kendimden nefret ediyordum. Baran beni gerçekten istemeseydi, benden gerçekten nefret etseydi o yüzüğü takmazdı. Ya da ben kalbimi böyle avutuyordum.

Eve geldiğimizde demir kapılar aralandı ve babam büyük avlunun ortasında ilerlemeye başladı. "Bugün olanları lütfen an-neme söyleme," dedim utanarak. Korkup telaşlanırdı, hiç gerek yoktu.

"İçin rahat olsun, aramızda," diyerek göz kırptı babam. "Ayrıca gözüm o herifin üzerinde olacak, hiç tasalanma."

Arabadan inerken babamın telefonu çaldı. Onu beklemeden eve devam ettim. Akşam olmak üzereydi, güneş etkisini tamamen yitirmişti ama hâlâ bunaltıcı bir sıcak vardı.

Evimiz Beykoz'daydı. Şehrin gürültüsünden uzak, büyük, bahçeli bir evdi. Bu evde Mahir babam, Selma annem, Firuze babaannem ve Mehmet'le birlikte yaşıyordum. Baran Amerika'dan döndüğünde eksiklerimiz tamamlanacaktı ve ben artık kendimi suçlu hissetmeyecektim. Beni istemediğini düşünmem bile, benim yüzümden yıllardır evinden uzak kaldığı gerçeği kadar yakmıyordu içimi.

Annem ve Firuze babaanne verandada oturuyor, hararetili bir şekilde konuşuyorlardı. Mehmet ortalarda görünmüyordu, muhtemelen evde değildi. Ne konuştukları duyulmuyordu ama ikisi de heyecanlı gibiydi. Merakıma yenik düşerek hızlıca

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

yanlarına gittim, "Neler oluyor?" diye sordum gülümseyerek. "Neşeniz daim olsun altın kızlar."

"Ah, Açelya!" Annem beni gördüğünde ayağa kalktı ve bana doğru yürümeye başladı. "Telefonuna bakmıyor musun sen? Üç kez aradım!"

Telefonum çantamın içinde ve sessizdeydi. Karakol mevzusu aklımı başımdan aldığı için ve zaten babam yanımda olduğu için telefonuma bakmak aklımın ucundan geçmemişti.

"Sessizde ve çantamda," dediğimde annemin gözlerinde sahte bir kızgınlık belirdi. Lakin çok uzun sürmedi, onu mutlu eden bir şey vardı belli ki. Ela gözleri mutlulukla parlıyordu.

"Ne oldu, söylesene?" dedim merakla.

Annem omuzlarımı kapatan saçlarımı geriye attı. Boyu benden on santimetre kadar kısaydı fakat giydiği topuklu ayakkabılarla bu farkı her zaman kapatırdı.

"Açelya," dedi bir kez daha, sessiz ve nahif bir ses tonuyla. Kırk beş yaşında, iki çocuk annesi olmasına rağmen ne yüzünde bir kırışıklık vardı ne fiziğinde bir bozulma... Hani bazı insanların kalbinin güzelliği yüzüne yansır derler ya bu tam olarak Selma annemi anlatıyordu. "Müjdemi isterim!"

Başını yana eğerken dudakları iki yana genişledi ve inci gibi dişleriyle gülmeye başladı. Bahsettiği şeyin ne olduğunu anladığımda kalbimde infilak eden çarpıntı dizlerimde derman bırakmadı.

"Baran mı dönüyor?" diye sordum emin olamayarak. "Hangi gün?"

"Dönüyor ya," dedi annem heyecanla. "Hem de bugün!"

"Sürpriz olsun istemiş deli oğlan!" dedi Firuze babaanne de gülerek.

"Sahiden bugün mü?" diye sordum şaşkınlıkla. "Şaka yapmıyorsunuz değil mi?"

Dakikalar önce yoldayken, Baran'ın bir daha hiç gelmeyeceğini düşünerek babama dert yanmıştım.

"Baran her an kapıyı çalabilir Açelya," diye fısıldadı annem. Söylediklerini sadece benim duymamı istiyor gibiydi. "Beni aradığında havaalanındaydı, İstanbul'a gelmiş bile."

"Arayalı ne kadar zaman oluyor?"

"Hım, sanırım bir saat."

Baran'ın her an kapıdan içeri girebileceğini düşünmek iyice bocalamama sebep olmuştu. Öte yandan heyecanlandığımı, elimin ayağıma dolaştığını anlasınlar istemiyordum. Ben Baran'ı sevdiğimi henüz kendime bile itiraf edememiştim ama Selma annem biliyordu.

"Hayrola?" Hemen arkamda babamın sesini duyduğumda dönüp yüzüne bile bakamadım telaştan. "Ne bu neşe? Söyleyin ben de keyifleneyim."

Baran'ın dönüşüne babam da çok sevinecekti.

"Hadi sen yukarı çık da üstünü değiştir." Annem omzuma vurup beni kurtardığında hiçbir şey söylemeden doğruca eve yürüdüm. Evimiz iki katlıydı ve benim odam birinci kattaydı. Hızla çıktığım merdivenin hemen karşısındaki odamın beyaz kapısını araladım ve omzumdaki çantayı yere atarken kendimi yatağımın üzerine sırtüstü bıraktım.

Kalbim deli gibi çarpıyordu.

Bir an gülümseyecek gibi olup dudaklarımı kıvırdım, hemen sonrasında mutluluğumun üzerine kara bulutlar çöktü ve zihnimi o korkular istila etti. *Ya Baran beni gördüğünde yine yüzüme bakmazsa... Ya yine gülümsemezse o güzel dudakları?*

Kalbim ısırapla burkulurken yataktan hızla toparlandım ve bakışlarımı pencereye çevirdim. Pencерem ön cepheye bakıyordu. Bu noktadan verandayı, havuzu ve büyük avluyu görebiliyordum.

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Sonra parmağımdaki yüzüğe baktım. Tam bir yıldır, beni isteyip istemediğini bilmediğim bir adamın yüzüğünü taşımam delilikti ama bir kez olsun çıkarmamıştım. Peki ya o? O çıkarmış mıydı parmağından hiç?

Ya da... Bir kez olsun takmış mıydı ki?

'Varlıkta, sağlıkta, sıcak bir çatının altında ve her şey yolundayken sevmek en kolaydır küçük kızım. Ben seni bana getireni, kıyamet gibi bir savaşın ortasında, üzerimize bombalar yağarken sevdim. Cehennemden avuçlarındayken onu cennetim bildim.'

Henüz beş yaşındaki bir kız çocuğunun, anlamını asla idrak edemeyeceği bu cümleleri yıllarca zihnimde, aşka yürüdüğüm andan sonra ise kalbimde taşıdım. Bunlar, babamın anneme olan körkütük hislerinin âcizane bir yansımasıydı ve ben bu sözleri büyüdüğümde değil, kalbimi bir erkeğin avuçlarına sorgusuzca teslim ettiğimde anladım.

Ben kıyamet nasıl kopar bilmezdim. İnsanın üzerine mermiler yağarken kalbin ölüm korkusundan değil, aşktan atması nasıl bir his bilmezdim. Hiç savaş görmemiştim ve yaşarken cehennemi tatmamıştı yüreğim. Ama sevmeyi biliyordum. Bir kadının bir adam için kalbinin delice atması ne demek, çok iyi biliyordum. Kimselere itiraf edemesem de onu her şeyden çok seviyordum.

"Babamın annemi, Mahir babamın da Selma annemi sevdiği kadar."

Fısıltı halinde dudaklarımdan dökülen bu cümle, gözyaşlarımı da beraberinde getirdiğinde oturduğum yataktan kalkıp odanın içindeki küçük banyoma yürüdüm.

Saçlarımı geriye atıp yüzüme peş peşe su çaldım. Duş alacak vaktim yoktu ama neyse ki sabah evden çıkmadan önce yıkanmıştım. Yüzümde hiç makyaj yoktu, üzerimi değiştirir değiştirmez biraz makyaj yapmalıyım. Yüzümü havluyla kurulayıp

tekrar odaya koştuktan sonra gardırobumun kapaklarını aradım ve kıyafetlerime göz attım.

Ne giymem gerektiğini bilmiyordum. Pantolon ve tişört giysem sıradan kaçacaktı, elbise giysem göze batacaktı. Özellikle Mehmet her zamankinden farklı olduğumu sezerse benimle dalga geçerdi, o serserinin diline düşmek istemiyordum. Gerçi ortalarda görünmüyordu. Kimbilir nerede hangi kızın kalbini çalmaya çalışmakla meşguldü.

Dolabıma bakarken kapım açıldı ve içeriye telaşı her halinden belli olan annem girdi. "Tam tahmin ettiğim gibi," dedi. "Ne giyeceğini seçememişsin. Sana bıraksam saatlerce o dolabın başında beklersin."

"Ben..." Elimi askılara uzattım. O sırada Selma annem beni nazikçe kenara çekti ve en sondaki abartılı fırfırları olan yeşil elbisemi çıkarıp yatağımın üzerine serdi. "Bu sana çok yakışıyor fıstığım, bunu giy. Gözlerinle aynı renk."

"Biraz abartılı değil mi?" diye itiraz ettim.

"Değil Açelya, değil. Giy onu, hadi."

"Peki." Yatağımın üzerindeki elbiseme uzandığım sırada annem odadan çıkmak üzereydi. "Bir şey olursa seslenirsin, ben mutfaktayım. Mine'yle yemek hazırlıyoruz, Baran aç geliyordur kesin."

Annem telaşla odadan çıktığında vakit kaybetmeden üzerimdekilerden kurtuldum. Yeşil elbisemi üzerime geçirirken hem heyecanlıydım hem de korkuyordum. Düşünmemeye çalıştım. Aklıma hep en kötüsü geliyordu. Parfüm sıkıp ayna karşısına geçtiğimde elbisenin üzerimde nasıl durduğuna baktım. Boyu kısa değildi, dizlerimin altında bitiyordu. Eteği kabarık ve dalga dalgaydı. Bu yüzden abartılı bulmuştum ama giymiştim artık, yapacak bir şey yoktu.

Ayağıma ev sandaletlerimi geçirip makyaj masamın karşısına oturduğumda ilk yaptığım şey saçlarımı taramak oldu. Saçlarım

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

insanların ilgisini çekerdi her zaman. Öyle sarıydılar ki boya olmadığına kimse inanmıyordu. Uzun, gür ve uçlara doğru hafif dalgalıydılar. Saçlarımın yarısını bir toka yardımıyla toplayıp sırtıma attıktan sonra heyecandan titreyen ellerimle hafif bir rimel sürdüm. Yanaklarıma da şeftali tonlarında bir allık sürerken, dışarıda duyduğum sesle toparlandım. Hızla pencereye gidip dışarı baktım. Cemil Amca bahçenin demir kapılarını aralamıştı çünkü içeriye yabancı bir araç giriyordu.

Baran gelmişti.

Parmaklarımı bedenimin altında bir kuş gibi çırpınan kalbimin üzerine kapattım, nefes almayı bıraktım ve arabanın kapısının açılacağını anı bekledim. Araba, avlunun tam ortasında durduğunda dikkatle baktım ama siyah film camlardan içi görünmüyordu.

“Baran! Oğlum!”

Annem ayağındaki yüksek topuklu ayakkabılara aldırmadan koşmuştu arabaya. Babam ve Firuze babaanne, annemin gerisindelerdi. Şu an olmam gereken yer burası, bu pencerenin ardı değildi. Benim de aşağı inmeme ve Baran’ı onlar gibi karşılamam gerekiyordu ama elimde olmadan heyecanıma yenik düşmüştüm.

Arabanın kapısı açıldığında bakış açıma önce beyaz spor ayakkabılar, sonra siyah bir pantolonun sarıp sarmaladığı uzun bacaklar girdi. Baran arabadan tamamen çıktığında ise kocaman gülümsedim. Onu görünce gülümsememe engel olamıyordum. Son görüşmemizden bu yana daha da değişmiş, daha da yakışıklı olmuştu sanki.

Dağınık kahverengi saçları, Mahir babaminkini andıran heybetli dik omuzları ve insanı ürküten sert bakışları... Eli kapının üstünde duruyordu, anneme bakıyor ama beklediğimin aksine yine gülmüyordu.

SÜMEYYE KOÇ

Bu sefer karşısında ben de yoktum oysaki, niye gülmüyordu?

Selma annem olduğu yerde durmuştu. Koşup sarılmasını, oğlum diyerek Baran'ı kollarıyla sarmasını beklemiştim ama karşısındaki Baran değilmiş gibi öylece bakıyordu.

Baran o an, bu pencerenin ardında beklediğimi biliyormuş gibi başını kaldırıp doğruca bana baktı. Arabanın kapısını tutmaya devam ederken, uzun uzun baktı gözlerime. Benim aksime onun tebessüm nedir bilmeyen dudaklarında, birazdan beni öldürecek kurşunlar saklıydı.

Bilememiştim.

Bakışları kapısını bir türlü kapatamadığı arabanın içine uzandı. Biri daha vardı. Sanki birileri kalbimi avuçlarına alıp, ezmek ve yok etmek ister gibi sıkıyorlardı. Nefes alamıyordum. Arabanın sağ kapısı da açıldı ve içinden benim yaşlarımda, esmer bir kız çıktı. Dudaklarımdaki tebessüm ise yerini hüznün dolu sessiz bir çığlığa bıraktı.

Şimdi anlamıştım annemin neden koşup Baran'a sarılmadığını.

Annemin bir adım gerisinde bekleyen babam tepki vermiyordu. Ama bunun fırtına öncesi sessizlik olduğunu herkes çok iyi biliyordu.

"Ben geldim Demirdağlı ailesi!" dedi Baran kışkırtıcı bir tebessümle. "Yanımda müstakbel gelininizi de getirdim."

2

Aşk Mezarına Dikilen Siyah Karanfil

♪ Emir Can İğrek – Defoluyorum ♪

Dört buçuk yaşında olmalıydım.

Yağmurlu bir sonbahar akşamı, babam televizyonda bir film izliyor, bense dizlerime yatırdığım bez bebeğimin saçlarıyla oynuyordum. Filmde; kadın sevdiği adamı terk ediyor, adam da kadının yokluğunda perişan oluyordu. Yaşım küçük, ruhum çocuktuktu belki ama filmi anlayabiliyordum.

Çocukken bile çocuk olamayanlardandım. Üç yaşımdan itibaren yaşadığım her şey net bir şekilde hafızamdaydı. Çoğu çocuk, beş yaşından öncesini hatırlayamazdı ama ben hatırlıyordum. Ve çoğu çocuğun akıl sır erdiremeyeceği meseleleri o yaşlarda kavrayabiliyordum. Annemi hiç sormuyordum çünkü öldüğünü biliyordum, annemin yokluğunun babamı nasıl dağıttığının da farkındayım.

“Mecnun gibi seven kalbin imtihanı ağır olur,” demişti babam o akşam mırıldanır gibi. “İnsan birini kendinden çok severse, dünya o insana yaşarken girdiği mezar olur.”

Zihnime silinmez bir kalemle yazılan bu cümlelerin, daha düne kadar ne anlama geldiğini idrak edemezdim. Ama şimdi anlıyordum. Gördüklerim kalbime bıçak gibi saplanıyordu ve ben, yaşarken gireceğim o mezar için kefenlenmeye hazırlanıyordum.

SÜMEYYE KOÇ

Kalbimde, kurşunun yeni delip geçtiği taze bir yara vardı. Henüz acı yoktu. Bakışlarım Baran'a ve yanındaki genç kıza takılı kalmıştı ama ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum.

Acı? Kıskançlık? Belki de aldatılmışlık?

İçimdeki ses alaycı bir kahkaha patlattı o an. *Seni bir kez olsun aramamış, sana hiç söz vermemiş olan bir adam tarafından aldatıldığını düşünmen zavallılık.* Neye güvenip inanmıştım bunca zaman? Parmağımdaki yüzüğe mi? Mahir babamın yaptığı emri-vakiye mi? Yoksa Baran'ın her şeyi kabullendiğini düşündüğüm, tehlikeli sessizliğine mi?

Sırtımı odamın soğuk duvarına yasladım ve şuursuz bir şekilde etrafa baktım. Dağınık çalışma masam, duvarı kaplayan büyük kitaplığım, odanın ortasında duran yatağım ve asılı posterlerim gözümde bulanıklaştı. Kafamın içinde onlarca pervasız düşünce dönüp durmaya, sonrasının muhakemesini yapmaya başladı.

Sahi, bundan sonra ne olacaktı?

Kuvvetli bir bağırış sesi yükseldiğinde irkildim. Ses babama aitti. Tam olarak ne söylediğini anlayamamıştım fakat öfkeliydi. Ardından annemin sesi duyuldu. Sırtımı yasladığım duvardan ayırıp tekrar dışarı baktığımda gördüğüm manzara kalbimin teklemesine sebep oldu. Aşağıda ortalık karışmış, babam Baran'ın üzerine yürümüştü. Annem, Cemil Amca ve Firuze babaanne onu zor tutuyordu. Baran ise yıkılmaz bir kale gibi duruyor, yaptığından zerre gocunmamış gibi dimdik bakıyordu babasına.

Hatta meydan okuyordu.

O kız ise Baran'ın bir adım gerisinde korku dolu gözlerle etrafı izliyordu.

Yapabilirsin. Bu kavgaya yalnızca sen son verebilirsin. Korku ve telaşla odamdan çıktım. Hızla aşağı inip saniyeler içinde kendimi dışarı attım. Bedenim zelzeleye

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

kapılmış gibi titriyordu ama umursamadım. Bir an durup düşünsem pişman olup geri dönerdim. Durmadım.

“Sen ne yaptığını zannediyorsun lan!” diye bağıyordu babam. “Senin atana saygın yok mu? Elin gavur memleketine gittin diye örfünü âdetini unuttun mu? Bu kapıdan içeri bu şekilde giremezsin!”

“Yapma Mahir!” dedi annem babamı sakinleştirmek için. “Pişman olacağın sözler söyleme!”

“Karışma Selma! Ev benim değil mi? Almıyorum içeriye!”

“Evlat da senin Mahir, sokakta mı buldun oğlunu?”

Bu sözler Baran’ın yüzündeki sert ifadeyi hüznülendirir gibi oldu ama renk vermedi. Gelirken yüzüne en acımasız maskesini takmıştı sanki.

Henüz yanlarına gidememiştim. Hâlâ kapının önünde, kalabalığın gerisindeydim. Orada olduğumu ilk fark eden o kız oldu. Koyu kahverengi gözleri, ilk kez gördüğü bir yabancından ziyade tanıdık bir yüze rastlamış gibi şaşkınca tırmandı yüzüme doğru. Baran ona benim hakkımda ne söylediye, aramızdaki bağdan haberdar gibi duruyordu.

“Selma haklı Mahir,” diyerek araya girdi Firuze babaanne. “Senin evladın, benim de torunum. Ortada bir yanlış varsa da aynı çatının altında halledeceğiz. Bağırıp çağırarak neyi çözeceksin ki?”

“Ben söyleyeceğimi söyledim!” diye bağırdı babam elini havaya kaldırarak. Baran’ın yanına varmamak ve suratının ortasına bir tokat patlamamak için zor tutuyordu kendini. Fakat bunu yaparsa oğlunu tamamen kaybedeceğini biliyordu.

“Beni bu kapıdan içeriye alıp almamanın bir önemi yok.” Baran’ın sesi kalbime bir hançer gibi saplanıp kaldı. *Ağlamayacaksın Açelya. Ne yeri ne de zamanı.* “Ben bu evin kapısından yıllar önce kovuldum zaten.”

Baran'ın sözleri ortalığa derin bir sessizlik bahşederken, "Baba!" diye seslenerek sükûneti dağıttım.

Sesim beklediğimden daha yüksek ve daha güçlü çıkmıştı. Bir anda tüm bakışlar bana döndü ama ben sadece Baran'ı görüyordum. İkinci kez göz göze gelişimiz ilkinde nazaran daha acı verici olunca anladım ki kalbime sıkıdığı kurşun varlığını belli ediyor, bir ömür sürecektir sızısını usul usul salıyordu.

Çocukluğumuzu anımsadım. Bana erkek gibi futbol oynamayı öğreten oydu. Bisiklete binmeyi, uçurtma uçurmayı, misket oynamayı... Dışarıda oyun oynarken kavga ettiğimde beni koruyan oydu. Bana satranç oynamayı öğreten, onu yenmeye başladığımda bundan gurur duyan da oydu. Düştüğümde önce sakarlığımın alay edip sonra beni kaldıran... O'ydu.

Büyümüştük ve şimdi ilk yangınım, ilk yürek acım olarak karşımdaydı.

Sanki çocukluğumuz birlikte geçmemişti, birbirimize hiç gülmemiştik, her düştüğümde dizlerimdeki yarayı o sarmamıştı... Kalbime açtığı yaradan mesul değilmiş gibiydi, bir yabancıymış gibi...

Bakışlarımı babama çevirdim ve hızlı adımlarla yanına gittim. Yüzüme bakmadı. Suçlu hissetmesine izin vermeyecektim. Yıllardır bana bakıp büyüttükleri, yedirip içirdikleri ve iyi okullara gönderdikleri yetmez miydi? Benim yüzümden kimsenin üzülmelerini istemezdim.

"Mühim değil," dedim sadece. Kimsenin suçu yoktu. Ne bu sevdayı kalbine buyur edenin ne de kapısından geri çevirenin... *Böyle olmasını sen de istemezdin Baran. Sen bana hiçbir şeyin sözünü vermedin.*

"Bu işin benim için de bir oluru yoktu," diye devam ettim. Nefesler tutulmuştu, biri sesimden ve gözlerimden gerçek

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

hislerimi anlayacak diye ödüm kopuyordu. Babam başını kaldırıp gözlerime baktığında kaşlarını çatı.

Parmaklarım sağ elimdeki yüzüğü kolayca söküp çıkardı o an. Her zaman zorlukla çıkan yüzük bile sanki artık orada kalmak istemiyormuş gibi kolayca çıkmıştı. Önce avuçlarıma sımsıkı hapsettirm ömürlük değil emanet olan yüzüğü. Sonra babamın elini tuttum ve titreyen avcunun ortasına bırakıp parmaklarını sıkıca kapattım.

“Zorlamanın anlamı yok,” dedim gülümseyerek. “Ne o ne ben birbirimizi o şekilde seviyoruz. Olmayanı öldürmeye çalışmak yorar insanı. Lütfen kimseyi daha fazla yorma. Ben böyle daha mutlu olacağım.”

Yutkunduğum an, sarf ettiğim her kelime bir diken gibi battı boğazıma. Baran hariç herkes biliyordu onu ne kadar sevdiğimi ve aslında şu an yalan söylediğimi... Ama artık ne önemi vardı ki?

Babam vazgeçmeliydi.

“Bak, Açelya onun için sorun olmadığını söylüyor.” Selma annem çaresizce araya girdi. “Lütfen Mahir, zorluk çıkarma.”

Babam tek kelime etmedi. Avuçlarına hapsettiğim yüzükle birlikte arkasını döndü ve bahçe kapısına doğru hızla yürüdü. Hemen arkasından giden Cemil Amca, “Bekleyin Mahir Bey,” diye seslendi. “Nereye gidecekseniz ben götüreyim sizi.”

Babamın tamamen gözden kaybolmasının ardından annem, arkamda Firuze babaanne, karşımda Baran ve yanında adını sanını bilmediğim sevgilisiyle birlikte kalakalmıştık. Kimsenin ağzını bıçak açmıyordu.

“Şu an fazla öfkeli,” dedi Firuze babaanne. “Siniri geçince elbet gelecektir.”

Annem başıyla onaylayıp, “İçeri geçelim artık,” dedi yorgun bir sesle. O an ne yapmam gerektiğini bilemedim. Hiç hakkım olmayarak annemin sözlerine bile içerledim. Baran’ı bu eve

yanındaki kızla birlikte kabul ediyordu, bu onun en doğal hakkıydı ama canım çok yanıyordu.

“Hadi çocuklar, hadi,” diyerek evi işaret etti Firuze babaanne. “Kapının önünde dikilmeyin daha fazla.”

Gözlerim Baran’ın bir adım gerisinden etrafa çekimser bakışlar atan kıza takıldı istemsizce. Pek dikkatli bakamamıştım ama saçları uzun, düz ve kahverengiydi. Gözleri de koyu kahverengiydi. Yüzü güzeldi... Sonuçta Baran onu seçmişti, başkasına söz düşebilir miydi?

Herkesten önce kapıya doğru yürüdüm. Arkamı dönüp eve gidişimin mantıklı olup olmadığını sorguluyordum. Kalmak mı daha iyi olurdu, gitmek mi, bilmiyordum. Belki de hiçbir şey olmamış gibi yüzlerine gülümsemeli ve hatta hoş geldiniz demeliydim ama yapamadım. Dilim varmaz, yüzüm gülmezdi. Ben sahte kalıpların insanı değildim, az önce söylediğim yalan bile içimi deşiyordu.

Evin kapısına uzanan basamakları çıkarken, “Hadi Azra,” dediğini duydum Baran’ın. “Burası benim evim, gitmesi gereken ben değilim.”

Bir anlık duraksamama ve tüm mimiklerimin içli bir ağlayışa boyun eğmesine sebep olan bu cümleyi ömrüm boyunca unutmayacaktım. Kızın adı Azra’ydı. Ve Baran Azra’ya, üstü kapalı olarak bu evden gitmesi gereken kişinin ben olduğumu söylüyordu.

On altı yılımı geçirdiğim evin çatısı tepeme çökmüş gibi hissettim.

Olmamıştı işte. Bu ev bana yuva, anne baba dediğim insanlar aile olamamıştı. Kalbimi verdiğim adamın tek bir sözüyle kendimi en dışarıda bulmuş, bu ailenin bir parçası olmadığımı anlamıştım.

Odama girer girmez kendimi banyoya kapattım. Ve uzun zaman sonra, sahici bir acıdan ciğerlerim sökülecekmiş gibi

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

ağladım. O şekilde kaç dakika geçirdiğimi sayamadım. Biraz durulmuştum, hıçkırıklarım susmuştu ama gözyaşlarım akmaya devam ediyor, yüzüm yanıyor, burnum ise fena halde karıncalanıyordu.

Odamın kapısının açıldığını fark edince hemen doğruldum ve lavabonun başına geçtim. Saçlarımı omuzlarımdan geriye iterek eğildim, musluğu açtım. O sırada banyo kapısı aralandı ama kafamı kaldırıp kimin geldiğine bakmadım. Ağladığım anlaşılmasın diye peş peşe yüzümü yıkarken annemin seslendiğini duydum.

“Ağlıyor musun sen?” diye sordu hissetmemesi gereken bir suçluluk duygusuyla. Anlamıştı.

“Efendim?” dedim yüzümü yıkamayı keserek.

Annem bir şey söylemedi. Havluya uzanırken göz ucuyla aynaya baktım ve tahmin ettiğimden daha feci bir manzarayla karşılaştım. Gözlerimin beyazı kan çanağına dönmüş gibiydi. Beyaz tenimin ortasında palyaço burnunu andıran kırmızı burnum da gözlerimle büyük bir uyum içerisindeydi.

Ağladığımı gizleyemeyecektim. Çaresizce anneme döndüğümde “Ben Baran için ağlamıyorum,” dedim gereksiz bir çırpınışla. “Aptallığıma ağlıyorum. Yoksa gerçekten bir önemi yok bu olanların. Söylediklerim konusunda da son derece ciddiydim, tamam mı?”

Annem başını iki yana sallayarak, “Kimi kandırıyorsun,” der gibi bakıyordu yüzüme. Dudakları düz bir çizgi halini alırken ela gözleri kısıldı. “Bana kırılmadın değil mi?” diye sordu çekinerek. “Ne söyleyeceğimi, nasıl davranacağımı bilemedim Açelya. Ne düşünüyorsun bilmiyorum ama ben de çok şaşkınım.”

“Benim düşüncelerimin ne önemi var ki?”

Hayır, bir sitem değildi bu. Ben yerimi yurdumu çok iyi biliyordum. Baran Demirdağlı bana durmam gereken yeri

göstermişti. Gözyaşlarım yeniden akmaya başladığında bedenim de güçsüzleşti, elimde olmadan klozet kapağının üzerine çöküverdim. Annem yanıma gelip beni şefkatli kollarına aldı. “Üzülme güzelim. Her şey olacağına varır, sakın üzülme... Ben Baran’la konuşacağım. O kızı bu evden...”

“Hayır,” diye sözünü kestim. “Böyle bir şey istemiyorum. Bu evden gidecek olan biri varsa o benim, Azra değil.”

“O nasıl söz!” dedi annem kızgın bir sesle. “Seni bu eve bağlayan tek sebep Baran mı? Kızımız değil misin sen?” Eğilip saçlarıma bir öpücük kondurduğunda içim sızladı. “On altı yıl annelik etmedim mi ben sana? Sakın böyle şeyler düşüneyim deme Açelya, sakın...”

“Ya bu evde nefes alamayacak hale gelirim?” Ki gelmiştim. “Ya Baran benden nefret etmeye devam ederse?” Neredeyse kovmuştu...

“Baran senden asla nefret etmez Açelya,” dedi annem bana sımsıkı sarılmaya devam ederken. “Bunların hepsi geçecek. Sadece biraz zaman gerek. Mahir’in her konuda emrivaki yapması bir noktada patlak verecekti. Baran sana değil, babasına kızgın. Seninle hiçbir problemi yok inan bana.”

Kimsenin bana boş umutlar vermesini istemiyordum. Annem mantıklı düşünemiyordu, o da benim kadar şaşkındı ve ne söylediğini bilmiyordu. Akli başına geldiğinde bu söyledikleri için pişmanlık duyacaktı belki ya da zamanla Azra’yı tanıyacak ve onu benden daha çok sevecekti.

Uykunun derinliği beni usulca terk ederken, tüm geceyi uykusuz geçirdiğimi, buna sebep olan şeyinse kalbimdeki sancı ve dinmek bilmeyen gözyaşlarım olduğunu anımsadım. Sabaha karşı uykuya dalmış olmalıydım. Zira uyku konusunda fazla hassastım, kendimi ne kadar hırpalasam da sonunda

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

dayanamamıştım. Saatin kaç olduğundan haberim yoktu fakat yatağımın kenarında biri oturuyor ve susmaksızın konuşarak beni uyandırmaya çalışıyordu.

Gözlerim usulca açıldı. Ardından gece boyu ağlamanın verdiği acıyla kısıldı. Sanki gözlerimin içinde kum taneleri vardı, açıp kapattıkça batıp duruyorlardı.

Gözlerimi üst üste kırıştırıp yatağımın kenarında kimin oturduğuna baktım. Sonrasında derin bir of çekerek gözlerimi tekrar kapattım ve yorganı kafama çekmeye çalıştım, çalıştım çünkü Mehmet buna izin vermedi. Yorganı hayvani bir güçle üzerimden çekerken “Kalk,” dedi emir verir gibi. “Saatten haberin var mı senin? On iki oldu, on iki!”

Umursamazca omuz silkip uyuyormuş gibi yaptım. Ta ki yastığım, başımın altından sertçe çekilene kadar. “Hayvan mısın Mehmet!” diye bağırdım yarı kapalı gözlerle yatakta doğrulurken. “Bana ne saat kaç olmuşsa olmuş. Yastığımı ver!”

Mehmet eve ne zaman gelmişti, abisinin gelişiyile kopan kıyametten haberi olmuş muydu bilmiyordum ama her zamanki gibi tam formundaydı.

“Vermem,” dedi pişkin pişkin sırtıırken. “Kalk ve yüzünü yıka. Shrek’in* karısı Fiona’ya benziyorsun.”

“Fiona bir prensesti,” dedim gözlerimi ovuştururken.

Dalga geçer gibi dudaklarını büktü. “Ben Fiona’nın prenses halini değil, dev halini kastediyorum ama!”

“Pisliksin Mehmet,” diye sızlandım. Gözlerim deli gibi yanıyordu. Ben de onu çirkin bir karaktere benzetip dalga geçmek isterdim ama o umursamazdı. Ayrıca her zaman olduğu gibi yine yakışıklıydı.

* Shrek: William Steig’in 1990’da yazdığı masaldan filme uyarlanmış, Oscar ödüllü bir 3D animasyon filmi serisidir. (ed.n.)

Baran'a çok benziyordu. Baran gibi gür ve kahverengi saçları, biçimli bir yüzü, düzgün sivri bir burnu ve güzel bir gülüşü vardı. İkisi de Selma annemden ziyade Mahir babama benziyordu. İkisi de esmer, uzun boylu ve Mahir babam gibi yapılılardı. Mehmet'le Baran arasındaki en belirgin fark gözleriydi. Mehmet'in gözleri babasınıninkiler gibi koyu kahverengi ve hafif çekikti, Baran'ınkiler ise kehribar rengiydi ve daha iriydi.

Mehmet sanki ona iltifat etmişim gibi omuzlarını dikleştirerek gülümsedi. Neden beni uyandırmak için odama geldiğini tahmin etmesi zor değildi. Dünün kritiğini yapacaktı muhtemelen. Yastığımı yatağın diğer tarafına fırlatıp oturduğu yere iyice yerleşti ve bana dikkatle baktı.

"Abim gelmiş," dedi birden ciddileşerek. "Geldiği gibi de ortalığın anasını..."

"Mehmet!" diye cırladım yüzümü buruşturarak. "Ne zaman öğreneceksin terbiyeli konuşmayı?"

"Babam ağzıma acı biber sürdüğü zaman." Laubali bir tavırla kaşlarını kaldırdı. "Her neyse, konumuz bu değil şu an. Eve geldiğimde abim de yanında getirdiği kız da odalarına çekilmişlerdi. Olanı biteni annem anlattı. Babam da çekip gitmiş, gece eve gelmemiş."

Mehmet'in kurduğu onca cümle arasından aklım sadece odalarına çekildikleri detayına takıldı. "Nasıl yani? Aynı odada mı kalmışlar dün gece?"

"Saçmalama!" diye çıkıştı Mehmet. O an sorduğum sorudan utanç duydum. "Bizimkiler izin verir mi hiç? Firuze babaannem tüfeğini alıp kovalar! Annem kıza alt kattaki misafir odasını vermiş."

Misafir odası. Selma annem Azra'ya şimdiden hatırlatmıştı bu evde misafir olduğunu.

"Azra," dedim soğuk bir sesle. "Kız deyip durma, adı Azra."

“Bunun ağlamamla bir ilgisi yok,” diyerek yalan söyledim. “Sadece sinirlerim bozuldu hepsi bu. Hem kadınların kabulleniş ve vazgeçiş hızına siz erkekler yetişemezsiniz akıllım.”

Mehmet yine alay eder gibi dudaklarını kıvırdı. “Hadi kalk öyleyse,” dedi. “Yıka elini yüzünü, değiştir üzerini de aşağı inelim. Abim o kızla birlikte verandada oturuyor. Madem umurunda değil, biz de gidip yanlarında oturalım.”

Yüzümü birden ateş basmış, ensem alev alev yanmaya başlamıştı. Baran’ın ve Azra’nın karşısına çıkacak olma fikri beni dehşete düşürmüştü. Lakin ne kadar kaçabileceğimi sorguladım. Artık aynı evde yaşayacaktık. O kız sürekli burada kalmayacak olsa bile Baran artık hep buradaydı ve ister istemez onunla sürekli burun buruna olacaktım. Ertelemenin anlamı yoktu. Kaçıp saklanırsam yanlış anlaşılabilirdi. Dün akşam söylediğim sözler kimseye inandırıcı gelmez, herkes onları birlikte görmeye katlanmadığım için kaçtığımı düşünürdü.

Kimsenin böyle düşünmesine izin vermeyecektim.

“Nasıl olsa akşam yemeğinde görüşeceğiz. Kimsenin bir yere kaçtığı yok.”

“Öyle olsun.” Mehmet ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü. “Ben birazdan çıkacağım, bir şey olursa ararsın.”

Mehmet böyleydi işte, bir gün olsun evde durmazdı. Babamın sert ikazlarına hatta verdiği büyük cezalara rağmen hep geç gelirdi. Baran gibi değildi. Bir hedefi ya da hayali olmayan, ser-seri ve sadece anı yaşayan delidolu bir çocuktü. Çocuktü çünkü hiç büyümüyordu. İki yıl önce liseyi zar zor bitirmişti, babamın dayatmalarına rağmen üniversiteye başlayamamıştı. İki yıldır sınav sonuçları tam bir fiyaskoydu. Babam ona hep beni örnek gösterse de Mehmet bu kıyaslamadan hoşlanmazdı.

Ben üniversiteye bir yıl erken başlamıştım. Marmara Üniversitesi, Hukuk Fakültesi son sınıf öğrencisiydim. Okulların

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

açılmasına sayılı günler kaldığı için mutluydum. Okul bahanesiyle evden uzaklaşmak, saatlerimi kütüphanelerde ve kafelerde geçirmek için sabırsızlanıyordum. Derslerle aram her zaman iyi olmuştu, notlarım da yüksekti. Okulumu gerçekten seviyordum.

Mehmet'in gidişinin ardından kalkıp elimi ve yüzümü yıkamış, sonrasında üzerimi değiştirip odamı toplamıştım. "Abim o kızla birlikte verandada oturuyor," demişti Mehmet. Sırf bu yüzden odamdan çıkamadım. Kaçtığım yoktu, sadece bu duruma alışmak için kendime zaman tanıyacaktım.

Hâlâ dokunsalar ağlayacak gibiydim ama ağlamaya bile mecalim kalmamıştı. Baran'ın meydan okuyan bakışlarıyla Azra'nın o ürkek duruşu gözlerimin önünden silinmiyordu.

Bir süre sonra annem, elinde kahvaltı tepsisiyle geldi. Dudaklarıma yerleştirdiğim zoraki tebessümün ardından, "Günaydın Selma Sultan," dedim hiçbir şey olmamış gibi. "Bugün biraz fazla uyumuşum, kahvaltıya inemedim."

Annem gecedен sabaha değişen tavrımı yadırgamış gibi tuhaf bir bakış attı. Tepsiyi yeni toparladığım çalışma masamın üzerine bıraktığında bakışlarım tepsiye uzandı. "Yemin ediyorum, kurt gibi acıkmışım."

"Afiyet olsun," dedi masanın kenarına yaslanarak. Dizlerinin üzerinde biten siyah, saten eteğini çekıştırerek düzeltti. "Hadi otur da ye."

Kafamı salladım fakat annemin dikkatli bakışları üzerimdeyken nasıl kahvaltı edecektim hiçbir fikrim yoktu. Yine de sandalyeme oturdum ve dumanı tüten sıcak çaydan bir yudum aldım. Aç mıydım değil miydim onu bile bilmiyordum. Boğazımda koca bir yumru vardı, sanki ne yersem yiyim yutamayacaktım. Ve daha ne kadar zaman boyunca böyle iyiymiş gibi numara yapacaktım, o konuda da hiçbir fikrim yoktu. Ağzıma bir dilim peynir attım fakat midem bulandı.

SÜMEYYE KOÇ

Burası benim evim ve gitmesi gereken kişi ben değilim...

Baran'ın sesi zihnimde bir kez daha yankılandığında, lokmam boğazımı yırtarak geçti sanki.

"İyi misin?" diye sordu annem. Gözlerim dolacaktı, izin vermedim. "Yoksa iyiymiş numarası mı yapıyorsun?"

"İyiyim." Çatalı tepsiye bırakıp çaydan bir yudum daha aldım. "Dün geceki Açelya'yı unut. Bir daha öyle ağlayıp sızlanmak yok. Geçti."

"Hiçbir şey olmamış gibi davranmaya mecbur değilsin." Ela gözleri uzak bir noktaya sabitlendi. "Eğer istersen Mahir'le konuşurum. Bir süre evden uzaklaşıp kafanı dinlersin." Kaşlarını hafifçe çattı. "Okullar on gün sonra mı açılıyordu? On gün tatil yaparsın. Hatta ben de gelirim, birlikte yaparız?"

"Hayır," dedim hemen. "Kaçıp saklanacak mıyım? Gitmiyorum hiçbir yere."

"Korkaklıkla ne ilgisi var?" diye sordu annem. "Ben o nereden geldiği belirsiz kızın, senin canını acıtmasından korkuyorum."

"Hayır," diyerek kestirip attım. "İstemiyorum."

"Pekâlâ." Annem de kestirip atmıştı. Kısa bir an sessizliğin ardından, "Sen dün akşam benim kollarımda ağlamadın mı?" diye mırıldandı. Ya bu evde nefes alamayacak duruma gelirse demedin mi?"

Ağlamamak için sıkıttığım dişlerim çeneme kuvvetli bir ağrı yaydı ama hayır, ağlamayacaktım. "Evet," dedim kabullenerek. "Ama ne zamana kadar kaçabileceğim ki? Beni eninde sonunda buraya geri getirmeyecek misiniz? Yine göreceğim onları."

Bu evden tamamen ayrılmama ne Selma annem ne de Mahir babam izin verirdi. Ben onların doğmamış kızlarıydım. Onlar da benim kan değil, sevgi bağıyla bağlı olduğum ailemdi.

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

“Görmeyeceksin.” Annemi tanır ve her halini bilirdim. Ne zaman ayaklarını yere vursa ve eli çenesindeyken gözleri uzaklara dalsa, kafasında bir şeyler kurardı. “Bu kız bu evde o kadar uzun kalmayacak merak etme.”

Kendimi tutamadım ve “Nasıl böyle konuşabiliyorsun anlamıyorum,” dedim şaşkınca. “Sırf siz istemiyorsunuz diye Baran’ı sevdiği kızıdan ayıracak mısınız yani?”

Selma annem böyle bir kadın değildi. “Safsın Açelya, ne sevgisinden bahsediyorsun sen?” Tekrar yüzüme baktı. “Baran o kızı bu eve gerçekten sevdiği ve evlenmek istediği için mi getirdi sanıyorsun? Baran’ın ne yapmaya çalıştığını bir tek ben anladım sanırım. Onun tek derdi Mahir’e baş kaldırmak. Ama merak etme, Mahir’le konuşup onu da ikna edeceğim. Artık hiçbir şeyi oldurmaya çalışmayacak. Devir değişti, o da bunu kabul edecek. Hep bundan kaybetti. Her şey onun dayatmaları ve zorlamaları yüzünden oldu. Yoksa Baran seni severdi...”

İnsan hayallerinden vazgeçebiliyormuş. Hatta o hayalleri diri diri mezara görebiliyormuş. Onu düşünmeden geçirdiğim bir saniyem, onu düşlemeden uyuduğum tek bir gecem, birlikte olduğumuz bir geleceği hayal etmeden planlar yaptığım tek bir anım olmamıştı. Bazı günler ona bir mesaj yazar, gönderemedim silerdim. Bazı geceler elim telefona gider, aramaya yeltenir, cesaret edemezdim. Bir tek ona yazdığım mektuplardan vazgeçememiştım. Bana ait ama Baran kokan cümlelerin yazılı olduğu gizli saklı bir defterim vardı. Onu yakmam gerekiyordu.

İlk defa odamdan hiç çıkmadan akşamı getirmiştım. Çünkü Baran ve sevgilisi evden hiç ayrılmamıştı. Yol yorgunu oldukları için mi gün boyu evde kalmışlardı bilmiyordum ama sayelerinde odaya hapsolmuştım. Belki de Baran sırf inat olsun diye yapıyordu bunu. Gün boyunca bahçeden gelen konuşma ve

gölüşmeleri duymamak için kulaklarımı tıkadım; nafileydi. Onlar gülüp eğlenirken ben acı çektim.

Babam akşam yemeğine geleceğini ve herkesi o masada görmek istediğini söylemişti. Mehmet bile korkusundan erkenden eve gelmişti. Birazdan odadan çıkacak, yemek için salona inecektim. Karşımda Baran, yanında Azra ile o masaya oturup yemek yiyecektim.

Saat altıyı çeyrek geçiyordu. Bizim evde saat altı buçukta herkes akşam yemeği için masada bulunurdu. Masanın başında babam, sağında Firuze babaanne, solunda ise annem otururdu. Annemin yanında ben; yanımda da Mehmet olurdu. Firuze babaannemin yanı boştu çünkü orası Baran'ın yeri idi. Şimdi oradaki boşluğu sadece Baran değil, Azra da dolduracaktı. Tek temennim misafirliğinin sadece birkaç gün sürmesiydi. Baran'la ayrılmasını istemiyordum elbette. Kimbilir ne zamandır birlik-telerdi... Uzun bir süre gözümün önünde olmalarına katlanamayacağım kesindi.

Boy aynasında son kez kendime baktım ve üzerimdeki gerginliği atmaya çalıştım. İyi görünüyordum. Üzerime kiremit rengi, yarım kollu, boyu dizlerimin üstünde biten salaş bir elbise giymiştim. Saçlarımın yarısını toplayıp örmüş ve yarısını da omuzlarımın üzerine bırakmışım. Yüzümde hafif bir makyaj vardı, beni iyi göstermeye yetiyordu.

Saatin neredeyse altı buçuk olduğunu fark ettiğimde derin bir nefes aldım. Masaya son anda oturup dikkatleri üzerime çekmek istemiyordum.

Odamdan çıktığımda, elim kapının kulpunda öylece kала kaldım. Nefesim boğazımda düğümlendi. Odamın kapısı merdivenlerin hemen karşısındaydı ve aşağı inen Baran da beni gördüğünde duraksadı.

Ne saçma bir an yaşıyorduk.

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Hareket edemiyor, tek kelime konuşmuyor, öylece birbirimizi bakıyorduk.

Dünden sonra ortalıkta hiç görünmediğimden olsa gerek, Baran benim varlığımı unutmuş gibi tuhafça baktı bana. Boşluğuna denk gelmiş olmalıydım, bana bakarken gözlerine bir perde misali çektiği öfkesi yoktu bakışlarında. Dün akşam yeterince bakamadığımı yüzüne uzun uzun baktım. Ama ne çare... Baktıkça içime işliyor, canımı yakıyordu.

Ne hırçın ama güzel yüzü ne can yakan dudakları ne de baktıkça bakılası kehribar gözleri ve dokunulası kahverengi, dağınık saçları... Asla bana ait olamamıştı.

Bir basamak indiğinde ne yapacağımı bilemeyerek odamın aralık kalmış kapısını kapattım. Baran'ın bir şeyler söylemek için dudaklarının aralandığını fark edince kalbim ağzımda atmaya başladı. Fakat söyleyeceği şey her neyse dudaklarının arasında mahkûm kaldı. Merdivenleri yeni inmekte olan Azra ona seslendiğinde Baran başını yukarı kaldırdı, bakışları gözlerimden uzaklaşınca hızla merdivenlerin alt kata inen kısmına yürüdüm ve oradan uzaklaştım.

Canımı yakan; aşkımın karşılıksız kalması ya da beni değil bir başkasını sevmesi değildi. O benim çocukluğumdu. Birlikte yiyip içtiğim, birlikte gülüp ağladığım geçmişimdi. Her şeyden öte, mazimize rağmen, iki yabancı haline gelişimiz beni mahvediyordu.

Bana düşmanımıymışım gibi bakmasını kaldıramıyordum. Hiç değilse Mehmet'i sevdiği gibi sevemez miydi beni? Bu uzaklık, bu unutulmuşluk kahrediciydi.

Salona girip yemek masasındaki yerimi aldım. Herkes gelmişti. Babam, Firuze babaanne, annem ve Mehmet... Fakat bir sessizlik, bir gerginlik ve bu masaya hiçbir zaman uğramamış bir kasvet vardı. Babamın sert ve öfkeli bakışları önündeki boş tabaktaydı. Bana hiç bakmamış, hiç gülümsememişti. On altı

SÜMEYYE KOÇ

yıldır ilk kez oluyordu bu. Firuze babaannemin yanındaki iki sandalye henüz boştu. Mine Abla, yemek servisine başlamak için o sandalyelerin dolmasını bekliyordu.

Sadece yaz aylarında verandada kurulan sofralar dışında yemeklerimizi bu büyük salonda yer, burada oturur, burada muhabbet ederdik. Babamın kendisinden başka kimseyi oturtmadığı bir paşa koltuğu vardı. Ara sıra Mehmet onu delirtmek için oturur, sonra babamın tepkisiyle kaçarcasına kalkıp giderdi. Selma annem titiz kadındı. Koltuklarda otururken birinin bir şey yediğini görürse çıldırırdı. Bu sebepten en çok da babamla kavga ederdi.

“Selma,” dedi babam gergin bir sesle. “Sen oğluna ve arkadaşına söylemedin mi yemek saatini? Neden hâlâ gelmediler?”

Annemin babamı sakinleştirmiş hali buysa, sakinleşmemiş halini düşünmek bile istemiyordum. Dün akşam çekip gittiğinden beri kafasında neler kurmuş, neler düşünmüştü kimbilir... Babam yenilgiyi kabullenemeyen bir adamdı. Şu an Baran’ın Azra’yla birlikte bu evde kalmasına ses etmiyorsa, muhakkak aklında bir şeyler vardı.

“Söyledim Mahir, gelirler şimdi...” dedi annem gülümsemeye çalışarak. Her zamanki gibi babamı yatıştıracak bir sesle konuşuyordu. “Sen servise başlayabilirsin Mine.”

Mine Abla yemek servisine başladığı sırada Baran ve Azra salona teşrif ettiler. Onları gördüğüm an bakışlarımı önümdeki tabağa diktim ve bir daha kaldırmadım. Firuze babaannemin yanına oturlurken ortamda sadece çekilen sandalyelerin sesi duyuldu. Çıt çıkmıyordu. Sanırım babamın korkusundan kimse ağzını açamıyordu.

Mine Abla çorba servisini bitirdiğinde babam otoriter bir şekilde, “Afiyet olsun,” dedi.

Bakışlarımı önümdeki tabaktan hiç kaldırmadan yemek yemeye çalışmak çok zordu. Zaten iştahım da yoktu. Yıllardır

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

yemek yediğim bu masaya ilk defa oturmuşum gibi tedirgindim. Kafamı kaldırırsam Baran'la göz göze gelecek olmanın verdiği etki de vardı tabii... Kendisi tam karşımda oturuyordu.

"Adın Azra'ymış." Masadaki derin sessizliği bozan babam oldu. O an dakikalardır tabağımda olan bakışlarım babama döndü. Dikkatle Azra'ya bakıyordu. "Dün akşam hoş bir karşılaşma olmadı. Beni yanlış anlamamı istemem kızım ama takdir edersin ki o an farklı bir tepki vermemiz beklenemezdi."

Babamın dudaklarından dökülen onca sözcüğün arasında, zihnimin radarına takılan şu oldu: *Kızım*.

Azra'ya, *kızım* diyerek hitap etmişti ve ben boğulacak gibi olmuşum. Birden titremeye başlayan ellerimi kimseler fark etmesin diye kaşığı elimden bıraktım ve ellerimi dizlerime indirdim.

Darmadağın olmuşum, mantıklı düşünemiyordum. Bir yanım kıskançlığımın gereksiz olduğunu haykırıyor, diğer yanım o kızın şimdiden benim yerimi aldığını söylüyordu.

"Yanlış anlamaz." Azra'dan beklediğim yanıt, Baran'dan gelmişti. Yüzüne bakmamak için kendimi zor tutuyordum ama bakmayacaktım. "Buraya gelmeden önce nasıl bir tepki vereceğinizi Azra'ya anlatmıştım. Beni yanıltmanızı çok isterdim ama ne yazık ki haklı çıkardınız."

Baran, babamı deli edecek sözlerin pimini çekmiş ve masanın ortasına bırakmıştı.

"Keşke önceden söyleseydin Baran," dedi annem yapıcı bir tavırla. "Belki o zaman seni haklı çıkarmazdık."

"Mühim değil efendim, siz haklıydınız," dedi Azra. Sesi oldukça naif ve kusursuzdu. "Yanlış anlamadığıma emin olabilirsiniz." Masadaki gerginliği dağıtmak ister gibiydi. İstemsizce yüzüne baktım. Kahverengi saçlarını tepeden sıkıca toplamış, iri, koyu renk gözlerini makyajla ön plana çıkarmıştı. Gerçekten de güzel bir kızdı. Boyu anneminki kadardı ama hatları benden

daha kadınsı, daha alımlıydı. Onun karşısında kendimi ilkokul çocuğu gibi hissetmişim. Göz ucuyla Baran'a bakıp gülümsediğini fark ettim. Baran'ın bakışları bomboştu. Ne düşündüğünü anlamak çok zordu.

"Mühim değil efendim, siz haklıydınız," dedi Azra. Sesi oldukça naif ve kusursuzdu. "Hiçbirinizi yanlış anlamadığıma emin olabilirsiniz." Masadaki gerginliği dağıtmak ister gibi bir hali vardı. Bakışlarım istemsizce yüzüne tırmandı. Kahverengi saçlarını tepeden sıkı bir at kuyruğu yapmış, iri, koyu renk gözlerine siyah bir makyaj yaparak ön plana çıkarmıştı. Gerçekten de güzel bir kızdı. Fark ettiğim kadıyla boyu anneminki kadardı ama hatları benden daha kadınsı, daha alımlıydı. Onun karşısında kendimi ilkokula giden bir kız gibi hissetmişim. Göz ucuyla Baran'a bakıp gülümsediğini fark ettiğimde, benim de bakışlarım Baran'a kaydı.

Yüzü ifadesiz, bakışları bomboştu. Ne düşündüğünü anlamak çok zordu.

Ona baktığımı fark etmiş gibi, Azra'dan kaçırıldığı gözlerini gözlerime diktiğinde ikinci kez göz göze gelmiştik. Yangından mal kaçırır gibi kaçırığım bakışlarımı tekrar tabağıma indirdim.

"Nerelisin?" diye sordu babam. Anlaşılan kızı sorguya çekecek ve hakkında merak ettiğimiz her şeyi öğrenecekti.

"İzmirliyim," dedi Azra. "Doğma büyüme oralıyım. Annem ve babam hâlâ orada yaşıyorlar."

"Annen baban biliyor mu peki burada olduğunu?" Babam çorbasını bitirip kaşığı bir kenara bıraktı. Ana yemek servisine başlayan Mine Abla bile tedirgindi. Babam dahil herkes Azra'ya bakıyordu. Bense çoğunlukla tabağımda tutuyordum bakışlarımı.

"Biliyorlar." Azra'nın ses tonu birdenbire değişmişti.

"Biliyorlar demek..." dedi annem kinayeli sesiyle. "Peki ne düşünüyorlar bu konuda? Şahsen ben kızımın erkek arkadaşında kalmasına izin vermezdim. Özellikle de ailesini tanımıyorsam..."

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

“Anne!” diyerek araya girdi Baran.

“Ne var canım!” dedi annem gülümseyerek. “Kötü bir şey söylemedim ki... Misafirimize soru soramayacak mıyım?” Gözlerini büyüterek Azra’ya baktı. “Azra, sen beni yanlış anlama olur mu?”

“Anlamıyorum elbette,” dedi Azra da gülümsemeye çalışarak. “Ailem böyle şeyleri pek sorun etmez. Yirmi iki yaşındayım, bana güvenirler.”

Annem aldığı yanıttan memnun olmasa da gülümsedi.

“Azra misafir değil anne,” dedi Baran masadakilerin aksine hiç gülmeden. “Ben size söyleyeceğimi dün söyledim.” Ortamı derin bir sessizliğe ve kasvete boğmuştu sözleri.

Bense fırtınaya kapılmış gibiydim. Sanki yer yerinden oynuyor ve ben ayakta kalmaya çalışıyordum. Ama dermanım kalmamıştı.

O ana kadar hiç konuşmamış olan Mehmet birdenbire Baran’ı çıldırtacak bir cümle kurdu. “Bence sen abime çok güvenme. Seni de yarı yolda bırakabilir.”

Baran elini masaya sertçe vurarak bardakları devirdiğinde, annem “Baran!” diyerek uyarırcasına bağırdı ama kâr etmedi. Baran oturduğu sandalyeyi de devirerek hışımına ayağa kalktı. Masanın etrafını dolanırken Mehmet de ayağa kalktı.

Büyük bir kargaşa oldu. Her kafadan bir ses çıkmaya başladı. Mahir babam sessizdi, sadece yumruğunu sıkıyordu.

O an ben de oturduğum yerden kalkıp Mehmet’in önüne geçtim ve son anda Baran’ın karşısına dikildim. “Yapma!” diye bağırdım kendimden beklemediğim bir cesaretle. Annem koşup Baran’ı tutmuştu. “Kardeşin o senin!”

Şimdi ikimiz de birbirimize bakıyorduk. Bu sefer gözlerimi kaçırmıyor, aksine Baran’a meydan okuyordum.

“Olmaz olsun öyle kardeş,” dedi Baran burnundan soluyarak.

“Baran!” diye ikaz etti annem bir kez daha. “Ne biçim konuşuyorsun sen!”

SÜMEYYE KOÇ

Baran yüzünü anneme döndü. "Kardeş gibi büyüdüğüm kızla evlenmek istemedim diye mi suçlu oldum?"

"Baştan söyleyecektin o zaman," dedi Mehmet diklenmeye devam ederek. "Son dakika golü attın hepimize!"

"Oturun lan yerinize!" diye bağırdı babam. Sesi herkesin gürültüsünü bastıracak kadar yüksekti. "Benim oturduğum masada birbirinizin üzerine yürümek de neyin nesi?"

"Oturmuyorum!" Baran da en az babam kadar hiddetliydi. "Siz kabahatinizi kabul edene kadar da bu evde kimsenin yüzüne gülmeyeceğim! Bir yere de gitmeyeceğim. İster seve seve ister zorla kabul edeceksiniz. Ben, Azra'yı seviyorum!"

Baran arkasını dönüp gittiğinde Azra da oturduğu sandalyeden kalkıp arkasından gitti. Henüz yemekler bile yenmemişti ama kimsede ne huzur ne iştah kalmıştı. Babam bu evde kavga gürültü çıkmasına asla izin vermezdi. Şu masadan küs giden hiç olmamıştı. Baran ve Mehmet'in ilk karşı karşıya geliyordu bu. Ve buna sebep olduğum için kendimden nefret etmişim.

"Allah aşkına yapmayın," dedim ağlamak üzereyken. "Ben kimseye kırgın değilim, küs de değilim. Ben affettim, siz neden affetmiyorsunuz?" Sorduğum soru havada kaldı. Herkesin yüzünden düşen bin parçaydı. Söyleyecek çok fazla şey vardı ama takatim kalmamıştı.

Salondan çıkıp kendimi odama zor attım. Her şeyin sorumlusu benmişim gibi sürekli kötü hissettiğimi görmüyorlar mıydı? Kabul, acı çekiyordum fakat kimseyi suçladığım yoktu. Neden anlamıyorlardı? Masadaki herkes Azra'nın bu evde istenmediğini ima etmişti. Bu tavırların eninde sonunda bana zarar vereceğini neden anlamıyorlardı?

Onlar böyle yaptıkça Baran benden daha çok nefret ediyordu.

Aradan saatler geçti. Ne ben odamdan çıkabildim ne de biri yanıma geldi. Sanırım bu son olay, herkesin kendisiyle baş başa kalıp düşünmesini sağlamıştı. Evde hiç ses yoktu. Bir ara

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

pencereden Baran ve Azra'nın çıkıp gittiğini gördüm. Nereye gittikleri, kaçta gelecekleri ise muammaydı. Evde olmadıkları halde odadan çıkamadım. Kimseyi göresim, konuşasım yoktu.

Bir ara kendimi tutamamış ve içinde sadece Baran'ın geçtiği defterime bir şeyler yazmışım.

Şarkılar yalan söylüyormuş Baran, kimse kimseyi öldürmüyormuş sevdadan.

Öyle olsa girmez miydim benim için kazdığın mezara?

Düşmez miydim o dipsiz çukurlara, karanlık kör kuyulara?

Şiirler de yalan söylüyormuş Baran, düşülmüyormuş öyle ha deyince...

Yürekteki yangın kül etmiyormuş hiçbir bedeni.

Şimdi ışıkları söndürmeli,

Seni yazan kalemi kırmalı,

Kalbimin kapılarını kapatmalıyım.

İçim çok kanıyor ama savaşmalıyım.

Bir damla gözyaşıma hapsedeceğim seni Baran.

Yutkunduğum an gözümde değil, kalbimden düşeceksin inan.

Saat gecenin bir yarısı olduğunda gözümde zerre uyku olmadığını, yatsam da uyuyamayacağımı fark ederek telefonumu ve kulaklığımı alıp kendimi dışarı attım. Hem babamla hem de Baran'la konuşup ikisini de ikna etmem gerekiyordu. Fakat nasıl konuşacağımı bilmiyordum.

Verandaya oturup kulaklığımı taktım ve sanki benim için yazılmış olan o şarkıyı açtım.

Bugün hayatından defoluyorum,

Fark edilmiyor ama kahroluyorum,

*İçime attığım gibi kendimi çöpe atıyorum.**

* Emir Can İğrek. "Defoluyorum."

Birilerinin görüp ağladığımı fark edeceği korkusu olmadan sessizce saldım gözyaşlarımı. Zaten epey geç olmuştu, sanırım herkes uyuyordu. İnsanın her şeye gücü yetiyordu da kalbe söz geçmiyordu işte. Olmuyordu... Başkasına baktığını göre göre hâlâ seviyordum onu.

Sen bana nefes, ben sana herkes

*Bir daha gelmem karşıdayım son kez **

Bahçe kapısında bir hareketlilik olunca şarkıyı kapatıp demir kapıya baktım. İçeriye bir araba girdi; muhtemelen Baran ve Azra dönüyordu. Verandadan kapıya koşsam bile fark edileceğimi bildiğimden kıpırdamadım. Kaçıp gittiğimi düşünmelerini istemiyordum. Ama burada oturmaya devam edersem de ağlamaktan kızarmış yüzüm beni ele verecekti. Usulca ayağa kalktım, evin diğer cephesine doğru hızla ilerleyip duvarın arkasına yaslandım.

Burada büyük bir havuz vardı ve Cemil Amca bu akşam havuzun aydınlatmasını kapatmıştı. Tedirgince etrafa bakındım, göz gözü görmeyecek kadar karanlıktı.

Araba avlunun ortasında durdu; Azra yoktu, sadece Baran indi. Gergin bir tavırla eve doğru yürüdü fakat istikameti kapı değil veranda oldu. Kalbim yerinden çıkacaktı sanki. Nefesimi tutup korkuyla beklerken az önce benim oturduğum koltuğa geçip elindeki telefonu kulağına yasladı.

"Azra?" dedi birkaç saniye sonra.

Baran'ın Azra'yı nereye götürdüğünü bilmiyordum ama yemekte yaşananlar yüzünden burada kalmasını istemediği aşikârdı. Belki de gitmek isteyen Azra olmuştu.

"Sadece iki gün," dediğini duydum Baran'ın. Kaşlarım çatılmıştı. "Gelip alacağım seni. Merak etme, evdeki herkes sana saygı duymayı öğrenecek."

* Emir Can İğrek. "Defoluyorum."

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

İçime tuhaf bir sıkıntı oturdu. O iki gün boyunca evde kıyametler kopacaktı. Artık Azra yoktu, evdekilerin çekineceği bir misafir kalmamıştı. Ya Baran'ın sözüne geleceklerdi ya da Baran çekip gidecekti. Bir müddet sessiz kaldıktan sonra, "Üzgünüm," dedi Baran. "Böyle karşılandığın için, bu tavırlara maruz kaldığın için..."

Sırf Azra'yı kaybetmek istemediğinden, o üzülmeyi istediğinden yapıyordu bunları. Çünkü onu seviyordu. Azra olmak, Baran tarafından sevilme nasıl bir duyguydu? Hiçbir zaman bilemeyecektim. Kalbim, içi boş bir mezar yeri idi. Baran'sa o mezara dikilen siyah karanfildi.

"Seni seviyorum," dedi Baran. "Her şeyden vazgeçerim ama senden vazgeçmem. Biliyorsun değil mi?"

Kalbime bir bıçak daha sapladı.

Beni dibi görünmeyen o çukurlara bir kez daha yuvarladı.

Arkamı döndüm, daha fazla duymak istemiyordum. Göz yaşlarım birer birer süzölmeye başladığında sesim çıkmasın diye elimi dudaklarıma kapatıp, önüme bile bakmadan yürümeye başladım. Bir süre sonra adımlarım hızlandı, kendimi koşarken buldum. Derken bir anda kayıp sendeleyerek dengemi kaybettim ve gürültülü bir şekilde havuza düştüm.

Elimdeki telefon havaya savruldu.

Bense suyun dibini boyladım.

Sorun şu ki yüzme bilmiyordum. Hiçbir zaman da öğrenememişim.

3

Âşık Kadın Kalbi Tehlikeli Bir Çukurdur

♪ İkiye On Kala –

İyi ve Güzel Kadınlar Hep Ağlar ♪

Dengemi yitirerek havuza sırtüstü düşmem ve usulca dibe doğru batmam; hepsi birkaç saniye içinde gerçekleşti. Düşeceğimi anladığım an gözlerimi sıkıca yumdum. Bedenime buzdan iğneler saplanıyormuş gibi hissettim ama hemen geçti.

Etrafta kimse yoktu, karanlıktı ve ben yüzmeyi bilmiyordum. Korku, zihnime bir balta gibi saplandı. Daha ürkütücü olan da beni buradan çıkarabilecek tek kişinin Baran olmasıydı.

Sudan korkuyordum; sadece yüzmeyi bilmediğim için değil, içinde olmaktan da korkuyordum. Buna rağmen beni buradan çıkaranın Baran olmasını istemiyordum. Bilerek yaptığımı, ilgisini çekmeye çalıştığımı düşünebilirdi. Kahretsin ki durum buna çok müsaitti.

Kocaman kız, küçük bir çocuk gibi havuza düşmeyi nasıl becerirdi ki!

Telaşa kapılıp çırpınmamaya çalışsam da en fazla yirmi saniye dayanabilirdim. Su yutmamak için derin bir çaba sarf ederken, Mehmet'in bana yüzmeyi öğretmeye çalışırken söylediklerini hatırladım. *Suyun altında sakın çırpınma, bacaklarını hafifçe aşağı vururken yukarıya doğru zıpla. Su seni zaten yukarı kaldıracak.*

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Saniyeler akıp giderken ciğerlerim de nefessizlikten patlama noktasına gelmişti. Mehmet'in taktığıyla yukarı çıkabilmek için ayaklarımı hareket ettirdim ve kendimi yukarı ittim. Sonuç hüsrandı, yukarı çıkamadığım gibi, su eteğimi yukarı kaldırıp yüzümü kapattı. Suyun içinde geriye savrulunca dayanamayıp çaresizce dudaklarımı araladım. Suyun genzimi yakarak mideme dolduğunu hissettiğimde artık çok geçti. Boğuluyordum. Böyle bir durumda mantıklı düşünmek ve hareket etmek işe yaramıyordu.

Boğuluyorum Baran.

Ama suyun altında olduğum, nefes alamadığım için değil... Yıllardır beklediğim o iki kelimeyi başka bir kadına sarf ettiğin için.

Suyun içinde büyük bir gürültü oluştu.

Biri havuza atlamıştı.

Saniyeler sonra yabancı bir elin belime dolanıp beni hızla yukarı çektiğini hissettim. Görmesem de biliyordum, bu onun eliydi. Başka hiç kimsenin dokunuşuyla kalbim böyle çarpmazdı. Suyun üstüne çıktığımı hissettiğim ilk an kuvvetli bir şekilde öksürmeye başladım. Gözlerim hâlâ kapalıydı, genzim parçalanacakmış gibi acıyordu ve nefes alamıyordum.

"Açelya!" Baran'ın sesi kuzgın ve telaşlıydı. Uzun zaman olmuştu adımları ondan duymayalı... "Neden dikkat etmiyorsun? Ya burada olmasaydım?"

Havuzun kenarında durduğumuzu fark ettiğimde mermerden tutunarak öksürmeye devam ettim. Yanımdaydı, hızla soluk alıp verişini duyuyordum ve üşümem gerekirken ateşe düşmüş gibi yanıyordum.

"Tamam geçti, iyisin," diye fısıldadı sakinleştirmeye çalışarak. "Sakinleş artık." Bunları söyleyen Baran mıydı? Geldiğinden beri bir kez olsun yüzüme bakmayan adam mı?

Yanımdaydı. Çocukken olduğu gibi düştüğümde yine o kaldırmıştı beni, sırtımı sıvazlıyordu hasret duyduğum elleri.

Öksürmem geçmişti, zor nefes alıyordum fakat iyiydim. Yine de yüzüne bakamamıştım. Gözümü havuzun mermerinden ayırmıyordum.

“Hiç değişmemişsin,” dedi imalı bir şekilde. “Bıraktığımı gibisin. Yüzemiyorsun ve havuza düşüp başını derde sokuyorsun hâlâ.”

Tam dokuz yıl önce; yine sonbahara yakın bir yaz gecesinde, Mehmet’le oynarken kazara ayağım takılmıştı ve havuza düşmüştüm. Öyle korkmuş ve paniklemişim ki Mehmet yüzmeyi bildiği halde telaşlanıp beni çıkaramamıştı. Baran havuza atlayıp beni kurtardığında dakikalarca kendime gelememişim. Nitekim Mehmet ve ben esaslı bir azar işitmiştik.

“Büyüyün artık,” demişti Baran. “Beş yaşındaki çocuklar gibi koşturmayı ne zaman bırakacaksınız!” Sonra bana dönmüştü. “Yüzme bilmiyorsan neden havuzun etrafında geziyorsun? Püsküllü bela mısın kızım sen?”

O zaman on iki yaşındaydım ve artık oyun çağına veda etmem gereken zamandaydım. Fakat oyun oynamanın vazgeçilmez bir tadı vardı.

Baran’ın öfkesinden bizi kurtaran Selma annem olmuştu. Baran kadar olmasa da telaşlanmıştı. Benim Baran’ın sözlerine içerdığimi fark ettiğinde, “Öfkesi korkusundan,” demişti. “Baran sana bir şey olacak diye çok korktu güzelim.”

Güzel günlerdi.

Keşke sonsuza dek sürseydi.

Öksürürken yüzümü diğer tarafa çevirdim. “Yüzmeyi bilmiyorsam bu havuzun etrafında ne geziyorum, öyle değil mi?” Yıllar önce onun söylediği cümleyi şimdi ben söylüyordum. Ama hatırlamadığına adım gibi emindim. Baran benimle ilgili her şeyi unutmuştu.

“Sen,” dedi Baran, derin bir nefes almadan önce, “püsküllü bir belasin.”

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Yüzümü hızla ona çevirdim ve şaşkınlıktan büyüyen bakışlarımı yüzünde gezdirdim. Hatırlıyordu. Yıllar önce aramızda geçen o diyalogu, sarf ettiği cümleleri hatırlıyordu. Unutmamıştı. Kalbim bir kuş gibi çırpındı ama bu his çabuk geçti.

Ne fark edecekti ki?

Bakışlarımı hızla kaçıırken, “Çıkmak istiyorum,” dedim kısık, pürüzlü sesimle. Bir elimle havuzun kenarından tutunurken diğer elimle yüzüme, enseme ve boynuma yapışan ıslak saçlarımı çektim. Havuzun içinde yan yana duruyorduk, biri bizi böyle görse yanlış anlaşılabilirdik. Ve ben bunu hiç istemezdim.

Korkudan mı, yanımda oluşundan mı bilmiyordum fakat ellerim titriyordu. Havuzdan çıkabilecek gücüm bile yoktu. Baran beni beklemedi, kendini kolayca havuzun kenarına atıp ayağa kalktı. Hemen ardından eğilip ellerini bana uzattı; tutamadım, öylece kaldım ve tekrar yüzüne baktım. Sırılsıklam olmuş gür saçları alnına dökülmüş, kaşlarını örtmüş ve kirpiklerine uzanmıştı.

“Tutacak mısın?” diye sordu bakışlarıyla ellerini işaret ederek. *Keşke ondan başka bir çarem olsaydı.* Hiçbir şey söylemeden ellerimi ona uzattım. *Geceler boyu düşlediğim güzel ellerine.* Bir elini avcuma hapsederken, diğer elini kolum boyunca kaydırıp dirseğimden tuttu ve beni yukarı çekti. Diz kapaklarımı havuzun kenarına bastırdım, tam toparlanacaktım ki birden kaydım ve refleksle, istemsizce Baran’ın boynuna sarıldım.

Kahretsin, neden böyle bir şey yapmıştım ki!

Baran gözlerime baktı. Yüzlerimiz olmaması gereken derecede yakındı ve bu kalbimin yerinden çıkacakmış gibi çarpmasına sebep oldu. Uzun zamandır ilk kez bu kadar yakından bakıyordum gözlerine. Dudakları aralandı, bir şeyler söyleyecek gibi oldu ama birden vazgeçmiş gibi yüzünü çevirip bu hadsiz yakınlığa son verdi. Beni hızlıca havuzun kenarına aldı, ellerini üzerimden çekti ve benden uzaklaştı.

Olmaması gereken buydu.

“Git, bir an önce üzerini değiştir,” dedi bakışlarını yerde gezdirirken. Yüzüme bakmıyordu. “Yoksa hasta olacaksın.”

Kollarımı birbirine sarmış, titremeye başlamıştım fakat hasta olmak umurumda değildi. Etrafta kimse yoktu, Baran karşımdaydı ve ben onunla konuşmadan bir adım öteye gitmeyecektim.

Arkasını dönüp yavaşça uzaklaşmaya başladığında, “Ama sen çok değişmişsin,” dedim kırgınlığın paramparça ettiği sesimle. “Öyle değişmişsin ki seni tanıyamıyorum.”

Birden durdu. Hızla arkasını dönüp bana baktığında utanç verici bir cümle kurmuşum gibi kızardım. Bana öyle tuhaf bakıyordu ki karşısında duran ben değildim, çocukluğu değildi, hayatına girmemesi gereken sıradan bir yabancıydım sanki.

“Evet, değiştim.” İtiraz bile etmemişti. “Beni siz değiştirdiniz. Sürekli kararlar alıp verdiniz, beni hiç düşünmediniz!”

Onu istemediği halde evden uzaklaştıran ben değildim, belki buna sebep olan bendim ama ben böyle olsun istememiştım. Ona her seferinde gitmesini istemediğimi söylerdim, inkâr edebilir miydi? Yüzüğü parmağına zorla takan da ben değildim. Tamam, belki bir itirazım olmamıştı ama ben zorlamamıştım.

“Ben mi düşünmedim seni? Bu yüzden mi nefret ettin benden?” Üşümüyordum fakat sesim titriyordu, kelimelerim bölük pörçüktü. “Baran,” dedim sızlanarak. Adı dilimi yakıp geçti. “Hani çocukluğundum ben senin, neden unuttun ki beni?”

Hâlâ bir yabancıya bakar gibi bakıyordu gözlerime. Bu sözlerimin onun nezdinde hiç mi bir önemi yoktu? Neden tek bir mimik bile oynamıyordu sert çehresinde?

Susarak kabul ediyordu belki de benden nefret ettiğini, beni hiç sevmediğini ve artık beni bu evde istemediğini...

“Verecek bir cevabın bile yok, öyle mi?” diye sordum ağla-

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

maklı bir sesle. Kalbinde o kadar yoktum ki onunla olan çocukluğum bile dokunamıyordu merhametine. "Benden nefret etme. Seninle büyüdüm ben, buna dayanamam."

Ama Baran susmaya ve beni sessizliğiyle parçalamaya devam etti.

"Sorun ne?" diye sordum bu sefer. "Azra mı? İlişkinize engel olacağım düşüncesi mi?" Hayır dercesine başımı salladım. "Olmayacağım. Benden bu yüzden nefret ediyorsan etme çünkü aranızdaki engel ben değilim. Hiç olmamışım da zaten. Merak etme, sana duyduğum sevgi Mehmet'e duyduğum sevgiden farklı değil."

Kaşlarını kattı. Aramızdaki birkaç adımlık mesafeyi kapatmak için yaklaşırken ona kalbimi yakan bir yalan söyledim. "Ben de sana karşı hiçbir şey hissetmiyorum."

Kalbim ona ihanet ettiğimi haykıran çığlıklar attı ve ben elimi kalbime yaslamamak kendimi zor tuttum. Madem her şeyi mahveden bendim, düzeltercektim. Mahir babamın Baran'a öfke duymasına, Baran'ın da babasına kin gütmesine izin vermeyecektim.

Baran tam karşımda durunca yüzüne bakabilmek için başımı kaldırdım. Baran'ın da boyu çok uzundu, Mahir babam gibi... Bana şaşkınlıkla karışık, yılanmış bir öfkeyle bakıyordu. Kehribar gözleri kısık, kaşları çatıktı. Tek bir çizgi haline getirdiği dudakları aralandığında ilk yaptığı derin bir nefes almak oldu.

"Neden itiraz etmedin?" Sesindeki öfke tokat gibi patladı yüzümde. "Neden karşı çıkmadın?" Bağırsa bu kadar kötü hissettiremezdi alçak sesle söyledikleri.

Haklıydı ama karşı çıkamayışımın sebebini ona nasıl anlatacaktım ki? Yüzüne aval aval bakarken bileğimden tuttu. Elimi havaya kaldırdı ve tam bir yıldır onun yüzüğü takılı olan parmağımı iki parmağının arasına aldı. "Madem bana karşı hiçbir şey hissetmiyordun, neden o yüzüğü taktın?"

Yutkundum ama kâr etmedi, sözleri boğazımda düğümlenmişti. Hislerimin sevdaya dönüşmediğine inandıramazdım onu. Aptal değildi, bakışlarımdan bile anlardı. Belki de çoktan anlamıştı.

“Niye susuyorsun?” Bileğimi savurur gibi bıraktığında bir adım geriye sendeledim. “Bir şey söyle, cevap ver bana!”

“Çünkü karşı çıkamazdım,” dedim gözlerinin içine bakarak. Baran’a olan hislerimin sonu gelmeyecekti, onu çaresizce sevmeye devam edecektim. Ama kabullenmiştim, hayallerimin oluru yoktu. Deli gibi severken vazgeçmeyi, umudumu yakıp küle etmeyi öğrenecektim. “Benim bu aileye vefa borcum var. Babana baba dedim, annene anne dedim yıllarca.” *Biliyorum, bu yüzden sevmedin beni.* “Bir dediklerini iki etmedim, edemedim. Babam benden ilk defa bir şey istemiş, nasıl reddedecektim?”

“Reddedecektin!” dedi Baran. “Sırf babama hayır diyemediğin için mi evlenecektin benimle?” Buz gibi bir tebessüm etti. “Sen aklını kaçırmışsın.”

“Benim yaşadıklarımı yaşamadığın için beni anlayamazsın.” Kendimi nasıl savunacağımı bile bilmiyordum. Baran’la savaşmak çok zordu. “Ne düşünürsen düşün,” dedim konuyu kapatmak adına. “Sana karşı düşündüğün gibi hislerim yok.”

“Sana inanmıyorum,” dedi Baran gözlerinde alaylı bir bakışla. Onu karşı bir şeyler hissetmeyişi işine gelmez miydi? Neden inanmıyordu ki? “Ama söylediğin gibiyse, bu hepimiz için en iyisi olur...”

“Azra için herkesi karşına alacaksın, biliyorum.” Baran sözlerimi onaylarcasına gözlerini yumduğunda bakışlarımı ondan kaçırdım. “Sen de şunu bil; asla karşında olmayacağım.”

Her şeyi söylemiştim, bitmiş ve tükenmiştim artık.

Onu arkamda bırakıp eve yürürken sıırsıklam olmuş bedenimin buz kestiğinin farkında bile değildim. Ağlamamak için

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

sıktım kendimi. Sözleri bana ağır gelmişti, üstelik bana olan nefretini inkâr bile etmemişti. Ama öte yandan kuş gibi hafiflemiştim. Gerekeni yapıp aradan çekildiğimi söylemiştim. Ben omuzlarında taşıması gereken bir yük değildim, hiçbir zaman da olmayacaktım.

Evin kapısından içeri sessizce süzıldüm ve hızlı adımlarla merdivene doğru yürüdüm. Neyse ki Baran'la konuşurken bir nebze kurumuştum, artık üstümden su damlamıyordu. Merdivene attığım ilk adımda kapının aralandığını, ardından sert bir şekilde kapandığını işiterek durdum.

Baran ışıkları açıp koridorun ortasına yürüdü ve gözlerini bana dikti. Ve herkesi uykusundan etmek istercesine bağırdı. "Anne! Baba! Uyanın!"

Ona kaşlarımı çatarak baktım çünkü neden böyle bir şey yaptığını anlamamıştım. Ben kimselere görünmeden eve sessizce girmeye çalışırken, o evdeki herkesi ayağa kaldıracaktı. İkimiz de baştan aşağı sıırıslıklamken kimselere görünmek istemiyordum. Mehmet nerelerdeydi bilmiyordum ama Firuze babaanne evde değildi. Akşam yemeğinden sonra Aslan Amca'nın evine gitmişti. Aslan Amca Mahir babamın abisiydi, Firuze babaanne ara sıra onun yanına giderdi.

Soru sormadan arkamı döndüm ve kaçır gibi merdivenleri çıkmaya başladım. O sırada Baran, "Kal orada!" diye seslendi. "Bir yere gitmeyeceksin."

Olduğum yerde durup ona döndüm. "Ne yapıyorsun?" diye kızdım. "Herkes uyuyor, saatin kaç olduğundan haberin var mı?"

Baran ıslak gömleğini rahatsızca çekiştirirken, "Uyansınlar," dedi umursamaz bir tavırla. "Siz bu evde deliksiz uykular uyurken ben çok sabahı sabah ettim. Uyansınlar!"

"Neler oluyor?" diye seslendi annem. Sabahlığının kuşağını bağlarken merdivenden telaşla inmeye başladı. Epeydir uyuyor

SÜMEYYE KOÇ

olmalıydı, gözleri şişmişti. Merdivenin yarısına kadar inip durdu; önce bana, sonra Baran'a baktı. İkimizi bir arada ve sıırsıklamken görmek onu şaşırtmıştı.

Kaşlarını çatarak "Çocuklar," dedi uykulu sesiyle. "Siz neden ıslaksınız? Açelya? Havuza falan mı düştün yoksa?"

Ne diyeceğimi bilemez halde dudaklarımı dişlediğim sırada çalışma odasının kapısı açıldı. Babam uyumamıştı. Üzerinde gündüzden kalma takımı, gözünde çalışırken taktığı gözlükleri vardı.

Selma annem mutsuz olduğunda kendini uykuya verirdi, Mahir babam ise çalışmaya...

Babam, annemin bir adım gerisinde durup tıpkı annem gibi bize baktı. "Ne bu gürültü?" diye sordu bana aksi tonla. "Sen neden ıslaksın kızım? Ne oluyor?"

Baran da sıırsıklamdı. Sadece bana sorarak Baran'ı yok sayıyordu. Bu şekilde nefretini kazandığını ve onu günden güne kaybettiğini neden göremiyordu?

Annem de benim düşündüklerimi düşünüyor gibiydi; yüzünden düşen bin parçaydı. Üstelik uyumadan önce ağlamıştı sanki gözleri kıpkırmızıydı.

"Havuza düştüm," dediğim an babam kaşlarını çatı, annem ise hayıflanır gibi başını salladı.

"Nasıl becerdin?" Annem aramızdaki basamakları inerek yanıma geldi ve omuzlarımdan tuttu. "İyi misin şimdi? Niye dikkat etmiyorsun be kızım, ya bir şey olsaydı?"

"İyiyim, bir şeyim yok," dediğimde Baran'a döndü. "Sen mi çıkardın Açelya'yı havuzdan?"

"Evet." Baran'ın cevabı açık ve netti. "Sevgili kızınız o havuzdan uzak durmayı hâlâ öğrenememiş."

"Ama sen kızımın uzak durmayı öğreneceksin." Babam gözlüğünü çıkarıp cebine sıkıştırırken dosdoğru Baran'a

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

bakıyordu. Baran aşağıda, ben merdivenin başında, annem yanımda, babam ise bizden birkaç basamak yukarıda duruyordu.

Sesi bakışları kadar sertti. Sanki karşısında duran kendi oğlu değilmiş gibi öfkeyle bakıyordu. Baran'ın bakışları da babasınınkinden farklı değildi. Aynı kanı taşıyorlardı neticede. Hiddetleri, öfkeleri, kinleri ve hırsları birebir aynıydı. Zıtlaşmaları da bu yüzdendi.

Baran, babamın sözlerini küçümsercesine gülümsedi. "Diye lim ki uzak durmadım," dedi alaylı bir tavırla, "beni dünyanın öbür ucuna mı gönderirsin Mahir Demirdağlı?"

Babam yumruklarını ve çenesini aynı anda sıkarak, "Nankörlük etme!" diye bağırdı dişlerinin arasından. "Hepsi senin geleceğin ve iyi bir kariyerin olsun..."

Baran büyük bir hiddetle kesti babamın sözünü. "Hiçbir şeyi bahane etme. Senin tek derdin bizim kardeş gibi büyümemizi engellemekti!" Sesi evin içinde yankılandı. "Ama ne oldu?" diye sordu kollarını iki yana açarken. "Başaramadın Mahir Bey, başaramadın! Kalbime o sevgiyi zorla sokamadın!"

"Yeter!" diye bağırdım sonunda. "Benim yüzümden kavga etmeyi, birbirinize meydan okumayı bırakın artık!" Annem şaşkınlıkla yüzüme baktı. Çünkü ilk defa sesimi yükselttiğime ve karşımda babam varken hırçınlaştığıma şahit oluyordu. "Bunun beni ne kadar yaraladığını görmüyor musunuz? Ben zaten sizin bana olan sevginizin altında eziliyorum yıllardır! Mahvoluşunuza sebep olmanın beni nasıl paramparça ettiğini görmüyor musunuz?"

Babam bu fevri çıkışımla sessizleşti. Annemin de gözleri dolmuştu her zamanki gibi.

"Oğlun o senin," dedim kısık bir sesle. Ağlamanın eşiğindeydim, genzim yanıyordu. Sonra Baran'a döndüm. "Bu hayatta bir baban daha yok. Neden ona düşmanımış gibi bakıyorsun?"

"Açelya haklı," diye araya girdi annem. "Bu anlamsız kavgaya bir son verin artık. Beni kalpten götürmek mi sizin niyetiniz?"

"Kimseye bir kırgınlığım yok benim." Baran'a yalvaran gözlerle baktım. "Lütfen beni, ailenle arandaki ilişkiyi acımasızca kesen bir makas gibi görme. İstedığın hayatı yaşamakta özgürsün ama benden daha fazla nefret etme."

"Duydun mu?" diye sordu Baran, babama bakıp alay eder gibi. "Açelya'nın bana karşı bir kırgınlığı da kızgınlığı da yokmuş. O da benim gibi mağdurmuş, aslında benimle evlenmek istemiyormuş."

Ortama kısa süreli bir sessizlik çöktü. Ardından, "Azra'yı sizin yüzünüzden evden uzaklaştırdım," dedi Baran suçlarcasına. Sözlerinin muhatabı anne ve babasıydı. "Kızın yüzüne bir kere gülmediniz, sözlerinizle kovmaktan beter ettiniz. Böyle devam ederseniz Azra'yı da alır geldiğim cehenneme geri dönerim. Ne de olsa ben böyle yaşamaya alıştım!"

Selma annem Baran'ın tehdidi karşısında neye uğradığını şaşırılmıştı. Azra'yı bu evde kabullenememişti, kabullenecek gibi de görünmüyordu fakat bu saatten sonra sırf Baran'ın korkusundan ağzını açıp Azra'ya tek bir laf bile edemeyecekti. Azra'nın varlığına saygı duymaktan başka bir çareleri yoktu artık. Yoksa Baran'ı tamamen kaybedeceklerdi.

"Büyümüşsün oğlum," dedi babam, Baran'ın aksine sesi sakindi. "Artık sana karışamayacağım ve kararlarına müdahale edemeyeceğim kadar büyümüşsün. Gönül isterdi ki diyeceğim ama bizim gönlümüzün istediklerinin sizin için bir önemi kalmamış." Derin bir nefes aldı. İlk kez Baran'a karşı mağlup olduğunu görüyordum, çok tuhaftı. "Madem o kızı seviyorsun onunla ol," diye devam etti. "Ama ben sizin bu çatı altında uzun süre böyle yaşamınıza müsaade edemem. Ya gidip o kızı ailesinden isteyelim ya da dediğini yap, çek git. Nasıl olsa alışmışsın böyle yaşamaya!"

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Duyduklarım karşısında bedenim beni taşıyamadı. Merdiven basamağında sendeler gibi olduğum an annem beni sıkıca tuttu, düşmeme izin vermedi. Babamın ağzından çıkanı kulağı duyuyor muydu? Daha birkaç gün öncesine kadar Baran'la benim evliliğimden söz ederken, şimdi bunları nasıl dillendirebiliyordu?

“Buna biz karar veririz,” dedi Baran. “Siz sadece saygı duymayı bilin yeter.”

“Merak etme. Kimse Azra'ya saygısızlık etmeyecek.” Babamın tüm gerginliği sonlandıran cümlelerinin ardından kapı açıldı; içeriye Mehmet girdi. Kimse duymasın diye sessiz olmaya çalışmıştı çünkü gecenin bir vakti dışarıdan gelmesi babamın hoş karşıladığı bir durum değildi.

İçeri girdiği an karşısında tüm aile bireylerini görünce şaşkınlıkla, “Neler oluyor?” diye sordu saçlarını karıştırarak. “Böyle gecenin bir vakti, hepiniz ayakta falan... Tüh ya, yakalandım!”

Mehmet pişkince sırtıttı, espri yaparak ortamı yumuşatabileceğini düşünmüş ama yanılmıştı. Bakışlarını tek tek hepimizin yüzünde gezdirdikten sonra gözlerini kısarak dikkatle bana ve Baran'a baktı.

“Niye sudan çıkmış sıçanlar gibisiniz?”

Annem, “Mehmet!” diye uyarınca babam Mehmet'e üç numaralı bakışını atarak uzaklaştı. Üç numaralı bakış; seninle sonra görüşeceğiz, demektir. Şu an fazla öfkeliydi.

“Ne var ya? Ne oldu?” diye sordu Mehmet sırtıtmaya devam ederek. “Ben öyle ikisini de sıırıslıkam görünce deyimlerimizden birini dile getirdim.”

“Sudan çıkmış sıçan değil, balık... Edepsizleşme!” diye düzeltti annem gözlerini belerterek.

Baran patlamaya hazır bir bomba gibi Mehmet'in üzerine yürürken Mehmet bir anda ciddileşti. Annem kavga edeceklerini anlayarak hemen yanlarına gitti.

SÜMEYYE KOÇ

Baran yakasından tutup çekince Mehmet neye uğradığını şaşırdı. "Bana bak! Bu evde Azra varken bir daha gevşek gevşek konuştuğuna denk gelirsem, seni babam bile alamaz elimden!"

"Yok ya!" diye çıkıştı Mehmet. "Bunu bir de babamın yanında söyle istersen," diye diklenmeye devam etti.

"Abin haklı!" diye uyardı annem araya girip. "Sen gelmeden önce tam da bunu konuşuyorduk, bundan sonra ne konuştuğuna dikkat edeceksin!"

"Etmezsem ne olur?"

Baran bir kez daha Mehmet'in üzerine yürürken annem tiz sesiyle bağırdı. "Ay yeter! Yeter! Rahat bırak şu çocuğu Baran! Sen de sus Mehmet!"

Baran, öldürecekmiş gibi bakıyordu Mehmet'e. "Hep siz yüz verip şımartmışsınız bu at ağızlıyı!"

"At ağızlı mı! Anne, duydun mu?"

Annemin bu kavgaya son vermek istercesine bağırması, Mehmet'in korktuğu halde diklenmesi, Baran'ın hırçın öfkesi... Kulağa hoş gelmiyordu ama gülünesi bir andı. Karşımdaki gerçek bir aile tablosuydu ne bir eksik ne bir fazla... Aile böyle bir şeydi işte, ne yaşanmış olursa olsun etle tırnak gibiydi, ayrılmıyorlardı.

Baran ne kadar kin duyarsa duysun ailesinden vazgeçememiş, evine dönmüştü.

Mehmet beni savunduğunu söylese de sonunda Azra'nın varlığını kabul edecekti. Hatta zamanla onu sevecekti. Tıpkı annem ve babam gibi... Hepsi Azra'yı sevecekti. Çünkü onlar bir aileydi, her şeyden vazgeçebilirlerdi ama birbirlerinden asla...

Bu tablodaki tek fazlalık, vazgeçilebilecek tek kişi bendim.

~ ~

Aşkın bir mevsimi, bir iklimi, bir saati olmalıydı.

Bazı kadınların kalbindeki güneş hiç batmazken benim kalbimde gecenin sabaha varmayışı başka nasıl açıklanırdı?

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Geçip giden iki gün, Baran'ın bana olan tavrını değiştirmeye yetmemişti. Hâlâ düşmanımıymışım gibi bakıyordu. Bir kez olsun tebessüm etmemişti. Ne yaparsam yapayım bana olan kızgınlığı geçmeyecek, öfkesi dinmeyecekti sanki.

Tenimi yakan sıcak öğle güneşinin altında uykum gelmişti. Annemle verandada oturuyorduk. Babam işte, Mehmet haylazlık peşinde, Firuze babaanne ise hâlâ Aslan Amcaların evindeydi. Baran ise Azra'yı almaya gitmişti. Fırtına gibi geçen iki günün sonunda Azra dönüyordu.

"Azra geleceği için mi bu kadar sessizsin?" Annemin sorusu içimdeki sıkıntıyı körüklerken gözlerimi araladım ve ona baktım. Her öğlen olduğu gibi Brezilya kahvesini yudumluyordu. "Hislerini benimle bile paylaşmıyorsun," dedi sitem ederek. "Geceleri ağladığını biliyorum."

İnkâr ettim. Bir anda tüm uykum dağılmıştı, oturduğum koltukta dikleşip annemin yüzüne dikkatle baktım. "Bunu da nereden çıkardın?"

Kahve fincanını dizlerinin üzerine indirirken, ağlanacak hali-mize gülen bir tebessüm etti. "Şu huyundan yıllardır vazgeçmiyorsun, Açelya. Seni senden iyi tanıyorum ama sen her seferinde inkâr ediyorsun."

Tamam, doğruluk payı vardı. Ama kimse duymasın diye müziğin sesini açıp banyoda ağlıyordum ve sabahları da uyanır uyanmaz kızarıklık giderici göz damlası kullanıyordum.

"Çünkü ağlamıyorum," dedim inatla. "Siz nasıl kabullendiy-seniz ben de kabullendim. Baran Azra'yı seviyor, onunla evlenecek. Bitti. Neden kendimi daha fazla yıpratayım ki?"

Hadi ama... Karşındaki kadını bu şekilde kandırabileceğini mi düşünüyorsun? Ya da kendini...

"Beni mi kandırıyorsun yoksa kendini mi?" diye sordu annem ciğerimi okumuş gibi.

“Kimseyi kandırmıyorum. Siz bile kabullendiniz, ben nasıl reddedeyim? Buna hakkım var mı? Ona karşı bir şey hissetmediğimi söylediğim halde Baran benden nefret ediyor!”

“Bizim kabullendiğimizi nereden çıkardın?” diye sorunca ona hayretle baktım. Baran’ın onca sözü üstüne, onları ayırmayı planlamıyordu değil mi?

“Bu ne demek şimdi?”

“Şu demek güzelim; Mahir ve ben bir süre Baran’ın suyuna gideceğiz. Baran, bu Azra meselesini öyle bir inat haline getirdi ki onunla zıtlığımız her an o kıza daha fazla çekiliyor. Eğer Azra’yı bu evde kabullendiğimizi görürse bizimle zıtlaşması için herhangi bir sebep kalmayacak.”

“Peki sonra ne olacak?” diye sordum kızgınca. “Baran ve Azra’nın arasına nifak tohumları mı sokacaksınız? Azra’yı Baran’ın gözünde değersizleştirip sevgisinin bitmesine mi vesile olacaksınız? Böyle mi ayıracaksınız onları? Siz Baran’a hiç acı mıyorsunuz?”

Annem fincanı sehpanın üzerine bırakıp tamamen bana döndü. “Çok safsın kızım, çok...” dedi derin bir iç çekerek. “Kötü insanlar değiliz ki biz... Niye böyle şeyler yapalım? Sen beni hiç mi tanı mıyorsun? Ben kötü bir anne miyim? Neden göz göre göre oğlumun canını yakayım? Baran’ın ayağına taş değse benim ciğerim sökölür.”

“Anlamıyorum, öyleyse derdiniz ne?”

“Baran o kıızı sevmiyor,” dedi annem sonunda. “Hissettiğin acı seni kör etmiş ama ben görebiliyorum. Baran, babana öyle kırgın ve öyle kızgın ki sırf onun canını acıtılabilmek uğruna sevmediği bir kıızı alıp eve kadar getirdi. Maksadı ne biliyor musun?” Oturduğumuz koltukta bana biraz daha yaklaştı. “Babanı delirtip çileden çıkarmak,” dedi bir sır verir gibi. “Onun öfkelenildiğini gördükçe kendi acısını dindirecek sözde... Ama biz

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

buna imkân vermeyeceğiz. Aksine Baran ne istiyorsa onu vereceğiz ki bir inat uğruna kendi hayatını yakmasın.”

“Baran’ın Azra’yı sevmediğinden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?” Baran Azra’yı seviyordu. Numara yapar gibi bir hali yoktu, telefonda ona nasıl içten sevgi sözcükleri sıraladığını bizzat duymuştum.

“Kuş olup kanatlanmayışından, gözlerinin parlamayışından, senin Baran’a baktığın gibi, Baran’ın Azra’ya bakamayışından.”

Yine ağlayacak gibi olmuştum ve annem de fark etmişti. “Baban o gece Baran ve Azra’nın evlenmesi gerektiğini söylediğinde ne kadar kötü hissettiğinin farkında olmadım mı sanıyorsun? Sen babanın gözbebeğisin Açelya, seni bile isteye kırar mı bu adam?”

“Ama kırdı,” deyiverdim ansızın. O gece beni o sözlerle mahvetmişti.

“Yapması gerekiyordu,” diyerek babamı savundu. “O sözleri duyduğunda başını yerden kaldırmadın. Eğer kaldırabilseydin, Baran’ın yüzündeki isteksizliği görecektin. Mahir evlilikten bahsettiğinde Baran buz gibi oldu.”

O an Baran’ın yüzüne bakamamış olsam da söylediği sözler hâlâ aklımdaydı. “Buna biz karar veririz,” demişti ama bu, Baran’ın Azra’yı sevmediğine inandıramazdı beni.

Bir hareketlilik olduğunda istemsizce bahçe kapısına baktım. Baran, Azra’sını alıp gelmiş olmalıydı. Avluya giren son model mavi Audi’yi gördüğümde bakışlarımı kaçırdım. Onları dikizlerken yakalanmak, isteyeceğim son şey bile olamazdı.

Annem onları karşılamak için ayaklanmıştı. Böyle durumları idare etmekte üstüne yoktu. Babam gibi fevri olsaydı bu evde kavga kıyamet eksik olmazdı. Neyse ki akıllı bir kadındı.

Annemin yaptığı gibi onları ayakta karşılayacak değildim, abes kaçardı. Fakat savaş bayrağı dalgalandırmadığımı

Azra'nın da görmesini istediğimden, hiç içimden gelmese de göz göze geldiğimizde tebessüm ettim.

O da bana gülümserken, "Hoş geldin Azra," dedi annem kızın ellerinden tutarak. "Bunu ilk karşılaşmamızmış gibi düşünmeni ve aklındaki tüm negatif düşünceleri defetmeni istiyorum. Gergin anlarımıza şahit oldun ama telafi edeceğiz."

"Merak etmeyin, sizi anlıyor ve hak veriyorum," dedi Azra.

Annem aslında içten olmayan ama sahici bir tebessümle Azra'nın omzunu sıvazlarken Baran arabanın bagajından büyük bir bavul çıkardı. Eve doğru yürürken annem Azra'yı kolundan tutarak kahve içtiğimiz yere doğru sürüklemeye başladı. *O kıızı yanımda oturtmayacak değil mi? Henüz buna hazır değilim.*

Azra'nın üzerinde beyaz, uzun kollu bir gömlek vardı. Altında ise açık mavi bir kot şort... Gömleğini şortunun içine kısırmıştı. Böylelikle gösterişli ve kadınsı hatlarını ortaya çıkarmıştı. Annem yanıma, Azra da karşıma oturdu. Toparlanmam gerektiğini hissederek üzerimdeki papatyalı sarı elbisemin eteğini dizlime doğru çekti.

Yine ve yine, Azra'nın kadınsılığının yanında küçük bir kız çocuğu gibi kalmıştım. Tek örgü yapıp sol omzuma attığım saçımı düzeltirken Azra'nın bakışlarını üzerimde hissettim.

"Ne içersin Azracığım?" diye sordu annem. "Havalar fazla sıcak. Soğuk bir limonata ister misin?"

"Gelmeden önce Baran'la soğuk bir şeyler içtik," dedi Azra gülümseyerek. Neden konuşurken sürekli bana bakıyordu ki?

"Peki." Annem sehpanın üzerindeki fincanına uzandı ve ayağa kalktı. "Ben bir mutfağa bakıp geliyorum. Mine Hanım'a akşam yemeği menüsünü vereceğim."

Ciddi ciddi Azra'yı yanıma bırakmış ve kaçıp gitmişti. Birazdan Baran da buraya gelirse hepten eriyip oturduğum koltuğa yapışacaktım. Annem gözden kaybolduğunda ortamdaki

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

gerginlik hissedilir hale geldi. Derken Azra, ondan hiç beklemediğim bir teklifte bulundu. "Odaya yerleşmem için bana yardımcı olur musun?"

Ona tuhaf bir bakış attım. Tam ricasını kıracakken, "Lütfen," diye mırıldandı. "Hem seninle konuşmak istiyorum."

"Ama..."

"Merak etme," dedi ne düşündüğümü anlamış gibi. "Baran kendi odasına çıkacaktı. Duş falan alacakmış. Biz de benim kaldığım odada konuşuruz."

Annemin Azra için hazırlattığı misafir odasına gitmek ve Azra'yı o odaya yerleşirken izlemek benim için dümdüz eziyetti. Hem ne diye ona yardım etmemi istiyordu ki? Benimle ne konuşacaktı? Benim onunla konuşacağım bir şey yoktu. Ama isteğini geri çevirirsem de yanlış anlayabilirdi. Kısılandığımı ve çekemediğimi düşünebilirdi.

"Pekâlâ," diyerek kalktım. O da ayaklandı ve birlikte eve doğru yürüdük. Azra'nın ayağında kalın, yüksek tabanlı bir spor ayakkabı vardı. Buna rağmen benim boyuma yetişememişti. Acaba Baran esmer ve çıtı pıtı kızlardan hoşlandığı için mi Azra'yla birlikteydi?

Yapmamam gerektiğini bildiğim halde kendimi sürekli Azra'yla kıyaslıyordum. Çirkin değildim ama kendimi kötü hissediyordum. Eskiden kendimi beğenirdim. Annemden miras sapsarı saçlarımı, uzun boyumu ve yeşil gözlerimi artık sevemiyordum.

Eve girdiğimizde kimselere görünmeden misafir odasına ulaşıp kapıyı kapattık. Azra direkt bavula uzandı ve öndeki gözünden şarj cihazını çıkardı. Öldürücü bir sessizlik hâkimdi, Azra telefonunu şarja takana kadar ortada dikilip etrafa şaşkın bakışlar attım çünkü bu oda bana, ilk defa yabancı gelmişti.

İşini bitirip bana döndüğünde etrafı göstererek, "Yerleşme fırsatı bulamadım," dedi. Dolabın önünde, geldiği ilk gün

getirdiği diğer bavul duruyordu. Bunları yerleştirmesi bir saatini bile almazdı ama belli ki benimle konuşmak için bunu bahane etmişti.

“Görüyorum,” dedim gülümsemeye çalışarak. Odada çift kişilik bir yatak, bir komodin, çift kapılı kahverengi bir dolap, bir de küçük bir banyo vardı.

Azra dolabı işaret ederken hayıflanırcasına gülümsedi. “Buraya nasıl sığacağımı bilmiyorum.”

“Tüm eşyaların bu bavulun içindeyse o dolabın yarısına bile sığabilirsin,” dediğimde bana kaşlarını kaldırarak baktı.

“Burada sadece yazlık kıyafetlerim var.” Kız ciddi ciddi, bu eve yerleşme peşindeydi. “Kışlıklarımı getirme fırsatı bulamadım, zaman içinde alışveriş yaparak eksiklerimi halledeceğim.”

“Ailen İzmir’de yaşıyordu, değil mi?” diye sordum.

“Evet? Neden?”

“Hiç,” dedim omuzlarımı sallayarak. “Öylesine sordum.”

Söz konusu ailesi olunca tuhaflaştığı ve gerildiği gözümünden kaçmamıştı. Bavulun kapağını tamamen açıp yazlık kıyafetlerini askılığa tek tek dizerken yatağın kenarında oturup onu seyrettim. Sözde ona yardım edecektim.

“Baran’la biraz senden konuştuk,” dediğinde kaşlarım havaya kalktı ve nabzım hızlandı. “Açıkçası buraya gelmeden önce seninle ilgili tereddütlerim vardı. Baran bana hep senin ne kadar iyi bir kız olduğundan bahsederdi ama yine de sana karşı önyargılıydım.” Elindekileri bırakıp bana döndü. “Beni anlıyorsun, değil mi? Baran’la aranda hiçbir şey yaşanmamış olsa da parmağında onun yüzüğünü taşıyordun. Bu yüzden seninle anlaşabileceğimi düşünmüyordum.”

“Fikrini değiştiren ne oldu peki?” diye sorduğumda Azra yine gülümsedi. Pembe bir rujun çevrelediği ince dudakları iki yana genişledi.

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

“Sen de Baran’ı sevmiyormuşsun,” dedi büyük bir mutlulukla. “Yani onu kardeş gibi görüyormuşsun. Sizi bu evliliğe Mahir Bey zorlamış. Bu yüzden aklımda bir tereddüt kalmadı.”

Başımı sallamakla yetindim. Yalandan gülümseyecek halde bile değildim. Bir an önce bu odadan çıkıp gitmek istiyordum.

Azra tekrar bavula eğildi ve iç çamaşırlarını çekmeceye yerleştirmeye başladı. “Hukuk okuyormuşsun,” dedi yüzüme bakmadan. “Nasıl? Seviyor musun okulunu?”

“Seviyorum,” diyerek kısaca yanıtladım. Gözüm iç çamaşırlarına takılmıştı. Hepsi birbirinden abartılı, gösterişli ve kadınsıydı. Ben hâlâ çiçek böcek desenli çocuksu modelleri giyiyordum. Tuhaf olan hangimizdik bilmiyordum ama Azra da benim dolabımı görse şaşardı.

İçime bir sıkıntı çörekledi. Tüm bunları Baran için giyiyor olabileceğini düşünmek midemi bulandırdı.

“Bir gün beni de okuluna götürür müsün?” Azra çekmeyi kapatıp ayağa kalktı. Sıcaktan bunalmış gibi pencereyi aralarken bana bakıp tekrar gülümsedi. “Götürürsün değil mi? Ben İstanbul’daki üniversiteleri çok merak ediyorum.”

“Götürürüm,” dedim bunu asla yapmazdım.

“Süper.” Azra ellerini birbirine çarptı. “Sana Baran’la tanışma hikâyemizi anlatayım mı?”

Artık bayılma noktasına gelmiştim, bu saçma muhabbetten kurtulmam lazımdı. O sırada kapı iki kere tıklandı ve içeri Baran girdi. Beni burada bulmayı beklemiyor olacak ki göz göze geldiğimiz an dudaklarındaki tebessüm kayboldu. Ne diyeceğini bilemeden bakışlarını Azra’ya çevirdi.

“Bir ihtiyacın olup olmadığına bakmıştım.” Söyleyeceği şey kesinlikle bu değildi ve her neyse beni gördüğünde vazgeçmişti.

“Açelya’yla hallediyorduk,” dedi Azra beni işaret ederek.

“Ben de şimdi çıkıyordum,” diyerek kaçır gibi odadan çıktım ve Baran’ı Azra’sıyla baş başa bırakarak merdivene ilerledim. Canım sıkılmıştı. Azra benimle arkadaşlık kurma konusunda ciddi görünüyordu. *Onun gözünde, bir tehdit unsuru bile değildim.*

Odama geçip kendimi yatağa attığımda saat henüz beşti. Akşam yemeğine bir saat kalmıştı ama üzerimde öyle bir ağırlık vardı ki saatlerce uyumak istiyordum.

Ellerimi saçımın ucundaki tokaya atıp sinir bozucu örgümü açtım. Azra geldikten sonra yıllardır değişmeyen tarzımı bile sorgulamıştım. Ben sade ve gösterişsiz bir kızdım. Abartılı giysiler, saçlar ve makyajlar benim için değildi. Ama sanırım erkekler benim gibi değil, Azra gibi kızları beğeniyorlardı ve Baran da onlardan biriydi.

Bir saat boyunca yatağımın üstünde panda gibi yuvarlandıktan sonra kalktım, saçlarımı düzelttim ve akşam yemeği için salona indim. Annem Mine Abla’yla birlikte masayı hazırlıyor, Mehmet ise etraflarında dönüp onları sinir edecek sözler sarf ediyordu.

“Dokunma Mehmet,” diye söylendi annem Mehmet’in eline vurarak. “Daha kaç kez söyleyeceğim, herkes oturmadan yemeğe başlanmaz!” Mehmet masanın ortasındaki içli köfte tabağına bakıyordu. Mine Hanım yine döktürmüştü.

“Bir tanesini alsam ne olur sanki?” İşaretparmağını havaya kaldırmıştı. “Bir tane be... Bir tane!”

“Ellerini yıkadın mı?” diye sordu annem kaşlarını çatarak. “Dışarıdan gelip doğruca masaya oturduğun gözümde kaçmadı.”

“Ellerim temiz Selma Sultan,” dedi Mehmet avuçlarını kaldırarak. “Yıkamama gerek yok.”

“Mehmet kalk!” Annem çileden çıkıp salonun kapısını işaret etti. “Git ellerini yıka!”

“Mehmet!” Babamın salonu dolduran gür sesi, annemin nafile çabalarının aksine Mehmet’i saniyesinde ayağa kaldırdı. “Niye ikiletatarsun anneni! Hergele!”

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

“Sizinle de hiç uğraşılmıyor!” Mehmet söylene söylene salondan çıkarken ben her zamanki yerime geçip sessizce oturdum. Babamla göz göze gelmemek için bakışlarımı masada tutmuştum. İkimiz de birbirimize karşı suçlu hissediyorduk. Baran geldiğinden beri ne yüz yüze bakabilmiş ne de oturup insan gibi konuşabilmiştik.

“Yemekten sonra biraz konuşalım,” dedi babam. Çekinerek başımı salladım. O sırada masaya Baran ve Azra teşrif ettiler. Mehmet’in de gelmesinin ardından ölüm sessizliğindeki akşam yemeğine başlamış olduk.

Gergin başlayan yemek, annemin havadan sudan konuşmalarıyla hareketlendi ve herkesin yüzünde bir tebessüm belirdi. Babam buruk da olsa gülümsüyordu. Mehmet de her an, her şeye gülümseyebilen bir çocuktü. Azra zaten tebessümünü eksik etmiyordu. Baran da Azra’ya bakıp gülüyordu. Bir tek ben gülümseyemedim.

Olmuyordu.

Kalbimde Baran’ın yaktığı hummalı bir ateş vardı ama içim ısınmıyordu.

Yüreğim acıdan paramparça olurken o sahtekâr tebessümler dudaklarıma konmuyordu. Annem durumu fark etmişti. Bana kaş göz edip gülümsemem gerektiğini ima etti ama yapamadım.

Yemekten ilk ben kalktım ve odama gittiğimde kendimi tutamayıp ağladım. Annem geldi, kapımı çaldı; içeriye almadım. Babam konuşmak için beni çalışma odasında bekleyeceğini söylemişti; gitmedim. Bu duruma nasıl alışacağımı bilmiyordum. Dün gece Baran’a onu sevmediğimi söylediğim için kalbim lime lime olmuştu. Kimselere bir kırgınlığının olmadığını söylerken aslında kendimi paramparça etmişim. Benim yüzümden mahvolduğunu düşündüğüm şeyleri düzeltmeye çalışırken aslında kendimi mahvetmişim.

Koca eve sığamıyor, pencereyi açsam da nefes alamıyor, kapı oradayken çekip gidemiyordum.

Neredeyse gece yarısı olmuştu, kalkıp geceliğimi giydim. Yatağa uzanmadan önce komodinin üzerinde duran boş sürahi çarptı gözüme. Susamıştım. Üstelik geceleri sıkça su içmek için uyanırdım.

Boş sürahiyi alıp odamdan çıktım; etraf çok sessizdi, sanırım herkes odasına çekilmişti. Parmak uçlarıma basa basa merdiveni inip mutfığa geçtim. Işıkları açmadan buzdolabına yürüdüm ve sebil kısmından su doldurdum. İşim bittiğinde yine sessiz adımlarla mutfaktan çıkıp merdivene doğru yürüdüm. O sırada bir kapının açıldığını duydum ve durup etrafa baktım.

Misafir odasının kapısı aralanmış, Azra odasından çıkmıştı. Etrafa benim gibi tedirgince bakarak sessiz adımlarla yürümeye başladığında sırtımı duvara yaslayarak gizlendim. Benim gözlerim karanlıkta iyi görürdü ama onunki iyi göremiyor olsa gerek, beni fark edememişti.

Ne yapmaya çalıştığını, neden sessiz adımlarla yürüdüğünü anlayamadım. Evin ortasına kadar ilerleyip merdivenin önünde durdu, bir kez daha etrafa baktı. Ardından sessizce yukarı çıkmaya başladı. Arkasından bakakaldığımda aklıma ilk gelen şey, kaşlarımı çatmama sebep oldu.

Gecenin bir vakti, Baran'ın odasına mı gidiyordu?

İçime düşen şüpheyi onu takip ettim. İlk kata ulaştığımda Azra'yı göremedim. Bu katta sadece Mehmet'le benim odam vardı. Annemlerin ve Baran'ın odası bir üst kattaydı. Sessiz olmaya özen göstererek bir üst kata çıkarken bir kapı daha açıldı. Adımlarımı hızlandırarak görüş açıma Baran'ın odası girinceye dek ilerledim. Yanılmamıştım. Azra, Baran'ın kapısını sessizce aralamış ve hiç tereddütsüz içeri girmişti.

Azra içeri girdikten sonra kapanan kapıya bakakaldım bir süre. Bu kadar kötü hissettirmemesi gerekiyordu. Sevgili

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

olduklarını bilmiyor muydum zaten? Neden içim bu kadar çok acıyordu?

Gözlerimin önüne Azra'nın iç çamaşırları geldiğinde tırnaklarımı avuçlarıma sapladım.

Kimbilir kaç kez birlikte olmuşlardı...

Bu düşünce midemi kıvrandırdığında arkamı dönüp aşağı indim ve odama gittim. Uykum kaçmıştı. Elimdeki suyu masanın üzerine bırakıp odanın içinde volta atmaya başladım. Gece- nin bir vakti, odada baş başa olduklarını düşünmek, bastırmaya çalıştığım duygularımı günyüzüne çıkarmıştı.

Sanki birileri boğazımı sıkıyordu, nefes alamıyordum.

O an aklıma gelen delice fikre sarıldım ve masanın üzerine bıraktığım dolu sürahiyi alıp banyoya koştum. Suyu lavaboya boşalttıktan sonra odadan çıktım ve aşağı indim. Basamakların bitimine az kala şişeyi büyük bir gürültüyle yere çarptım.

Niyetim tüm evi başıma toplamaktı.

Bu gece o ikisinin birlikte uyumasına, birbirlerine dokunmalarına izin vermeyecektim.

Fakat hiç hesap edemediğim bir şey oldu. Merdiven basamağında kaygan bir şey vardı, karanlıkta göremediğim için üzerine bastım, ayağım kaydı ve kendi kazdığım kuyuya düşer gibi cam kırıklarının üzerine düşerken buldum kendimi.

4

Bazı Hatalar ve Utandıran Pişmanlıklar

♪ Gökhan Türkmen- Mahşer ♪

Cam kırıklarından biri avcuma, diğeri dizkapağıma saplanmıştı. Sürahinin kırılma sesi yetmezmiş gibi acı dolu çığlığım inletmişti evi.

Üst katın ışıkları yandığında büyük bir panikle yaralı avcumu açtım ve titreyen parmaklarımla tenime gömülmüş cam kırığını çıkardım. Ben iğnelerden, parmağıma batan dikenlerden bile korkan biriyken, kendi ellerimle hem dizimi hem de avuç içimi parçalamıştım.

Kanayan avucu avcumumu sıktım ve parçalanmış dizime aldırmayarak düştüğüm yerden hızla kalktım. Fakat kırırdamadım çünkü her yer cam kırığıydı.

İstediğim olmuş, evdeki herkes odasından çıkmıştı ama anında pişman olmuştum. Utanmıştım kendimden. Bir anlık öfkeyle, düşünmeden, yine en büyük zararı kendime verdiğimden.

Önde annem, arkada Mehmet telaşla merdivenden inerken arkalarında Baran da belirdi. Baran'ı gördüğüm an bakışlarımı korkuyla kaçırdım. Odasına bu saatte girdiği için delirmeme sebep olan Azra da görüldüğünde pişmanlığım daha da arttı.

Annem ve Mehmet, Azra'nın Baran'ın odasından çıktığını görmüş müydü?

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Kendime iğrenç bir suçluluk duygusu miras bırakmıştım. Onları bu gece ayırmakla elime ne geçecekti? Azra'yı küçük düşürünce kalbimin acısı mı dinecekti?

"Açelya, ne oldu?" diye sordu annem. Öyle telaşlı görünüyordu ki kendimi berbat hissettim, onları bu şekilde endişelendirmeye hakkım yoktu. Arkasından inen Mehmet de tek gözünü ovalayarak uykusunu dağıtmaya çalışıyordu. "Gece gece düştün mü yoksa?"

Baran sessiz ve tepkisizdi.

Annemin gözleri korkuyla büyürken, "Düştün mü sen?" diye sordu neredeyse bağırarak. Merdivenin son basamağına yaklaştığı sırada gözüm yerdeki cam parçalarına takıldı.

"Düştüm," dedim çekinerek. Hiç kimse utancımın sadece düşmekten değil, perde arkasındaki zavallı oyunumdan kaynaklandığını anlamayacaktı. "Dikkat edin, her yerde cam parçaları var."

"Ah Açelya!" Neyse ki annemin ayağında terlik vardı, hızlıca yanıma ulaştığı sırada Mehmet de katın ışıklarını yaktı. Annem cam parçalarının kestiği dizimi görünce, "Çok fena!" diye hayıflandı. "Bu nasıl düşmek Açelya? Dizin paramparça olmuş kızım!"

"Bilmiyorum," dedim kırık bir sesle. Mahcubiyetimden acımı hissedemiyordum. Dizime saplanıp kalmış bir cam parçası yoktu fakat kötü kesilmişti; derim ortadan ikiye ayrılmış gibiydi ve bacağım kan revan içindeydi. Avcumu sıktığım için oradaki kesiğin boyutunu anlayamamıştım.

Her yer cam kırığıydı ve her yerde kan lekeleri vardı.

"Mehmet," dedi o sırada Baran her zamanki soğukkanlılığıyla, "hemen bir sandalye getir." Mehmet mutfığa koştu. Kan görmeye hiç dayanamazdı.

"Nasıl oldu bu?" diye sordu annem. Telaşlı bir şekilde dizlerinin üzerine çöküp parçalanmış dizime baktı.

“Susamıştım,” dedim kısık bir sesle. “Elimde boş sürahimle birlikte odamdan çıktım, merdivenlerden iniyordum ki...” Bir an susup bakışlarımı Baran’a çevirdim. Bana bakmış dikkatli bir şekilde dinliyordu. Azra ise merdivende sessizce dikiliyordu. Onun yüzüne hiç bakamamıştım.

Bakışlarımı ateşe değmiş gibi kaçıtırırken, “Ayağım poşete takıldı ve düştüm,” diye devam ettim. Merdivende küçük, kaygan bir poşet vardı. “Karanlıktan etrafı göremedim, ışıkları açmadığım için oldu.” Yalanın zehri içime akıyor, dokunduğu yerleri parçalıyordu.

“Çok fena olmuş,” diye sızlanmaya devam etti annem. “O poşet de nereden çıktı anlamadım ki!”

Mehmet sandalyeyi benden birkaç adım uzağa bırakıp kaçır gibi uzaklaştı. “İlkyardım çantasını da getir, kaçma!” dedi Baran. “Ben nerede olduğumu bilmiyorum.”

Annem Baran’a bakarak, “Ne yapacaksın?” diye sordu endişeyle. “Belli ki dikiş atılması gerekiyor, bu şekilde olmaz.”

Belli etmemeye çalışsam da korkudan ölecektim. Yarılmış dizkapağımın dikildiğini hayal bile edemedim. Acı eşiğim düşüktü ve şu an bayılacak gibiydim.

Baran’ın bakışları parçalanmış dizimdeydi, Mehmet’in bıraktığı sandalyeyle birlikte bana doğru yaklaşıyordu. Dikişe gerek yok demesini bekliyordum fakat o “Dikiş atılması gerek,” dedi bilmiş bir tavırla. “Ama önce şu kanamayı bir durduralım.”

“Ne!” dedim kalbim boğazımda çarparken. “Dikiş mi?”

“Evet küçük hanım, dikiş,” dedi Baran sandalyeyi bırakırken bana tepeden bir bakış atarak. Birbirimize bakakaldığımız o birkaç saniye ne düşündüğünü anlamaya çalıştım. Beni suçluyor muydu içinden? Ne de olsa Azra’yla baş başa geçireceği bir geceyi elinden almıştım.

Bakışlarıyla sandalyeyi işaret etti. “Otur.”

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Kendimi sandalyeye bıraktım yığılır gibi. “O kadar da fena yaralanmış sayılmam,” dedim sesimi kontrol etmeye çalışarak. Korktuğum anlaşılсын istemiyordum.

Baran yerdeki cam kırıklarını umursamadan, tek dizinin üzerine çöktü. “Hâlâ korkuyor musun?” diye sordu yüzüme bakmadan. Çocukluğuma dair unutmayacağı tek şey benim korkaklığım olmalıydı. O sırada Mehmet ilkyardım çantasını yanımıza bırakıp bir kez daha kaçarak uzaklaştı.

“Korkmaz mı hiç?” dedi dalga geçer gibi. “Parmağı kanasa velveleye veriyor ortalığı hâlâ... Şu anki soğukkanlılığı epey şaşırtıcı!”

Mehmet, beni küçük düşürdüğünün farkında mıydı? *Aptal!* Azra’nın varlığını unutuyor olmalıydı.

“Bunu bana kan görünce bayılan bir sersem mi söylüyor?” diye bağırdım arkasından. Bakışlarım Azra’ya kaydı, gözü Baran’ın üzerindeydi. Olanlar onun pek ilgisini çekmemişti. “Korkmuyorum ayrıca, Mehmet dalga geçiyor işte.”

Sözlerimin üzerine, Baran’ın dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. Hangimize gülümsediği belirsizdi fakat atışmamız onu gülümsetmişti. Akli çocukluğumuza gitmiş olmalıydı, zira hiç değişmemiştik, hâlâ eskisi gibiydik.

“Susun çocuklar, didişmenin sırası değil.” Annem, şakalaşmayı bile kaldıramayacak bir haldeydi. Baran ilkyardım çantasını kurcalarken, “Ben Selçuk Bey’i arayayım, anca gelir,” dedi. Selçuk Bey aile doktorumuzdu, kimin bir rahatsızlığı olsa koşar gelirdi.

“Arama, gece gece adamı uykusundan etme.” Bu bir öneri değildi, Baran sert bir dille reddetmişti. “Ben götürürüm hastaneye.”

“Emin misin?” diye sordu annem tepkimi ölçmek ister gibi bana bakarak.

“Eminim.”

Baran, çantanın içinden çıkardığı gazlı bezlere bir miktar tentürdiyot döktü ve birini anneme uzattı. "Sen de avcunu temizle anne. Sonra sıkıca sar ki hastaneye kadar kanamasın."

"Ben de yardım edebilirim Baran," dedi Azra beklenmedik bir şekilde. Dakikalardır sesi çıkmamıştı ama şimdi varlığını hatırlatmak istermiş gibi araya giriyordu. "İlkyardım eğitimim var biliyorsun, istersen ben sarayım Açelya'nın dizini." Baran'ın benimle ilgilenmesi hoşuna gitmemişti. Bakışlarından da açıkça okunuyordu.

Annem Azra'ya üstten bir bakış atarken, Baran Azra'ya bakmadan, "Gerek yok, Azra," diyerek reddetti.

Azra'nın yüzüne bozulduğunu saklayamayan bir ifade yerleşirken onunla göz göze gelmemek adına bakışlarımı yere eğdim. Beni hastaneye Baran'ın götürmesini istemiyordum. Babam neredeydi? Neden böyle bir zamanda ortalıkta yoktu ki?

Baran tek eliyle dizkapağımın altından tutarak bacağımı kavradığında irkildim, elindeki gazlı bezi yaramın üzerine hafifçe bastırırken kalbimin gümbürtüsü duyulacak sandım. Tüm dikkatim Baran'daydı. Annem bileğimden tutup elimi kendine çektiğinde avcumu güçlkle açtım. Tentürdiyot can yakan bir sıvıydı, bu yüzden dudaklarımı sıkıca birbirine bastırmıştım. Annem avcumdaki kesiğin üzerine gazlı bezi bastırdığında dayanamayıp acıyla sızlandım.

Dudaklarımdan dökülen sızıyla birlikte bakışlarım Baran'a kaydı. Tek derdi dizimdeki kanamayı durdurmakmış gibi görünse de canımın acıdığını fark ettiği an yüzünü bana kaldırdı, gözlerini kıstı ve yüzünü buruşturdu. Acımı hissetmiş gibiydi, sanki beni acıtan sızı onun da içinden geçmişti.

Yüzüne ansızın oturan o tepkiyi silmek ister gibi ciddileşti. "Sızlanma, sızlanma," diye söyleniyordu. Gazlı bezi son kez yaramın üzerine bastırmış, üzerini başka bir bezle sarmaya başlamıştı. "Alt tarafı cam kesiği, kurşun yarası değil."

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Benim canımın acısı onun umurunda olmamalıydı; böyle davranarak aklımı çocukluğuma, koşarken düşüp dizlerimi parçaladığım o nadide zamanlara uçurmamalıydı. Ne zaman onun yanında düşüp dizlerimi kanatsam o sarardı yaramı. Ağladığım için de benimle dalga geçerdi. "Amma sızlandın be kızım," derdi gülerek. "Sanki kurşun yarası..."

Kim bir yara izi olsun isterdi ki? Sırf dizlerimi o sardı diye izi benimle kalsın isterdim hep. Ama geçerdi. *Bari bu kalsın... Yıllar sonra yeniden sardığın yaranın izi, bana senden hatıra kalsın.*

"Evet," dedim boğuk bir sesle. "Kurşun yarası değil."

Baran neyi ima ettiğimi anlamış gibi baktığında gözlerim dolu doluydu. Dizlerimin dibinden usulca kalktığı sırada gözüm yine Azra'ya takıldı. Gördüklerinden hoşlanmadığını açıkça belli eden bir ifadesi vardı. Benimle göz göze geldiği an bakışlarını kaçırdı ve yüzündeki o tuhaf ifadeyi silmeye çalıştı.

"Babam nerede?" diye sordum anneme. "Bu saatte dışarıda olmazdı o, bir sorun mu var?"

"Neredeyse nerede, bilmiyorum," diye çıkıştı annem burundan soluyarak. Anlaşılan gerginliğinin tek sebebi benim düşmem değildi. Kavgaya etmiş olmalıydılar. "İki saat önce çıktı gitti."

"Tuhaf," diye mırıldandı o sırada Baran. "Aranızdaki tek sorun benim sanıyordum."

"Şu an konumuz bu değil Baran," diye ikaz etti annem. Baran'a göre Azra artık aileden biriydi ama annem onu bir yabancı gibi gördüğünden yanında aile içi meseleleri konuşmaktan hazzetmiyordu. "Hastaneye gitmeliyiz."

"Senin gelmene gerek yok." Baran'la birlikte mi gidecektik? "Evde kimse yok, Azra yalnız kalmasın. Burada ol."

"Ben varım ya evde!" Mehmet seslendi. Sesi vardı fakat kendisi yoktu, kan görmemek için uzak duruyordu deli. "Niye adamdan saymıyorsun sen beni? Hıyar ağası değilim ben. Ayrıca Azra'nı yemem korkma, hiç tipim değil."

İçine düştüğüm şu duruma rağmen gülmemek için kendimi zor tuttum, keza annem de öyleydi. "Deli bu oğlan, zırdeli," dedi başını sallayarak. "Hiç akıllanmayacak."

"Ve hiç büyümeyecek," diye ekledi Baran. Mehmet'in sözleri onu sinirlendirmişti. "Oğlum bak bir gün cidden elimde kalacaksın!"

Baran'ın ses tonu bile Mehmet'i susturmaya yetmişti.

"Ben de geleyim hastaneye." Azra bir kez daha konuya dahil olduğunda annemin bakışları ona kaydı.

"Sen gidip uyusan mı kızım?" dedi sakince. Azra'nın üzerindeki siyah, gözalıcı saten gecelik annemin de dikkatini çekmişti. Baran'ın odasından çıkarken görmüş olmalıydı. Bu gece gergin olmak için birden fazla sebebi vardı. "Malum, geceliğin de pek müsait değil."

"Üzerimi değiştirmem bir dakika bile almaz," dedi Azra, koyu kahverengi saçlarıyla geceliğin açıkta bıraktığı göğüslerini kapatmaya çalışarak. "Özür dilerim, Açelya'nın sesini duyunca fırladım."

"Sen git yat Azra," dedi Baran. Üzerinde siyah bir eşofman ve gri bir tişört vardı. Sesimi duyar duymaz odadan fırladığına göre üzerini değiştirmemişti yani Azra'yla arasında herhangi bir şey geçmemişti.

"Anne, Açelya için bir hırka getirir misin? Bir an önce çıksak iyi olacak."

Annem merdivene doğru yürürken Azra da misafir odasına doğru hareketlendi. "Pekâlâ, iyi geceler."

Ne hissettiğini biliyordum, kıskanmış ve gecesini berbat ettiğim için kızmıştı. Üstüne bir de annemin gözünde küçük düşmüştü. Artık onun da benden nefret etmek için birden fazla sebebi vardı. Kapıyı gürültüyle kapatarak odasına girince yüzümü buruşturdum.

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

“Yavaş be!” Hayalet Mehmet bir kez daha söylendi. “Babanın kapısı sanki!”

Yolda kan kokusundan bayılmayacağını bilsem, beni hastaneye Mehmet’in götürmesini isterdim ama o bu tür konularda işe yaramazdı. Babam da yoktu. Tek istediğim Azra’nın Baran’ın odasından çıktığını görmektir ama salak gibi hem kendimi yaralamış hem de Baran’la hastaneye gitmek zorunda kalmıştım.

Annem elinde siyah hırkamla aşağı inmeye başladığında Baran vakit kaybetmemek adına anneme doğru yürüyüp hırkayı aldı; ben de oturduğum sandalyeden kalkmaya çalıştım fakat başaramadım. Ayağa kalkmak için dizkapağıma yüklenmek canımı yok yakmıştı.

“Dur,” dedi annem, “kalkamazsın o şekilde.”

Suratım acıdan ve utançtan kıpkırmızı kesilmişti. Bir şekilde ayağa kalkmalıydım, kimseye daha fazla yük olmak istemiyordum. Annem hırkayı Baran’a uzatırken “Selçuk Bey’i çağıralım demiştin,” diye kızdı. Ayağa bile kalkamıyor baksana.”

Baran burnundan sert bir soluk verdiğinde yerin dibine girme isteğiyle tutuştum. Kendimi katıksız bir geri zekâlı gibi hissediyordum, benden zaten nefret ederken bir de başına bela olmuşum.

Baran bana doğru gelirken annem de hareketlendi, muhtemelen kollarımdan tutarak beni arabaya kadar götüreceklerdi. Arabaya bindikten sonrası zaten mühim değildi. Baran, annemi beklemeden üzerime doğru eğildi ve bir eliyle bacaklarımdan, diğer eliyle sırtımdan tutarak beni kucağına aldı. Neye uğradığımı şaşırmıştım, bir elim sırtında, diğer elim kucağımdaydı. Sırtında duran elimi yumruk yaptım. Ona dokunamazdım. Oysa onun eli bacaklarımdaydı, sırtıma dokunan parmak uçları ise ateş kadar yakıcıydı. Yüzüne bakmaya cesaretim yoktu, ben bak-sam bile o bana bakmazdı.

Baran'ın beni kucaklayıp kaldırdığını gördüğünde annemin gözleri büyümüş, dudakları aralanmıştı.

"Yani kalkamıyor derken bunu kastetmemiştim," dedi arkamızdan. Hızla önümüze geçip evin kapısını açtı. Tesadüf o ki kapının ardında babam vardı. Anahtarıyla açmak üzereyken kapının içeriden açılmasını beklemediği belliydi. Kaşlarını çatı. Beni elim ve dizim sarılı bir şekilde Baran'ın kollarında görmek onu da şaşırtmıştı.

"Ne oluyor burada?"

"Açelya düştü," diye yanıtladı Baran. "Dizine dikiş atılması lazım."

Annem babama ters ters, "Kapının önünden çekilirsen çocuklar hastaneye gidecek," dedi.

Babam, anneme bakmadan ve hiç konuşmadan döndü ve avluya giden merdivenleri inmeye başladı. "Benim arabama gelin."

Babam zamanında yetişmişti de beni Baran'la hastaneye gitmekten son anda kurtarmıştı. Onu yanımda istemiyordum. Aklım karışıyor, kalbim çarpıyor, elim ayağıma dolaşıyordu. Ve tüm bu aptal hallerimi Baran anlayacak diye ödüm kopuyordu.

Babam önümüzden yürüyüp arabasının ön kapısını açtı ve geriye çekildi. Baran arabaya eğilip beni koltuğa bırakırken nefes almayı kesmiştim.

"Çekil şimdi," dedi babam emir verir gibi. Baran kapıyı üzerime kapattığında camdan dışarı baktım. Yine birbirlerine iki yabancı gibi bakıyorlardı.

"Neden beni aramıyorsunuz?" diye bağırdı babam Baran'a. Zannımca bu öfkenin tek muhatabı Baran değildi. Babam Baran'dan ziyade, anneme öfkeliydi. "Ben sana benim kızımдан uzak duracaksın demedim mi!"

Derin bir nefes alıp arkama yaslandım, yine kavga ediyorlardı ve kavganın merkezinde yine ben vardım. Tüm bu olanlar

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

beni Baran'ın gözünde değerli yapmıyordu. Babam böyle davranınca Baran pişman olmuyordu, bilakis hırslanıp daha fazla kinleniyordu.

Baran'ın yumruklarını sıkıldığını gördüm. İçime bir taş oturdu sanki. Annem kapının önünde yüzü bir karış izliyordu bu tabloyu.

"Senin kızın ha?" dedi Baran kelimelerin üzerine basarak. "Önce evlendirmeye kalktığın, sonra da uzak durmamı istediğin kızın!"

"Evet." Babamın sesi de duruşu da fırtına koparır cinstendi. "O senin hiçbir şeyin değil artık. Sen seçimini yaptın, bir daha ona parmağının ucuyla bile dokunmayacaksın."

Baran hiçbir şey söylemeden yanımızdan uzaklaştı. Eve girmesini bekledim ama o arkasını dönüp kendi arabasına yürüdü. Ateş almış gibiydi, bir hışımla açtığı kapıdan arabasına atladı ve bizden önce evden ayrıldı.

Bir kez daha mahvetmişim her şeyi.

Ağlamamak için dişlerimi sıkarken, bakışlarım misafir odasının penceresine kaydı. Azra da görmüştü olanı biteni.

"Mahir!" diye bağırdı annem o sırada. Kendini tutamamıştı. "Senin bu fırtınan bir gün hepimizi savuracak!"

Babam ne durdu ne bir şey söyledi, kapıdan içeriye girip arabayı çalıştırdığında da sessizdi. Bir süre hiç konuşmadık.

"Nasıl düştün?" diye sordu bir süre sonra. Evden epey uzaklaşmış, civardaki özel bir hastanenin yolunu tutmuştuk. "Evden bir gidiyorum, olanlara bak! Kıyamet kopsa haberim olmayacak!"

"Merdivenlerden," diye mırıldandım. Öfkeliydi, sanki konuşsam daha da öfkelenecekti. "Karanlıktı, önümü göremedim."

"Nasıl düşmek bu kızım?" diye sordu annem gibi. "Dizini parçalamışsın."

"Elimdeki sürahi parçalandı, dizimi cam kesti."

"Tamam," dedi babam sert bir soluk alırken. "İki dakikaya hastanedeyiz, sık dişini."

Dediği gibi de oldu, gece yarısı olduğu için yollar bomboştu ve babam arabayı fazla hızlı kullanıyordu. Hastaneye birkaç dakika içinde varıp acil servis bölümünden giriş yaptığımızda babamın tanıdığı bir doktor duruma hemen müdahale etti. Beni bir odaya alıp yaralarımı ilgilendi. Annem ve Baran'ın dediği gibiydi, dizkapağıma dikiş atılması gerekiyordu. Doktor, canımın yanmayacağını söyledi, dizimi uyuşturdu ve ben gözlerimi açınca dek dizime dört dikiş atıp işini bitirdi. Avcumdaki keşiğin dikişe ihtiyacı olmadığını söyleyince derin bir nefes aldım.

Arabaya binip evin yolunu tuttuğumuzda ne kadar berbat bir gece geçirdiğimizi düşündüm, baş mimarı da bendim. Ben ve söz dinlemeyen kalbim... Ben ve yeterince çalışmayan aklım... Ben ve saçma sapan duygularım...

"Acıyor mu?" diye sordu babam. Kimbilir yüzümde nasıl bir ifade vardı.

"Biraz," dedim gözümü yoldan ayırmadan. "Ama önemli değil; bu yara üç gün sonra geçer." Sözlerim babamı kızdırabilirdi ama umursamadım. "Benim asıl canımı acıtan sizsiniz. Baran, sen ve annem!"

"Olanların seninle bir ilgisi yok kızım," dedi babam sakince. Sesindeki şu şefkati bile benden başkasına göstermeyen bir adamdı o. Ama ben artık onun en değerlisi olmak istemiyordum, o beni bu kadar çok sevip üzerime titredikçe Baran'ın bana olan nefreti büyüyordu. "Senin bir suçun yok."

"Var!" diye bağırdım. "Sana dur demedim, yapma demedim, sadece kendimi düşündüm. Baran'ı hiç düşünmedim!"

Babam arabayı kenara çekti, sonra da beni kendine çekip sıkıca sarıldı. Saçlarımı okşadı. Kollarında bir çocuk gibi

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

ağlamayalı uzun zaman olmuştu. Bir babanın kollarında ağlamak için de çocuk olmaya gerek yoktu zaten.

“Güzel kızım,” dedi içimi delip geçen sesiyle. “Kenan’ımın emaneti...”

Mahir babam bana karşı öyle şefkatliydi ki bir gün olsun baba hasreti çekmemiştim. *Sahi, Kenan babam kızıyor muydu bana? İçerliyor muydu onun varlığını aramayışıma?*

“Her şeyi ben mahvettim, ben öfkesini kontrol edemeyen bir adamım ama söz veriyorum, her şeyi ben düzelteceğim.”

“Baran’dan başla,” dedim hıçkırarak ağlamayı sürdürürken. “O senin oğlun. Biliyorum, onu çok seviyorsun. Ama bu sevgini ona göstermiyorsun, ne kadar acı çektiğini göremiyorsun...” Hiçbir şey söylemedi, ben de sessizliğinden cesaret aldım. “Baran benden neden bu kadar nefret ediyor sanıyorsunuz? Evden gönderildiği günden sonra, benim sevgimin onun sevgisinin önüne geçtiğini düşünerek büyüdü.”

Babam sessizdi zira onun da Baran’a olan öfkesinin sebebi tam olarak buydu. Benim varlığımı kabullenemediği için, sahipsiz bir emaneti koca çatının altına sığdıramadığını düşündüğü için oğlunu affedemiyordu.

“Ama aslında hiç büyüyemedi,” dedim hırçın bir sesle. “Hâlâ babası tarafından sırtının sıvazlanmasını bekleyen, yaralı bir çocuk o.”

“Baran benim ilk göz ağrım,” diye fısıldadı babam. Ondan bahsederken, ilk defa sesinin titrediğine şahit oldum. “Ben hiçbir sevgiyi onun sevgisinin önüne geçirmedim, geçiremem de. Ben hep onun iyiliğini düşündüm ama o beni hep yanlış anladı.”

“Peki haksız mıydı?” diye sordum.

Yanıt vermedi, içinde tutmaktan yorulduğu cümleleri dışa vurmanın pişmanlığıyla sessizce yola devam etti.

~ ~

Eve döndüğümüzde saat oldukça geçti, ortalık sakindi fakat annem uyumamıştı. Üzerinde kalın bir battaniyeyle verandaya oturmuş bekliyordu.

Baran da hâlâ dönmemişti zira avluda arabası yoktu. Mehmet ortalarda görünmediğine göre uyuyordu. Azra'nın ne yaptığına dair bir fikrim yoktu ama penceresinde ışık yoktu. Annem odama çıkıp uyumamı söylemişti ama Baran'ın geldiğini görmeden benim de gözüme uyku girmeyeceğini biliyordu.

Kapıdan içeri girdiğim sırada annemin babama söyledikleri sadece bu gece değil, şüphesiz birçok gece idam edecekti uyku-larımı.

"Bir kere harcadın oğlumu," demişti kahırla. "Bir daha harcamana izin vermem Mahir, yirmi yedi yıllık karını karşına alma."

Sırtımı yatak başlığına yaslamış oturuyordum, güneş doğalı saatler olmuştu. Ardımda bıraktığım gece rezaletti, gözüme uyku girmemişti ve Baran hâlâ ortalıklarda yoktu.

Sebeप olduğum saçmalık yüzünden, babamın sözleri yüzünden, Baran'ın gidişi yüzünden uyuyamamıştım belki de... Uyu-yamamak kötüydü çünkü ne zihnini ne de kalbini susturabili-yordun.

Ortalık sessizdi. Evde sadece annem, Azra ve ben vardık. Baran'ın nerede olduğunu sadece Azra biliyor olsa gerekti. Babam bir saat önce çıkıp gitmişti. Mehmet de kimbilir neredeydi...

Uyuyor numarası yaparak kahvaltıya inmemiştim, böylelikle Azra'nın yüzünü görmek zorunda kalmamıştım.

Komodinin üzerindeki dizüstü bilgisayarı yatağımın boş kısmına koyup ekranı yukarı kaldırdım. Kafamı dağıtabilecek bir şeyler izlemeye ihtiyacım vardı. İzleyiciler tarafından çok beğeni almış bir komedi filminin tanıtımını izlemeye başladığım sırada odamın iki kez tıklanan kapısı dikkatimi dağıttı. Kapımı çalan annem olamazdı, o henüz on dakika önce yanımdan ayrılmıştı.

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Kapının ardında Azra olmasından endişe duyarak "Gel," diye mırıldandım. Kapı aralandığında yanılmadığımı anladım, gelen Azra'ydı. Onu gördüğüm an yüzüm asıldı, bedenim kasıldı ve kalbim huzursuzca çarpmaya başladı. Gürültülü bir şekilde oynayan film fragmanını durdurup bilgisayar ekranını yavaşça kapattım.

Azra yatağıma kadar yürüdü ve hiç çekinmeden ayakucuma oturarak bacak bacak üzerine attı. Üzerinde kısa sayılabilecek, salaş, çiçekli bir elbise vardı. Gözlerini yüzümden hiç ayırmamıştı, dudaklarındaki gülümsemeden de ödün vermeden, "Dün gecedен sonra seni göremedim," dedi. "Yani sen hastaneden geldikten sonra." Bakışlarını dikiş atılmış dizkapağıma indirdi. "Geçmiş olsun. İyi misin şimdi?"

"İyiyim, teşekkür ederim," dedim. Dün gecedен sonra bana kızgın olmamasına şaşırmıştım. "Görünmez kaza işte."

Kaşlarını kaldırdı, gülümseyişinin yerini imalı bir ciddiyet devralırken, "Kaza olup olmadığından pek emin değilim," dedi. İrkildim. Başımdan aşağı kaynar sular dökülmüş gibi hissettim.

"Anlamadım?" derken sesim titredi. "Ne demek istiyorsun?"

Azra derin bir nefes alıp bacaklarını indirdi ve yüzünü tamamen bana döndü. "Açık konuşacağım Açelya," dedi bakışlarına ve sesine yansıyan soğuklukla. "Dün gece seni mutfakta gördüm, zaten su almıştın ve odana çıkmak üzereydin. Beni fark ettiğinde durdun, seni görmediğimi zannedip saklandın ve ben merdivenlerden çıkmaya başlayınca kadar bekledin. Ben Baran'ın odasına girdikten birkaç dakika sonra da..."

Sözleri asla duymak istemediğim yere, suçlanacağım noktaya gidiyordu. Daha fazla dayanamayarak, "Kasten düştüğümü mü ima ediyorsun?" diye sordum. "Nasıl böyle bir şey..."

Bu sefer cümlemi yarıda kesen Azra oldu. "Evet, tam olarak bunu ima ediyorum." Gözlerini gözlerimden ayırmadan ve

gocunmadan konuşuyordu. Bunu bilerek yaptığımdan öyle emindi ki nasıl reddedeceğimi bilemedim. İlk defa büyük bir yalan söylediğim için altından kalkamıyordum. Bilerek yapmamıştım ama sebep olmuştum.

Ellerim titremeye başladı, Azra fark etmesin diye birbirine kenetledim, "Sözlerine dikkat et," dedim şaşkınlığımı sürdürürken, "Benimle nasıl böyle konuşursun! Ne sanıyorsun sen kendini!"

Baran ve Azra henüz ortada yokken, karakola düştüğüm ve Murat Yıkılmaz tarafından taciz edildiğim o gün, ne kadar da cesur, dimdik ve kendimden emindim... Kalbimde amansız bir savaş başlatan, o ne idüğü belirsiz aşk yüzünden gururumdan ve duruşumdan olmuştum. Ben böyle bir kız olmak istemiyordum.

Baran, artık ben de senden nefret ediyorum.

"Boşu boşuna aksini iddia etmeye çalışma," dedi Azra durgun fakat sert bir şekilde. "Gözlerin seni ele veriyor, yalan söylemeyi beceremiyorsun." Sadece sözleriyle değil, bakışlarıyla da eziyordu beni. "Şu inkârın da suçluluk psikolojinden kaynaklanıyor." Ben ağzımı açıp tek kelime etmeye fırsat bulamadan, "Ama bunu neden yaptığını biliyorum," diye devam etti. "Herkesi kandırabilirsin ama ben kanmam Açelya. Baran'a tıpkı benim gibi bakıyorsun, istese canını verecekmiş gibi."

"Yeter Azra!" diye bağırdım sonunda. "Henüz bu evde misafirliğin bile çıkmamışken ettiğin laflara bak. Haddini bil! Benimle bu şekilde konuşamazsın." Yaralı dizime aldırmadan zorlukla da olsa yataktan kalktım ve parmağımla kapıyı işaret ettim. "Derhal odamdan çık!"

"Neden?" diye sordu Azra beni çileden çıkaracak kadar sakin bir ses tonuyla. "Gerçekleri duymak ağırına mı gitti?"

"Ne gerçeği be?" diye sordum dişlerimi sıkı sıkı. "Ne gerçeği? Geçmiş karşıma saçma sapan konuşuyorsun, yetmezmiş gibi iftira atıyorsun!"

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

“Benim niyetim seninle kavga etmek falan değil,” dedi Azra. Ona kapıyı göstermeme rağmen değil yerinden kalkmak, tedirgin bile olmamıştı. “Seninle iki medeni insan gibi konuşmaya çalışıyorum. Ama sen ne yapıyorsun? Bağırıp çağırarak suçunu bastırmaya çalışıyorsun. Üstelik burada mağdur olan benim, sen değilsin.”

Beni daha ne kadar küçük düşürecekti?

“Akıllı bir kız olduğunu düşünmüştüm,” dedi başını sallayarak. “Ama yanılmışım.”

“Çık dışarı! Seninle konuşmak istemiyorum, çık!”

“Pekâlâ.”

Kalktı, gözlerine küçümser gibi baktı ve kapıya yürüdü. Kapıyı açmadan önce durdu ve “Yapma,” dedi yüzünü bana dönmeden. “Seni sevmeyen, seni umursamayan bir adam için kendini rezil etme. Ben seninle bu sebepten karşı karşıya gelmek istemiyorum. Lütfen bir daha kendini böyle bir duruma düşürme.”

Hiçbir şey söylemedim çünkü söyleyecek bir şey yoktu. Dibe kadar batmış, sonuna kadar yıkılmıştım. Daha üç gün önce hayatımızda olmayan bir kız karşıma geçmiş bana ahlak dersi veriyordu. Bense ağzımı bile açamıyordum.

“Umarım dün gece için pişmansındır,” dedi iğneleyici bir sesle. “Ve merak etme, bundan Baran dahil kimsenin haberi olmayacak.”

Kapıyı açıp gittiği an sarsak adımlarla banyoya yürüdüm. Kendimi banyoya atıp kapıyı kilitledikten sonra klozetin üzerine oturup parmaklarımı şakaklarıma bastırdım ve fayans duvarı seyre daldım. Ben hangi ara bu kadar aptal, pervasız ve gurursuz bir kız olup çıkmıştım?

Baran’ı sevmek, küçük bir kayıkla hırçın bir denizin ortasında kalmak gibiydi. Hangi dalganın devireceğini bilmeden beklemektir. Ve ben bugün alabora olmuşum; gittikçe dibe batıyor, boğuluyor ve ölüyordum.

Azra, Baran'ı sevdiğimi biliyordu.

Baran'ın haberi olmayacaktı güya ama ona nasıl güvenebilirdim ki? Dün gece benim mutfığa indiğimi görmüştü. En kötüsü de kendimi cam kırıklarının üzerine bilerek atacak kadar manyak olduğumu düşünüyordu. Bunu aleyhime kullanabilirdi.

Bitmiştim. Kendi kendimi ateşe vermiştim.

Bir çözüm bulabilmek için evden uzaklaşmam gerekiyordu. Aksi halde bu dört duvar arasında düşünmekten kafayı yerdim. Ne yapacaktım şimdi? Azra evdekilere gerçeği söylerse annemin sevgisini, babamın güvenini kaybederim. Hele Baran'ın tepkisini düşünmek bile istemiyordum.

Banyodan çıktım. Komodinin üzerindeki telefonuma uzandım ve son arama kayıtlarından Irmak'ı bulup geri arama tuşuna bastım. Irmak benim en yakın arkadaşım. Arkadaştan öte, kız kardeşim gibiydi ve her şeyimi bilirdi. Baran'ı ne kadar çok sevdiğimi, yıllarca nasıl beklediğimi... Her şeyi... Buluşma isteğini günlerdir reddediyordum çünkü Baran döndüğünden beri Irmak'ı bile görmek istemeyecek kadar kötüydüm. Ama artık nasıl görüldüğümü umursayacak halde değildim, bir an önce dışarı çıkmak istiyordum.

Irmak telefonumu yanıtlamadı ama geri dönmesi uzun sürmezdi. Hazırlanıp odamdan çıktım. Anneme görünmemek için merdivenden sessizce indim ve kapıya yürüdüm. Tam kapıyı açmak üzereyken duyduğum ses önce duraksamama, sonra öfkeli bir nefesi içime hapsetmeme neden oldu.

"Nereye gidiyorsun?" Azra'nın sesiydi bu. Omzumun üzerinden dönüp baktım, misafir odasının girişindeydi. Etrafta bizden başka kimsenin olmayışını fırsat bilerek, "Sana hesap mı vereceğim?" diye çıktım. O tatsız konuşmadan sonra onun gibi nazik olamazdım. İçim dışım birdi benim, onun gibi numara yapamazdım.

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

“Sadece soruyorum,” dedi sakın olmamı ister gibi ellerini iki yana açarak. “Yanlış anladın. Evde çok sıkıldım, dolaşmaya çıkıyorsan seninle gelebilir miyim?”

Kaşlarımı çattım. Nasıl bir kafa yapısı, nasıl bir ruh hali vardı bu kızın?

“Gelemezsin Azra,” dedim sertçe. Ona şeytan görmüş gibi bakmaktan kendimi alamıyordum... “Mümkünse benden uzak dur, seninle arkadaşlık etmek falan istemiyorum!”

“Özür dilerim,” dedi Azra ağır adımlarla bana doğru yürürken. “Sadece gözlemlerime dayanarak dün gece olanları planladığını düşündüm.” Bilerek mi yapıyordu? “Seni suçladım ama her zaman yanılma payı vardır, belki de günahını almışımdır.”

“Ne düşündüğün umurumda değil! Haddini aştın. Bu tavrı sürdürürsen iyi şeyler olmayacak.”

“Hadi ama Açelya,” dedi Azra ellerini birbirine kenetleyerek. “Niyetim seni kırmak değildi.”

“Ne istiyorsun Azra?” dedim bıkkınlıkla.

Azra düzgün dişlerini göstererek kocaman gülümsedi. “Kavga değil, ateşkes istiyorum.” Ben ona şaşkınlıkla bakarken, o bana elini uzattı. “Arkadaş olmak istiyorum.”

Kesinlikle deliydi.

Bilerek düştüğümü iddia ederken öyle kesin konuşmuştu ki aksini iddia edememiştim bile. Şimdi karşıma geçmiş özür diliyor, yanılmış olabileceğini söylüyordu. Peki, Baran’ı sevdiğimden nasıl bu kadar emindi? Hangi kadın sevdiği adamı seven bir kadınla arkadaş olmak isterdi ki... Niyetini bilmiyordum ama elbette anlayacaktım.

Bana uzattığı elini tutup sıkarken, “Peki,” diyerek gülümsedim. “Ama eğer bir daha bu konuyu açarsan pişman ederim seni.” Elini bıraktım. “Şimdi müsaade edersen dışarı çıkacağım.”

Bakışlarımı Azra'nın yüzünden ayırmadan kapıyı araladım, beyaz spor ayakkabılarımı almak için ayakkabılığa uzanacakken duraksadım. Azra'nın dudaklarındaki tebessüm solmuş, yüzüne korku dolu bir ifade çökmüştü.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Kapıyı kapat!" dedi korkuyla.

"Anlamadım, neden?"

"Açelya, hemen!" diye bağırdı Azra. "Kapıyı kapat!"

Ne olduğunu anlamak için dönüp kapıya baktığım sırada babam yaşlarında, siyah takım elbiseli bir adamın evimizin kapısına uzanan merdivenlere doğru koştuğunu gördüm. Bu adam kimdi, bahçe kapısından içeriye nasıl girebilmişti anlayamadım fakat beni de korku sardı.

Azra benden önce davranıp kapıya uzandı. Var gücüyle kapatmaya çalışsa da geç kalmıştı çünkü adam ayakkabısının ucunu kapının girişine koyarak engellemişti. Tek hamleyle kapıyı itekleyerek Azra'yı geriye savururken istemsiz bir çığlık attım.

Evde bizi koruyabilecek hiç kimse yoktu.

Azra düşecek gibi olup son anda toparlarken, "Neden geldin?" diye bağırdı. "Nasıl buldun beni?"

Adam evin içine bodoslama dalınca korkudan titredim ama toparlanıp, "Kimsiniz?" diye sorabildim. "Evime böyle giremezsiniz, çıkın lütfen!"

Adamın sert bakışları beni buldu ve bana büyük bir dikkatle baktı. Uzun boylu, buğday tenli, zayıf fakat kalıplı bir adamdı. Geriye taradığı saçları ve seyrek sakalları neredeyse beyazdı. Uzun bir suratı ve köşeli yüz hatları vardı. Gözleri masmaviydi; içimi titretmişti.

Bana cevap vermeden Azra'ya döndü. "Ne haltlar yediğini öğrenemem mi sandın?" diye sordu zehir gibi bir sesle. Ağır adımlarla Azra'nın üzerine yürüdüğünde Azra'nın korkudan

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

titrediğini fark ettim. Bu adamla aralarında nasıl bir münasebet vardı bilmiyordum ama burnuma iyi kokular gelmiyordu.

Adam kolundan tutup onu kendine doğru çektiğinde Azra'yla göz göze geldik, yardım dilenir gibi bakıyordu ama nutkum tutulmuştu. Adamın kafasına vurup onu durduracak halim yoktu, en fazla polisi arayabilirdim ama bu da iyi bir çözümümüş gibi görünmüyordu. Aklıma Baran'ı aramaktan başka çare gelmedi, adamın sırtının dönük oluşunu fırsat bilerek telefonu parmaklarımın arasında çevirdim ve rehberden Baran'ın yeni kaydettiğim numarasını bulup aradım.

"Yürü!" derken neredeyse kükredi adam, Azra'nın adamın ellerinden kurtulma şansı yoktu.

"Bırak beni," diye haykırdı Azra. "Seninle hiçbir yere gelmem ben!"

"Ne oluyor?" Annemin sesi duyuldu. Geceyi uykusuz geçirdiği için odasında uyuyor olmalıydı fakat gürültüyü duyunca kalkıp aşağı inmişti. Evin içinde yabancı bir adam görmek onu da afallatmıştı, hızla merdivenden inerken korku dolu gözlerle bana baktı. "Siz kimsiniz? Ne işiniz var evimde?"

Adam durdu fakat cevap vermedi, Azra'nın kolunu da bırakmadı. Baran aramamı yanıtlamıştı. Konuştuklarımızı duyuyor olmalıydı.

"Kimsiniz ve ne istiyorsunuz?" diye sordum bir kez daha. "Azra'yla derdiniz ne ise oturup konuşalım. Kimseyi zorla bir yere götüremezsiniz."

"Bırak o kızı!" Annem hızlı adımlarla yanımıza geldi ve adamın birkaç adım gerisinde dikilirken tepeden tırnağa süzdü onu. Evimize zorla girmiş birine gülümseyecek hali yoktu ama bu kadar kötü bakması beni bile ürkütmüştü. "Şimdi polisi arayacağım, içeri nasıl girdiniz bilmiyorum ama bu, haneye tecavüz sayılır!"

Adam önce bana sonra anneme baktı ve annemin sözlerini küçümsercesine gülümsedi.

"Azra benim kızım," dedi tavırlarına zıt düşecek bir şekilde. "İkinizi de korkuttuğum için üzgünüm ama şimdi kızımı alıp gideceğim. Benden habersiz ve izinsiz bir şekilde erkek arkadaşının evinde yaşamasını kabul edemem. Şimdi müsaadenizle."

Annemin yüzündeki o sert ifade kayboldu.

"Kızınız mı?" dedim şaşkınlıkla.

Annem, "Siz, Azra'nın babası mısınız?" diye sordu.

"Sen benim hiçbir şeyim değilsin," diye bağırdı Azra. Gözleri dolu doluydu, ağlamamak için kendini sıkıyordu. "Beni evlatlıktan reddederken, gözün arkada kalmadan dünyanın öteki ucuna yollarken hiçbir şeyin olmadığını iddia eden sendin!"

Daha fazla tutamadı kendini, gözyaşları birbiri ardına düşerken parmağını kaldırıp kapıyı işaret etti. "Çık git buradan," diye bağırdı. "Dört yıl boyunca arayıp sormayan bir adam benim hiçbir şeyim olamaz!"

Duyduklarım beni şoke etti çünkü Azra bize yalan söylemişti. Ailesinin İzmir'de yaşadığından, anne ve babasının, erkek arkadaşıyla yaşamasını sorun etmeyecek insanlar olduğundan bahsetmişti. Onda tuhaf bir şeyler olduğunu sezmiştim ama bu kadarını beklemiyordum.

Üzülmüştüm üstelik... Aralarında ne geçmiş olursa olsun, bir babanın evladını reddetmesi kadar kötü bir şey olamazdı.

"Bunları evde konuşuruz." Adamın son sözü bu oldu. Yeniden Azra'nın koluna asılıp onu kapıya doğru sürüklediğinde annem de ben de itiraz ettik ama kâr etmedi. Azra ise teslim olmuş gibiydi, sadece ağlıyordu. Adam Azra'nın babası olmasa belki müdahale edebilirdik ama bu onların ailevi meselesiydi ve yapabileceğimiz bir şey yoktu.

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Azra babasıyla çıkıp gittiğinde annem ve ben hayretler içinde bakakaldık arakalarından. Çok geçmeden annem kapıyı kapattı ve evde yalnızca ikimiz kaldık.

Elimdeki telefonu kulağıma götürdüm. "Duymuş olmalısın," dedim düz bir sesle. "Azra'nın babası evimizi bastı ve kızını alıp götürdü."

"Duydum," dedi Baran. Sesinde beklediğimin aksine öfke yoktu. Şaşkınlık yahut korku da yoktu. "Geliyorum, birazdan oradayım."

Telefonu kapattıktan sonra sırtını kapıya yaslamış dikilen aneme baktım. Hâlâ çok şaşkıındık.

"Tamam, o kızın gitmesini istiyordum. Ama bu şekilde değil. Ya Baran Azra'yı geri almak için adamın kapısına dayanırsa!" Bunun düşüncesi bile korkutmuştu annemi, kafasından kovmak ister gibi yüzünü buruşturdu. "Ah, yok canım! Olmaz öyle şey."

"Azra bize yalan söyledi," dedim. "Anne babasının, burada yaşamasını sorun etmeyeceğini söylemişti, hatırlıyor musun?"

"Yalancı olduğunu anlamıştım zaten." Misafir odasına bakarak konuşuyordu. "Azra'yı hiç gözüm tutmamıştı. İlk intiba çok önemlidir, babasını da hiç gözüm tutmadı. Umarım sözünün arkasında durur da Azra dönemez bu eve bir daha."

"Sert bir adama benziyor," dedim. Açıkça söylememiştim ama ben de hoşlanmamıştım babasından. "Şimdi ne olacak?"

"Bilmiyorum." Annem sırtını kapıdan ayırıp Azra'nın kaldığı odaya doğru ilerledi. "Ama babası sorun çıkaracak gibi görünüyor. Baran ve Azra... Ya ayrılacaklar ya da Baran inat etmeye devam edecek ve biz gönülsüzce gidip Azra'yı ailesinden isteyeceğiz."

5

Mayın Tarlasında Gözün Kapalı Yürümek

♪ Buray- Sahiden ♪

Eskiden karanlık sadece gecelerime çöker, yaralar ruhuma değil, tenime işlerdi.

Acı nedir bilmez, acıya dokunup geçen şarkıları dinlemezdim. Kendimi bir anda kaybedeceğim bir savaşın ortasında bulacağımı ve hiç aşına olmadığım acıların ruhuma pençelerini geçirip beni kıvrandıracağını hiç düşünmezdim.

Öyle saf, öyle toydum ki Baran'ın yüzüme gülmeyişlerine, arayıp sormayışlarına mantıklı bir sebep üretir, beni istemiyor olma ihtimalini aklımın ucundan bile geçirmezdim.

İnanmak istediklerim gözlerimi kör etmişti. Bir yangın vardı içimde günden güne büyüyen ve ben nasıl söndüreceğimi, alevlerin içinden nasıl sağ çıkacağımı bilmiyordum.

Ben Baran'ın sevgisinin katiliydim, o da çocuk yanımin katili... Ellerimize cinayet silahlarını veren ise Mahir babamın ta kendisiydi.

Bir saatten fazladır verandada oturuyordum; kalbimde zelzele yaratan sözler zihnimde yankılanıyordu. Annem iki seçenekten bahsetmiş ve dalgınlıkla söylememesi gereken bir şey söylemişti. İlki bir avuntudan ibaretti. Baran, Azra için herkesi karşısına almışken ondan kolay kolay vazgeçmezdi. Eve geldiğinde

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

olanları annemden dinlemiş ve onun ikazlarına rağmen hırsla çekip gitmişti.

Azra'sına...

Beni öldürürken, onu kurtarmaya.

Saatler geçmesine rağmen ne gelen vardı ne giden. Geriye kalan ikinci seçenek beni şimdiden yakıp küle çevirmiş, düşüncelerimi içinden çıkamayacağı dipsiz bir kuyuya iteklemişti.

Baran Azra'yı seviyordu, zamanla herkes kabul edecekti bu durumu... Henüz çok yeniydi, beklenmedikti ve kimse bu durumu sindirememişti lakin zamanla şartlar değişecekti.

Fazlalığın ben olduğumu anlayacaklardı.

Benim payıma düşen de gitmek olacaktı.

Sağ omzumda tanıdık bir dokunuş hissettiğimde, dakikalar dır bakışlarımı adadığım uzak nokta gittikçe buğulandı ve genzimi yakıcı bir his sarmaladı. Gözlerimin dolduğunu hisseder hissetmez derin bir nefes aldım. Ağlamak yoktu... Beni hiç bilmediğim aciz yanlarımla tanıştıran bu aşk zımbırtısı karşısında, bu kadar zayıf olmayacaktım.

Annem oturmuştu yanıma. "Düşünme bu kadar," derken sesindeki umarsızlık beni avutabilmek içindi. "Hemen de kararlar bağılıyorsun... Hem sen ne bakıyorsun benim dediğime? Azra'nın babası olacak adam tüm dengemi bozdu. Ne dediğimi biliyor muyum!"

"Düşünmüyorum," diyerek omuz silktim. Baran döndüğünden bu yana hep yaptığım gibi, yine yalan söylüyordum. "Nesini düşüneceğim? Ortada beni ilgilendiren bir durum yok."

"Öyleyse asma o güzel yüzünü."

"Asmıyorum." Bakışlarımdan sildiğime inandığım hüznün ardından anneme döndüm. "Bakma sen bana."

"Az önce babanla konuştum," dedi annem. "Defalarca aramış Baran'ı." Başını yavaşça sallarken bakışları uzaklara takıldı. "Ama

Baran cevap vermemiş... Neden böyle yapıyor anlamıyorum. Öfkesi, kırılganlığı hiç geçmeyecek gibi...”

Baran bir hışımla çıkıp gidince annem korkup her şeyi babama haber vermişti.

“Yani Baran’ın şu an nerede olduğunu ve Azra’yı bulup bulmadığını bilen yok, öyle mi?”

“Maalesef.”

Şaşırmıyordum aslında. Baran’dı o... Her zamanki gibi başına buyruktu ve herkesi merakta bırakıyordu. Eve yalnız mı dönecekti yoksa Azra’yı da getirecek miydi, kimse bilmiyordu.

“Baban her zamanki gibi çok sinirlendi. Baran’ın bu umursamazlığı, kafasına göre hareket etmeleri onu çıldırtıyor.” Söylemek bana düşmezdi ama Baran’ı bu hale getiren babamdı. “Yine de araştırıyor; kimdir kimin nesidir bu kız, öğreneceğiz hepsini.”

Annemin düşünceleri saatler öncesinde, Azra’nın o tuhaf babasında kalmıştı.

“Acaba Baran İzmir’e gitmiş olabilir mi?” diye sordum. “Eğer bu da yalan değilse, Azra ailesinin İzmir’de yaşadığını söylemişti. Babası Azra’yı İzmir’e götürmüş olabilir mi?”

“Bunu hiç düşünmemiştim.” Annemin kaşları çatıldı ve ela gözlerinde endişe belirdi. “Eğer Baran bize haber bile vermeden çıkıp İzmir’e gittiyse...” Susup derin bir nefes aldı. Önce öfkeleniyor, sonra öfkelenmeye bile hakkı olmadığını anlıyordu. “Bu işte bir bityeniği var... Azra’ya güvenmiyorum ben. Ailesinin İzmir’de yaşadığı da yalan olabilir.”

Oflayarak arkama yaslandım ve dudaklarımı kemirmeye başladım.

“Açelya...” Annem bir kez daha omzuma dokundu. Ruhumdaki sancıyı dindirmek ister gibi sıvazladı. “Yüzünü düşürmeyeceksin demedim mi ben sana?”

Söylemesi kolaydı... Dokunsa ağlayacak gibi değil, ölecek gibiydim ve kahretsin ki çıkış yolum yoktu.

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

“Hiç hakkım yok biliyorum,” dedim sonunda dayanamayarak. “Ama nefes alamıyorum.”

“Ne olur söyleme böyle...” Çoğu zaman bana şifa olan parmakları saçlarımda gezindiğinde canım yandı. Bütün mesele Baran değildi. Ben onları da kaybetmekten ölesiye korkuyordum ama bunu dile getiremiyordum bile. “Daha hiçbir şey belli değil dedim ya... Neden bu kadar üzüyorsun kendini?”

Asıl derdimi söyleyemezdim. Sizi kaybetmekten, bu saatten sonra ailesiz kalmaktan korkuyorum diyemezdim. Acırdı belki bana, üzüldü. Kimsenin bana acımasını, üzülmesini istemezdim. Uzun bir nefes alırken kendimi gülümsemeye zorladım. “Haklısın,” diye mırıldandım. “Üzülecek bir durum yok.”

“Söz ver bana,” diyerek yanağımı sıvazladı. “O kız yüzünden üzmeyeceksin kendini. Sen bizim kıymetlimizsin.”

“Söz,” diye başımı salladım.

Demir kapının aralandığını duyduğumuzda ikimizin de bakışları o tarafa kaydı. Baran’ın arabasını görünce kalbime uğursuz bir acı ve yersiz bir heyecan yerleşti. Gelmişti.

Peki, Azra’yı da getirmiş miydi?

“Oh nihayet!” Annem koltuğun kenarına bıraktığı telefonu aldı ve babamı aradı. Benim gözüm arabadaydı. Kapı açıldığında Baran’ın yanında Azra’yı görmeyi korkuyla bekledim.

“Mahir,” dedi annem. “Baran geldi şimdi, ters bir durum yok gibi... Merak etme diye haber vereyim dedim.”

Arabanın yalnızca sürücü kapısı açıldığında rahat bir nefes alarak bakışlarımı kaçırdım. Sanırım Azra yoktu.

“Çok şükür Azra yok.” Annem de rahat bir nefes almıştı. “Soğukkanlılığını koru ve bu meselenin, senin üstünde hiçbir tesiri yokmuş gibi davran.”

Keşke o tatsız olay yaşanmadan beş dakika önce evden ayrılmış olsaydım. Hiç değilse akşam eve döndüğümde haberim

olurdu. Göz ucuyla Baran'a baktım. Verandada oturduğumuzu görmüş olmasına rağmen kapıya doğru ilerliyordu.

"Baran?" diye seslendi annem. "Oğlum gelsene yanımıza!"

Ben olduğum için gelmek istemiyor olabilirdi. Haklıydı da... Azra'yı ilgilendiren meseleyi benim yanımda konuşmak istemeyebilirdi. Baran isteksiz adımlarla bize yaklaşırken annemin uyarısını dikkate almadan ayağa kalktım ve Baran'ın yanından geçip kapıya yürüdüm.

Bakışlarım yerdeydi, gözlerim bir an olsun gözlerine değmemiştii.

Baran verandaya oturduğunda kapıdan içeri girip bekledim. Yine hiç huyum olmayan bir şeyi yapacak ve konuştuklarına kulak misafiri olacaktım.

"Yalnız geldiğine göre Azra'yı bulamadın sanırım." Konuyu açan annem oldu. Baran'ın ağzını bıçak açmamıştı. "Baban aradı o kadar... Ben aradım... Niye açmadın?"

"Azra'yı bulmamı gerektirecek bir durum yok, nerede olduğunu biliyordum," dedi Baran. "Babasının evine gittim ve konuştum."

Sözleri kaşlarımı çatmama sebep oldu zira Azra'nın yalan söylediği konusunda haklı çıkmıştım. Ailesi İzmir'de değil, İstanbul'daydı.

"Babası biraz fevri bir adam," diye devam etti Baran. "Babam gibi..." Sesi ciddi olsa da ifadesi alaylıydı. "Katı, kuralcı ve dediğim dedik biri. Azra bir süre babasının yanında kalacak, ne kadar bilmiyorum ama kendi isteği... Çözmeleri gereken bazı sıkıntıları var. Bunları sana istediğim için değil, cevap alana kadar kafamı şişireceğin için anlatıyorum. Sen de aynen kocana iletirsin."

Baran'ın söyledikleri hem sorularıma cevap olmuş hem de yeni soru işaretleri yaratmıştı kafamda.

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

“Telefonlarınızı açmama konusuna gelince ben bir işim olduğunda ya da başım sıkıştığında yalnız halletmeye alışkınım. Düşünmeyin siz beni, kendi işinize bakın.”

Göremiyor olsam da annemin ne kadar şaşırdığını tahmin edebiliyordum. Ve tüm bunları söylerken Baran’ın nasıl suçlayıcı ve sert bir yüz ifadesine büründüğünü de...

“Bir dakika...” dedi annem şaşkınca. “Sen şimdi Azra’nın babasının evine mi gittin? İzmir’de yaşıyordu ailesi hani, öyle söylemişti Azra.”

“Azra öyle bilmenizi istedi demek ki,” dedi Baran sakince.

“Sen de biliyordun ve bize yalan söylediniz yani hiç ortaya çıkmayacakmış gibi...”

“Mecburiyet diyelim... Öyle çok tepki gösterdiniz ki gerçeği bilerseniz onu daha çok yargılayacağınızdan endişe etti. Bu durumu bir süre gizlemek istedi, ben de kabul ettim.”

“Azra’nın ailesiyle ne gibi bir sorunu var?” diye sordu annem. “Azra babasının onu reddettiğinden, yıllarca görüşmediklerinden bahsetti.”

“Bu konu Azra ve ailesinin özel meselesi,” dedi Baran ikaz eder gibi. “Azra anlatmak isterse anlatır, ben anlatamam.”

“Bizi kimlerle muhatap ettiğini de mi bilmeyeceğiz? Hiç tanımadığımız bir kızı alıp evimize getiriyorsun, soframıza oturtuyorsun, yakında gelininiz olacak diyorsun ama kim olduğunu sorduğumuzda söylemiyorsun bile.”

Baran dalga geçercesine, “Bilmen gereken her şeyi biliyorsun anneciğim,” dedi.

“Bak oğlum...” Bu ses tonu ve bu giriş, Baran’ın hoşlanmayacağı bir konuşmanın habercisiydi. “Azra’nın bu evde kalması zaten doğru değildi. Tamam, birkaç gündür misafirimizdi ama bitti. Gördüğün gibi buna ne onun ailesi razı ne de biz.”

Nefesimi tutarak bekledim Baran’ın vereceği cevabı... Annem gayet ılımlı dile getirmişti düşüncesini. Aksi halde Baran’ı ikna edemezdi.

“Yani? Azra dönmek isterse dönme mi diyeyim?” Tam da Mahir babamın oğluydu... Bazen tıpkı onun gibi inatçı, aksi ve dik kafalı olup çıkıyordu. “Annem seni kibarca kovuyor mu diyeyim?”

“Hayır tabii ki,” diye karşılık verdi annem. Fırsatı yakalamışken Baran’ın yumuşak karnını bulmaya çalışıyordu. “Amerika değiştirmiş seni, belli. Kız arkadaşınla aynı evde yaşamak sana normal geliyor olabilir ama bize ters. İlle de Azra bu evde yaşayacak diyorsan da evlen onunla. Her şey usulünce olsun, biz de bu duruma karışmayalım daha fazla.”

Bunları annemden duymak içimi titretti. Baran’ın günün birinde Azra’yla evleneceği düşüncesi bile mahvetmeye yetiyordu beni. Annem neden her fırsatta bu mevzuyu açıp duruyordu ki?

Kısa süreli sessizlik, Baran’ın sert çıkışıyla dağıldı. “Evlilik mevzusunu açmayın bir daha. Evlenirim ya da evlenmem... Bu sadece beni ilgilendirir ve ne zaman istersem, o zaman olur. Şunu anlayın artık, sen ve babam, beni yönetme hakkına sahip değilsiniz!”

“Baran...” Annemin devamını getiremediği cümlesi, Mine Ablanın sesiyle yarım kaldı.

“Selma Hanım, misafir eviyle ilgilenecek olan içmimar geldi az önce. Ben onları misafir evine aldım, sizi bekliyorlar.”

Evimizin arkasındaki arsa sınırları içinde, tek katlı, küçük bir ev vardı; yıllardır boştu. Annem bu yıl orayı oturulacak bir ev haline getirmeyi aklına koymuştu.

“Geliyorum Mine.” Ayağa kalktığımda gizlendiğim yerden sessizce uzaklaştım. Baran birazdan kapıda olurdu, ona yakalanmamak için çabucak mutfığa yürüdüm. Odama çıksam merdivenlerdeyken yakalanabilirdim ve o zaman Baran, onları dinlediğimi anlayabilirdi. Bu riski göze alamazdım.

Mutfığa girip beklediğim sırada kapının örtülmesini ve onu takip eden ayak seslerini duydum. Koskoca evde sadece

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

ikimizin oluşu beni germiş olsa da karşılaşmayacağımızı biliyordum. Baran'ın uzaklaşmasını bekledim ama o mutfağa geliyor gibiydi. Kaşlarım çatıldı... Gibisi fazlaydı, geliyordu. Telaşım ve muhtemelen kızarmış olan yanaklarım, onları dinlediğimi ele verebilirdi. Bir şeylerle uğraşmalıyıldım... Hemen buzdolabının içine şöyle bir göz gezdirdim; açılmamış dondurma paketini aldım.

Elimde dondurmaya buzdolabını kapatırken mutfağın sürgülü kapısı açıldı, içeriye girenin Baran olduğunu bilsem de bakışlarım kapıya uzandı. Göz göze geldiğimiz an göğsümün kapılarını yumruklayan kalbimi, hâlâ pervasızca çarpabildiği için söküp atmak istedim içimden. Keşke öyle bir gücüm olsaydı...

Baran'ın beni görmeyi beklemediğini, bakışlarındaki şaşkınlıktan anladım. Ne yapacağımı bilemeyerek durdum, mutfak dolaplarına doğru yürüdüğünde yavaşça masaya yanaştım ve bir sandalye çekip oturdum. Çıkıp gitsem kaçmış gibi olurdum, kalsam konuşmaya can atıyor gibi... Bu, durum Firuze babaannemin deyimiyle, iki ucu boklu değnekti.

Baran kendisine bir bardak alıp buzdolabının yanındaki su sebiline doğru yürürken sırtı bana dönük oluşundan istifade onu izledim. Dün gece, Azra evde olduğu halde babama kızıp çekip gitmişti. Nerede sabahladığı meçhuldü ve uykusuz görünüyordu. Üstünde dün gecedен kalma siyah eşofmanı ve siyah tişörtü vardı. Saçları dağılmış, gözleri uykusuzluktan olsa gerek, kısılmıştı.

Bardağı sebilin altına tutup soğuk su doldurdu. Bir yandan onu izliyor bir yandan neden aldığımı bilmediğim dondurmanın paketini sargılı elim yüzünden zorlanarak açıyordum. Suyu bir dikişte içtikten sonra bakışlarını aniden bana çevirdi.

Yakalanmıştım.

"Yaraların ne durumda?" Bu soruyu beklemediğim için şaşırdım. Masaya yaklaşp bardağı masanın üzerine bıraktı. Bunu yaparken, kehribar gözlerini gözlerimden ayırmamıştı.

“İyi,” diye mırıldandım. “Yara işte, geçer birkaç güne.”

“İyi. Dikkat et bundan sonra.” Sözlerinin ardından dönüp kapıya yürüdü. Bu kadardı işte... Karşı karşıya geldiğimizde konuşacağımız, hepi topu birkaç kelime. Gitmesini istemiyordum, fırsatını bulmuşken ve hazır Azra da yokken onunla konuşmalıydım.

“Baran...”

Durup bana bakınca esmer çehresinde sorgulayıcı bir ifade gezindi.

“Dün gece babamla konuştum, hastaneden dönerken...” Babasından bahsediyor olmam onu memnun etmedi. Kaşları çatıldı, bakışları karardı. “Ona bir kez daha söyledim. Senin Azra’yla ilişkinin, benim açımdan hiçbir sorun teşkil etmediğini...”

Öyle bir bakıyordu ki tüm cesaretim kırılmış, içimi pişmanlık sarmıştı. Yine de geri adım atmadım. “Aranızdaki sorunun yegâne sebebi olmak istemiyorum, babam yakında anlayacak.”

Baran hafifçe gülümsedi ama pek içten değildi. Bakışları elimde tuttuğum dondurmaya kaydı. “Sen dondurmanı ye,” dedi alay eder gibi. “Babamla da aramı bulmaya çalışma.”

Bir kez daha arkasını dönüp kapıya giderken dondurmayı masaya bırakıp ayağa kalktım. “Sen böyle yaptıkça, ben kendimi suçlu hissediyorum ama...”

Yine durdu ama yüzüme bakmadı. “Hissetme,” dedi soğuk bir şekilde. “Babamla aramdaki tek sorun sen değilsin.”

“Tek sorun benim demedim zaten.” Ona doğru bir adım attım. “Ben sadece sebep olduklarımı düzeltmek istiyorum.”

Mutfaktan çıkarken, “Bir halt düzeltemezsin sen,” diye fısıldadı.

Yine benimle doğru düzgün konuşmamıştı. Bu durumun ne kadar böyle devam edeceğini bilmemekse canımı sıkıyordu. Pes etmeyip peşinden gidecektim. Mutfağın kapısını aralayıp hole

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

geçtim, evde bizden başkası yoktu, hâlâ yalnızdık. Baran yukarı çıkıyordu. Ona yetişip, "Bundan sonra hep böyle mi olacak?" diye bağırdım.

Öyle doluydum ki ufacık bir söz söylese bile dayanamayıp ağlayacakmış gibi hissediyordum. Beni görmezden gelmelerine, sürekli beni suçlamalarına katlanamıyordum. Merdiven basamaklarında durup omzunun üstünden bana baktı. "Ne, bundan sonra hep böyle mi olacak?"

Cevap vermeden önce yanına gittim, aramızda tek bir basamak kalmıştı. Yorgun yüzüne baktığımda. "Hep beni mi suçlayacaksın?" diye sordum kısık bir ses tonuyla. "Sana bu mahcubiyetle yaklaştıkça, bir şeyleri düzeltmek için çırpındıkça..."

Baran, sanki duvara konuşuyormuşum gibi hissettiren bir tavırla bana arkasını döndüğünde cümlem yarım kaldı. Sanki hiçbir şey sormamıştım! O yukarı çıkmaya devam ederken içimi yakıcı bir öfke kapladı.

Arkasından, "Benden hep kaçacak mısın?" diye bağırdım. Ne düşündüğü ne istediği belli değildi. Beni görmek istemiyorsa, benden gerçekten nefret ediyorsa kaçıp görmezden gelmek yerine açıkça söylemeliydi.

Aniden durup bana döndü. Hızımı alamayıp onun durduğu basamağa çıkmama ve çarpışmamıza ramak kalmıştı. O an nefesini nefesimde hissettim, aklım da kalbim de yerinden oynadı. Ne yapacağımı şaşırdım. Elini bana uzattı ve belimden tutarak dengemi sağlamama yardımcı oldu.

"Yavaş," dedi bakışlarını yüzümde gezdirirken. "Yine düşeceksin püsküllü bela! Ve bu sefer..."

Birden susup kaşlarını çattı ağzından çıkanların farkına varıp pişman olmuş gibi... Aynı anda geri çekildiğimizde öyle afallamıştım ki tek kelime edemedim. Yine arkasını döndü ve gitti. Sorduğum soru da yine havada asılı kaldı.

SÜMEYYE KOÇ

Ama kararlıydım, konuşmadan onu bırakamazdım. Çünkü bu deli cesaretini bir daha yakalayamazdım, biliyordum. Baran ikinci kata çıkıp odasına yürürken de içeriye girdiğinde de peşindeydim. Hemen ardından odasına girdim, kapıyı sertçe kapattım ve sırtımı kapıya yasladım.

Kalbim deli çarpıyordu. "Buradayım," dedim cesaretle. "Sen beni görene, duyana ve bana istediğimi verene kadar..."

Baran odanın ortasında durduğunda bakışlarım odasında gezindi. On yılda toplansa bir sene bile kalmamıştı burada. Bu sebeple çok sadeydi, annem hiç karışmamıştı. Ortada çift kişilik bir yatak, karşı duvarda da metalik gri bir gardırop ve şifonyer vardı.

"Neymiş senin istediğin?" Arkası dönük, yüzüme bile bakmadan sordu.

"Neden kaçıyorsun benden?"

"Kaçtığım falan yok," dedi bıkkınlıkla.

"O zaman neden konuşmuyorsun benimle?" Öfkesini kusun, derdi neyse söylesin istiyordum. Böyle susup kaçarak hiçbir yere varılmıyordu.

"Konuşacak neyimiz var ki?" Dönüp yüzüme baktığında beklediğimin aksine ciddi değildi ifadesi, bilhassa alaycı görünüyordu.

"Haklısın," dedim. Ona doğru birkaç adım attım. "Konuşacak bir şeyimiz olmayabilir ama konuşarak çözülecek bir problemimiz var."

"Benim seninle olan problemim, çözülecek türden değil."

İşte bu canımı acıtmıştı, bir an yutkunamadım bile. "Aynı evde yaşadığımızın farkındasın değil mi?" dedim titreyen sesimle. "Böyle yaparak şartları ne kadar zorlaştırdığının da..."

"Şartlar benim için her zaman zordu. Biraz da sizin için zor olsun," dedi acımasızca.

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Elimde olmadan, acıyla gülümsedim. "Sana bu kadar yük olduğumu bilmiyordum." Baran beni çoktan silmişti hayatından. Beyhudeydi çırpınışlarım, bir o kadar da zavalıca. "Keşke sana kızabilseydim ama kızamıyorum," dedim boğazımda koca bir yumruyla. "Bu kadar paramparçayken bile sana hak veriyorum çünkü suçlu olduğumu biliyorum. Ben senin elinden aileni aldım, sen de geri döndün ve benden huzurumu çaldın." Derin bir nefes aldım, nefesim bile titriyordu. "Ama ne kadar pişman olduğumu görmeyecek kadar kör müsün?"

"Son pişmanlık yapıyor mu bir halta?" Odasında olmama rağmen, üstündeki tişörtü ensesinden tutup çıkardığında gözlerimin önüne beklediğimden daha yapılı bir vücut serildi. Ve daha önce hiç görmediğim birkaç dövmesi... Biri omzundaydı, diğeri sol göğsünün üstünde, biri de eşofmanının bel çizgisinde, muhtemelen kasıklarının üstündeydi. Bakışlarımı çevirmiş ve detaylı inceleyememiştim ama dövmeleri fazla büyük değildi.

"İstersen yarar," dedim ama kızarmıştım, konuşamıyordum. Ne diye karşımda soyunuyordu ki?

"Duş alacağım. Odamdan çıkacak mısın artık?"

"Hayır," diyerek itiraz ettim. "Tişörtünü giy çünkü seninle..."

Baran birden üzerime yürüdüğünde reflekse geri adım attım. Sırtım kapıya dayandı. Tam karşımda durup gözlerime baktığında, "Seninle konuşarak çözeceğim bir mevzum da yok," diye fısıldadı. Vücudu neredeyse vücuduma değmek üzereyken elini arkama uzatıp kapıyı araladı ve kolumdan tutup beni kapının dışına bıraktı.

Sonra da kapıyı yüzüme kapattı.

Bu yüzüme kapattığı kaçınıcı kapıydı sayamıyordum. Beni kalbinden de kovuyordu evinden de... Ama ben ısrarla anlamıyordum.

"Pekâlâ, anladım," diye mırıldandım gözlerim dolarken. "Şimdi en başından yapmam gerekeni yapacağım." Oradan ayrılıp soluğu odamda aldım.

Sanki göğsümün ortasından koca bir demir parçası girip sırtımdan çıkmış gibi derin bir boşluk hissi vardı içimde... Bu meseleye dahil olmam ne kadar gerekliydi? Neden Azra'ya yardım etmek ister gibi Baran'ı aramıştım ki? Neden beni anlamak istemeyen birine dakikalarca kendimi anlatmaya çalışmıştım ki? Kendi kendime kızarak kendi kendimi tükettiğim dakikaların sonunda tekrar hazırlandım ve bu defa kimseye görünmeden kendimi dışarı attım.

Saatlerdir bakmadığım telefonumda üç cevapsız çağrı vardı, üçü de Irmak'tandı. İçten içe aptallığıma küfrettim. Kızı hem arıyor hem de aradığımı unutup geri dönüş yapmıyordum.

Irmak'ı tekrar aradığımda evden tamamen uzaklaşmıştım. Irmak telefonu açar açmaz "Sen benimle dalga mı geçiyorsun Açelya?" diye sordu kızgınca. "Günlerdir buluşalım diyorum ses vermiyorsun, arıyorsun ama yine..."

"Ma Belle'e geçiyorum şimdi," dedim yorgun bir sesle. Bakışlarım yolda durdurabileceğim bir taksi arıyordu. "Müsaitsen gelir misin? Sana anlatacaklarım var."

"Ne oldu?" diye sordu Irmak. Bir terslik olduğunu sezince öfkesi hemen dinmişti. "Sesin biraz tuhaf gibi... İyi misin sen?"

"İyiyim," dedim telaşlanmaması için. "Geldiğinde konuşuruz."

Telefonu kapattıktan sonra hızlı adımlarla yürüyüp caddeye çıktım. Vakit kaybetmeden bir taksiye atladım ve yirmi dakika içinde sahil yolu üstündeki Ma Belle'e ulaştım.

Burası Irmak'la buluşma mekânımızdı. Okulda olmadığımız zamanları ve hafta sonlarını burada geçirirdik. Kafenin kapısından içeri adım atmamla beni karşılayan yoğun kalabalığa aldırmadan kuytu köşelere göz attım ve iki kişilik bir masaya geçip

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

oturdum. Irmak gelinceye kadar kendime soğuk bir limonata söyledim.

Yalnız kaldığım yarım saat boyunca düşündüm durdum fakat günlerdir olduğu gibi yine bir çıkış yolu bulamadım. Irmak'ın fikrine ihtiyacım vardı. İçine düştüğüm bu buhrandan, sadece o çekip çıkarabilirdi beni.

Yarım saatin sonunda kapıda görüldüğünde elimi havaya kaldırıp buradayım der gibi salladım. Irmak hızlıca bu tarafa yürüyüp karşıma oturdu. Omzundan çekip çıkardığı küçük çantasını masanın bir kenara bırakırken, "Dökül bakalım," dedi. Sonra elini kaldırdı, limonatayı işaret ederek bir tane de kendisine söyledi.

Telefonunun ekranından başındaki şalın bozulup bozulmadığına bakarken, "Baran döndü," dememle gözlerini büyüttü, telefonu masaya sertçe bıraktı ve bana baktı.

"Sahi mi? Ne zaman döndü? Bu sefer temelli mi?"

Büyük bir heyecanla sorduğu sorular karşısında yüzüne hissizce bakıyor olmam onu iškillendirdi. "Bir şey olmuş," diye mırıldandı endişeyle. "Ne oldu söylesene?"

"Eline ne oldu senin?" diye sordu. Ellerimi ters çevirip masaya bıraktığımda avcumun içindeki ufak sargı gözden kayboldu.

"Ufak bir kaza," dedim geçirir gibi.

"Hani senin yüzüğün?" diye sordu Irmak. Şaşkınlığı git gide büyüyordu. "Neler oluyor Açelya?"

"Bitti," dedim duygusuzca. "Artık Baran'la aramda hiçbir bağ yok."

"Nasıl?" Garson limonatayı bıraktığında teşekkür bile etmedi şaşkınlığından. Ki huyu değildi. "Her şeyi başından, düzgünce anlatır mısın? Neden arayıp söylemiyorsun sen bana?"

Öfkelenmişti, haklıydı da... Tam dört yıl boyunca, birbirimizden hiçbir şey gizlememiştik. Ne olursa olsun hemen arar

ve saniyesinde birbirimize haber verirdik ama ben ona günlerdir hiçbir şey anlatmamıştım.

“Anlatamadım işte...” Şimdi bile nasıl anlatacağımı bilmiyordum. Tüm olanları baştan anlatıp dün gece yaptığım deliliği de eklersem Irmak beni kesin öldürürdü. “Baran günler önce döndü. Ama yalnız değildi Irmak.”

“Nasıl yalnız değildi?” diye parladı Irmak.

“Haklıydın,” diyebilirdim sadece. Irmak beni en başında uyar-mıştı. Baran’ın beni sevmediğini, bu evliliğe razı olmadığını söylemişti ama ben onu dinlememiştim. Hatta ona kızmıştım. Ne kadar saf, ne kadar aptalmışım... “Sen hep söyledin ama ben sadece kalbimin isteklerine inandım. Yanında Azra diye bir kız getirdi, sanki o evde Açelya diye bir zavallı hiç yaşamıyormuş gibi.”

Irmak dudaklarını birbirine bastırdı, şimdiden sinirlenmişti. “Zavallı falan değilsin sen... Baran bunu sana nasıl yapar ya?”

“Onu seviyormuş,” dedim kalbime dikenler batarken. “Onunla evlenmek istiyormuş.” Sinirlerim bozulmuş gibi birden güldüm. “Böyle işte, benden bu kadar! Sende neler var?”

“Bırak şimdi bendekileri...” Limonatasından bir yudum aldı, dili damağı kurumuş gibiydi. “Nasıl yanında başka bir kız getirir Açelya? Hadi sana saygısı yok, anne babasına da mı yok? Nasıl seninle olan sözünü bile bozmadan başka bir kız getirebiliyor eve?”

O günü sil baştan yaşıyormuş gibi hissettim. “Kıyamet koptu, Mahir babam delirdi ama kâr etmedi...”

Irmak’a her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlattım. Baran’ın dönüşünün ardından yaşananları, şahit olduğum telefon konuşmasını, havuza düştüğüm geceyi, dün geceki saçmalığı, sonrasında düşüp dizimi parçalayışımı, sabah Azra’nın kapıma dayanıp beni suçlamasını ve en son bugün olanları...

Irmak beni sakince dinledi. Sustum ve vereceği tepkiyi bekledim. Önce bana kızdı ve bir kez daha, konu Baran olduğunda

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

dünyanın en saf insanına dönüştüğümü söyledi. Sonrasında kısa bir an sustu ve ben suçlulukla masaya bakarken, "Bir şey söyleyeceğim ama bunun seni umutlandırmasını istemiyorum," dedi. "Baran size bir oyun oynuyor gibi. Yani tüm bu anlattıkların, Azra denen o kızın tavırları ve Baran'ın telefonda söyledikleri... Hepsi iyi planlanmış bir oyunun parçası gibi."

Bilmiyorum dercesine başımı salladım. Bunu annem de ima etmişti... Baran'ın Azra'yı sevmediğini ve tüm bunları sırf babama inat olsun diye yaptığını... Ama ben böyle bir şeye inanmak, daha fazla yara almak istemiyordum. "Eğer bu bir oyunsa da umurumda değil artık," dedim.

"Olmasın da zaten," dedi Irmak kızar gibi. "Baran ve Azra ilişkisinin sahte olması, gerçek olmasından çok daha kötü çünkü. Adama bak... Senden kurtulmak için başvurduğu yola bak..."

Doğru olabilirdi. Yanlış da olabilirdi. Bilemiyordum. Baran sırf benden kurtulmak için, beni o evden göndermek için böyle bir oyun oynamış olabilirdi. Neticede benim onları yan yana görmeye katlanamayacağımın bilincindeydi. Gururuma yenik düşüp, bir zaman sonra çekip gideceğimin de.

"Baran'ın tek bir amacı vardı," dedim içim yana yana. "Beni o evden göndermek. Ve başarıyor da..."

"Yani?" diye sordu Irmak çekinerek. "Evden mi ayrılacaksın yoksa?" Cevabımı beklemeden devam etti. "Mahir Amca ve Selma Teyze buna hayatta izin vermez, biliyorsun değil mi? Onları biraz tanıdıysam izin vermezler, kalıbımı basarım."

Öyleydi, kahretsin ki öyleydi... Gitmek istesem bile hiçbir yere göndermezlerdi.

"Ama ben kararımı verdim."

~ ~

İnsan en sevdiğine kırılınca, gözü görmezmiş geride kalanları.

Öyle bir paramparçaydım ki ona; artık ne anne bildiğim kadının sevgisi ne baba bildiğim adamın merhameti, durduramayacaktı beni. Avutulacak bir yanımda kalmamıştı... Çocuk değildim artık, ruhum hayal bile kuramayacak kadar yaralıydı.

Ben onu farkında olmadan, istemeden ve bilmeden incitmişim ya yıllarca... O beni bile isteye, nasıl mahvolduğumu göre göre incitiyordu. İsteddiği ödeşmekse başarmıştı. Artık benim de kanatlarım kırılmıştı.

Dün akşam eve geç gelmem ve akşam yemeğine yetişemem babamı kızdırmıştı. Günlerdir Baran'a duyduğu öfkeyi bir de benden çıkarmıştı. Ona hiçbir zaman kızamamıştım, kızamıyordum da... Kaç kişi kendi kanından olmayan bir kız çocuğuna babalık edip gözü gibi bakardı?

Akşam eve geç gelmem bile onu çıldırtırken, gittiğimi öğrendiğinde ne hissedeceğini düşünmek kalbimi ağrıtıyordu. Ama zamanla alışacağını biliyordum. Esas düşünmesi gereken Baran'dı, ben değildim. Beni anlayıp, bana hak vermek zorundaydı.

Akşam yemeğine yarım saat kalmıştı. Kara kara düşünmeyi bırakıp yataktan kalktım ve dolaba yürüyüp kapaklarını aradım. Bu onlarla yediğim son akşam yemeğim olacaktı. Güzel olmak ve iyi görünmek istiyordum. Parmaklarımı askıların arasında gezdirirken gözüme takılan kırmızı bir elbiseye uzandım. Boyu diz üstünde biten, vücudu saran, kısa kollu, derin kare yakalı, spor bir elbiseydi.

Dizimdeki dikişe dikkat ederek elbiseyi üstüme geçirdim, bedenime tam oturmuştu. Diz kapağımın çirkince sırttan sargıya rağmen güzel görünüyordum. Üstümden çıkanları kirli sepetine attıktan sonra makyaj masamın altındaki pufu çekip oturdum ve sade bir makyaj yaptım. Burnumun etrafında ve yanaklarımda sadece yaz aylarında beliren çilleri saymazsak yüzümde bir kusur yoktu. Gözlerimi ön plana çıkaracak bir rimel sürmüş,

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

yanaklarımı renklendirmiş ve dudaklarıma kırmızı bir ruj sürüp, yarısından fazlasını peçeteyle silerek ortaya hoş bir görüntü çıkarmıştım.

Bir saat önce kuruttuğum saçlarım hâlâ nemli olsa da aldırmadım, maşayla iri dalgalar vererek şekillendirdim. Yarım saat çabucak geçmişti, boy aynasının karşısına son kez geçip saçlarımı sırtıma attım ve odadan çıktım.

Hızlı bir şekilde merdivene adım attığım an, yukarı çıkan Baran'ı gördüm, duraksar gibi oldum ama durmadım. Onu çünkü konuşmamızdan sonra ilk defa görüyordum. Bakışlarıyla tepeden tırnağa süzdüğü bedenimde tuhaf bir ürperti hissettim. Son olarak gözlerimde duraksayan kehribar gözleri, kalbime amansızca yerleşen acıyı perçinledi. Gözlerimi gözlerinden kaçırır gibi başımı öne eğdim. O yukarıya, ben aşağıya ilerlerken çarpan omuzlarımız bizi yavaşlattı, birbirimizin yüzüne yakından bakmamıza vesile oldu.

Hâlâ aynı öfke ve umarsızlıkla bakıyordu. Tek bir farkla... Bu sefer bana bakan gözlerinde o eğlenen ifadesi yoktu.

Mutlu musun Baran? Ufacık bir selamı bile esirgediğin için, gözlerime nefretle bakarak beni küçülttüğün için, mutlu musun?

Gözlerini kaçırın yine ben oldum, hızlı adımlarla inip doğruca mutfığa yürüdüm. Aralık kapıdan içeri süzülüyordum annemi masanın başında, salatayı tabaklara paylaştırırken buldum.

Mine Abla mutfakla salon arasında mekik dokuyor, masayı hazır etmeye çalışıyordu. Evde onun dışında bir yardımcı yoktu. Mine Abla evin genel işlerine bakıyor ve akşam yemeklerimizi yapıyordu. Haftada bir eve temizlik için gelenlerin iş dağılımını yapıyor, akşam yemeğinden sonra Cemil Amca'yla birlikte yaşadıkları müştemilata dönüyordu.

“Hah, Açelya...” dedi annem telaşla. Bakışlarını masadan çekmeden, hazırladığı salata tabaklarını gösterdi. “Masaya götür bunları, babaannen söylenir şimdi.”

Salata tabaklarına uzandığım sırada mutfağa giren Mine Abla’ya baktım. “Lazanya yapmışsın,” dedim gülerek. En sevdiğim yemektir. “Bu evde en çok beni sevdiğini itiraf et hadi.”

Mine Abla güldü. Elindeki servis tepsiyle tezgâha yürürken bana göz ucuyla bakacak gibi oldu ama durdu ve dikkatle baktı. “Kız bu ne hal,” dedi harfleri uzatarak. “Ne yapmışsın sen kendine?”

Annem de bana bakınca, “Ne var ki?” diye sordum. Her zamanki halimdi, sadece kırmızı elbisem farklı bir hava katmıştı üstüme. Makyajım ve özenle dalgalandırdığım saçlarım da çekmiş olabilirdi dikkatini.

“Ne yok ki...” Annem hafif bir tebessüm etti. “Güzel olmuşsun, Mine takılıyor sana.”

“Değişiklik olsun istedim.” Utansam da belli etmedim, vakit kaybetmeden salatalarla birlikte mutfaktan çıkıp salona geçtim. Yemek masasına doğru yürürken bakışlarım dışarıya takıldı. Babam ve Mehmet salondan bahçeye çıkmışlardı. Babam bir şeyler söylüyor, Mehmet ise asık bir suratla dinliyordu. Kimbilir yine hoşuna gitmeyen hangi nasihate maruz kalıyordu... Hüzünlü bir tebessüm dokundu dudaklarıma. Bugünden sonra böyle manzaralara şahit olmayacaktım.

Masa tamamen hazır olduğunda Mine Abla Firuze babaanneyi çağırmak için odasına gitti. Mehmet beni fark ettiğinde yemek hazır der gibi masayı gösterdim. Ardından sallana sallana salona giren Firuze babaanneyi görüp koluna girdim. Yetmişli yaşlarının başında olmasına rağmen gücü ve kuvveti hâlâ yerindeydi ancak dizlerinden rahatsız olduğu için yürümekte zorlanıyordu. Birlikte masaya geçip oturduğumuz sırada babamla Mehmet de içeri girip masadaki yerlerini aldılar.

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

“İyi misin anne?” diye sordu babam. “Var mı ağrın sızın?”

“İyiyim oğlum,” dedi Firuze babaanne. “Sen beni merak etme.”

Babam su içerken göz ucuyla bana bakarak gülümsedi ve göz kırptı. Bu da Mehmet’in gözünden kaçmamıştı.

“Açelya’ya çiçek, bize kötek, öyle mi baba?” diye sordu kaşlarını çatarak.

Babam, Mehmet’e bakarak, “Adam olsan da canımı yesen keşke,” dedi iç çekerek. “Ulan hayta senin işin gücün zamparalık. Oku dedik okumadın, çalış diyoruz çalışmıyorsun...”

Mehmet başını omzuna doğru yatırarak sırttı. “Biraz daha büyüdüğümde çalışacağım, söz.”

Babam gergin bir tavırla sakallarını sıvazlarken “Bu konuları sofrada açıp tadımızı kaçırmasanız mı acaba?” diye sordu annem. Babamın huyunu, ağzını açtığı zaman susmayacağını, herkesin tadını kaçırana kadar saydıracağını biliyordu.

“Zaten önümde nimet var diye susuyorum,” dedi babam sinirli sinirli. Mine Abla çorbalarımızı servis ederken, babamın gözleri boş olan sandalyeye takıldı. “Baran nerede?”

“Gelmek üzeredir.”

Yemeğe başlamadan önce bir yudum su aldım, o sırada Baran salona girdi ve Mehmet’in yanındaki sandalyeyi çekip oturdu. Dünden beri evde Azra’nın adı bile anılmadığından neler olup bittiğinden haberim yoktu. Azra babasıyla arasındaki sorunu çözebilmiş miydi bilmiyordum ama işin tuhaf yanı merak da etmiyordum.

“Hadi afiyet olsun,” dedi babam.

Herkes çorbasını bitirirken ben daha yarısına bile gelelemiştim. Lazanya kadar olmasa da domates çorbasını da çok se-verdim ama gel gör ki boğazım düğüm düğümdü. İçtiğim çorba aldığım her yudumda canımı yakıyordu.

Baran tam karşımdaydı lakin ne ben ona bakıyordum ne o bana. Kazara bile birbirine değmeyen bakışlarımızda hiçbir duygu yoktu.

“İki hafta sonra Arzen Mimarlık’ın açılışı olacak.” Babam, masadaki sessizliği bu sözlerle dağıttığında hepimizin bakışları ona döndü. Ortağı Kahraman Bey’le uzun zamandır üzerinde çalıştıkları yeni şirketlerini nihayet hayata geçirecekti. “Açılış akşamı hiç kimse, hiçbir yere söz vermesin. Ailecek orada olacağız.”

Aslında bu sözlerin tek muhatabı Baran’dı. Onun dışındaki herkesin o akşam için hazır olacağını ve asla itiraz etmeyeceğini biliyordu.

“Bizim giyeceklerimiz bile hazır,” diyen anneme dönüp baktığımda kaşlarım çatıldı. Karar verdiğinden haberim yoktu ama zevkine güveniyordum. Çoğu zaman önemli günlerde kıyafet seçimlerimi ona bırakırdım. Üniversitede moda tasarım okumuş olmasının ve hayatının bir dönemini stilist olarak geçirmesinin katkısı büyüktü.

“Ben hangi renk giyeceğim?” diye sordum gülümseyerek. Annem lazanya servisi için ilk olarak Firuze babaannemin tabağına uzandı.

“Kırmızı giyeceksin tatlım,” dedi heyecanla. “Üstündeki elbiseden anladım ki kırmızı tam da senin rengin.”

“Fazla iddialı olmayın. Geçen seferki gibi tepemi attırmayın.”

Babam bizi yanıltmıyordu. Kıskanç ve kısıtlayıcı bir adamdı, bu huyu ara sıra benim de başımı ağrıtıyordu. Annem ona ters bir bakış atarken ben içtenlikle gülümsedim.

“Sen de benim tepemi attırma Mahir,” dedi annem gözlerini belerterek. “Koskoca kadını, nerede giyeceğimi bilirim ben. Ama illa karışacaksın değil mi? Ölürsün karışmazsan.”

Babam bakışlarını sertleştirirken, “Ben mezhebi geniş bir adam değilim,” diye söylendi. “Öyle elin adamlarına seyirlik

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

manzara çıkarttırmam.” Sözlerinin ardından dönüp Mehmet’e ve Baran’a baktı. “Haksız mıyım?”

“Haklısın baba,” dedi Mehmet gaz verir gibi. Baran sessiz kalmıştı. “Şahsen ben de sinirleniyorum anneme ya da Açıya’ya bakan biri olunca.”

Annem sen sus der gibi kaş göz işareti yaptığında Mehmet’i alaya alırcasına kafamı salladım. “Diyene bak sen... Senin kestiğin kızlar ne olacak peki?”

Mehmet gururlu bir tavırla omuzlarını dikleştirdi. “Ben bekâr adamım, bir sorun mu var?”

“Ben de bekâr bir kızım, benim için de sorun yok öyleyse.”

Sözlerimin ardından istemsizce Baran’a kaydı bakışlarım. Onunla göz göze gelmek beklediğim bir şey değildi. Beni mi izliyordu? Ayrıca ters bir şey mi söylemişim, neden kötü kötü bakıyordu?

“Tabii canım,” dedi annem keyifle. Son lazanya servisini de yapıp yerine otururken göz ucuyla Baran’a bakmıştı. “Bekâr, güzel mi güzel, kültürlü ve hanımefendi bir kızsın.” Derin bir iç çekti. “Seni alan yaşadı...”

“Yaşadı yaşamasına da... Benim kızımı almak o kadar kolay değil,” dedi babam elini kaldırarak. Öyle hemen evlenemez. Daha okulu bitecek, iş yapacak, kariyer yapacak. Çok zamanı var, çok...”

Ağzımdan çıkan söze saniyesinde pişman oldum çünkü ikisi bir olmuş ve Baran’a nispet yapar gibi konuşuyorlardı.

“Yıllar çok hızlı Mahir... Bir bakmışsın biri gelmiş ve kızını alıp gitmiş. Ne yapabileceksin ki?”

Yıllar çok hızlıydı fakat benim bu evde geçireceğim bir gecem daha kalmamıştı. Gidiyordum ama kalbimi, ruhumu ve aklımı burada, bu evde, yıllarını bana adanmış bu insanlarda bırakıyordum. Yüzümdeki mutlu ifadenin aksine içim paramparçaydı. Yine ve yine, ağlamamak için direniyordum.

“Konuşmasanız mı böyle?” diyerek araya girdi Mehmet. “Açelya’nın evlenip gidecek olma fikri hiç hoşuma gitmedi. O hep burada kalsın, giderse kiminle uğraşacağım ben?”

“Ne söyleseniz boş...” Baran masaya oturduğundan beri ilk defa konuşmuştu. Gözlerim gözlerine kenetlendi, ağzımın payını dünkü konuşmamızda almamışım gibi, kalbim ağzımda bekledim söyleyeceklerini. “Herkesin ait olduğu bir yer var.”

Ve bir kez daha hatırlatmıştı, ait olduğum evin burası olmadığını... Bu çatı altının, bana daha fazla yuva olamayacağını...

“Açelya’nın ait olduğu yer burası,” dedi babam, sözlerine dikkat etmesini ima edercesine. “Nereye giderse gitsin, mutsuz olduğu, kendini güvende hissedemediği ve kaçmak istediği an dönüp buraya gelecek. Ben ya da Selma... İkimizden biri yaşadığı müddetçe burası onun ait olduğu yer olacak. Tıpkı senin gibi.”

“İşte o konudan yeterince emin değilim.” Baran dudaklarını kıvrarak gülümsedi.

“O kim?”

Babam cevap vermeye hazırlanırken Firuze babaannemin Baran’a bakarak sorduğu soru susmasına sebep oldu. Hepimiz şaşkınlıkla babaanneme bakıyorduk, babaannem ise Baran’a...

“Kimi soruyorsun babaanne?” diye sordu Mehmet.

Babaannem parmağını kaldırıp Baran’ı gösterdi, sonra babama döndü. “O kim Mahir? Misafirimiz mi?”

“Eyvah...” Annem elini yüzüne kapattı. Hepimiz aynı şeyi düşündük o an. Sanırım Firuze babaannemin Alzheimer belirtileri yeniden ortaya çıkmıştı. Bundan altı ay kadar önce teşhisi konulan hastalığını ilaçlarla yavaşlatabilmenin mümkün olduğunu söylemişti doktor. Ve son üç aydır, bu konuda hiçbir sıkıntı yaşamamıştı ama şimdi Baran’ı tanımıyordu.

“Anne sen ilaçlarını aldın mı?” Babam elindeki çatalı bir kenara bıraktı. Dirseklerini masaya yasladı ve dikkatle annesine baktı.

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

“Ne ilacı?” diye sordu babaannem. Kaşlarını çatığında göz çevresi yaşlılığın etkisiyle tamamen kırıştı. “Hasta mıyım ki ben?”

“İlacını aldı Mahir,” dedi annem o sırada. “Hatta bu sabah Açelya içirdi ona.”

Demek ki artık ilaçların bile fayda etmediği bir döneme gelmiştik. Bu noktadan sonra doktor, önce bazı aile üyelerini, sonrasında hepimizi unutmasının mümkün olabileceğini söylemişti. Hatta bir süre sonra her şeyi unutup kendini bir çocuk ya da genç bir kız gibi hissedebileceğini söylemişti.

“Evet,” diyerek onayladım. “İlaçlarını içirdim, hiçbir sorun yoktu.”

Firuze babaannem masaya doğru eğilip dikkatle Baran’a baktı. “Nereden geldiysen oraya git, sevmedim ben seni!”

Hepimiz sus pus olduk. Baran neye uğradığını şaşırdı, ne diyeceğini bilemedi ve öylece kaldı. Akabinde oturduğu masadan bir hışımla kalktı. Önündeki yemeğe dokunmamıştı bile. “Nereye?” diye bağırdı babam. “Ulan hasta kadın sana git dedi diye mi gidiyorsun? Delirdin mi?”

Baran birden durdu ve dönüp babama baktı. “Sorun ne biliyor musun?” Gözleri ateş saçıyordu. “Sizin hayatınızda o kadar yoktum ki babaannem bile ilk beni unuttu!”

Baran’ın bir öfkeyle çıkıp gidişinin ardından yemek de zehir oldu, tabii onlarla güzel bir şekilde geçirebileceğime inandığım son akşamım da... Herkes doymadan masadan kalktığında annemle birlikte babaannemi odasına götürdük. Babam doktoru aradı ve acilen gelmesini söyledi. Firuze babaannem hepimizi hatırlıyordu fakat annemin ona bir sürü şey anlatıp Baran’ın fotoğraflarını göstermesine rağmen onu hatırlayamıyordu.

Ayrıca hasta olduğunu, ilaç aldığını da kabul etmiyordu.

Kötü olmuştu... Baran böyle hassas bir dönemden geçerken onu hatırlamaması, üstelik git demesi içimi acıtmıştı. Baran’ın

ne halde olduğunu düşünmek bile istemiyordum. Ben onun için üzülürken, o bu durumda bile beni suçluyordu. Salondan ayrılmadan önce bana yine her şeyi sorumlusu sensin der gibi nefretle bakmıştı.

Merak etme Baran... Bu geceden sonra beni bir daha görmeyeceksin.

Doktor geldiğinde kalabalıktan istifade odama çıkmıştım. Sonra banyoya girmiş ve tüm acımı kusmak istercesine ağlamıştım. Bu güç gösterisi benim zayıf bünyeme fazlaydı. Dayanabileceğim son nokta buydu. Banyodan çıkıp kendimi yatağa attığımda akşamın dokuzuydu. Bu gece, herkes uyurken gidecektim ama aksilik buydu ya saatler bile geçmek bilmiyordu.

Kulaklık takıp şarkı dinlemeye başladım. Bir yandan ağladım, bir yandan eşlik ettim sessizce.

*Sahiden, doğruymuş söylenenler de
Bir defa, çıkmamış adım ağzından
Sahiden, bir hiçmişim nazarında
Öylesine geçmiş zaman...**

Saatler gece yarısını gösterdiğinde, herkesin uyuduğuna emin olduğum bir zaman dilimini kovaladım. Ayağa kalktım ve gündüz vakti hiç kimse görmeden hazırladığım bavulu yatağın altından çıkardım. Gidiyordum ve bu gidişin bir geri dönüşü olmayacaktı. Gidiyordum ve çocukluğumu, sevinçlerimi, bütün mutluluğumu burada bırakarak, bana ne getireceğini bilmediğim başka bir hayata adım atıyordum.

Mayın tarlasında gözün kapalı yürümek gibiydi.

*Artık ikimiz de özgürüz Baran.
Senin sürgünün bitti, şimdi benim sıram.*

* Buray. "Sahiden"

6

Karanlıkta Büyür En Kıdemli Yalnızlıklar

♪ Sezen Aksu- Ben De Yoluma Giderim ♪

Baba... Hatırlıyor musun bir keresinde bana, "Ayakların yere sağlam basmayı öğrenene kadar yanında olacağım," demiştin.

Sonra kaşlarını çatmış ve düzeltmiştin; ayaklarım yere ne kadar sağlam basarsa bassın daima yanımda olacağını, beni dimdik ayakta tutup nefes aldığı müddetçe her kötülükten koruyacağını söylemiştin...

Ben hiç unutmadım.

Öyle haklıydın ki... Senin adın, arkamda dağ gibi duran varlığın, bana bir gün olsun aksini hissettirmedi. Sen sözünü tuttun baba, şimdi sıra benim kendime verdiğim sözü tutmakta... Artık ayaklarım yere sağlam basıyor, biliyorum bana kızacaksın ama küçük kızın sırtını yasladığı o heybetli çınarın gövdesinden ayrılmak istiyor.

Çok düşündüm, çok sabah ve çok gece bu deli sorularla çocuk yanıma tamamen büyüttüm. Ne seni ne Baran'ı ne de bir başkasını suçluyorum. Böyle olması gerekliydi belki de... Gitmek benim için tek çare ve ben dün gece bu kararın arkasından emin adımlarla yürüdüm.

Gidiyorum ama bil ki mutsuz değilim bilakis buruk bir mutluluk var içimde. Bu satırları senden başkasına yazamazdım çünkü

SÜMEYYE KOÇ

annemi yalnızca sen ikna edebilirsin. Lütfen kızma bana; yine her başım sıkıştığında, her canım yandığında ve yıkılacağımı düşündüğüm her an koşup geleceğinizi biliyorum.

Senden ve annemden istediğim tek şey bu kararıma saygı duymanız. Ben yine sizin kızınızım ve hep etrafınızda olacağım, çat kapı çıkıp gelecek ve eski günlerdeki gibi sofranıza oturacağım. Tek bir farkla... Artık beni büyüttüğünüz o çatının altında uymayacağım.

Baba... Sen saçımı her okşadığında, ne dilerdim biliyor musun? Her kız çocuğunun, senin gibi merhametli bir babası olmasını...

Benim iki babam vardı, ikisi de güzel adamlardı. Biri fotoğraf karelerinden bakardı gözlerime, bakışlarıyla ruhumu ayakta tutardı. Diğeri karlı bir dağ gibi yanı başımdaydı, üstüme düşen gölgeyi bile güneşe boğardı.

İki annem vardı, ikisi de güzel kadınlardı. Birini hiç tanımamış olsam da bilirdim ki bir zamanlar hüznle bakan güzel gözlerinden ışıklar taşardı. Diğeri öyle bir kadındı ki kelimeleirim kifayetsiz... Bir anneye sahip olmanın ne demek olduğunu öğretti bana, bir gün olsun o yoksunluğu tattırmadı.

Fakat şimdi yapayalnızdım, beni doğurmasa bile büyüten o kadından ve her düştüğümde kaldıran o adamdan uzaktaydım. Ardımda tek sayfa bir mektup bırakıp ayrıldığım o ev, sanki birkaç semt değil de birkaç şehir ötede kaldı ve buna alışmak zorundaydım. On altı yıl boyunca güzel bir rüya gördüğüm kendimi inandırmalı ve yavaş yavaş her şeyi unutmalıydım.

En başta da onu.

Nasıl mümkün olacak bu?

Ruhumu.

Çocukluğumu.

İmkânsız.

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Dün gece hiçbir aksilik çıkmadan evden ayrılmış ve Irmak'ın bahçe kapısının önünde bekleyen arabasına binebilmişim. Irmak ailesine ablasında kalacağını söylemişti, böylece gecenin bir yarısı dışarıda olması sorun teşkil etmemişti. Beni Beşiktaş'ta küçük bir apartman dairesine götürdü, kapıdan içeriye girdiğim an yüreğimdeki acıyı hissettim.

Çünkü benim tek bir gecem bile, o evden ayrı bir yerde sabaha kavuşmamıştı.

Burada, bu apartman dairesinde istediğim kadar kalabileceğimi söylemişti Irmak. Daire kendisine aitti ve benden hiçbir surette kira ödemesi istemiyordu. Şimdilik ödeyecek gücüm de yoktu zaten, yine de bu durum hoşuma gitmiyordu. Irmak'ın annesi hâkime, babası da İstanbul'un tanınmış avukatlarından; bu evde kalmam karşılığında ödeyeceğim paraya zaten ihtiyaçları yoktu.

Irmak gece boyu yanımda kalmış ve yerleşmeme yardım etmişti, zaten pek bir eşyam yoktu. Orta büyüklükte bir bavula, beni şimdilik idare edebilecek birkaç parça kıyafet koymuştum. Onları yerleştirmek de hepi topu yarım saat sürmüştü. Sonrasında oturmuş ve kahvelerimizi yudumlarken gece boyu uzun uzadıya sohbet etmiştik. Yeni evimin deniz gören küçük balkonunda sabahın ilk ışıklarını seyretmiş ve geleceğimizle ilgili güzel hayaller kurmuştuk. Irmak sabah olduğunda gitmek zorunda kalmıştı ve ben artık yalnız yaşayacağım gerçeğiyle acı bir şekilde yüzleşmişim.

Hakkını ödeyemeyeceğim kadar vefalı bir arkadaşına sahiptim, bana evini açtığı yetmiyormuş gibi bir de buzdolabını ağzına kadar doldurmuştu. İçi dolu buzdolabına bir süre boş gözlerle baktıktan sonra hiçbir şey yemek istemediğime kanaat getirerek kapağını kapattım ve kendimi L koltuğa bıraktım. Dairede Amerikan Mutfak vardı. Salondan yukarıya kıvrımlı bir merdivenle yatak odasına çıkılıyordu. Yatak odasında tek kişilik bir yatak,

üç kapaklı bir gardırop, beyaz bir şifonyer ve duvara monteli uzun bir boy aynası vardı. Banyo da odanın içindeydi. Ev kutu gibiydi fakat yalnız yaşayan biri için fazlasıyla idealdi. Binanın sekizinci katındaydı ve balkona çıktığımda deniz ayaklarımın altındaymış gibiydi.

Bakışlarım önümdeki sehpa da duran telefonuma takıldı. Saat sabahın onuydu. Gece boyu hiç uyumamış olsam da gözümde uykunun zerresi yoktu. Telaşlıydım çünkü yokluğum fark edilmiş olmalıydı. Yazdıklarına rağmen defalarca aramış olmalıydılar lakin telefonumu uçak moduna aldığım için aramaları göremiyordum. İrmak'ı da sıkı sıkı tembih etmişim. Nerede olduğumu sorarlarsa bilmediğini söyleyecekti.

Herkesin üzüleceğini biliyordum. Peki ya Baran? O ne hissedecekti? Biri ona ardında bir mektup bırakıp evden gittiğimi söylediğinde içi sahiden de rahat edecek miydi? Muhtemelen öyle olacaktı çünkü en başından beri istediği buydu.

Televizyonu açtım. Zihnimi bir şeylerle meşgul etmem gerekiyordu ve ben, televizyon izlemek hiç huyum değilken kanalları değiştirip duruyordum. Tam o sırada kapı sesiyle irkildim, kimseyi beklemiyordum. İrmak yeni gitmişti ve burayı ondan başka bilen yoktu. İsrarla çalmaya devam ederken korktuğum şey oldu ve kapının ardından annemin sesini duydum.

“Açelya, açar mısın şu kapıyı?” Bedenimden buz gibi bir ürperti geçerken annem bir kez daha seslendi. “İçeridesin, biliyorum.”

Ayağa kalktım ve kapıya yürüdüm, mercekten dışarıya baktığımda yalnızca Selma annemi değil, arkasında dikilen Mahir babamı da gördüm. Panik olmuşum. Evden habersizce gidişimi kabullenmeyecekleri zaten belliydi ama beni bu kadar çabuk bulmaları da beklediğim bir şey değildi.

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Nasıl bulmuşlardı beni?

Yüzüm sanki suç işlemişim gibi yere eğilirken kapıyı araladım. İkisinin de yüzüne bakamamıştım. Bir şeyler söylemelerini bekledim ancak ikisi de doğruca içeri girdi. Babam arkasına saklandığım kapıyı kapatıp tüm heybetiyle karşımda dikildiğinde, annem de babamın bir adım gerisindeydi.

“Ne sen o mektubu yazdın ne biz okuduk,” dedi babam, sesindeki ciddiyet utancımı ikiye katladı. O an kafamı kaldırdım ama babamın değil, annemin yüzüne baktım. Güzel yüzü asıktı ve gözleri hüznünlüydü. Hem kızgın hem de kırgındı ama bana hak veriyordu sanki, ifadesinden anladım.

“Hadi toparlan,” dedi babam. Belli ki mektubumun onda yarattığı tek duygu öfke olmuştu. “Böyle bir şey mümkün değil, unut bunu.”

Nitekim ben de geri adım atmayacaktım, bu kararı öyle kolayca almamıştım. Hiçbir şey söylemeden ve kıpırdamadan geçirdiğim saniyelerin sonunda, “Ben hiçbir yere gelmiyorum,” diye mırıldandım. Ardından güçlükle babamın yüzüne kaldırdım bakışlarımı. Kaya gibi sert bakışları aslında merhamet doluydu. Bana kızsı bile kıyamıyordu. “Lütfen üzmeyin beni.”

“Bu meseleyi evimizde konuşalım,” diye araya girdi annem sakince. Evin içinde kısaca gezdirdiği gözleri tekrar gözlerimi bulurken başını salladı. “Burada değil.”

“Olmaz,” dedim yüzümü kapatan saçlarımı kulaklarımın ardına ilıştırirken. “Gelemem, böyle yaparak beni zor bir durumda bırakıyorsunuz.”

Annem babamı arkasına alarak bana yaklaştı ve bir elini omzuma koyup diğer eliyle yanağıma dokundu. “Ne demek gelmiyorum? Ne yapacaksın sen burada? Alışkın değilsin ki yalnız yaşamaya...”

Bakışlarımı yere indirirken derin bir nefes aldım. “Yalnız yaşıyacağım. Çocuk değilim artık.”

“Buna izin vermeyeceğimizi biliyorsun değil mi?” diye sordu. “Ne konuşmuştuk biz seninle?”

Konuştuğumuz hiçbir şeyin önemi yoktu artık gözümde. Annem mantığımla hareket etmemi istiyordu ama ben o evde, Baran’la dip dibe olduğum müddetçe kalbime yenik düşecektim. Mühim olan bu da değildi zaten, Baran beni istemediğini birçok kez dile getirmişti ve ben bu duruma daha fazla katlanamıyordum.

“Hiçbirinin bir önemi yok.” Annemin eli yüzümden çekildiğinde bir adım geriledim. “Siz benim bu hayattaki tek varlığım-sınız. Bana kol kanat verdiniz, gerçek bir anne baba oldunuz, sıcacık bir yuva verdiniz, aile ne demek kelimenin tam anlamıyla hissettirdiniz. Hakkınızı kırk yıl da geçse ödeyemem ama...” Sustum, devamı dile getirilecek gibi değildi.

Gitmek zorunda kalmasaydım gidebilir miydim hiç?

“Ama böyle olmaz ki,” dedi annem ne diyeceğini bilemerek. En az benim onlara hissettiğim kadar onlar da bana karşı suçlu hissediyordu. Babam sessizdi, çünkü bizi bu hale getirenin kendi hataları olduğunu çok iyi biliyordu. “Bizim ev nasıl olacak sensiz? Sessiz, neşesiz...”

Buruk bir tebessümle, “Olması gereken de bu,” diyebildim. “Yıllarca bana yuva olan o ev Baran’ın sürgünüydü. Şimdiyse ona yuva, bana sürgün olmak zorunda... Aynı çatı altında yaşamamızın bir imkânı yok bu saatten sonra.”

“Baran sana sadece öfkeli Açelya.” Annem dönüp babamın yüzüne baktı. Babamın bakışları yerdeydi ve kaşları çatıktı. Akıldan neler geçtiğini bilmiyordum ama susuyorsa bir sebebi olmalıydı. Mahir Demirdağlı’ydı o... Hiç kimse, hiçbir şeyi ona

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

öylece kabullendiremezdi. "Aranızda çözülemeyecek bir mesele yok. Hem o da istemezdi ki senin gitmeni."

Aslında üçümüz de bal gibi biliyorduk Baran'ın o evde beni istemediğini. Ama ha deyince dile getirilmiyordu işte. "Ben Baran'ı suçlamıyorum," dedim bakışlarım ikisinin arasında mekik dokurken. "Evden ayrılmamın nedeni o değil. Artık kendi ayaklarımın üzerinde durmak istiyorum. Bu duruma bu kadar olumsuz bakmanıza gerek yok. Benden küçük çocuklar bile ailesinden ayrı yaşayabiliyor." Gülümsedim. "Beni düşünmeyin. Ben iyiyim."

"Biz değiliz ama..." Annemin itirazı gecikmedi. Ela gözleri dolmuştu, ağlayacak gibiydi. "Koskoca on altı yıl benim kanatlarımın altındaydın sen, böyle bir anda çekip gitmen..."

"Tamam Selma." Babam annemin lafını böldüğünde ona baktım. "Kalsın bir süre burada. Kafasını dinlesin, toparlansın..." İşaretparmağını bana doğrulttu. "Ama sadece bir süre," dedi kendinden emin tavrıyla. "Senin ait olduğun yer bizim yanımız. Ne söylersen söyle, içinden gelerek gitmediğini biliyoruz. Senden rahatsız olan biri varsa o gider, sen değil."

Ağlayacak gibi olmuştum ama kendimi tuttum. Babam Baran'a karşı neden bu kadar acımasızdı? "Ben senin kızınım ama evladın değilim," dedim boğuk bir sesle. "Neden kendi evladına karşı bu kadar körsün baba? Tüm bunları sana olan hırsından yaptığını göremiyor musun? Senin onu sevgisiz bıraktığını düşünüyor, beni ondan daha çok sevdiğini düşünüyor... Farkında değil misin?"

Babam Baran'ı sevmiyor değildi ama ona karşı kördü gözleri. Dik başlılığını, kendisine karşı gelmesini sindiremediğinden oğluyla arasına kalın duvarlar örüyordu. Baran da o duvarları yıkmak yerine daha da sağlamlaştıracak tuğlalar koyuyordu.

SÜMEYYE KOÇ

Babam hiçbir şey söylemedi, sorduğum soruları dilimden kalbime düşen bir yaraya çevirerek çıkıp gitti. Kapı kapandığında ve annemle yalnız kaldığımızda ise daha fazla tutamadım kendimi. "Ben yanlış bir şey mi söyledim?" diye sordum ağlayarak. "Sadece aralarında kalmaktan çok yoruldum, öyle yoruldum ki..."

"Onlar bizim gibi değiller," diye teselli etti beni annem. "Yaratılış gereği farklıyız. Bizde ağır basan, duygularımız, onlarda da mantıkları... Aslında ne Baran babandan vazgeçebilir ne de baban ondan... Ama iş sorunları çözmeye gelince öfkeleri giriyor devreye. Gün gelecek ve tüm bunlar unutulacak, merak etme. Boşuna üzüp yıpratma kendini. Senin hiçbir suçun yok."

"Ama korkuyorum," diye fısıldadım gözyaşlarımın arasından. "O gün geldiğinde birbirlerine geç kalacak olmalarından, çok korkuyorum."

Bazen kendime kızıyordum, duygularıma baş kaldıramayıp kaderime veryansın ettiğim için. Oysa imrenilecek bir hayat yaşamıştım bunca zaman. Kadersizliğime sitem etmek; evine eklemek götüremeyen bir babaya, çocuklarını aç uyutmak zorunda kalan bir anneye ve yırtık ayakkabısını arkadaşlarından gizlemeye çalışan bir çocuğa haksızlık olurdu.

Beni doğuran annemi hiç tanımamış, beni beş yaşına kadar büyüten babamın ölümüne şahitlik etmiş olsam da bu, yaşadığım hayattan dert yanmam için geçerli bir neden sayılmazdı. Ben iyimserdim, bardağın daima dolu tarafını görenlerdendim. Beş yaşında öksüz ve yetim kalan onlarca çocuk gibi yetimhaneye gitmek üzereyken, hayatıma sihirli bir değnek dokunmuştu ve her şey bir anda değişmişti. O günden sonra ben, vefalı bir ailenin hiç doğmamış kızı olup pamuklara sarılarak büyütülmüştüm.

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Zor olan, böyle mükemmel bir hayattan bir anda vazgeçmeye çalışırken tökezleyişimdi. Tam sekiz gündür evimden uzakta, kurduğum yalnızlık düzeninin kıyısında debeleniyordum. Çünkü buna yaşamak denmezdi, her gece uyumadan önce yastığımı gözyaşlarımla ıslatıyor, iç çeke çeke dalıyordum uykuya. Elimde değildi. Sonra Baran giriyordu rüyalarım, "Sen beni unutamazsın!" der gibi gözlerimin içine bakıyordu. Sanki eski günlere dönmüşüz gibi, mutluymuşuz ve hiçbir şey olmamış gibi dudaklarındaki tebessümlerle kalbimi yakıyordu.

Asıl kâbus sabah başlıyordu, gördüklerimin bir rüyadan ibaret oluşuyla bir kez daha dağılıyor, mahvoluyordum.

Kafamı dağıtabileceğim, onu düşünmemi engelleyecek hiçbir meşgalem yoktu. Ne derslerle ilgilenmek ne kitap okumak ne de film izlemek... Aksi gibi okulum bu hafta açılacakken bir sonraki haftaya ertelenmişti. Tüm evren bana karşıydı sanki...

Yarı zamanlı bir iş bulabilmeyi her şeyden çok istiyordum fakat babam izin vermiyordu. Yalnızca okuluma odaklanmam gerektiğini, mezun olduğumda ise yapacağım tek işin avukatlık olduğunu söylüyordu. Gözleri o kadar üzerimdeydi ki evden uzakta olmama rağmen hep yanımda olduklarını hissediyordum. Annem sekiz gün içinde üç defa buraya gelmiş ve her seferinde beni eve geri götürebilmek için bir sürü dil dökmüştü. Her seferinde reddetmiş olsam da pes etmiyordu. Normalde onu aradığım zaman telefonu suratıma kapatan Mehmet bile günde iki kez arar olmuştu beni.

Takvimler eylülün onunu gösteriyordu, koca bir yaz geride kalmıştı lakin havalar hâlâ kavurucu derecede sıcaktı. Sahile inmek beş dakikamı almıştı. O beş dakikada üstümdeki mavi askılı, yazlık elbiseye rağmen ter içinde kalmıştım.

Sahil yoluna indiğimde yaya geçidinin önünde durup derin bir nefes aldım. Irmak gelinceye kadar gölge bir yer bulup

oturmayı planlıyordum ama bugün hızlıydı, kırmızı ışık yandığı için yavaşlayan arabaların arasında onunki de vardı.

Beni fark etmiş olmalı ki durmadan önce sağa yanaşmaya çalıştı, ben de duran arabalardan istifade hızla aralarından süzülüp yeşil ışık yanmadan kendimi ön koltuğa attım. Kapıyı kapatır kapatmaz elim doğruca emniyet kemerine uzandı. O sırada Irmak, burnunun üzerine indirdiği güneş gözlüklerinin arkasından bana baktı.

“Arkandan atlı mı kovaladı?” diye sordu alay edercesine. “Nefes nefese kalmışsın, sarışın.”

Evden çıkarken toplamadığım saçlarım terden enseme yapışmıştı. Saçlarımı toplar gibi havaya kaldırırken, “Sen gelmek üzereyim deyince evden çıktığım gibi koştum ben de,” diye homurdandım. O sırada yeşil yandı ve Irmak gaza bastı. “Malum, az biraz bekletilince hemen çıldırdığın için.”

“İstanbul trafiğinin ortasında arabayla bekleyebilmek mümkün mü?” diye söylendi Irmak. Gözlüğünü yeniden gözüne itmişti. “Sanki bilmiyorsun!”

Irmak kumral, zarif yüz hatlarına sahip, kahverengi gözlü ve buğday tenli bir kızdı. İnce fakat güzel dudakları, gülümsediğinde insanın içini ısıtan sıcacık bir tebessümü vardı. İnsanın yüzüne dümdüz bakarken bile gözlerinin içi gülerdi sanki... Ara sıra sert mizacı ortaya çıksa da ifadesi daima yumuşacıktı. Kalbi gibi güzeldi yüzü, bakışları ve kendisi...

Üniversiteye başladığım ilk günden beri en yakın arkadaşım. Tanışmamız çok tesadüfi olmuştu, hatırladıkça gülerdik. Koskoca fakülteye bilmiş bir edayla girip dersliğimi bulamadığım için telaşa kapılarak koridorda onu görmüş ve birinci sınıf dersliğinin yerini sormuştum. O da gülümsemiş, hukuk birinci sınıf olduğunu dersliğini aradığını söylemişti. Üniversite hayatımızın ilk dersini göreceğimiz sınıfta yan yana oturmuştuk, sonrası çorap sökücü gibi gelmiş ve iki yakın dost, sırdaş ve kardeş olmuştuk. Belki de

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

o gün hiç kaybolmadan sınıfı bulabilseydim bir başkasının yanına oturacak ve Irmak'la arkadaş olamayacaktım; muhtemelen her sabah sadece selamlaşan iki yabancı olacaktık.

"Boş ver şimdi trafiği." Dudaklarıma o günü hatırlamanın buruk tebessümü konmuştu. "Irmak... İyi ki benim arkadaşımsın."

Irmak naif ruhunun aksine, duygularını içinde yaşayan bir kızdı. Ona iltifat etmemden, duygularımı dile getirmemden pek hoşlanmazdı. "Bir de ağla istersen Açelya," diye dalga geçti. "Yine ev için teşekkür ederim falan diyecek olursan vallahi çarparım bir tane."

Gülümsedim. Ona böyle konularda teşekkür etmemden de hoşlanmıyordu. Arkama yaslanıp koltuğa gömüldüğümde derin bir iç çektim. "Sorumsuzca gezip eğlenebilmek için son bir haftamız var. Önümüzdeki hafta okullar açılıyor, çok çalışmalıyız bu sene, çok."

Irmak iç çeker gibi bir nefes aldı. "Okulların açılmasını hem istiyorum hem istemiyorum." Sol sinyalin verip kavşaktan dönerken bir an bana baktı. "Ne yapsak bir yıl uzatsak mı?"

Hayır dercesine başımı salladım. "Benim bir an önce mezun olup çalışma hayatına atılmam lazım."

"İşsizlik sıkıntın varmış gibi konuşuyorsun," dedi Irmak, ince parmaklarını ritim tutar gibi direksiyona vuruyordu. "Mahir Amca senin yerini çoktan ayarlamıştır yanında."

Doğruydum ama böyle bir şeyi kabul edemezdim. Babamın yanında, onun bünyesinde çalışmam demek Baran'la burun buruna olmam demekti ve bu da acı çekmeye devam etmem demekti. Baran'ı kalbimden söküp atmak istiyorsam ortak olan tüm noktalarımızdan da uzak durmak zorundaydım.

"Babamın yanında çalışmayacağım Irmak." Bunu o da çok iyi biliyordu, beni denemek için mi söylüyordu? "Baran'ı tamamen unutmam için, hayatlarından tamamen çıkmam şart."

SÜMEYYE KOÇ

Hayatlarından tamamen çıkmak?

“Baran’ı unutabilecek misin sahiden?” diye sordu Irmak içineleyici bir sesle.

“Unutacağım.”

“Sende o ışığı göremiyorum.”

Bana kızgın olduğu için böyle söylüyordu ama canım acıyordu. Telefonum günlerdir elimdeydi, Instagram hesabımdan Baran’ın yeni açtığı profiline bakıp duruyordum ve her seferinde Irmak’a yakalandığım için azar işitiyordum. Elbette ki Baran beni takip etmiyordu, keza ben de onu. Ama profilini gizlemediği için attığı üç fotoğrafa bakmakla günüm akşam oluyordu.

Takip ettiklerinin arasında Azra da vardı, Azra’nın profilinde nasıl fotoğrafları olduğunu deli gibi merak etsem de hesabı gizli olduğu için bakamamıştım. Merak ettiğim daha ziyade Baran’la bir fotoğrafının olup olmadığıydı. Sahte bir hesap açıp Azra’ya takip isteği yollamama ramak kalmıştı.

“Tamam, konuşmayalım şimdi bunları.”

Irmak pek oralı olmadı. “İşine gelmeyince konuyu kapat zaten.”

Gözlerimi devirerek baktım. Kendince haklıydı ve beni anlaması mümkün değildi. Günün birinde aşk önce kapısını çalıp sonra mantığını zorladığında anlayacaktı. Şimdi ona ne hissettiğimi, istesem de aklımla hareket edemediğimi nasıl anlatabilirdim ki?

Ma Belle’e varana kadar bir saatimiz yolda geçmişti. İstanbul trafiğine iş çıkış saatinde yakalanmak tam bir çileydi. Arabadan hiç çıkamayacağımızı düşünürken nihayet daimi mekânımıza varıp kendimizi her zamanki masalarımızdan birine atabilmiş-tik. Ne yiyeceğimizi konuşurken Sahra da gelmişti.

Sahra, Irmak’ın liseden arkadaşıydı. Irmak’ı paylaşamayacağımız için iyi anlaşılamayacağımızı düşünsem de zamanla bu tezim çürümüştü çünkü Sahra kibirsiz, kendi halinde ve yüce

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

gönüllü bir kızdı. Tıpkı Irmak gibi... Sadece onu her gördüğümde tanımakta güçlük çekiyordum çünkü dış görünüşüyle uğraşmayı fazla severdi. En son buluştuğumuzda mavi olan saçları bugün kırmızıydı ve rasta modeli yaptırmıştı.

“En azından mavi kadar dikkat çekmiyor,” dedi Irmak, yanımıza soluk soluğa oturan Sahra’ya bakarken. “İsabetli bir seçim olmuş.”

Sahra doğruca masadaki suya uzandı ve buz gibi olmasına aldırmadan tek seferde yarısını içti. “Daha yeşil deneyeceğim,” dedi bana göz kırparak. Irmak’ı kızdırmak onun en sevdiği hobisiydi.

“Yeşil mi?” Irmak taş rengi şalını düzeltirken kızar gibi sormuştu bunu. “Delirdin mi sen? Yakacaksın saçlarını. Gerçi yak-tın zaten!”

“Hayatım yanmış benim, saçım yansa ne olur?” Sahra omuzlarını kaldırarak kıkırdadıktan sonra dilini çıkardı. “Piercingim nasıl?”

Irmak Sahra’nın diline gözlerini büyüterek baktı. “Bir dilin kalmıştı deldirmediğin.”

“Güzel olmuş,” diyerek araya girdim. Yoksa ikisinin tartışması uzar giderdi. “Saçların da *piercingin* de...”

“Ah sen de olmasan civcivim, bu iman power girl beni çiğ çiğ yerdı.”

“Ben seni düşünüyorum kızım,” dedi Irmak. “Güzelliğini mahvedeceksin bu gidişle.” Sahra’nın hiç oralı olmadığını görünce gözlerini devirdi ve önündeki menüyü açıp göz gezdirdi. “Kurt gibi açım ya... Listede ne var ne yok ezbere biliyorum aslında ama alışkanlık olmuş, çevirmeden duramıyorum şu sayfaları.”

“Ben kumpir yerim,” dedi Sahra telefon ekranına bakarken. Çakır mavisi gözleri ekrandan yansıyan ışıkla cam gibi parlıyordu. Tam bir telefon bağımlısıydı, yanımızdayken bile elinden düşürmüyordu.

SÜMEYYE KOÇ

“Ben de Alfredo soslu makarna yiyeyim bari... Sen ne yiyeceksin?” diye sordu Irmak.

Sabah kahvaltı yapmamış, evden çıkmadan birkaç saat önce tost yemiştin ve hâlâ acıkmamıştım.

“Pek aç değilim,” dediğim an annem gibi kızgın bir bakış attı Irmak. “Bir deri bir kemik kaldığının farkında mısın?”

Sahra da onay vermekten geri kalmadı. “Kesinlikle. Bırak o Baran salağını da kendini düşün be kızım, şu çocuk geldi geleli eridin bittin.”

Baran döndüğünden bu yana tam beş kilo verdiğim düşünülürse haksız sayılmazlardı.

“Islak hamburger yiyeceğim,” dedim isteksizce. En sevdiğim şeyleri bile bu kadar gönülsüz yiyeceğim hiç aklıma gelmezdi.

Sohbet ede ede yediğimiz yemeklerin üstüne kahvelerimizi içerken saat dokuza yaklaşmıştı. Dokuzda yukarıda canlı müzik başlıyor, gece yarısına kadar sürüyordu. Ma Belle’in kıdemli müşterileri olarak oturacağımız masa çoktan ayrılmıştı.

Irmak günlerdir yeni bir grubun geldiğinden ve şimdiye kadar dinlediklerimiz içinde en iyisi olduklarından bahsediyordu. Dediğine göre solistin sesi çok iyiydi ve kesinlikle tanınmayı hak ediyordu.

Kahvelerimiz bittiğinde yukarı çıktık ve sahneyi en iyi açıdan gören masadaki yerimizi aldık. Çok geçmeden Irmak’ın bahsettiği grup sahneye çıktı. Solistin adı Yağız’dı, bizim yaşlarımızdaydı. Irmak’ın övdüğü kadar vardı, sesi çok iyiydi. *Senden Daha Güzel* şarkısını Duman kadar iyi söylüyordu. Etrafa şöyle bir göz attığımda herkesin gayet keyifli olduğunu, gülüp eğlendiklerini gördüm. Aynı durum bizim masa için de geçerliydi. Sahra neredeyse kalkıp dans edecekti, Irmak bağıra çağıra şarkıya eşlik ediyordu.

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Bense tatlarını kaçırmamak için, dudaklarımda keyifsiz bir tebessümle eğlenir gibi yapıyordum. Solist, Teoman'ın *Serseri* adlı parçasına geçtiğinde birkaç kişi ayaklandı ve dans etmeye başladı. Sahra onları gördüğünde yerinde duramadı, beni ayağa kaldırmaya çalıştı ama reddettim. Irmak'ın dans etmeyeceğini bildiğinden ona bulaşmadı; beni de kaldırmayı başaramayınca doğrucu dans edenlerin arasına karışıp tanımadığı bir çocuğun ellerinden tuttu.

"Başladı yine bizimki," diye söylendi Irmak.

Sessiz bir kahkaha atıp bakışlarımı Sahra'ya çevirdim. "Birazdan masalardan birine çıkarsa hiç şaşırmam," dediğimde Irmak kaşlarını çattı. Sesimi yükseltmediğim için ne dediğimi anlamamıştı.

"Ne diyorsun, anlamıyorum. Bağır biraz!"

"Yok bir şey," dedim yüksek bir sesle. "Çok eğleniyorum, çocuğun sesi gerçekten de iyiymiş."

Irmak, ona iltifat etmişim gibi gülümserken bakışlarını sahneye çevirdi ve adının Yağız olduğunu öğrendiğimiz soliste baktı. "Bizim okuldaymış ama hangi bölümden bilemiyorum."

Bakışlarım sahneye çevrildi. Uzun boylu ve kalıplıydı, muhtemelen spor yapıyordu. Ve eğer ışıklar beni yanıltmıyorsa kumral, hoş bir yüzü vardı.

"Bakıyorum da pek beğendin," dedim imalı bir şekilde. Irmak kolay kolay birini beğenmezdi, kalbini kimselere kaptırmıyordu.

"Beğendim ama kendim için değil," dedi gülümseyerek. "Senin için."

"Saçmalama!"

"Niye saçma olsun!"

Irmak dönüp bir kez daha sahneye baktığında uzanıp koluna vurdu. "Ayrıca bakıp durma, ilgisini çekeceksin!"

“Aman tamam be!” diye söylendi Irmak. “Sen Baran’ın yasını tutmaya devam et!”

Cevap vermek yerine ters bir bakış atıp Sahra’ya döndüm. Yağız şarkıyı sonlandırmış, bizimki nefes nefese masaya dönmüştü.

“Benimle dans etseniz ölür müydünüz?” diye sordu ikimize bakarak. “Yaşamayı bilmiyorsunuz be!”

“Beni biliyorsun, asla benlik değil,” dedi Irmak.

“Benim de keyfim pek yerinde değil.”

Yağız mikrofona iki kez vurup dikkatleri üzerine çektiğinde üçümüz de ona baktık. “Evet gençler,” dedi vurgulu bir sesle. “Eğleniyor muyuz?”

Her masadan normal bir ses tonuyla çıkan “Evet!” Sahra sayesinde bizim masadan böğürürmüş gibi yükselince Irmak utançla ellerini yüzüne kapattı. “Ben bu kızı tanımıyorum tamam mı?”

Önce Irmak’a, sonra Irmak’ın lafına rağmen halinden gayet memnun olan Sahra’ya ardından da sahnedeki Yağız’a çevirdim bakışlarımı. Evet, an itibariyle ilgisini çekmeyi başarmıştık çünkü dosdoğru bizim masaya bakıyordu.

“Baya eğleniyorsunuz tamam,” diyerek bizim masayı işaret etti. Ardından bakışlarını diğer masalara çevirdi. “Hareketli mi devam edelim yoksa biraz ağırlaşalım mı?”

Diğer masalardan yükselen seslere bakılırsa çoğunluk ağır şarkıları tercih etmişti ve akmak için hazırda bekleyen gözyaşlarım bu durumdan hiç hoşnut olmamıştı.

Yağız şarkıya başlamak yerine bir soru daha sordu. “Kimler aşk acısı çekiyor?”

O an Sahra hiç beklemediğim bir şey yaptı ve kolumdan tutup havaya kaldırdı. İndirmeye çalıştım ama başaramadım, kızda deli bir kuvvet vardı. “Sahra, bırak!” diye tısladım ama ne fayda, gören görmüştü, rezil olmuştum. Yağız tekrar bizim masaya döndü ama bu sefer daha dikkatli baktı.

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

“Sen mi aşk acısı çekiyorsun, sarı kafa?” diye sorduğunda, Irmak, Sahra’ya bizi rezil ettin der gibi ters bir bakış attı. Sahra yine oralı olmadı, çok eğleniyordu. Bense Yağız’a bir cevap vermek yerine başımı sallayarak ellerimi yüzüme kapattım.

“Sana aşk acısı çektiren hayat, bize neler yapmaz.”

Ellerimi yüzümden çekip Yağız’a baktım, bana gülümsedi ve mikrofonu eline aldı. O sırada diğer tüm masalardan bir, “Oooo!” nidası yükseldi; kıpkırmızı oldum. Ne demek istemişti?

Sahra, “Sana yürüdü galiba,” diye mırıldanarak dirseğiyle kolumu dürttü.

Irmak da masaya eğilip sadece üçümüzün duyabileceği şekilde, “Ne yürümesi be?” dedi eğlenerek. “Bildiğiniz koştı, koştı!”

“Biraz daha konuşursanız çıkıp gideceğim,” dedim öfkeyle. Onların aksine bu durum beni hiç de eğlendirmemişti. Bana birini bulma konusunda öyle ısrarcıydılar ki çektiğim acıya saygı bile duymuyorlardı.

Yağız şarkıya başladığında herkes sustu, buna bizim masa da dahildi. Günlerdir Buray’dan dinlediğim *Yıkılıyor Odalar*’ı söylemeye başlamıştı. Bu da kaderin bir cilvesi miydi bilmiyordum ama yine aklım fikrim Baran’la dolmuştu.

Düpedüz sevmiyorum dedi.

Bu kadar mı kolaydı?

*Dilinden çıkan bütün sözler beni kahretti.**

Nefes alamadığımı hissettim, biraz daha kalıp bu şarkıyı dinlemeye devam edersem kendimi tutamayacak, ağlayacaktım. Tam da bu yüzden nefret ediyordum kendimden. Neden tüm dünyayı parmağımda çevirecek kadar güçlü hissederken aşkın karşısında bu kadar güçsüzdüm ki?

* Buray. “Yıkılıyor Odalar”

Beni gerçekten sevmemiş, aşkın karşısında gururunu diz çöktürmemiş olanlar anlayamazdı, mümkün değildi. Bu duygu öyle hastalıklıydı ki insanın kalbini, ruhunu ve her zerresini ele geçiriyor, mantığını zindana attırıyordu. Baran beni değil, Azra'yı seviyordu. Buna rağmen hâlâ onu düşlememin aptallık olduğunu bile bile silemiyordum gözlerimden onu.

Baktığım, gördüğüm, duyduğum her şey Baran'dı. Dinlediğim şarkıların sözlerinde bile o vardı. Neden hayatımı mahvetmek zorundaydı? Neden izin veriyordum buna? Neden son veremiyordum kalbimdeki varlığına? Onlarca neden vardı ama bir tane mantıklı bir yanıt yoktu.

Keşke içimden söküp atabilsem. Koskoca bir çocukluğu yok etmek pahasına, bu sızıdan tamamen kurtulabilsem.

Nefes alamadığımı hissedip ayağa kalktığım sırada Irmak bana baktı, Sahra şarkının büyüüne öyle kapılmıştı ki ayağa kalktığının farkında değildi.

"Nereye?" diye sordu.

"Biraz hava alacağım," dedim Irmak'a doğru eğilerek. "Sigara kokuları beni mahvetti."

Irmak bakışlarını terasa doğru çevirip, "Yağmur yağıyor," dedi. Dışarıdaki boğucu sıcakın nedeni sonbaharın ilk yağmurları olsa gerek.

"Olsun, kapının önünde dururum."

Ayağa kalktı. "Ben de geleyim seninle."

İtiraz etmedim çünkü ne söylersem söyleyeyim benimle gelirdi. Birlikte merdivene yürüdüğümüz sırada kolumdan tutarak beni durdurdu. Ne olduğunu anlamak için dönüp yüzüne baktım ama o bana değil, karşı tarafa doğru bakıyordu.

"Baran değil mi o?"

Vücudumda ani bir titreme yaratan sözlerinin etkisiyle irkildim. "Ne?"

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Bakışlarımı hızla etrafta gezdirince buldum onu. Irmak yanlış görmüyordu. Baran oradaydı. Duvar dibindeki masalardan birinde oturuyor, bana bakıyordu. Göz göze geldiğimiz an, kalbimin ritmi bozuldu âdeta. Burada ne işi vardı? Görmüş müydü az önce olanları? Yağız kimler aşk acısı çekiyor diye sorduğunda, Sahra'nın kolumdan tutup elimi havaya kaldırdığını?

Güçlkle yutkunarak, "Evet Baran," diye mırıldandım. Tesadüf müydü burada olması? Buraya Azra'yla birlikte gelmiş olabileceğini düşündüm ama tek başına oturuyor, yalnız görünüyordu. Öyle dikkatli bakıyordu ki benim için geldiğinden eminim. Beni gördüğü halde yerinden kalkmadı. Ayağına gitmemi istiyorsa çok beklerdi.

Üzerinde lacivert, geniş bir gömlek, altında dar sayılabilecek, buz mavisi bir kot pantolon vardı. Gömleğini pantolonun içine kısırmış, üstten üç düğmesini de açık bırakmıştı. Dağınık kahverengi saçlarının kalın bir tutamı, alnının üstünden kavisli kaşlarına uzanıyor; varla yok arası kirli sakalları güzel çehresini süslüyordu.

Onu aptal âşık gibi seyretmeyi bırakıp merdivene yürürken Irmak da peşimdeydi. "Bir an, çok kısa bir an yanına gideceksin diye ödüm koptu," dedi sadece benim duyabileceğim şekilde.

Peş peşe ve hızlıca aşağı inerken, "Çok bekler," diye söyledim. "Neden burada bilmiyorum ama konuşmak istiyorsa ayağıma gelecek."

"Konuşmak istemiyorsan gidelim," diye bir teklifte bulundu Irmak. "Sahra'yı arar çantalarımızı alıp gelmesini söylerim."

Duraksayıp Irmak'a baktım. "Niye gidiyormuşum? Ondan mı kaçacağım?"

"Hayır, sadece canını sıkmasını istemiyorum. Yoksa Mahir Amcamın ya da Selma Teyze'nin hatırı var demem, ben de onun canını sıkarım. Ağzıma geleni saydırırım."

Dışarı çıkar çıkmaz derin bir nefes aldım. Çok yağmur yağıyordu. El mecbur tentenin altına sığınıp kollarımı göğsümde birleştirdiğim sırada Baran'ın sesini duydum.

"Açelya?"

Sağdaki kapıya dönüp baktığımda bir kez daha göz göze geldik ve mantığım tarafından ansızın terk edildim. Geliş nedenini bilmesem de ne söylerse söylesin karşısında kalbimle hareket etmeyecektim. Bu akşam burada olacağımdan Selma annemin de haberi vardı. Belki de Baran'ı o yollamıştı.

Gelip tam karşımda durdu. Hiçbir şey söylemedim, sadece gözlerinin içine baktım ve konuşmasını bekledim. Bir şeyler söyleyecek gibi oldu ama bakışları Irmak'a takılınca durdu. "Yalnız konuşalım," dedi rica edercesine. Kibarca git der gibi Irmak'a baktım ama aksiliği tutmuştu, ters ters Baran'a bakıyordu. Neyse ki korktuğum gibi olmadı; "İçerideyim," diyerek dönüp gitti.

Irmak'ın gidişinin ardından gözlerimiz yeniden birbirine kenetlendiğinde Baran'ın bakışları ciddileşti. Hâlâ sessizliğimi koruyor ve ondan bir açıklama bekliyordum ama sessizdi. Bıraktığı enkazı görmeye mi gelmişti? Dayanamadım, "Neden buradasın?" diye sordum.

Derin bir nefes aldı. Parmakları gömleğinin yakalarını toparlarken dudakları hafif bir şekilde kıvrıldı. "Her şey yolunda mı diye merak ettim," dediğinde kaşlarım çatıldı. "Mutlu musun şimdi?"

"Neden soruyorsun?" diye tersledim. "Ne zamandan beri beni merak ediyorsun?" Histerik bir tebessüm ettim. "Bunu sana benim sormam gerekiyor aslında... Mutlu musun? İsteddiğin oldu sonunda."

Bakışları yağmurun akıp gittiği yola çevrilirken belli belirsiz gülümsedi. "Benim istediğim bu muydu?"

Benimle oyun mu oynuyordu?

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

“Pekâlâ,” dedim derin bir nefes alarak. “Buraya neden geldiğini açıkça söyler misin?”

“Seni eve götürmek için,” dedi tek nefeste.

Bir an duyduklarımdan şüphe ettim, dudaklarım şaşkınca aralandı ama konuşamadım. Bunu söyleyen Baran olamazdı.

“Dur tahmin edeyim...” dedim başımı ağır ağır sallarken. “Gittiğimden beri annemin yüzü asık, babam sinir küpü... Sen de sırf onlar istiyor diye beni almaya geldin, değil mi?”

İnkâr etmedi ama kabul de etmedi. “Beni hiç tanıyamamışsın,” dedi sadece.

Ne ima ettiğini düşünecek durumda değildim. Zaten Baran karşımdayken bu pek mümkün olmuyordu. “Benimle oyun oynam,” dedim sertçe. “Niye geldin, onu söyle.”

Hafifçe eğildi ve aramızdaki boy farkını kapatarak yüzüme yakından baktı. “Seni geri götürmek için geldim.”

Aldanma Açelya.

Aramızdaki yakınlıktan rahatsız olarak bir adım geriledim. “Orası senin evin, benim değil. Günler öncesinde annemle babama da söyledim; ben kendime bir düzen kurdum ve geri dönmek gibi bir niyetim yok,” dedim sesimin titrememesi için gayret göstererek.

“Burası benim evim ve gitmesi gereken kişi ben değilim...” demişti bana. Azra’yla döndüğü akşam, kapının önündeyken evi başıma yıkan sözlerini ne çabuk unutmuştu!

“Gitmesi gereken tek bir kişi vardı, o da bendim. Geri de dönmeyeceğim çünkü bunu isteyen sendin.”

Neyi kastettiğimi öyle net anlamıştı ki yüzündeki o kendinden emin ifade aniden dağılmış, bakışları altüst olmuştu. “Gitmeni istemedim,” dedi kendini savunur gibi. “Sana çok kızgıyım, çok öfkeliyim ama inan bana, bunu hiçbir zaman istemedim.”

“Ne fark eder? Söylediğin bu değil miydi?” Buruk bir tebesüm ettim. “Artık çocuk değilim, düşüp yeniden ayağa kalktığım da acısı geçmiyor.”

Baran sustu ve yalnızca gözlerime bakmaya devam etti. Konuşması için yalvardım içimden. *Düşürdüğün gibi kaldır beni, acısı geçsin ya da geçmesin, umurumda değil. Yeter ki tut ellerimi.*

“Vicdan azabı çekiyorsun, farkındayım,” diye devam ettim. “Hatta belki de bana acıyorsun, sırf bu yüzden de geri dönmemi istiyorsun ama rahat ol. Her şey yolunda, ben gayet mutluyum.”

Duvara bakar gibi baktığı gözlerimde ne gördüğü belirsizdi ama bu suskunlukla beni cezalandırdığı kesindi.

“Git Baran.”

“Seni almadan dönmeyeceğim.”

Bu vurdumduymaz tavrın sebebi neydi? Bana bir cevap bile vermemişti. “Neden?” diye sordum öfkeyle. “Bizim aramızda hiçbir bağ kalmadı, sen kopardın!”

Yağmur biraz daha hızlandı. Neredeyse altına sığındığımız tenteyi delip geçecek ve bizi sıırıslamak edecekti.

Baran söylediğim hiçbir şeyi duymuyordu sanki. “Orası senin de evin,” dedi, geldiğinden beri aynı sözleri söylemeye ant içmiş gibi. “Ve ben seni evine götüreceğim.”

“Papağan gibi aynı şeyleri tekrar mı edeceksin?” Sinirlerim bozulmuştu. “Evimmiş! Ben artık yabancı olduğum biriyle aynı evi paylaşmamaya karar verdim!” dedim ters ters bakarak.

“Yabancı?” dedi alaylı bir ifadeyle sorar gibi.

“Öyle evet,” dedim. “Artık iki yabancıyız sizinle.”

Lütfen bunu da kabullenme.

Sözlerimi küçümser gibi dudaklarını kıvırdığını gördüğümde “Söyle o zaman,” diye parladım öfkeyle. “Neyinim ben senin?”

Muhtemelen bu sorunun cevabı da koca bir suskunluk olacaktı ve ben daha fazla sürdürmeyecektim bu anlamsız konuş-

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

mayı. Öyle de oldu. Boş boş baktı gözlerime, bense bir hoşça kal bile demeden yanından uzaklaşmak için adım attım. Tam o sırada kolumdan tuttu. Yan yanaydık ve bakışlarım kolumu bileğimin biraz üstünden tutan parmaklarına dokundu.

“Çocukluğumsun,” dedi Baran kulağıma. Sesi içime aktı, ruhumu alevlendirdi. “Çocukluğumsun Açelya.”

Kolumu yavaşça bırakıp bir adım geri çekildiğinde öyle afallamıştım ki ne diyeceğimi bilemedim. Boş boş bakma sırası bendeydi. Baran sessizliğini bir yenilgi gibi görmüş olacak ki, “Hadi,” diye fısıldadı gözlerime bakarak. “Seni eve götürmeme izin ver.”

“Olmaz,” dedim. “Dönemem...”

Çünkü sen gözlerimin önünde Azra'yı severken yapamam. Mutluymuş gibi, hiçbir şey yokmuş gibi davranamam.

Ne düşündüğümü anlamış gibi, “Azra yüzünden mi?” diye sordu Baran.

“Azra benim umurumda bile değil!” dedim öfkeyle. “Onun gözü önünde bana söylediklerini sindiremiyorum anladın mı? Haklı olabilirdin ama bunu haksızlığa çevirdin. Azra için beni tek kalemde sildin. Beni arayabilirdin; istemediğini söyleyebilirdin, seni anlardım. Bunları yaşamaya gerek kalmazdı.”

Baran kaşlarını çatarak “O defterleri hiç açmayalım,” diye çıkıştı.

“Tamam... İkimiz de hatalıydık.” Hatamın arkasındaydım ama Baran tek suçlu olarak beni görüyordu.

“Olan oldu,” dedi bıkkınca. Elini pantolonun cebine attı; buruşmuş bir sigara paketi çıkarınca şaşırdım. Sigara içtiğini bilmiyordum. İçindeki son sigarayı aldı, paketi buruşturup kapının önündeki çöp kovasına fırlattı. Sigarayı dudaklarının arasına kıştırıp tekrar ceplerini yokladı, çakmağını bulup yaktı. Peş peşe çektiği sigaranın dumanları bana ulaşmadan kayboluyordu neyse ki.

“Evet,” dedi bir müddet sonra. “Geliyor musun? Yoksa ben, bana âşık olduğun için eve dönemediğini düşünmeye devam edeyim mi?”

Sırıttı. Ben de bilakis öfkeyle baktım ona.

“Kendini fazla önemsiyorsun,” dedim dalga geçer gibi. Aslında dumura uğramıştım ama fark etmemeliydi. “Çok komiksin.”

“Ya benimle geleceksin,” dedi Baran. İki parmağının arasına kıstırdığı sigaradan uzun bir nefes daha çekerek. “Ya da bana, söylediklerinin tam tersini kanıtlayacaksın.”

“İsteddiğini düşünebilirsin, umurumda değil.”

“Seni kırdıysam, özür dilerim,” dedi bir anda. “Madem sorun buydu, öyleyse halloldu. Hâlâ inat edecek misin?” Ne diyeceğimi bilerek yüzüne bakakaldığımda “Yoksa gerçekten beni Azra’yla yan yana görmeye tahammül edemediğini düşüneceğim...” diye devam etti.

“Öyle bir şey yok Baran,” diye yükselttim sesimi.

“O zaman benimle eve dön.” Beni köşeye sıkıştırmayı hedeflemiş ve başarmıştı. Üstelik bunu, beni kendi silahımla vurarak yapmıştı. “Ve bana, düşüncelerimin yanlış olduğunu kanıtla.”

~ ~

Baran kazanmıştı.

Bana, onunla eve dönmekten başka bir çare bırakmamıştı. Önce Irmak’ın Beşiktaş’taki dairesine uğrayıp oradaki eşyalarımı aldım. O sırada Baran beni kapının önünde bekledi. Sonra eve doğru yola çıktık. Aramızdaki sessizliğin beni daha fazla germemesi için dizlerimin üzerine bıraktığım çantamdan telefonumu çıkardım. Mesajlara girdiğimde karşılaştığım manzara beklediğim gibiydi. Irmak ve Sahra’yla olan grubumuzda bir sürü mesaj vardı. Baran’la eve dönmeyi kabul ettiğim için ikisi de kızmıştı.

Çaktırmadan Baran’a baktım. Kaşları çatıktı ve tüm dikkatini yola vermişti. Telefonu tekrar çantama attım ve başımı geriye

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

yaslayıp derin bir nefes aldım. O sırada bakışlarım kolçağın üzerindeki telefonuna takıldı. Azra'dan mesaj gelmişti. Numarasını telefonuna "Azra" diye kaydetmiş olması kaşlarımı kaldırmama sebep olurken kırmızı ışıktaki durduk. Beykoz yakınlarındaydık. Baran bakışlarımın telefonunun üzerinde olduğunu fark etti. Hemen yüzümü cama çevirdim. Kırmızı ışıktaki bekliyor olmamıza rağmen telefonunu eline almamış, mesaja bakmamıştı. Sevgilisinin ne yazdığını merak etmiyor muydu?

Evden günlerdir uzakta olsam da annem beni her şeyden haberdar etmişti. Azra'nın babası Çetin Adalı, tanınmış bir iş insanıydı. Ayrıca ailesinin İzmir'de yaşadığı konusunda yalan söylemiş sayılmazdı çünkü annesi beş yıl önce babasından boşanıp İzmir'e yerleşmişti. Ve sanırım Azra, bu olaylardan babasını sorumlu tutmuş ve annesine yaptıkları yüzünden onu affetmemişti. Aralarında ne geçtiyse Azra hiç istemediği halde babası onu Amerika'ya göndermişti. Bizim evde yaşananlardan beri babasının yanındaydı ama aralarındaki problemi çözüp çözmedikleri konusunda bir fikrim yoktu.

Farkında olmadan düşüncelerimi dışa vurmuş bulundum. "Azra iyi mi?" Gerçekten merak ediyordum, aramızda yaşananlar bir tarafa, o hali beni üzmüştü. "Yani o gün onu öyle görünce... Merak ettim, iyi olup olmadığını."

Baran bu soruyu beklemiyor gibiydi. "İyi sayılır," diye mırıldandı. Benimle Azra hakkında konuşmaktan hoşlanmıyordu belki de.

"Umarım babasıyla olan problemini çözmüştür," dedim.

Konuyu kapatmak ister gibi, "Okulun haftaya mı açılıyor?" diye sordu.

"Evet," dedim.

Evimizin bulunduğu muhite girince yavaşladı. "Mezun olabilecek misin bu yıl?"

SÜMEYYE KOÇ

“Olacağım elbette.” Bu konuda kendimden çok emindim, aksini hiç düşünmemiştim.

Yalnızca başını salladı, gözlerini yoldan ayırmadı ve eve varıncaya kadar konuşmadık. Araba demir kapıdan içeriye girdiğinde içimi kaplayan sıcaklığı kelimelerle tarih etmem mümkün değildi. Burası benim evimdi, yuvamdı, uzak kaldığım sürede öyle çok özlemiştim ki neredeyse gözlerim dolacaktı.

Araba avlunun ortasında durduğunda emniyet kemerimi çıkardım. Kapıyı açmak üzereyken Baran’ın koluma dokunmasıyla afalladım.

“Burası senin evin,” dedi gözlerimin içine bakarak. “Her zaman öyleydi, hep de öyle kalsın.”

Baran duygularını saklayabilen biri değildi. Öfkesini de dibine kadar belli ediyordu, kızgınlığını da... Ama tüm bunlar bir yana, bu sözleri sarf ederken sahiciydi. Sözlerinde hesap kitap yoktu, gitmemi gerçekten de istememişti. Onu çok iyi tanıyordum, dönmemi istemese, hiçbir kuvvet onu ayağıma kadar getiremezdi.

“Ve...” Sustu fakat gözlerini gözlerimden ayırmadı. Başını koltuğun başlığına yaslamış, dikkatle bana bakıyordu. “Benim seninle çözemeyeceğim bir mesele yok.”

Ne söyleyeceğimi bilemeyip gülümsedim.

Sonra kapıyı açıp dışarı çıktım, Baran bavulumu çıkarmak için bagaja doğru yürüdüğünde bilgisayar çantamı omzuma takıp eve doğru yürüdüm. Gözüm Mehmet’in odasının penceresine takıldı, Mehmet camın önünde telefonla konuşuyordu fakat beni gördüğünde durmuştu.

Geri dönmemi beklemiyor olmalıydı... Özellikle Baran’la geri dönmemi... Hiç.

7

Kehribar Bakışlar ve Aldatıcı Adımlar

♪ Buray- Kimsenin Suçu Yok ♪

Artık bazı şeylerin değişmeyeceğini bilsem de her gece uykuya dalmadan önce aynı pişmanlık rüzgârları esiyordu içimde. *Keşke zamanı geriye sarabilseydim de tüm bunlar yaşanmasaydı. Keşke tek bir an cesur olabilseydim de işler bu raddeye varmadan, konuşarak çözebilseydim sorunlarımızı.*

Baran'a göre bizim aramızda çözülmeyecek bir mesele yoktu. O bunu söylediğinde gülümseme sebebim şuydu; kalbim tıka basa acı doluydu. Gerçekten bu kadar basit mi görüyordu? Benim ne hissettiğimin, ruhumdaki acının ve kalbimdeki sancının hiç mi önemi yoktu? Bir anlık öfkeyle söylediği ağır sözleri kuru bir özürle ya da aksini iddia ettiği bir cümleyle telafi edebileceğini mi sanıyordu?

Eve döneli iki gün olmuştu. Her şey eskisi gibiydi. Kahvaltıda babam yoktu, son günlerde açılış için koşturduğundan sabahları erkenden çıkıyor, akşamları geç dönüyordu. Yokluğu da en çok Mehmet'i mutlu ediyordu çünkü babam olmadığında ona karışan, haylazlığına ve serseriliğine laf eden biri de oluyordu. Firuze babaanne, hastalığının nüksettiği günden sonra doktorun tavsiyelerini dikkate almaya başlamış ve yeni ilaçları aksatmadan içmeye başlamıştı. Şimdilik bir problem yoktu,

Baran'ı hatırlıyordu ama yakın bir zamanda birimizi daha unutmayacağını garanti yoktu.

Baran da evdeki düzene yavaş yavaş alışlıyordu. Geri döndüğünden beri canımı sıkacak bir şey yapmamış, bana ters ters bakmamış, görmezden gelmeye çalışmamıştı. Azra'nın adını pek anmıyor, bilhassa benim olduğum yerde ondan söz etmemeye çalışlıyordu. Baran ve Mehmet erkenden çıkmıştı. Öğleden sonra annem, Firuze babaanneye doktor randevusunda eşlik etmişti. Bana da evdeki sessizliğin keyfini çıkarmak kalmıştı, kendimi verandaya atmış, *Suç ve Ceza*'yı okumaya dalmıştım.

En azından demir kapılar gıcırdayarak açılana kadar.

Kitabımı ters çevirip dizlerimin üzerine kapattım ve gelene baktım. Annemlerin geldiğini zannedip istifimi hiç bozmamış ama yanılmıştım. Avlunun ortasında Baran'ın arabası duruyordu. Panik hissiyle dolup taştım. Baran'a yakalanmadan eve girip gözden mi kaybolmalıydım yoksa hiç umursamıyormuş gibi kitap okumaya devam mı etmeliydim?

Mantıklı olan ikincisi olsa da ben hep mantıksız olanı tercih ederdim, yine öyle yaptım. Kitabımı ve içeceğimi kaptığım gibi ağaç dallarının ardına sığınarak salonun Fransız camlarını araladım ve kendimi içeriye attım. Hızlıca koridora ulaşp merdivene yürüdüm, ne var ki ilk basamakta kapı açıldı ve yakalandım. Yavaşça ona döndüm, nereden gelmiş olabileceğini düşünmeden edemedim. Azra'yla mı buluşmuştu? Üzerinde beyaz, bol bir tişört, altında ise siyah bir eşofman vardı. Gözündeki siyah güneş gözlüğünü çıkarırken, "Seni gördüm," dedi imalı bir şekilde. "Beni görür görmez kaçtığını da..."

Bir insan nasıl hem ciddi hem de alaycı olabilirdi? Öyle işgüzar mimikleri ve öyle yanıltıcı bir ses tonu vardı ki tam olarak nasıl yaklaştığını anlamak mümkün değildi.

Bozuntuya vermemeye çalışarak gülümserken "Senden kaçmıyordum," dedim ve elimdeki kitabı gösterdim. "Kitabımı

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

odama bırakıp mutfağa geçecektim. Neden böyle düşündüğünü anlayamadım.”

Kaşlarını kaldırarak “Yeni bir şey değil bu,” dedi Baran. Bana doğru birkaç adım attı. “Eve geldiğinden beri böylesin, sürekli kaçıyorsun.”

Evet, ondan kaçıyordum ama bu onu neden rahatsız ediyordu anlamış değildim.

“Kaçmıyorum!” Bıkkın bir nefes verdim tek ayağımı merdivene koyarken. “Senlik bir durum değil bu.”

Bal gibi de onluk bir durum!

Baran, “Öyle olsun...” der gibi başını salladı ve başka bir şey söylemeden yanımdan geçip gitti. Ben de merdiveni çıkıp odama gittim, kitabı masama bıraktım ve biraz oyalanıp geri çıktım. Zaten karnım da acıkmıştı, bir şeyler yesem iyi olacaktı.

Mutfağa girdiğimde duraksadım. Baran da buradaydı. Bu durumun dakikalar önce mutfağa geçeceğimi söylememle bir ilgisi olabilir miydi? Mutfak masasında oturuyordu, bir kolunu masaya yaslamış, parmaklarını şakağına dayamış telefonuna bakıyordu. Beni gördüğünde dudaklarında sinir bozucu bir gülümseme belirdi.

Ne bu şimdi?

Ona aynı tebessümle karşılık verdikten sonra buzdolabına yürüdüm. Kapağını açıp baktım ama aksilik buydu ya, içinde her zaman yemek olan dolap bugün boştu. Mine Abla izinli olduğu için hazır bir şey yoktu.

“Boşuna bakma,” dedi Baran. “Yemek yok.”

Dönüp ona baktım ama o bana değil telefona bakıyordu. Dolabı kapatırken, “Makarna yapacağım,” dedim. Kabul edeceğini düşünmüyordum ama nezaketen sorma gereği duydum. “Sen de yer misin?”

Makarnanın her türlüünü çok severdim. Şimdiye kadar bir sürü tarif denemiştım ve hepsi de birbirinden lezzetli olmuştu. Baran kafasını telefondan kaldırıp bana baktı. "Yapabildiğin en iyi yemek makarna mı?"

Dudaklarım kıvrıldı. "Beğenemedin mi?"

"Sordum sadece... Senin alınganlığın mı üstünde?" diye sordu. Az önce dalga geçer gibi konuşan o değildi sanki.

Kollarımı göğsümde birleştirirken, "Hayır," dedim. "Ama ben çok iyi makarna yaparım. Küçümsemen sinir bozucu oldu."

"Küçümsemedim ki..." Güldü. Hâlâ alay ediyordu.

Cevap verme Açelya. Baran formundan hiçbir şey kaybetmemiş. Hâlâ gıcık ve ukala.

"Peki," diye söylendim paketli gıdaların olduğu dolaba yürürken. İster yesin ister yemesin ama birazdan, küçümsemediğine pişman olacağı harika bir makarna çıkaracaktım ortaya.

Dolabı açtım ve makarna paketlerinin arasından kalem makarnayı alıp tezgâha bıraktım. Buzdolabından patlıcan, havuç, birkaç kopya biber çıkardım. Sebzeleri yıkayıp bir doğrama tahtası ve bıçak çıkarırken Baran'a New York'ta neler yediğini sormak istedim ama vazgeçtim. Sözkonusu orası olunca konuşmaktan hazzetmediğini biliyordum. Hiçbir şey anlatmıyor, belki de bizi bu şekilde cezalandırıyordu. Ama bazı şeyleri çok merak ediyordum. Mesela Azra'yla nerede, ne zaman ve nasıl tanışmışlardı? İlk adımı kim atmıştı? Hiç mi aklına gelmemiştim o an!

Tüm sebzeleri ince, uzun dilimler halinde kestikten sonra bir kaba aldım ve mutfak dolaplarında geniş bir tencere aradım. En üst raftaydı, boyum yetse de uzanıp alabilmek için bir hayli çaba sarf etmem gerekiyordu. Annem veya Mine Abla olsa tabure üzerine çıkarlardı, ben bu konuda avantajlıydım.

Parmak uçlarımda yükselerek tencereye uzanmaya çalışırken arkamda bir gölge hissedip hızlıca döndüm ve Baran'la burun

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

buruna geldim. *Başka kim olabilirdi ki zaten... Niçin bu kadar panikledim!*

Yine hadsiz bir yakınlık.

Ona yakın olduğum her an hadsizdi bana göre... Çünkü o başkasınındı. İçime sızan kokusunda bile bir başkasının izi vardı. Bakışında başkasının gözleri asılıydı, teninde başkasının izleri... Öyleyse bana bu şekilde işkence çektirmeye hakkı var mıydı?

Yoktu.

Kısa bir an, çok kısa bir an dudaklarını bulan bakışlarımı telaşla kaçırdım ve beni darmaduman eden kokusundan kurtulmak için geri çekildim. Bozuntuya vermedi, uzanıp aldığı tencereyi tezgâha bıraktı ve dönüp aynı yere oturdu.

Yerinden çıkacakmış gibi çarpan kalbime el basmamak için zor tutuyordum kendimi. Sakin olmalıydım. Tencereyi doğruca ocağın üstüne bıraktım ve sıvıyağ aramaya başladım. *Neredeydi? Peki ya tuz? Ve baharatlar?*

Baran'a dönüp ağız dolusu küfretmemek için kendimi zor tuttuğum da bir gerçektir. Benim boyum gayet de uzundu, o gel-mese alamayacak mıydım o tencereyi? Sanki hakkı varmış gibi ne demeye dibime giriyordu ki? Maksadı aklımı bulandırmaksa tebrik ederim, çok iyi başarıyordu.

"Ne arıyorsun?" diye sordu, etrafa boş boş baktığımı fark etmişti. "Gerçi ben neyin nerede olduğunu pek bilmiyorum ama..."

"Bilmiyorsan sorma," dedim bir anda. Sesim sert çıkınca dudaklarımı birbirine bastırıp derin bir nefes aldım. Neyse ki sırtım dönüktü de yüzümün şekilden şekle girdiğini göremiyordu.

"Sende bir agresiflik var bugün," dedi Baran. Omzumun üzerinden ona baktım. "Kızsal durumlar falan mı?"

Gözlerim şaşkınlıkla büyüdü. "Sana ne?" diye söylendim. "Telefonunla ilgilensene sen." Tekrar önüme döndüm, asıl onda

bir tuhaflık vardı bugün. Koca evde oturacak yer mi yoktu! Kısa bir bocalamanın ardından kendime gelip her şeyin yerini buldum ve sebzeleri az yağda kızarttım. Çok geçmeden makarnaları da tencereye ilave edip suyu ve geri kalan her şeyi ekleyerek pişmeye bıraktım.

Kaşar peyniri almak için buzdolabına yürürken, “Peki ya sen?” dedim sırf dalaşmak için. “Yemek yapabiliyor musun?”

Yapamadığını biliyordum, daha doğrusu mutfakla uğraşmayı sevmediğini. Yıllarca nasıl beslenmişti bilmiyordum ama sağlıklı yiyeceklerden uzak durduğu belliydi. Kendisine iyi bakıyordu. Oldukça fit görünüyordu.

“Pek sayılmaz,” diye yanıt verdi dudaklarını bükerek. “Neden sordun?”

“Makarnayı öyle bir küçümsedin ki duyan da seni şef zanneder.”

“Yemekten anlamak için yemek yapmayı bilmek gerekmez.” Başlamıştı yine, ukala!

“Ee peki neler yiyordun oralarda?”

Yüz ifadesi bir anda değişti. “Bu konu hakkında...”

“Konuşmak istemiyorsun, biliyorum,” dedim düşünceli bir şekilde başımı sallayarak. “Orada olmak senin tercihin değildi ve ben bunun için gerçekten üzgünüm. Ama neden yurtdışında geçirdiğin yılları sanki hapishanede geçirmişsin gibi gördüğünü anlayamıyorum. Hiç mi iyi gelmedi sana?” Uzun zamandır aklımı kurcalayan bir soruydu bu...

Konuşmak istemediği halde üstelemem onu kızdırmış olmalıydı çünkü öfkeli bakıyordu gözleri. Yine de gülümsedi. “Geldi ama sadece Azra konusunda.”

Baran’ın elinde güçlü bir silah vardı ve beni nasıl vuracağını çok iyi biliyordu. İçimi yakan sözlerinin aksine, gülümsedim “Senin adına sevindim.” Hemen dönüp ocağa yürüdüm. Makar

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

na pişmişti. Altını kapatıp kestiğim kaşarları rendelemeye başladım; yüzümden düşen bin parçaydı.

Sadece Azra konusunda.

Hayır, gözlerim falan dolmayacaktı. Ona sorduğum hiçbir soruya cevap vermezken konuyu Azra ile noktalamasındaki tek amaç beni cezalandırmaktı.

Ve de canımı yakmak.

Dolaptan çıkardığım siyah, büyük yemek tabaklarına servis ettiğim makarnaların üzerine son olarak kaşarları serpiştirdim, Baran iki kola bardağını dolduruncaya dek kaşarlar erimişti bile.

Karşılıklı oturduğumuz mutfak masasında sessizce yemeğe başladık, makarnanın her zamankinden acı olduğunu fark ettim. Kafamın bulanıklığından elimin ayarı kaçmıştı. Yenilmeyecek gibi değildi ama bu makarnaya fazla acı yakışmıyordu. Çaktırmadan Baran'a baktım, bakışları telefon ekranında okuduğu bir haberdeydi ama gayet keyifle yiyordu. Beğenmiş gibiydi.

"Acısı biraz fazla mı olmuş?"

"Bilmem," dedi parmağıyla dudağının kenarını silerken. Bu hareketi bakışlarımın rotasını bir kez daha dudaklarına çevirdi. *Aptal kız, bu iki etti.* "Ben acı severim, bana fazla gelmedi."

Daha fazla bakmadım, tabağıma odaklandım. Baran da telefonunu masanın kenarına bırakıp sadece yemeğine döndü. Bu sefer de tuzu az gibi hissettiğim için tuzluğa uzanmaya çalıştım ama tuzluk Baran'a yakındı ve almaya çalışırken dirseğim yanlışlıkla telefonuna çarptı. Sertçe düşen telefonunu almak için hızla eğilmem daha büyük bir rezillige sebep oldu. Kafa kafaya çarpıştık. Yerdeki telefonu alamadan, sızlanarak birbirimize baktığımızda ikimizin de eli hasarlı noktadaydı.

"Sen beni öldürmek mi istiyorsun?" diye sızlandı Baran. "Beynimi hissetmiyorum şu an!"

“Diyene bak!” Birisi kafama çekiçle vurmuştu sanki. “Taş mısın nesin! Asıl benim beynim zonkluyor.” Bunu ciddiyetle söylesem de elimde olmadan gülümsemiştim. Baran bana bakıp gülüyorsa benim ona bakıp gülmemem mümkün değildi çünkü.

“Telefonumu düşüren sensin, kafama çarpan yine sensin.” Eğilerek telefonunu aldı ve masaya bıraktı. “Hem suçlusun hem de güçlüsün.”

“Neyse ne,” diye homurdandım çatalıma uzanırken. “Ölmeden önceki son makarnamı yemek istiyorum.”

Bir şey söylemedi, birkaç dakikalık suskunluktan sonra, “Ölmekten bahsetme,” dedi sessizce.

Şaşkınlıkla yüzüne baktım. “Niye?”

“Hoşlanmıyorum. Adı üstünde, ölüm.”

Gülerek çatalımı makarnaya batırırken şakaya vurdum. “Ben ölürsem sen de püsküllü bir beladan kurtulmuş olursun.”

Güldü. “Bakıyorum da hiçbir fırsatı kaçırmıyorsun.”

Yaşananların telafisi olmasa bile aramızdaki buzlar yavaş yavaş eriyordu. Eğer evden ayrılmamış olsaydım hâlâ aynı durumda mı olacaktık yoksa sadece zamanla mı ilgiliydi, bilmiyordum. Ama biz koca bir çocukluğu paylaşmıştık; ne yaşanırsa yaşarsın onun da beni kolayca silip atabileceğini sanmıyordum.

Mutfak tezgâhına bıraktığım telefonuma mesaj gelince kalkıp baktım. Mehmet mesaj atmıştı.

Mehmet: Abim evde mi?

Yerime oturunca Baran’la göz göze geldik.

Açelya: Evet evde.

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Mehmet: O zaman ben yoğun!

Ekrana bakarken elimde olmadan gülümsedim. Dün akşam Mehmet, Baran'a kötü bir şaka yapmıştı. Baran'ın paketindeki sigaraları patlayan sigaralarla değiştirmişti. Verandada otururken Baran dalgın bir vaziyette sigara yakmış, sigara da birden patlamıştı. Mehmet kendini odaya kilitlemeseydi temiz bir dayak yiyecekti. Babam duruma el atmasa Baran bir şekilde Mehmet'i odasından çıkarırdı ama fazla üsteleyememişti.

Herkes Baran'ın bunu Mehmet'in yanına bırakmayacağını çok iyi biliyordu. O sigara elindeyken patladığında Baran'ın suratındaki korku dolu ifade komikti. Hepimiz gülmüştük ve bu, belli etmese de Baran'ı öfkelen-dirmişti.

Açelya: Kaçınılmaz sonu ne kadar erteleyebilirsin ki? O dayığı her türlü yiyeceksin!

Mehmet: Sen kimin tarafındasın? (Sonunda kızgın surat emoji si vardı)

Açelya: Sonuna kadar senin yanındayım.

Mehmet: O zaman sessizce eve girip odama çıkmama yardım et.

Açelya: Sen gel, hallederiz.

Mehmet: Bir saate kadar oradayım Prenses Fiona.

Telefonu bir kenara bıraktığım an Baran'ın radarına takıldım. Neye güldüğümü merak etmiş gibiydi ve bu içten içe hoş-

ma gitmişti. "Niye bakıyorsun öyle?" diye sordum kolumdan bir yudum alırken. "Yüzümde bir şey mi var?"

Baran, "Bir şey yok," dercesine başını salladı. Tabağını bitirmişti ama kola bardağının yarısı doluydu. Masadan kalkıp kapıya doğru gidince kaşlarım çatıldı. Az önceki keyifli halinden eser yoktu.

"Kapıdan çıkmadan önce durup son kez bana baktı; bakışları donuktu. Ses tonu nazik olsa da keyifsizdi. "Makarna için sağ ol, çok lezzetliydi."

"Rica ederim," der gibi başımı salladım ve Baran'ın ardından ben de hemen odama çıktım. Bilgisayarımı açıp öğrenci bilgi sisteminden ders kaydımın onayını kontrol ettim. Seçmeli derslerim onaylanmıştı, hemen telefonumu elime aldım ve Irmak'a mesaj attım.

Açelya: Ders kaydım onaylanmış, sen de kontrol ettin mi?

Irmak: Onaylanmış.

Irmak bana bir süre soğuk davranacak gibi görünüyordu. Sonraki birkaç saat ev oldukça hareketliydi. Önce Mehmet gelmişti, onu sessizce içeriye almıştım. Neyse ki Baran ortalıkta değildi de Mehmet yakalanmadan odasına çıkabilirdi. Babam varken iyi hoştu da yokken sıkıntı büyüktü. Annem ve Firuze babaanne doktor kontrolünden dönmüşlerdi. Mine Abla izinli olduğu için annem telaşla mutfağa girmiş ve akşam yemeği için bir şeyler hazırlamaya başlamıştı. Firuze babaannenin ilaçlarını verdikten sonra yardım etmek için mutfağa geçmiştim.

Saat yediyi gösterirken akşam yemeği hazır. Babam da eve dönmüştü ve sofrayı gecikmeli de olsa kurmuştuk. Tek sorun karnımın tika basa dolu olmasıydı. Annem mutfakta son hazırlığını yaparken sessizce yaklaşıp, "Akşam yemeğine katılmasam olur mu?" diye sordum.

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Tam tahmin ettiğim üzere sorgular gibi baktı bana. Çünkü bu evde bir mazeretin olmadıkça o sofraya oturmama şansın yoktu. “Karnım tok, siz gelmeden önce yemiştım.”

Ela gözleri şüpheyle kısıldı. “Sorunun bu olduğuna emin misin?”

“Eminim.” Gülümseyerek başımı salladım. “Hatta Baran’la birlikte yedik. Şimdi bir sorun olmadığına inanır mısınız?”

Annemle bu konuyu uzun uzun konuşmuştuk. Baran’ın eve dönmem için ayağıma kadar gelmesinin sebebi annemin ya da babamın onu suçlaması değildi. Bilakis ne annem ne babam gidişimle alakalı Baran’ı suçlamış ya da bir imada bulunmuştu. Sonuçta tüm bunlar olurken ben burada değildim ama annem asla yalan söylemezdi. Anlattığına göre gidişim Baran’ı mutlu etmemişti, üstelik benim yanıma gelmeden önceki akşam yemeğinde, herkesin önünde beni eve getireceğine söz vermişti.

Kendimi bildim bileli bu evdeydim ben, onlarla çocuk olmuş, onlarla büyümüştüm. Aramızda kesip atılması mümkün olmayan bir bağ vardı. *Aile bağı*. Kan bağı değildi belki ama sadıktık birbirimize. Ve bu gerçeği ne Baran’ın bana olan kızgınlığı değiştirebilirdi ne de benim ona olan delice hislerim...

“Sana her şeyin zamanla düzeleceğini söylemişim,” dedi annem, gözlerinin içi gülüyordu. “Sadece biraz sabır. Baran delisi aslında bir çocuk. Kalbinde öfkeye, kine yer yok. Biraz olsun kin tutsa bu evin kapısından içeri adımını atmazdı. Ama burada çünkü o bizden, ailesinden vazgeçemez.”

Öyleydi belki de. Ne ailesinden ne de benden vazgeçmişti. Ama problem de bu noktadan kaynaklanıyordu zaten. Beni sadece, ailesinden bir parça olarak görüyordu. Çocukluğuydum ben onun, daha fazlası değil.

Akşam yemeğine Baran da ben de katılmamıştık ama annem birkaç saat önce birlikte yemek yediğimizi söyleyerek babamın

bu durumu sorun etmesini engellemiştii. Her şeyin sıradan ve eski günlerdeki gibi olması beni ürkütse de anın tadını çıkarmaya karar verdim. *Hiçbir şey eskisi gibi olmasa bile...* Azra'nın varlığına rağmen, eskisi gibi kocaman gülümseyecektim. *Yalan olsa bile.*

Babamın titizlikle üzerinde çalıştığı Arzen Mimarlık, tüm aksiliklere ve gecikmelere rağmen nihayet açılıyordu. Cuma akşamı açılış vardı ve hepimiz orada olacaktık. Geriye son bir hafta sonum kalıyordu ve ben o iki günü dolu dolu geçirmek istiyordum. Çünkü pazartesi günü okul açılıyordu, artık kafamı kaldırmadan ders çalışmak zorundaydım.

Saat gecenin onunu gösterdiğinde odamdaydım; bir dizi izliyor ve hiçbir şey düşünmemeye çalışıyordum. Önümde dumanı rüten kahvem ve ıslak kekim vardı. Tam o sırada kapım tıklatıldı ve içeri annem girdi. Daha doğrusu, içeri başını uzattı.

"Baban çalışma odasında, seni çağırıyor," dedi. Bunu öyle tedirgin bir şekilde dile getirmişti ki huzursuzca kıpırdanarak kaşlarımı çattım. "Hadi gel."

"Neden?" diye sordum. "Kötü bir şey mi oldu?"

Babam beni çalışma odasına çağırıyorsa ya kötü bir şey yapmıştım ya da hoşuma gitmeyecek bir şey duyacaktım. Başka bir sebepten çağrılmazdım oraya. En son Mehmet'i çağırmıştı, arabasının anahtarını alıp üç hafta geri vermemişti. Annem de bilmediğini söyleyince içimdeki korku daha da arttı.

"Kesin kötü bir şey oldu," diye mırıldandım bilgisayar ekranımı kapatırken. Ama şaşırmıyordum, son günlerde bela paratoneri gibiydim, sürekli kötülük ve uğursuzluk çekiyordum. Ne zaman her şeyin yolunda olduğunu düşünsem mutlaka kötü bir şey oluyordu.

"Bari bir ipucu ver," dedim anneme. "Kötü bir şey mi yaptım bilmeden?"

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

“Bilemiyorum Açelya.” Annem bileğimden tutup beni odadan çıkardı. Sonra kapıyı örttü. “Baban söyler ne olduğunu.”

Shrek’teki Çizmeli kedi gibi masum masum baktım. “Ama korkuyorum.”

Annem oralı bile olmadı. Kollarını göğsünde birleştirirken kafasını sola doğru yatırdı. “Korkunun ecele faydası yok.”

Bir an düşündüm. Kimseye sormadan evden gitmek dışında kötü bir şey yapmamıştım, öyleyse korkmamı gerektiren bir durum da yoktu. Yoksa babam Baran’la oturup yemek yememe mi kızmıştı? Mahir Demirdağlı’ydı o; neye kızacağı hiç belli olmazdı.

“Hadi bekletmeyelim.” Annem bir adım önüme geçip çalışma odasına doğru ilerlemeye başladı. “Biliyorsun bekletilince daha sinirli oluyor.”

“Ha, şinirli yani?”

Cevap vermedi. Çaresizce onu izledim. Çalışma odasının önünde annem kapıyı araladı ve önce geçmem için kenara çekildi. İçeri girdiğimde karşılaştığım manzara tam da beklediğim gibiydi. Babam siyah deri koltukta, arkasına yaslanmış, dalgın bakışlarla karşı duvarı izliyordu.

Bakışları bana uğramadı fakat karşısında titremek üzereydim. “Gel buraya,” dedi sert bir sesle. Sonra parmağını kaldırıp önündeki bilgisayar ekranını işaret etti. “Bak şuna.” Neler oluyordu hiçbir fikrim yoktu. Korkuyla anneme baktım ama bana hiç yardımcı olmuyordu.

“Ben hiçbir şey anlamıyorum,” dedim yutkunarak. “Seni kızdıracak bir şey mi yaptım baba?”

Başını kaldırıp yüzüme baktı. “Hâlâ orada mısın?”

Yüzümü eğerek yanına gittim; insanın içine işleyen bakışları üzerimdeyken ona bakmam mümkün değildi. Yanında durup tedirginçe bilgisayar ekranına baktım. Gördüğüm şeye anlam veremedim önce. Ekranda bir sürü son model araba vardı.

“Anlamadım?”

Babam eğilmemden istifade elini omzuma koydu. “Neyini anlamadın? Hadi, beğen birini.”

Bana araba mı alacaktı!

Bir anda kapıldığım utanç duygusuyla gözlerimi kırıştırdım ve anneme baktım. Gülümsüyordu. Beni her konuda düşünmelerine minnettardım ama bu kadarını kabul edemezdim.

“Beğenemem,” dedim suçluluk duygusuyla. “Ben kendim çalışıp kazanarak alacaktım. Öyle konuşmuştuk.”

“Ben öyle bir konuşma hatırlamıyorum,” dedi babam kesin bir dille. Kızgınlıkla çattığı kalın kaşları birbirine girmişti. Sonra anneme baktı. “Sen hatırlıyor musun Selma?”

“Asla,” dedi annem de.

“Ama...”

“Aması falan yok.” Babam itiraz istemiyorum der gibi bölü sözlerimi. Ehliyetimi birkaç ay önce almıştım, aslında o bile aklımda yoktu. Okulu bitirince alacaktım, acelesi olmadığını düşünüyordum ama babam başımın etini yiyip durmuştu, demek bundandı. “Cemil’in işleri var, seni her gün okula götürüp getiremez. Kendi arabanla gidersin.”

Anlaşılan ne söylesem faydasızdı. Ama o kadar mahcup olmuşum ki hangisini istediğimi söyleyemedim.

“Hadi,” diye üsteledi annem o sırada. “Aslında biz çoktan alıp sana sürpriz yapacaktık ama senin beğendiğin, istediğin bir şey olsun dedik.”

Arabalardan pek anlamazdım, hangisi nasıl bir özelliğe sahip, bilmezdim. Benim için hepsi aynı kapıya çıkıyordu. Gideceğin yere ulaştıran bir dört teker...

“Hepsi de birbirinden güzel görünüyor,” dedim mahcubiyetle. “Ben pek anlamıyorum, öyle beğendiğim bir model de yok.”

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Babam ekranda birkaç sayfa ileri gidip buz mavisiyle gri karışımı, parlak renkte heybetli bir araba gösterdi. "Bak bu, taş gibi arabadır. Kaza yapsan bile sana hiçbir şey olmaz, içinden sapasağlam çıkarsın."

Güzel dercesine kafamı salladım. Zaten bu konuda bana hayır deme şansı bırakmamışlardı. Yaklaşık yarım saat babamın yanında kaldım, bana birçok detay gösterdi ve bilmem gereken şeyleri anlattı. Sonra biraz sohbet ettik. Birlikte zaman geçirmeyeli epey olmuştu. Son günlerde çok yoğundu, bize vakit ayıramıyordu.

Annemi çalışma odasında, babamın yanında bırakıp çıktığımda dudaklarımda aptal bir tebessüm vardı. Defalarca söylesem de yeterli değildi, onlara sahip olduğum için gerçekten çok şanslıydım.

Odamın kapısını aralamak üzereyken duyduğum sesle aşağı baktım ve merdivenlerin başında Baran'ı gördüm. Bakışlarım yüzünden ziyade elindeki kırmızı kovaya kaymıştı. Bu saatte içi su dolu bir kovayla ne yapacaktı?

"Ne yapıyorsun?"

Baran beni görünce işaretparmağını dudağına bastırdı ve "Sessiz ol," dedi uyarıcı gibi. "Gel de kendin gör."

Sonra merdivenleri çıkmaya başladı ve yanımdan geçip üst kata doğru yol aldı. İçimde kabaran merak duygusuyla peşine takılıp merdivenleri sessizce çıktım. Baran üst kattaki balkonlu odaya girdi ve elindeki kovayı dikkatli bir şekilde balkon kapısının önüne bıraktı.

"Ne yapacağını söylemeyecek misin?" diye sordum sessizce. Hem neden sessizdik ki?

Baran balkonu işaret ederken alayla gülümsedi. "Balkonu yıkayacağım, her yer toz olmuş."

Kafamı uzatıp pencereden dışarıya baktığımda Mehmet'i gördüm, verandada bir başına oturuyordu. Dönüp şaşkınlıkla Baran'a baktım. "Düşündüğümü yapmayacaksın değil mi?"

"Yoo," dedi Baran omuzlarını kaldırırken. "Yapacağım."

"Ama telefonla konuşuyor," diye itiraz ettim. "Rezil edeceksin onu."

"Beni ilgilendirmiyor." Baran bir elini yeni çıkmış sakallarında gezdirirken sinsice gülümsedi. "Abisiyle uğraşmaması gerektiğini öğrenir belki at kafası."

At kafası. Bu lakap resmen Mehmet'in üzerine yapışmıştı. Gülmekle gülmemek arasında bocalarken "Yapma, çocuk musunuz siz?" diye mırıldandım. "Rezil etme kızla konuşurken bu tam bir eşek şakası."

Baran umarsız bir bakış attı. "O da dün beni rezil etti, ödeşeceğiz işte."

Gerçekten çocuk gibilerdi ve biliyordum ki bunun bir sonu gelmeyecekti. Mehmet yine bir şekilde bunun acısını çıkaracak, Baran da ona karşılık verecekti. Mehmet'i uyarmak, oradan kalkıp gitmesini söylemek isterdim ama yapamazdım, kabak bu sefer de bana patlardı. En iyisi susmaktı.

Baran bana son kez bakıp susmamı emreder gibi parmağını dudağına bastırdı ve sonra balkon kapısını sessizce açtı. Peş peşe, parmak uçlarımıza basarak balkona çıktığımızda, "Duyuyor musun?" diye fısıldadı. "Kızla konuşurken nasıl da centilmen, nasıl da kibar..."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Rezil olacak..."

Baran asla insafa gelecek gibi değildi, boşa uğraşıyordum. Hiç ses çıkarmadan balkon demirinin üzerine kaldırdığı kovayı doğru açıyı belirleyerek ters çevirmeye hazır bir konuma getirdi. Bu balkon tam olarak verandanın üzerinde kalıyordu, şans buydu ya Mehmet de tam olarak balkonun altına oturmuştu. Ya da şanssızlık...

Baran tam suyu dökcekkken, Mehmet yukarıda olduğumuzu fark etmiş gibi kafasını kaldırıp bize baktı. Başına geleceği anlamış gibi bir küfür savurdu. "Ananı si..."

Tamamen refleksle ağzından çıkmıştı. Düzeltmek ister gibi tekrar telefonuna bakıp kafasını salladı. "Hayır Mügecim, tabii ki sana deme..." Lafı ağzına tıkayan şey kafasından aşağı dökülen bir kova su olunca, bir elinde telefon, diğer parmağı havada kalakaldı.

"Of, çok kötü oldu bu," diye mızızlandım. "Bunun acısı benden de çıkacak, biliyorsun değil mi? Mehmet çiğ çiğ yer beni."

Baran keyifle gülümserken kovayı yere bıraktı. "Ben de onu çiğ çiğ yerim."

"Ama ya! İnsan düşmanına yapmaz bunu ya!" Mehmet telefonu bir kenara bırakıp ayağa kalktı, sırılsıklam bir vaziyette kafasını kaldırıp bize baktığında, "Ulan!" diye haykırdı sinirle. "Kafamı bin kere suya sokup çıkarsaydın da Müge'yle konuşurken yapmasaydın!"

Ben elimi dudaklarıma kapatmış vaziyette bir adım geride beklerken, Baran kollarını balkon demirlerine yaslamış, Mehmet'e bakıyordu. "Bir şey mi söyledin canım? Sesin gelmiyor da."

Mehmet bu sefer bana çevirdi bakışlarını. "Bunu senden hiç beklemezdim," dedi parmağını sallayarak. "Mehmet Demirdağlı'nın kara listesinde an itibariyle sen de varsın Fiona!"

"Vallahi benim hiçbir şeyden haberim yoktu." Kendimi sonuna kadar savunacak, gerekirse yalan söyleyecektim. Çünkü Mehmet'ten korkuyordum. "Yemin ederim!"

"Kıyamam," dedi Baran o sırada. "Psikopat kara civciv dehşet mi saçacakmış?"

"Siz görürsünüz!" Mehmet son kez parmağını üzerimize salladı. "Bunun acısını sizden misliyle çıkarmazsam şerefsizim."

Dakikalardır boy aynasının karşısında, gözlerimi bile kırpmadan kendime bakıyor, gördüğüm kadının ben olup olmadığımın emin olmaya çalışıyordum.

Üstümde koyu kırmızı, sol bacağı derin yırtmaçlı, bele oturan ve omuzları iki ince askılı, çarpıcı bir elbise vardı. Göğüs kısmı V şeklinde iniyor, askılar sırtımda çaprazlaşarak dekolteyi devam ettiriyordu. Neyse ki saçlarımı dalgalandırıp serbest bırakmıştım da dekoltemin bir kısmı bu sayede kapanıyordu.

Bu elbiseyi kendi hür irademle seçmemiştim. Annem günler öncesinde elbisemi hazır ettiğini söylediğinde, ısrarcı olup göstermesi için çabalamadığıma pişmandım. Açılışa saatler kala ortaya çıkardığı elbiseyi görünce çığlık atmamak için kendimi zor tutmuştum ama başka bir seçeneğim de yoktu. Tehdit altında ve zorla giydirilmiştim.

İmdat!

İddialı elbisemin aksine oldukça açık tonlarda bir makyaj yapmış ve parlak, doğal tonlarda bir ruj sürmüştüm. Elbisem yeterince dikkat çekiyordu zaten, daha fazla gösterişe gerek yoktu.

“Sen hâlâ saf saf aynaya mı bakıyorsun?”

Annem odamın aralık kapısından içeriye süzüldü. Üzerinde gayet mütevazî, pudra tonlarda, derli toplu bir elbise vardı. Saçlarını alttan bir topuz yapmış, güzel yüzünü koyu bir makyajla ön plana çıkarmıştı.

“Hâlâ üzerimi değiştirmek için vaktim var.” Bir umut şansımı denedim. “Anne lütfen, ben oraya bu şekilde gidersem...”

“Eğer ben senin yaşında bekâr bir çitir olsaydım, bu elbiseyi seve seve giyerdim,” dedi annem bana kızgın bir bakış atarken. “Hayatına bir erkek dahil olduğunda ve daha da fenası bir anne olduğunda ister istemez kısıtlanacaksın. Neden şimdi fırsatın varken tadını çıkarmıyorsun bazı şeylerin?”

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

“Tadını çıkarmak mı?” Ona inanamıyormuş gibi baktım. “Herkes bana bakacak. Dikkatleri üzerime çekmekten hoşlanmadığımı biliyorsun.”

Annem derin bir nefes aldı. “Tatlım sen çuval da giysen dikkatleri üzerine çekmeyi başarıyorsun.”

Bana bu elbiseyi seçmekteki esas niyetini biliyordum ama dile getiremiyordum işte. Bir kez daha oflayarak aynaya baktığımda hızlı adımlarla yanıma gelip ellerini omuzlarıma koyarak beni aynanın önünden uzaklaştırdı.

“Geç bile kaldık, al çantanı ceketini de çıkaralım artık.”

Evden çıkarken üstüme krem rengi trençkotumu geçirdim ama oraya varınca mecburen çıkaracaktım. Babam, Baran, Mehmet... Üçü de sabahtan beri oradalar ve beni böyle gördüklerinde çok utanacaktım.

Arabayı annem kullanıyordu, Arzen Mimarlık binası Levent'teydi ve Yeni Riva Yolu'ndan gidiyorduk. Yol boyunca asık suratımı düzeltmemi söyleyen annemin keyfi oldukça yerindeydi. Ben bilakis gülemiyordum. Bu gece nasıl bitecekti?

Evden çıktığımızda saat akşamın beşiydi, açılış saat tam altıda gerçekleşecekti ama biz trafiğe takılmıştık. Yarım saattir yolda olmamıza rağmen gıdım gıdım ilerliyorduk.

“Eğer yetişemezsek Mahir öldürür bizi,” dedi annem başını sallayarak. Bakışlarımı telefonumdan kaldırıp yola baktım, epey trafik vardı.

“Bizi öldürmesi için geç kalmamıza gerek yok ki,” dedim ters ters. “Beni böyle gördüğü an ikimiz de bittik bence.”

Ne söylersem söyleyeyim ne kadar korkunç bir senaryo sunarsam sunayım annem asla oralı olmuyor, keyifle gülümsüyordu. “Abartıyorsun Açelya, sen oradaki diğer kadınların nasıl giyindikleri bir görsen.”

Doğru söylüyor olabilirdi ama daha önce hiç bu kadar dikkat çekici bir elbise giymediğimden bana fazla gelmişti. Derin bir nefes alarak arkama yaslandım, zaten sıkıntılıydım bir de trafik üstüne tuz biber olmuştu. Oyalanmak için Instagram'a girdiğimde her zaman olduğu gibi Baran'ın profiline tıkladım. İkimiz de birbirimizi takip etmiyorduk ve o beni takip etmediği sürece ben onu asla takip etmeyecektim. Ama Baran Instagram'a girmiyor gibiydi, yalnızca üç fotoğrafı vardı ve takip ettiklerinin sayısı hiç değişmezken takipçilerinin sayısı her gün biraz daha artıyordu.

Hesabının gizli olduğunu bilsem de Azra'nın profilini ziyaret etmeyi de unutmadım. Profilini açar açmaz karşıma çıkan *gizli hesap* uyarısı bugün yoktu. Profilini herkese açmıştı. Birden heyecanlanarak ekranın parlaklığını artırdım ve 53 gönderisini tek tek incelemeye başladım. Fotoğraflarının hepsi birbirinden iddialı ve güzeldi, yorum ve beğeni sayıları da epey yüksekti. Takip ettiği 256 kişinin aksine onu takip eden 14 bin hesap vardı.

Normal bir kullanıcı hesabından ziyade fenomen gibi takılıyor, cezbedici pozlar paylaşıyordu. Bazı fotoğraflarında üzerinde bikini vardı ve o fotoğrafların altında bir sürü erkek yorumu vardı. Şaşırdım çünkü Baran'ın kıskanmıyor olması epey tuhaftı.

Fotoğrafların neredeyse hepsi Amerika'dandı. Yalnızca buraya döndükleri ilk gün, İstanbul Havalimanı'nda bir selfie çekip paylaşmıştı.

Ve fotoğraflarının hiçbirinde, yanında Baran yoktu.

Bu durum içten içe beni sevindirse de kafamı kurcalamıştı. Öne çıkmış hikâyeleri vardı. Baran'la bir fotoğrafı çıkacak diye korkuyordum ki korktuğum da başıma geldi.

Azra'nın Baran'a sarıldığı, başını omzuna yasladığı ve huzurla gülümsediği bir fotoğraf karesine denk geldim. *Keşke gelmeseydim.*

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Bir süre sonra trafik açılmış olsa da annem riski göze almayarak yolunu değiştirmiş, daha تنها sokaklardan hızlıca devam etmişti. Neyse ki tam zamanında oraya varmıştık. Arabayı otoparka bırakıp çıkacağımız sırada, “Üstündekini çıkar,” diye uyardı.

Dudaklarımda sahte bir tebessümle dediğini yapıp trençkotu arabada bıraktım bir kez daha uyarmasına gerek kalmadan.

Dört tarafı camlarla kaplı, oldukça geniş, ferah bir binadaydı Arzen Mimarlık. Hava epey güzel olduğundan tüm masalar geniş bahçeye konumlandırılmış, hava karardıktan sonrası için her yer ışıklandırılmıştı. Ortam, beklediğimden daha kalabalıktı ve içeri girer girmez üzerimize çevrilen gözlerin hiçbirisi tanıdık gelmemişti.

Biraz ilerlediğimizde gördüğüm Kahraman Bey bizi fark edince gülümsedi, kollarını iki yana açarak bize doğru yürüdü ve bizi selamladı. “Çok hoşsunuz hanımlar,” dedi nazik bir tavırla. Karısı ve oğlu da buralarda olmalıydı. Daha önce eşi Gülçin Hanım’ı görmüştüm ama henüz oğluyla tanışmak nasip olmamıştı.

“Teşekkür ederiz Kahraman,” diye karşılık verdi annem. “Sen de çok şıksın.”

Ayaküstü bir konuşmanın ardından Kahraman Bey bizi en öndeki masalardan birine yönlendirdi. O sırada babamı, Baran’ı ve Mehmet’i gördüm. Açılış öncesi konuşmanın yapılacağı kürsünün önündelerdi ve kalabalığa sırtlarını dönmüşlerdi. Muhtemelen biz gelmeden önce tüm misafirlerle ilgilenmişlerdi. Bizi görmediler görmelerini de istemiyordum. Özellikle Baran’ın...

Oturacağımız masanın baş köşesinde Gülçin Hanım vardı. Bizi gördüğünde hemen ayaklandı ve samimi gülümsemesiyle kollarını açarak önce anneme, sonra bana sarıldı. “İkiniz de çok şıksınız,” dediğinde dudaklarımdaki sahte gülümsemenin dozunu artırdım. “Özellikle sen Açelyacığım, afet olmuşsun.”

“Teşekkür ederiz canım,” diye karşılık verdi annem. Kendisi için bir sandalye çekip oturdu, ben hâlâ ayakta idim. “Sen de öylesin. Saçlarının rengini mi değıştirtin? Pek yakışmış.”

“Ah, nasıl fark ettin? Kahraman bile fark etmedi biliyor musun?”

“Ah tatlım,” dedi annem gülererek. “Erkeklerin bir gözü kör, bilmiyor musun?”

Karşılıklı gülüşükten sonra Gülçin Hanım bana seslendiğinde Baran adımı duymuş gibi dönüp benim olduğum tarafa baktı. “Otursana Açelya.”

Göz göze geldiğimiz an, Azra’yla birlikte oldukları o fotoğrafı anımsadım. İçim yanan ateş, dışım durgun denizdi... Çok iyiymişim gibi dudaklarımı sola kıvırdım.

Ama Baran, gülümsemek bir tarafa, suratının ortasına okkalı bir tokat patlatmışım gibi tuhaf bakıyordu bana. Kelimenin tam anlamıyla, beni bakışlarıyla abluka altına almıştı. Bedenimi tepeden tırnağa süzdüğünde içim ürperdi. Dudaklarındaki memnuniyetsizliği görmemek için kör olmam gerekirdi.

Bakışları öyle tesirliydi ki sanki kızgın güneşin altında dağlanıyordum. Adımlarını doğruca bu tarafa çevirdiğinde bile ayırmadı gözlerini üzerimden. Yanımıza kadar gelip masanın diğer tarafında durduğunda, güçlkle anneme çevirdi gözlerini.

“Geç kaldınız,” dedi donuk bir sesle. “Babam çok söylendi.”

Üzerinde siyah, jilet gibi bir takım elbise, içinde beyaz bir gömlek ve siyah bir yelek vardı. Her zaman dağınık olan kahverengi tutamları bugün özenle sola doğru yatırılmıştı. Kehribar kahvesi gözleri yakıcı, dudakları ateşten bir parçaydı.

Her şeye rağmen, gözlerimi alamıyordum üzerinden.

Annem bozuntuya vermeden gülümseyip, “Trafığe takıldık Baran,” diye izah etti, “Yollar çok fenaydı.”

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Baran yarım ağızla gülümserken tekrar bana baktı. *Ve tekrar yaktı.* “Öyle olsun.”

Bu tuhaf ve soğuk tavrın sebebi neydi? Beni fark edinceye kadar gülümsediğini görmemiş olsam canını sıkan bir şeyler olduğunu düşünebilirdim. Sanki, bilhassa gözüne batıyordum.

Annem Gülçin Hanım’la koyu bir sohbete daldığında Baran da bir sandalye çekip tam karşıma oturdu. Mehmet ve akabinde babam bizi fark ettiklerinde ben de hızla sandalyemi çekip oturdum, hiç değilse otururken sadece dekoltem görünüyordu. Saçlarımla kapatarak babamın sert bakışlarından kurtuldum.

Babam da geç kaldığımız için biraz söylendi ama çok üzerinde durmadı. Daha sonra açılış konuşmasını gerçekleştirmek için Kahraman Bey’le birlikte yanımızdan ayrılıp kürsüye geçti. Standart bir konuşmaydı bu, buram buram iş kokuyordu ve sıkıcıydı. Gözlerimi babamdan ayırmamaya özen göstersem de arada bir Baran’la bakışlarımız kesişiyordu.

Neden bu kadar dikkatli baktığını anlamakta zorlanıyordum. Derdi neydi? Annemin de dikkatini çekmiş olacaktı ki bakışları ikimiz arasında mekik dokuyordu.

“Gülçin?” dedi annem, eğilmiş olsa da sesini hepimiz duyuyorduk. “Senin oğlun gelmedi mi?”

Gülçin Hanım başını iki yana salladı, sonra kolundaki saate baktı. “Gelmek üzeredir,” dedi pek emin olmasa da. “Tabii bir yerde şarkı söylemeye başlamadıysa.”

Annem merakla kaşlarını çattı. “Müzikle mi uğraşıyor?”

“Evet,” diye gülümsedi Gülçin Hanım. “Müzik onun hayatında her şeyden daha çok yer kaplıyor, bizden bile.” Bu sözlerin üzerine, Baran’ın hemen yanındaki boş sandalye çekildi ve masaya benden en fazla birkaç yaş büyük olduğunu düşündüğüm, genç bir çocuk oturdu. Simasının yabancı gelmediğini düşünürken adını duymamla dudaklarım aralandı.

“Hah Yağız! İyi insan lafının üzerine gelirmiş.” Gülçin Hanım önce annemi işaret etti. “Yağız bak Selma Hanım, bir türlü tanışamadınız ama kısmet bugüneymiş.”

Ma Belle’de şarkı söyleyen Yağız! Şaka mı?

Annem Yağız’a gülümsedi, aynı anda masaya eğilerek el sıkıştıklarında Yağız da gülümsüyordu. “Annemin bahsettiği kadar güzelmişsiniz.”

Mehmet Yağız’la tanışıyor olmalıydı, görünce direkt selam vermesinin başka bir açıklaması olamazdı. Aslında Baran da tanıyordu; o gün Ma Belle’de şarkı söyleyen çocuğun Yağız olduğunu anlamış olmalıydı. Yine de nezaketen tanışarak bu merasi-me bir son verdi. Sonra sıra bana geldi.

“Ve Açelya,” dedi Gülçin Hanım, Yağız’a beni göstererek. Beni tanımayacağını düşündüğüm için rahattım. O gün kafenin üst katında oturan Açelya’yla şu anki Açelya arasında dağlar kadar fark vardı çünkü. Bana dönen bakışlarının ardından, “Annecim biz zaten tanışıyoruz,” dedi Yağız.

Kahretsin. Nasıl unutmazsın aşk acısı çeken sarı kafayı?

Kaşlarımla şaşkınlık ve utanç karışımı bir duyguyla havalanırken Baran’la göz göze geldim. O da aynı şekilde sorgular gibi Yağız’a bakıyordu.

“Aaa,” dedi annem şaşkınlıkla. *Ki bundan hiç hoşlanmamıştı.* “Öyle mi? Nereden?”

Yağız’ın benden sarı kafa diye bahsetmesi ihtimaline karşı araya girdim ve “Okuldan,” dedim bir anda. “Aynı okuldayız biz.”

Yani, aynı okuldaymışız. Irmak öyle söylemişti. Çok güzel. Sıçtın, bir de sıva Açelya!

Yağız sanki yemeyip içmeyip onu araştırmışım gibi bakarken “Öyle mi?” dercesine dudaklarını kıvırdı. Bense gözlerimi kaçırdım. Ciddi ciddi utanmıştım. Durumu kurtarayım derken mahvetmiştim.

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Tedirgin bakışlarım bir kez daha Baran'ı buldu. Yalnızca masaya bakıyor, parmaklarının arasında çevirmekten buruşturduğu peçeteyle ilgileniyordu.

"Tanıştığınızı bilmiyordum. Çok sevindim." Annemin hoşuna gitmeyen bu detay, Gülçin Hanım'ı memnun etmişti. O sırada Yağız iki sandalye kayarak yanıma geldi ve eğilerek kulağıma fısıldadı. "Ben de bilmiyordum sarı kafa. Ama inan ki hiçbir şeye bu kadar memnun olmamıştım."

Yağız'ın kulağıma ne fısıldadığı duyulmasa da dikkat çekmişti. Annem, Mehmet ve Gülçin Hanım merakla bize bakıyorlardı ama ben de anlamamıştım ne olduğunu. Sanırım Yağız biraz fazla girişken ve deli doluydu.

Baran o an masadan kalktı ve hiçbir şey söylemeden uzaklaştı. Bu hareketi de gözlerden kaçmadı. Bir anda kendimi anlayamadığım bir durumun içinde bulmak beni afallattı. Yağız'a nasıl bir cevap vereceğimi bilemediğim için yalnızca gülümsedim. Beni çok yanlış anlamıştı, muhtemelen onunla ilgilendiğimi ve hakkında araştırma yaptığımı sanmıştı.

Neden hep rezil olmak zorundaydım?

Babamın Kahraman Bey'le birlikte yaptığı konuşma noktalandığında hepimiz ayağa kalkmış ve çember oluşturmuştuk. Birazdan kurdele kesilecek, açılış gerçekleşecekti. Tanımadığım birçok kişi vardı, muhtemelen hepsi de önemli isimlerdi fakat gözlerim kalabalığın içinde Baran'ı arıyordu. Görünürde yoktu. Nereye kaybolmuştu?

Yağız, annesinin yanına geçmişti. Ara sıra bana bakıp çaktırmadan gülümsüyordu ama ben hiç oralı olmuyordum. Annemin gözü üzerimdeydi, yalnız kaldığımızda bu tanışıklığın ayrıntılarını soracağını hissediyordum.

Yağız sahnede gördüğümde daha farklıydı. Işıkların altında esmermiş gibi görünüyordu fakat saçları açık kahverengi, göz

rengiyse claydı. Ayağımdaki topukluyla boyumun 183 santimetreye ulaşması ve yan yana geldiğimizde boylarımızın yakın olması, uzun olduğunu gösteriyordu.

Açılış sonrası herkes bir yere dağılmıştı. Kimisi bahçede, kimisi ofisin içindeydi. Babam, Kahraman Bey ve yanında birkaç adamla sohbet ediyor, annem ve Gülçin Hanım diğer misafirlerle ilgileniyordu. Baran hâlâ ortalarda gözükmezken Mehmet benim yanımdaydı. Yağız da kalabalıktan uzakta telefonla konuşuyordu.

“Azra mı o?”

Mehmet’in sesini duymamla birlikte bahçe kapısına çevirdim bakışlarımı. Azra gelmişti, kendinden emin adımlarla bizim bulunduğumuz tarafa doğru yürürken Baran da hemen arkasındaydı. Neden ortadan kaybolduğu şimdi anlaşıyordu. Bir o eksikti zaten,” diye söylendim sessiz bir şekilde.

Baran’la birlikte soluğu yanımızda aldığı anda doğruca bana sokuldu. Zaten yanımıza gelinceye kadar beni baştan aşağı süzmüştü. Üzerinde gri bir elbise vardı, saçları açık ve dümdüzdü. Benim kadar iddialı olmasa da gayet güzel görünüyordu. *Fiziği yeterdi.*

“Ne haber Açelya?” dedi, sanki kırk yıldır dostmuşuz gibi. “Görüşmeyeli epey oldu.”

“İyiyim,” diyerek gülümsedim. Baran da hemen yanımdaydı ve bana bakıyordu. “Seni sormalı, her şey yolunda mı?”

“Yolunda.” Gülümsedi Azra. “Öyle bir olaya şahit olmanızı istemezdim ama oldu, ailevi mevzular işte.” Sonrasında bakışlarını Mehmet’e çevirdi. “Sen nasılsın Mehmet?”

Mehmet yapay bir tebessümle karşılık verdi. “İyi olmaya çalışıyoruz.”

Azra aptal değildi, elbette ki Mehmet’in kendisinden hoşlanmadığının farkındaydı ama zerre umursamıyordu. “Yarın size

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

geleceğim,” dediğinde Mehmet’le kesişen bakışlarımız Azra’nın kahkaha atmasına sebep oldu. “Korkmayın canım, temelli değil,” dedi şakaya vurarak. “Eşyalarımı almaya.”

Anladım dercesine başımı salladığımda Baran’a bakarak gülümsedi. “Ama belki bir gün temelli gelirim, ne dersin Baran?”

Ni dursin Birin?

Baran yalnızca gülümsedi. O sırada Azra’yı yanımızda gören annem son sürat buraya geliyordu. Azra’nın hemen yanında durup elini hafifçe omzuna koydu. “Azracım, hoş geldin.”

“Hoş buldum ama yalnız gelmedim.” Gülümseyerek parmağını kaldırdı ve babamların olduğu kalabalığı işaret etti. “Babam da burada.”

Azra’nın söylemesiyle ben de o kalabalığın arasında babasını bulmaya çalıştım. Babasının burada ne işi vardı? Öyle kızının peşine takılıp da buralara kadar gelecek bir adama benzemiyordu hiç.

“Öyle mi?” diye sordu annem, şaşırmıştı. Azra el salladığında babası bizi fark ederek kalabalığın arasından sıyrıldı ve yanımıza doğru yürümeye başladı. Arkasından babam da geliyordu.

Yan yana hemen karşımızda durduklarında, “Merhaba,” dedi Çetin Adalı nazik bir şekilde elini uzatarak. “Önceki tatsız karşılaşmamızı saymazsak sizinle ilk defa tanışmaktan şeref duyarım.”

Annem de elini uzattı. Ama Çetin Bey’in aksine nazik değildi. “Evet, tatsız bir karşılaşmaydı,” dedi iğneleyici bir sesle. “Azra’yı yalnız bırakmamak için mi geldiniz?”

“Hayır,” dedi adam gülümseyerek. Gülüşüyle birlikte buz mavisi gözleri kısılmıştı.

Açıklamayı babam yaptı. “Tesadüfe bakın ki Çetin Bey, Kahraman’ın yakın arkadaşımı.”

“Evet,” diyerek onayladı Çetin Adalı. “Kahraman benim yakın arkadaşım. Böyle bir günde onu yalnız bırakmak istemedim.”

Azra'nın ve babasının neden burada olduğu şimdi anlaşıyordu. Onları buraya Baran davet etmemişti, bizzat Kahraman Bey'in misafiriydiler ve böylesi bir tesadüf Azra için kaçırılmayacak fırsattı. Bu akşamki tesadüfler silsilesi başımı döndürmüştü.

Çetin Bey'in bakışları üzerime çevrildiğinde içimi bir soğukluk kapladı. Kan donduran cinsten bakışları vardı. "Küçük Hanım, sizi de korkuttuğum için üzgünüm."

Gülümsedim. "Mühim değildi."

Oluşturduğumuz dikkat çekici kalabalık, önce babam ve Çetin Bey'in, ardından annemin uzaklaşmasıyla dağıldı. Azra'ya katlanamıyordum. Baran'a yapışıp kalmasına, sırnaşmasına ve onu sahiplendiğini gözüme sokmasına tahammül edemiyordum.

Herkesin dağılmasını fırsat bilip onları orada bırakarak uzaklaştım ve boş masalardan birine oturdum. Müzik çalmaya ve garsonlar servis yapmaya başlamıştı. Gece daha yeni başlıyordu ama ben bir an önce gitmek istiyordum. Baran, Azra'yla birlikte karşımdaki boş masaya tünediğinde bunun kasten yapıldığını düşündüm. Zira herkes ayaktaydı ve neredeyse tüm masalar boştu, neden gelip de karşıma oturmuştu?

İlgilenmemeye, o tarafa bakmamaya çalışsam da olmuyordu; sesleri ve gülüşleri kulaklarımı dolduruyordu. Bu da epey sinirlerimi bozuyordu.

"Müsaade var mı?"

Yağız cevap bile beklemeden yanıma çöktüğünde tüm hıncımı ondan çıkarmak ister gibi ters ters baktım. "Yok desem de oturacaktın."

"Evet," dedi başını sallayarak. "Biraz öyle oldu."

Sessiz kalıp bakışlarımı dizlerime düşürünce, "Aşk acısı çeken sarı kafa," diye mırıldandı.

"Pardon ama şunu keser misin?" diye çıkıştım. "Aşk acısı falan çektiğim yok!"

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Dudakları kıvrılırken hafifçe eğildi ve neredeyse kulağıma fısıldayarak, "Hikâyenı biliyorum Açelya," dedi.

Gözlerimi kırıştırdım. "Neyi biliyorsun?"

Yağız'ın bakışları yan masaya kaydığında ben de istemsizce o tarafa baktım. Ve Baran'la göz göze geldik. O da bize bakıyordu. Hem de kötü kötü.

"Baran'la olan mevzunu biliyorum," dedi Yağız açıkça. "Aslında bilmeyen yok desem yeridir. Herkes bunu konuşuyor, nasıl yüzüstü bırakıldığını..."

Biliyordum, tüm gözlerin bu sebepten üzerimizde olduğunu, insanların bize bakarak fısır fısır ne konuştuklarını... Herkesin diline düşmüştük. Baran döndüğünde insanlar bizim düğün haberimizi almayı beklerlerken biz onlara ayrılık haberi vermiştik. Böylece millete uzun süre konuşulacak dedikodu malzemesi çıkmıştı.

"İnsanların ağzı torba değil ki büzesin."

"İstersen büzebilirsin," dedi Yağız. Merakla ona baktığımda gülümsedi. "Seni şimdi, herkesin önünde dansa kaldırabilirim, eğer kabul edersen."

8

Gerçeğin Yarasını Yalanın Şifası İyileştirmez

♪ Zeynep Bastık & Emir Can İğrek- Dargın ♪

Herkes gülümsüyordu ama biliyordum ki dudaklardaki tebessümler yalancıydı. Her ağlayanın mutsuz olmadığı gibi her gülen de mutlu sayılmazdı. İnsanlar maske takar, gün bitinceye kadar her şey yolundaymış gibi davranırlardı. İçimi kangrene çeviren, kalbimi delik deşik eden bu acı yalnızca benim payıma düşmüş olamazdı... Buna inanmak zorundaydım.

Eğer tek kaybedenin, mutsuzluktan ölenin ben olduğuma inanırsam savaşmaya gücüm kalmazdı.

"İnsanlar kendi mutsuzluklarını örtbas edebilmek için başkalarının yaşantılarını ağızlarına sakız ediyorlar. Başkalarının da mutsuz olduğuna ikna olabilmek için onların acılarıyla eğleniyorlar." Tek nefeste sarf ettiğim cümlelere, manidar bir tebessüm etti Yağız. "Aslında sadece kendilerini kandırıyorlar."

"Yani bu sözlerden ne anlam çıkarmam gerekiyor?" diye sor-du gülerek. "Dans ediyor muyuz, etmiyor muyuz?"

Eğer onunla dans edersem, insanların bana acır gibi konuşmayı bırakacağını söylemişti. Haklıydı belki de. Dedikodular azalmasa bile, en azından herkes Mahir Demirdağlı'nın emanet kızının kendi öz oğlu tarafından nasıl yüzüstü bırakıldığını konuşmayı bırakır, olanlara rağmen yolumuza devam ettiğimizi

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

düşünürlerdi. Hatta Baran bile ikna olabilirdi onu sevmediğime, gerçekten umursamadığıma... Annem ve babam belki hoş karşılamazlardı ama kabullenirlerdi. Sonuçta Baran kendisine farklı bir yol çizmişti. *Sonu bana varmayan bir yol.*

Benim de kendi yolumu çizmem nasıl bir sakınca yaratabilirdi ki? Fakat dışarıdan nasıl gözüktüğümün, başkalarının hakkımda ne düşündüğünün bir önemi yoktu benim için. Kalbimde bu kadar hummalı bir ateş yanarken bir başkasını o ateşin içine çekerek söndüremezdim yangını. Ben böyle biri değildim, hiç olmamıştım. Yaralıydım. Ama hiç kimseyi yarabandım yapamazdım.

"Yani," dedim uzun bir nefes alırken. "Başkalarının hakkımda ne söylediği benim umurumda bile değil."

Sanırım bu yeterli bir cevaptı ama Yağız ikna olmamış gibi kaşlarını kaldırdı, hatta bir şeyler söyleyecek gibi oldu ama umursamadım ve ayağa kalkıp oradan uzaklaştım.

Aslında kaçtığım o değildi, Baran ve Azra'yla yan yana olmak beni mahvetmişti. Birileri boğazımı sıkıyormuş gibi nefes alamıyordum. Bu gece bir an evvel bitmeliydi.

Kendimi dışarı attığımda, kalabalıktan ve gürültüden bir nebze uzak olmanın iyi geleceğini düşündüm. Bu akşam korktuğum şey gerçekleşmişti. Günlerdir görmediğim Azra yine burunumuzun dibindeydi. Üstelik babası da buradaydı ve Azra'nın Baran'la birlikte olmasını sorun ediyor gibi görünmüyordu. Kahraman Bey'le olan tanışıklıkları içini rahatlatmış olmalıydı. Demirdağlı ailesi güvenilirirdi ve Azra için endişelenmesini gerektirecek bir durum söz konusu değildi.

"Bu kadar kızmanı gerektirecek bir şey söylediğimi düşünmüyorum." Hızlıca arkamı döndüğümde Yağız'ı karşımda buldum. Elleri ceplerinde, sorgular gibi bir ifadeyle gözlerime bakıyordu. Sağ kaşının altındaki derin yara izini o an gördüm. Yüzüne hoş bir farklılık katıyordu.

“Benim kızdığım sen değilsin ki...” Ona ne hissettiğimi izah edemezdim ama hiç değilse sorunun o olmadığını hissettirebilirdim. Konuşmasına fırsat tanımadan, kaçır gibi gitmemme rağmen kalkıp peşimden gelmişti. Sanırım ayıp etmiştim. “Öyle birden kalkıp gitmem kızdığım için değildi...”

Yüzünü öne eğerek güldü ve “Biliyorum sarı kafa,” diyerek lafımı böldü. Bense gözlerimi devirdim. Bana bu şekilde hitap etmeyi ne zaman kesecekti?

“Yan masamızda oturuyorlar diye rahatsız olduğun gözüm-den kaçmadı.”

Leb demeden leblebiyi anlayan, zeki erkek tipi.

“Ama bu hoşuma gitti,” dediğinde sorgular gibi yüzüne baktım. “Başkalarının ne söylediğini umursamıyor olman...” Aramızdaki birkaç adımlık mesafeyi kapatıp tam karşımda durduğunda gülümsemesini sürdürdü. “Hayat, elâlem ne der, diye düşününce çok boktan oluyor değil mi?”

Aynı şekilde gülümseyerek karşılık verdim. “Kesinlikle.”

Derin bir sessizlik oldu aramızda. Yeni tanıştığı insanlarla ne konuşacağını bilmeyen tiplerdendim. Yine öyle bir anda, sessizliğin içindeydim. Neyse ki Yağız konuşkandı. “Aslında hepinizi tanıyordum,” derken arkamızdaki kalabalığa baktı. “Mehmet’le daha önce tanışmıştım ama seninle ve Baran’la tanışmak bugüne kismetmiş.” Sağ elini cebinden çıkarıp hafifçe burnunun üstünü kaşırken alaycı bir tavırla güldü. “Gerçi Baran benden pek hoşlanmış gibi durmuyor ama...”

Neden böyle söylediğini anlayamamıştım, fakat sorup Baran’ı umursuyormuş gibi görünmek de istemedim. Baran’ın Yağız’dan hoşlanmama sebebi Azra olabilir miydi? Sonuçta Azra ve Yağız tanışıyor olmalıydılar, babaları yakın arkadaşı.

“Azra’yı yakından tanıyor olmalısın,” dedim konuyu farklı bir noktaya çekerek. Kollarımı birbirine sardım, akşam rüzgârı hafifçe esse de üşümeme sebep olmuştu.

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

“Yo tanımıyorum,” dedi Yağız. “Onu ilk defa bu akşam gördüm.”

İşte bu çok garipti. “Nasıl yani?” dedim şaşkınlığımı gizlemeye çalışarak. “Çetin Adalı babanla yakın arkadaş değil mi?”

Bir an için kafamda çok farklı bir senaryo kurgulasam da Yağız bildiğimden farklı bir şey söylemedi.

“Öyleler... Çetin Amca babamın yakın arkadaşı; sıkça karşılaşıyoruz ama Azra’yı bugüne kadar hiç görmemiştik, adını duyardım sadece.” Konuşurken, ayakkabısının ucuyla yerdeki çakıl taşlarını eşeliyordu. “Çetin Amca yalnız yaşıyor. Karısından seneler önce boşanmış. Sanırım bu yüzden de kızıyla arası açılmış, yıllar sonra yeniden baba kız ilişkisi kuruyorlar...”

Anladım der gibi başımı salladım. Azra’yla ilgili tüm sorular kafamda net bir yanıt bulmuştu. Tıpkı Selma annemin söylediği gibiydi, annesi ve babası boşandıktan sonra Azra bir daha toparlayamamış, bu ayrılıktan hep babasını sorumlu tutmuştu. Neler yaşadıklarını bilemezdim ama Çetin Bey’in Azra’yı zorla Amerika’ya göndermesi aralarındaki tatsızlığa tuz biber olmuştu.

Baran ve Azra’nın yolları da tam bu noktada kesişmişti.

“Yanlış anlamazsan bir şeyi çok merak ediyorum.” Yağız’ın yüzündeki tebessüm yerini ciddiyete bırakmıştı. “Tüm bu olup bitenlere rağmen, onunla hâlâ aynı evde yaşamak zor olmuyor mu?”

Beklemediğim bir soruydu. Ne diyeceğimi bilemeyerek yüzüne bön bön baktım. “Cevaplamak zorunda değilsin tabii,” diye de ekledi. Babalarımız yakın olabilirdi ama biz henüz bu akşam tanışmıştık. Yıllardır tanışıyor muyuz gibi davranması tuhafıma gitmişti.

“Onlar benim ailem,” diyebildim. “Sırf Baran’la problem yaşadım diye beni bu yaşa, bu konuma getiren insanlara yüz çevirmemi bekleyemez hiç kimse. Hem ayrıca benim Baran’la bir

ilişkim, bir yaşanmışlığım olmadı. Her şey sadece sözde kaldı. Bu da zamanla unutulacak.”

Yağız sebebini anlayamadığım bir şekilde yeniden gülümsedi. Rahatsız olduğumu tavrımdan anlamış gibi, “Neyse kapatalım bu tatsız mevzuları,” dedi. Elini ceketinin iç cebine atarken bakışları yeniden gözlerimi buldu. “Hukuk okuyormuşsun sanırım. Kaçınıcı sınıfsın?”

Cebinden bir sigara paketi çıkardığında “İçmemden rahatsız olur musun?” diye sordu. Hayır dercesine başımı iki yana salladım. Kibar çocuktu.

“Evet son sınıfım, ya sen?”

“Son sınıf?” diye sordu kaşlarını çatarak. “Kaç yaşındasın ki?”

“Yirmi bir,” dediğimde şaşırmış gibi gözlerini büyüttü.

“Öyleyse inek bir tip olmalısın. Dört senede hukuk bitirmek herkesin harcı değil.”

İltifat almışım gibi gülümsedim.

“Benim de mimarlıkta yedinci senem,” dedi hayıflanır gibi gülerek. Sigarasını ateşleyip çakmağı cebine atarken oldukça kederli bir bakış attı. “Seneye de mezun olamazsam okuldan atılacağım galiba.”

Yedinci senesinde olmasına epey şaşırmıştım. “Sen kaç yaşındasın?”

Kaşlarını havaya kaldırdı, kollarını iki yana açtı ve gülümseyerek sordu. “Kaç gösteriyorum?”

Büyük göstermiyordu, eğer liseden mezun olur olmaz üniversiteye başlamışsa ya yirmi dört ya da yirmi beş yaşında olmalıydı. Dudaklarımı kıvırdım. “Bu soruyu genelde kadınlar sorar ama...”

Yağız gülümsedi, sigarayı dudaklarından uzaklaştırıp külünü yere düşürürken, “Yirmi dört yaşındayım sarı kafa,” dedi iç çekerek. Baran’dan bir yaş küçüktü. “Aslında sadece müzikle ilgilenmek istiyorum ama hayat şartları işte.”

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Mimarlığı aile zoruyla okuduğunu dolaylı yoldan dile getirmişti. Neyse ki ben bölümümü severek ve isteyerek seçmiştim, bunun için hiç kimse beni zorlamamıştı.

“Mezun olunca burada çalışacaksın o zaman,” dediğimde isteksizce başını salladı. “Tabii eğer ünlü bir şarkıcı olmazsan...”

“Yarın akşam yine Ma Belle’de çıkacağız. Belki yine gelirsin.”

Yanaklarımın kızardığını hissettim. Beni tekrar görmek istediğini mi söylüyordu?

Nasıl bir cevap vermem gerektiğini düşündüğüm sırada annem bana seslenince kapıya doğru döndüm. Bahçe kapısının önünde durmuş, gözleri kısık bir vaziyette bize bakıyordu.

“Her yerde seni arıyorum,” dedi nazik bir tebessümle. “Seni biriyle tanıştıracam. Gel hadi.”

“Müsaadenle.” Yağız’ın yanından ayrılıp anneme doğru yürürken derin bir nefes aldım. *Zamanlaması harikaydı*. Gelececeğimi söyleseydim ve Yağız ısrar etseydi ne diyeceğimi bilemeyerek teklifini kabul ederdim. Bahane bulma konusunda pek üretken değildim.

Annemle birlikte kapıdan içeri girdiğimiz sırada bakışlarım, az önce oturduğumuz masaya kaydı. Baran ve Azra hâlâ oradaydı, tek fark Mehmet’in de yanlarında olmasıydı. Mehmet, Azra’yla konuşuyor, Baran boşluğa bakıyordu. Dalgın ve düşünceli görünüyordu.

Baran’ın o halinden ziyade Mehmet’in Azra’yla konuşmasına takılmıştım. Mehmet, Azra’dan hoşlanmadığını söylüyordu, öyleyse neden muhabbet ediyordu onunla? Annem elini bileğime dolamış beni içeri doğru sürüklerken gözden kaybolana dek onlara baktım ama neyse ki hiçbiri fark etmedi.

“Kiminle tanıştıracaksın beni?”

Sorduğum soruya aldığım yanıt kendimi lavaboda bulmam oldu. Anladım ki derdi beni biriyle tanıştırmak değil, Yağız’ın yanından uzaklaştırmaktı.

Kapıyı kapatıp sırtını da kapıya yasladığında, ben sormadan her şeyi anlat der gibi baktı yüzüme. Yağız'ın masadaki tavırlarından, zaten tanıştığımızı söylemesinden ve herkesin içinde kulağıma bir şeyler fısıldamasından işkilleneceğini biliyordum. Yanılmamıştım. Durumdan hiç hoşlanmadığı masadaki bakışlarından belliydi.

"Ne düşündüğünü az çok tahmin edebiliyorum ama benim Yağız'la bir alakam yok," dedim dürüstçe. "Geçen hafta kızlarla her zaman gittiğimiz kafeye gitmiştik hatırlarsan. Yağız da orada sahneye çıkıyormuş, tesadüfen orada gördüm. İstek parçaları aldığı sırada benimle sarı kafa diye dalga geçmişti ve herkes gülmüştü. Tanıştığımızı söylemesi de buradan kaynaklanıyor."

Annemden gizlim saklım yoktu. Zaten ağzımda bakla ıslanmıyordu. Sarı kafa detayına kadar söylemiştim her şeyi.

"Buna inanmalı mıyım gerçekten?" diye sordu tek kaşını kaldırarak, gözleri de şüpheyile kısıldı. Neyse ki lavaboda bizden başkası yoktu.

Ellerimi iki yana açtığımda kırılgan bir bakış attım. "Ben sana ne zaman yalan söyledim ki?"

"Yalan söylemeyeceğini biliyorum ama Yağız'ın öyle bir, 'Zaten tanışıyoruz,' deyişi vardı ki gizlediğin bir şeyler olduğunu düşünmedim değil." Annem sırtını yasladığı kapıdan ayrıldı ve bana doğru yürüdü.

Peki ya Baran? O ne düşünmüştü?

"Bir de ortadan kayboldun, bir baktım berabersiniz..."

Tam da düşündüğüm gibi olmuştu, annem Yağız'la aramda bir şeyler olduğundan şüpheleniyordu. "Bu akşama kadar konuşmuşluğumuz bile yoktu," diye itiraz ettim. Ama bunların bu kadar tepki çekmesine de anlam veremedim.

"Ben Baran'ın aksine, onunla bir geleceğim olduğuna inanırken onu hiç aldatmadım." Tırnaklarımı avuçlarıma bastırdım.

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

"Ama bu saatten sonra istediğimle tanışır, birlikte olurum. Sonuçta artık özgürüm değil mi?"

"Bir erkek arkadaşının olması problem değil Açelya," dedi annem ciddiyetle. Bu kadar sert çıkmamı beklemediği için afallamıştı. Onun bir kabahati yoktu ama kendimi tutamamıştım. "Elbette özgürsün, elbette istediğin kişiyle beraber olacaksın ama annen olarak üzerinde az çok söz hakkına sahibim..."

Biraz kırgın biraz da kızgın bir tavırla dile getirmişti sözlerini. Ve ben anında pişman olmuştum Baran'a duyduğum öfkeyi ondan çıkardığım için.

"Yağız'ın fazla çapkın olduğu herkesin dilinde," dedi sadede gelerek. "Gülçin bile kendi ağzıyla söyledi oğlunun sevgilerinin sayısını bilmediğini. Çamaşır değiştirir gibi sevgili değiştiren bir erkekten hayır gelir mi?" Ellerini omuzlarıma koydu. "Akıllı ol," diye devam etti sözlerine. "Kalbini bir daha kimsenin paramparça etmesine izin verme."

Yağız'ı tanımıyor ve nasıl biri olduğunu bilmiyordum, haliyle bu sözler üzerimde hiçbir etki yaratmamıştı. Ve zaten ima ettiğimin aksine, öyle bir durumda olmayacaktı.

"Merak etme," dedim kendimden emin bir şekilde. "Hayatımda kimseyi istemiyorum ben."

"Merak etmek istemiyorum..." Topuzundan firar eden bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdı. "O çocuk belli ki seni gözüne kestirdi ama sen mesafeni koru. Ki zaten baban görürse, duyarsa, Kahraman'ın oğlu falan dinlemez biliyorsun. Mahir'in gözünde öyle bir yerin var ki senin için kendi oğlunu bile ezip geçmişken elâlemin çocuğunu hiç gözü görmez."

Beni inceden uyarmıştı ve demek istediğini anlamıştım. Yağız çapkın bir çocuktü, bir ilişkimiz olursa beni üzerdi ve bu durum babamın Kahraman Bey'le olan ilişkisine kadar yansır, yeni bir işe girişmişlerken ortaklıkları bozulurdu.

"Ama bu saatten sonra istediğimle tanışır, birlikte olurum. Sonuçta artık özgürüm değil mi?"

"Bir erkek arkadaşının olması problem değil Açelya," dedi annem ciddiyetle. Bu kadar sert çıkmamı beklemediği için afallamıştı. Onun bir kabahati yoktu ama kendimi tutamamıştım. "Elbette özgürsün, elbette istediğin kişiyle beraber olacaksın ama annen olarak üzerinde az çok söz hakkına sahibim..."

Biraz kırgın biraz da kızgın bir tavırla dile getirmişti sözlerini. Ve ben anında pişman olmuşum Baran'a duyduğum öfkeyi ondan çıkardığım için.

"Yağz'ın fazla çapkın olduğu herkesin dilinde," dedi sadede gelerek. "Gülçin bile kendi ağzıyla söyledi oğlunun sevgilerinin sayısını bilmediğini. Çamaşır değiştirir gibi sevgili değiştiren bir erkekten hayır gelir mi?" Ellerini omuzlarıma koydu. "Akıllı ol," diye devam etti sözlerine. "Kalbini bir daha kimsenin paramparça etmesine izin verme."

Yağz'ı tanımıyor ve nasıl biri olduğunu bilmiyordum, haliyle bu sözler üzerimde hiçbir etki yaratmamıştı. Ve zaten ima ettiğimin aksine, öyle bir durumda olmayacaktı.

"Merak etme," dedim kendimden emin bir şekilde. "Hayatımda kimseyi istemiyorum ben."

"Merak etmek istemiyorum..." Topuzundan firar eden bir rutam saçı kulağının arkasına sıkıştırdı. "O çocuk belli ki seni gözüne kestirdi ama sen mesafeni koru. Ki zaten baban görürse, duyarsa, Kahraman'ın oğlu falan dinlemez biliyorsun. Mahir'in gözünde öyle bir yerin var ki senin için kendi oğlunu bile ezip geçmişken elâlemin çocuğunu hiç gözü görmez."

Beni inceden uyarmıştı ve demek istediğini anlamıştım. Yağz çapkın bir çocuktu, bir ilişkimiz olursa beni üzerdi ve bu durum babamın Kahraman Bey'le olan ilişkisine kadar yansır, yeni bir işe girişmişlerken ortaklıkları bozulurdu.

SÜMEYYE KOÇ

Lavaboya gireceğimi söylediğimde annem beni bırakıp gitti. Bense kabinlerden birine kendimi atıp öylece durdum, kapıyı seyrettim. Yağız'la herkesten uzak bir köşede sadece konuşmam bile sorun olmuşken, onunla dans etsem neler olurdu, düşünmek bile istemiyordum.

Birkaç dakika sonra kabinden çıktım. Ellerimi yıkarken kapı açıldı ve içeri Azra girdi. *Bir sen eksiktin*, dedim içimden. Beni görünce gülümsedi fakat ben ona aynı şekilde karşılık vermedim.

“İyi misin sen?” diye sordu bozuntuya vermeden.

Ellerimi kurularken aynadan ona baktım, hemen arkamdaydı. “Kötü olmam için bir sebep mi var?” diye karşılık verdim, bu defa gülümsemiştim.

“Bilmem,” dedi Azra dudaklarını bükerek. Yanımda durdu, çantasını tezgâhın üstüne koyup kapağını araladı. “Pek keyfin yok gibi, solgun görünüyorsun.”

“Keyfim gayet yerinde.” Ellerimi kuruladığım peçeteyi çöp kutusuna attıktan sonra aynadan kendime baktım. Suratımdaki aksi ifadeyi saymazsak gayet iyiydim. Saçımı düzelterip bir kısmını arkaya, bir kısmını omuzlarıma üzerine attım. Makyajım bozulmamıştı, evden çıktığım gibiydim.

Neyse ki Azra üstelemedi veya tadımı kaçırarak başka bir şey söylemedi. Aksine, “Elbisen çok hoş, sana da çok yakışmış,” diyerek beni şaşırttı. “Seni böyle göreceğimi hiç düşünmezdim.”

“Neden?” diye sordum aynaya bakmaya devam ederken.

“Genelde kadın gibi değil de tatlı, küçük bir kız çocuğu gibi giyiniyorsun,” dedi Azra.

Alaycı bir tebessüm kondu dudaklarıma. Artık bana iyi bir şey söylediğinde şaşırmamalıydım zira asıl amacı, devamında söyleyecekleriyle beni küçük düşürmeye çalışmak olacaktı.

"Farkında mısın bilmiyorum ama seninle topu topu birkaç gün aynı evi paylaştık." Bakışlarım üzerine çevrildiğinde şüpheli bir tavır takındım. "Duyan da zanneder ki beni kırk yıldır tanıyor sun... Baran beni dilinden düşürmüyor sanırım?"

Azra'nın yüzündeki kendinden emin ifade bir anda dağıldı, sözlerime bozulmuştu ama belli etmemek için birden gülmeye başladı.

"Komik bir şey mi söyledim?" diye sordum yarı alaycı bir tavırla.

"Tabii ki hayır," dedi gülmeyi sürdürürken. "Kızdığın zaman çok tatlı oluyorsun Açelya."

"Ne kızması?" dedim kaşlarımı kaldırarak. "Takılıyorum sadece. Kızdığım da karşımdakini güldürmem genelde."

Azra'nın ciddi bir ifadeyle ruj sürdüğünü gördüğümde arkamı dönüp kapıya yürüdüm. "Neyse, görüşürüz."

Lafın gelişi söylüyorum, umarım görüşmeyiz!

"Bu arada," dediğinde durdum. Görmeyeceğini bildiğim için arkamı dönmeden önce gözlerimi devirdim. Sürdüğü rujun kapağını kapatmış, çantasına geri koyuyordu. "Geçen sefer biraz gerilmiştik."

Şimdi sesi ciddiydi, az önceki halinden eser yoktu. Korkuyla kasıldım. *Bana, avuçlarında olduğumu hatırlatıyordu.* "Ben unuttum, umarım sen de unutmuşsun. Kafana takıp dert etmene sebep olduysam kendimi kötü hissedeceğim."

Unuttuğu falan yoktu, öyle olsa hatırlatmazdı. Azra öyle işini bilen bir kızdı ki tehdit eder gibi üzerime doğrulttuğu silahı ateşlemiyor, namlunun ucuyla yavaşça saçlarımı okşuyordu. *Ayağını denk al, yoksa Baran her şeyi öğrenir.* Asıl demek istediği buydu.

İçimdeki korkunun aksine, yüzüme bir maske daha takıp bende yarattığı o şaşkınlık hissini örtbas etmeye çalıştım. "Neyden bahsettiğini bile hatırlamıyorum Azra."

“Pekâlâ,” dedi keyifli bir sesle. Düşüncelerimi okuyormuş gibi bakması beni ürkütse de gülümsemeye devam ettim. “Umarım yanlış anlamıyorsundur. Seninle iki yakın arkadaş gibi olmak istemiştım, bu sebepten aramızda bir problem yaşanması beni huzursuz etti.”

Neden sürekli benimle arkadaş olmak istediğini söylüyordu? Kollarımı göğsümde birleştirip yüzüne şüpheyile baktığım sırada aynaya bakarak saçlarını düzeltmeye başladı ama bir gözü üzerimdeydi.

“Seni anlamakta güçlük çekiyorum,” dedim açıkça. Kendimi daha fazla tutamayacaktım. “Seni doğru düzgün tanımıyorum, Azra. Haliyle niyetini de bilmiyorum ama ya beni delirtmeye çalışıyorsun ya da...”

“Hayır, gerçekten de öyle bir niyetim yok,” diyerek lafımı böldü. Kendisiyle ilgilenmeyi bırakıp bana döndü. “Neden seni sinirlendirmek isteyim ki?”

Acaba neden?

“Bilmiyorum,” dedim elimde olmadan sertçe. “Sen söyle. Neden?”

Baran onu seviyordu, onunla birlikteydi. Benden ne istiyordu? Benimle derdi neydi?

Derin bir nefes alırken bakışlarını tavana kaldırdı. “Gerçekten yanlış anlaşıyorum.”

“Artık hiçbir önem arz etmese bile Baran’la bir hikâyemiz vardı,” diye mırıldandım. Gözleri yeniden gözlerime çevrilirken çenesi kasıldı. “Baran’ı hiç mi kıskanmıyorsun?”

Sorduğum soruya anlam verememiş gibiydi. Sanki tüm bunlar yaşanmamış da her şeyi kıcımdan uyduruyormuşum gibi bakıyordu. “Baran hiçbir şey yapmasa bile, her kadının dikkatini çekebilecek bir auraya sahip,” diye konuştu çantasını kolunun altına sıkıştırarak. “Haliyle bu onu fazlasıyla kıskanmama neden

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

oluyor. Ama öyle herkesten değil...” Bana doğru yürüdü ve tam karşımda durup işaretparmağıyla beni hedef aldı. “Senden hiç değil...”

İrkildim. Aramızdaki gerilim ilk defa ortamızda bir duvar gibi dikiliyor, Azra ellerinde duvarı güçlendirecek bir tuğla tutuyordu.

“Baran’ın sana ne gözle baktığını çok iyi bildiğimden seni kıskanmamı gerektirecek bir durum yok ortada.” Göz kırptı. “Kastettiğin buysa.”

Konuşamadım, nefes alamadım, yutkunamadım. Ağır olmuştu. *Çok ağır.*

“Yanlış anlama, Baran seni seviyor Açelya,” dediğinde benim aksime daha fazla gülümsedi. “Ama tıpkı Mehmet’i sevdiği gibi. Daha fazlası değil.”

Başka bir şey söylemedi, söylememe de izin vermedi. Beni lavaboda bir başıma bırakıp gittiğinde dakikalarca kıpırdayamadım yerimden. Nasıl aldığımı bilmediğim nefesler taş olup boğazıma dizildi sanki. *Yanlış bir şey mi söylemişti? Hayır. Öyleyse neden bu kadar kötü olmuştum ki?*

Lavabodan çıktığımda kalabalığın içine nasıl karıştığımı anlayamadım. Tenha bir sokakta yürür gibi yürüyor, kimseleri görmüyordum. Bacaklarım böyle titrerken bedenimi nasıl taşıyabildiğini ya da içim böyle dolup taşarken nasıl ağlamadığımı da anlayamadım. Her şey çok garipti. Bu gece üzerime bombalar yağsa daha kötü bitemezdi... *Daha ağır yaralanamazdım.*

Gerçeği bilmek başkaydı, kanatan dudaklardan duymak başka... Azra yine yapmıştı yapacağını. Elini bile kaldırmadan bana ömrümce hazmedemeyeceğim bir tokat atmıştı. Hazmedemiyordum çünkü benden çaldığı şey sadece sevdiğim adamın kalbi, düşlerim ya da geleceğim değildi. Koskoca bir geçmiş, on altı yılımı çalmıştı. Ruhumu deliye döndüren o gözlerin, bana

bir yabancı gibi bakmasını sağlamıştı. Dağdan gelip bağdakini kovmuştu. Hiç hesapta yokken gelen davetsiz bir misafir gibiydi, her şeyi mahvetmişti.

Önüme bakmadan yürümem, tanımadığım birine sertçe çarparak durmama sebep oldu, neredeyse düşecektim. Lanet topuklu ayakkabılar da hiç yardımcı olmuyordu. Şanslıydım ki çarptığım adam kollarımdan tutarak düşmemi engelledi de dengeyi sağladım.

“İyi misiniz?” diye sordu telaşla. Otuzlu yaşlarında, genç bir adamdı. Tam iyi olduğumu söyleyecekken bu sefer bir yabancı değil, Baran tuttu kolumu.

Beni hızla uzaklaştırdı. Adama teşekkür etme fırsatım bile olmamıştı. Kalabalıktan uzaklaşıp bir köşede durduğumuzda kolumu bıraktı ve gözlerimin içine baktı. “Sen iyi misin?” diye sordu, saatlerdir koruduğu ciddiyetle. “Yürürken önüne bakmıyor musun?”

Karşıma geçip iki kelam etmesi için illa başımı derde mi sokmam gerekiyordu?

“Bakmıyorum,” dedim acı bir tebessümle. *İyi de değilim ayrıca.*

Baran hafifçe eğilip yüzüme dikkatle bakınca bakışlarım dudaklarına kaydı. “Neyin var senin?” Azra’yı öptüğü dudaklarından, benim için endişe düşen sözler dökülmemeliydi. “Rengin atmış. Dağılmış gibisin.” *Beni dağıtan sensin...*

Hem neden soruyordu ki iyi olup olmadığımı? Ne halde olduğum ne kadar umudundaydı? Ah, nasıl unutturdum... Küçük kız kardeşi için endişelenmiş olmalıydı!

Lavabodan çıkmadan önce midemde hafif bir sızı gezmeye başlamıştı, şimdiyse kıvrandırıcı bir ağrıya dönüşüyordu. Ne zaman bocalasam, canımı yakacak bir durumla karşılaşsam mide-me vururdu, yine öyle olmuştu. Fakat bu seferki farklıydı. Ağrı

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

çok daha ıstıraplıydı. “İyi hissetmiyorum,” dedim. “Midem çok ağrıyor.”

Keşke iyi hissetmeyişimin tek nedeni midemdeki ağrı olsaydı.

Baran kaşlarını çatı. “Hasta mısın? Yoksa yediğin bir şey mi dokundu?”

Cevap vermek üzereyken Yağız’ın sesini duyup omzumun üzerinden sola baktım. “Açelya, neyin var?” Gerçekten çok kötü görünüyor olmalıydım.

“İyiyim ben, sadece biraz rahatsızlandım.” Bakışlarım tekrar Baran’a döndü, dikkatli gözleri ikimizin arasında gidip geliyordu.

“Hastaneye gidebiliriz istersen,” dedi Yağız endişeyle.

“Gerek yok,” dedim alçak sesle. O sırada Baran’ın Yağız’a tuhaf bir bakış daha attığını yakaladım, neyse ki Yağız fark etmedi. “Eve gitsem iyi olacak.”

“O zaman eve bırakayım.” Yağız’dan kötü bir elektrik almamış olsam da annemin söylediklerinden sonra ondan uzak durmam gerektiği kanısına varmıştım. Çapkın olduğunu çok belli ediyordu. Tanıştığımızdan beri yıllardır arkadaşmışız gibi davranarak herkesin dikkatini üzerimize çekmişti.

Bu sefer araya Baran girdi. “Ben bırakacağım.”

Yağız, alaycı bir tavırla Baran’a baktı. “Azra’yı yalnız mı bırakacaksın?”

Çok yerinde bir soru...

“Kim beni yalnız bırakıyor?” diye yetiştirdi Azra elinde bir kokteyl bardağıyla, eseriyle övünür gibi gözlerimin içine bakarak. *İti an, çomağı hazırla!*

“Açelya biraz rahatsızlandı,” diyerek açıkladı Baran. “Onu eve bırakacağım.” Yağız’ın ne söylediğine değinmemişti bile ama Azra durumu hemen çakmıştı.

SÜMEYYE KOÇ

“Benim için sorun değil canım. Zaten babamın işi var, birazdan çıkacağız.” Elbette sorun olmaması gerekiyordu. Neticede ben kıskanılacaklar listesinde değildim, öyle söylemişti.

“Yine de burada kalıp kız arkadaşın gidene kadar onunla ilgilenabilirsin,” dedi Yağız. Bunu eğlenir gibi söylemiş olsa da Baran ona küfretmiş gibi baktı. Ama bu, çok kısa sürdü. “Açelya’yı evine bırakır, oradan da evime geçerim. Zaten kaçmak istiyordum, ortam çok sıkıcı.”

Baran yarım ağız gülümseyerek, “Senin evin yolu bizim eve çok ters değil mi?” diye sordu. Elini uzatıp Yağız’ın omzuna iki defa vurdu. “Hiç zahmet etme kardeşim, başka zaman.”

Yağız daha fazla üsteleyemedi, “Görüşürüz,” diyerek yanımızdan ayrıldı. Çıkarken ne annemi ne babamı görebilmiştim. İkisi de ortalıkta değildi ve Baran tuhaf bir şekilde acele ettirmişti, gidiyor olduğumu kimseye söylememiştim. Zaten midemdeki ağrı tadımı kaçırmıştı, sadece eve gidip uyumak istiyordum. Beni kimin bıraktığı önemsizdi.

“Gerçekten evden böyle mi çıktın?” Otoparka yürürken kızarcı gibi sordu. “Üstüne bir şey almak aklına gelmedi mi?”

Bunun konumuzla alakası neydi?

Yanıma aldığım trençkotun annemin arabasında kaldığını hatırladım ama “Gelmedi,” dedim terslenerek. “Neden soruyorsun ki?”

“Muhtemelen üşüttün,” dedi, bakışları içimi titretecek şekilde, tepeden tırnağa üzerimde gezindi. “Sonuçta buraya geldiğinde hiçbir şeyin yoktu.”

“Hava gayet iyi.” Midemdeki ağrının üşütmemle bir ilgisi yoktu, dertlenmemle vardı. “İkramlar dokunmuştur belki de.”

“Akşamları serin oluyor ama.” Baran birden durunca ben de durdum şaşkınlıkla. “Yaz bitti farkındaysan.”

Hızlı bir şekilde çıkardığı ceketini havaya kaldırıp aramızdaki mesafeyi kapattığında bakışlarım yüzüne takılı kaldı.

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Ceketini omuzlarıma bırakırken tenime değen parmakları içimi ürpertmiş, karnımın kasılmasına sebep olmuştu. Hızlanan kalp atışlarımdan bahsetmiyordum bile... Üzerimde efsunlu bir etkisi vardı. Sıcaklığını hissetmek bile aptal aklımı başımdan almıştı.

Ceketini omuzlarıma örttüğü halde geri çekilmedi; bakışlarını önce yüzüme, ardından elbiseme indirdi. "Daha fazla üşütme."

"Üşüttüğümü nereden çıkarıyorsun?"

Cevap vermedi, geri çekildi ve birkaç metre ilerideki arabasına doğru ilerledi. Arabaya binip oradan uzaklaşana dek ikimiz de sessiz kaldık. Midemdeki ağrı devam ediyordu. İstemsizce iki büklüm olup ellerimi karnıma bastırmam dikkatini çekmişti.

"Hastaneye gidelim istersen."

"Sıcak bir şeyler içtiğimde geçebilecek bir ağrı için hastaneye gitmek mi?" Kafamı sola çevirip ona baktım, bakışları yoldaydı. "Hastanelerden nefret ederim."

Baran gülümsedi. "Bilmez miyim..."

"Azra'yı orada bir başına bırakman hoş olmadı," dedim arkama yaslanırken. Saçlarımı tek elimle toplayıp sağ omzuma bıraktım ve kafamı geriye yasladım. Neredeyse uyuyacaktım.

"Duymadın mı?" Baran bir an bana baktı. "Zaten kalkacaklarını söyledi."

"Bu neyi değiştirir ki?" diye üsteledim. "Sonuçta o senin kız arkadaşın ve sen onu orada bırakıp çıkıyorsun, aksini söylese bile kırıldığına eminim."

"Dert etme. Azra takılmaz böyle şeylere."

Böyle durumlarda aklıma, ilişkilerinin gerçek olmadığı şüphesi düşüyordu. Bunun annemin iddialarıyla bir ilgisi yoktu. Baran Azra'ya o kadar sıradan davranıyordu ki havuza düştüğüm gece telefonda söylediklerine şahit olmasam onu sevmediğini düşünebilirdim.

Trafiğe takılmadan ilerlediğimiz için eve varmamız uzun sürmemişti. Baran'ın anahtarla kapıyı açmasına gerek kalmadan, Mine Abla geldiğimizi görüp açmıştı kapıyı.

"Babaannem nerede?" Baran bu soruyu sorarken salona baktım, odama çıkıp üzerimi değiştirmeden önce mideme iyi gelecek, sıcak bir şeyler içmeye ihtiyacım vardı.

"Salonda," dedi Mine Abla, koridorda olmamıza rağmen sessiz konuşuyordu. "Yine bir tuhaflaştı sanırım, bana birkaç kez Selma diye seslendi." Mine Abla endişeli gibiydi. "Bakarız biz şimdi," dediğimde başını salladı. Doğruca salona geçiyordum ki Baran'ın sorduğu soruyla kısa bir an duraksadım.

"Mine Abla, mide ağrısına ne iyi gelir?"

Duymamışım gibi hızlı adımlarla salona yöneldim. Firuze babaanne berjerde oturmuş televizyon izliyordu. "Babaanne?" diye seslendim yanına yürürken. Başını arkaya yaslamıştı ve gözleri kapalı gibiydi, uyuyor sanmıştım ama sesimi duyunca başını kaldırıp bana baktı.

"Ah Açelya," dedi neşeli sesiyle. "Geldiniz mi?"

"Sadece ben geldim." Berjerin yanındaki uzun koltuğa oturup arkama yaslandım. "Babamlar hâlâ oradalar."

Kaşlarını çatmasıyla alnında bir sürü derin çizgi oluştu, her birinin farklı bir anısı olmalıydı. Fakat teni hâlâ parlak, ıslıl ıslıldı. "Sen neden erkenden döndün o zaman?"

Midemin ağrıdığını söylemek istemedim, evhamlı bir kadındı. Maazallah ayağa kalkar ve kocakarı usulü otlardan bitki çayı yapmaya kalkardı. Ne yazık ki bitki çaylarıyla aram yoktu. Tam bir şeyler uydurmaya hazırlanıyordum ki tuhaf bir şey görmüş gibi arkamda bir noktaya odaklandı. Dönüp bakınca Baran'ın geldiğini gördüm. Firuze babaanne ona bir yabancı görmüş gibi bakıyordu.

Baran, koltuğun ucuna oturdu. "Nasılsın babaanne?" diye sordu, bakışlarından işkillenmiş gibi. Muhtemelen o da benimle aynı şeyi düşünüyordu.

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Firuze babaanne, Baran'a cevap vermek yerine bana döndü. "Bu kim Açelya?"

Endişeyle Baran'a baktım o an. Bu sefer yüzünde şaşkınlık ya da hüznün yoktu, alınganlık edecek gibi de durmuyordu. İlk seferinde duygusal bir boşluğa düşmüş ve gereğinden fazla tepki vermişti. Şimdiyse tepkisizdi.

"O Baran, babaanne," dedim parmağımınla işaret ederek. Torunu olduğunu da söyleyecektim ki babaannem kaşlarını hafifçe çattı ve eğilerek bana yaklaştı.

"Yoksa senin erkek arkadaşın mı?"

Ne söylesem boştu. Firuze babaanne Baran'ın kim olduğunu bile unutmuştu.

Sizin hayatınızda o kadar yokum ki babaannem bile ilk beni unuttu.

Yutkunarak Baran'a baktım. Ne hissettiğini merak ediyordum ama bakışları o kadar boştu ki hiçbir şey anlamadım. Firuze babaanne bir cevap bekler gibi dikkatle ikimize bakarken Baran oturduğu yerden bana doğru kaydı ve kulağıma, "Hatırlatmaya uğraşma, bırak öyle kalsın," diye fısıldadı.

"Ne fısıldaşıyorsunuz siz?" Firuze babaannenin kızgın sesi Baran'ın benden uzaklaşmasına sebep olurken, "Hâlâ söylemedin, Açelya," dedi sitem eder gibi. "Kim bu çocuk?"

"Arkadaşım babaanne. Okuldan arkadaşım." Bu durum ne zamana kadar böyle devam edecekti? Firuze babaanne aklını her kaybettiğinde Baran'ı bir yabancı mı zannedecekti? Tekrar bana doğru eğildi ve güya, Baran'ın duymayacağı şekilde sessizce konuştu. "Sen Mahir'in huyunu bilmiyor musun be kızım? Eve gelip bu çocuğu gördüğünde ne diyecek? İkimizin de canına okur vallahi."

Baran duyduklarının ardından ellerini yüzüne kapattı ve sırtını koltuğa yasladı. Elleri hâlâ yüzündeyken, araladığı iki

SÜMEYYE KOÇ

parmağının arasından gözüken tek gözüyle bana yandık dercesine baktığında gülmemek için zor tuttum kendimi.

Doktor böyle bir durum yaşandığında sakin olmamız gerektiğini söylemişti. Telaşlanmamız onu ürkütüp hafızasının yerine gelmesini zorlaştırabilirdi. Ama şu an nasıl davranmam gerektiğini bile bilmiyordum.

“Baran,” diye mırıldandım gülümseyerek. “Babaannem haklı. Babam seni burada görürse çok kızar, sen git en iyisi.” Odasına mı çıkardı, babamların yanına geri mi dönerdi hiçbir fikrim yoktu. Ama gitmesi şu an en iyi seçenek gibi görünüyordu.

“Mahir Bey çok mu sinirli?” diye sordu Baran, sözlerimi umursamamıştı bile. Hafifçe gülümsediğinde yanağında oluşan o ince çizgi dikkatimi çekti. Yüzündeki çizgi bile güzeldi. “Beni burada görürse çok mu kızar?”

“Çok...” dedi Firuze babaanne kafasını hararetle sallayarak. “Öyle diğer babalara benzemez Mahir.”

Baran dudaklarını birbirine bastırdı. “Aynı benim babama benziyor desenize.”

O sırada elinde bir tepsi ve üstünde büyük bir kupayla Mine Abla geldi. Uzaktan aldığım kokusu bile yüzümü buruşturmadı. Yeteren nane limon çayını bana uzattığında tepsiyi isteksizce aldım. “Haklı çıktın,” dedim kısık bir sesle. “Babaannem yine Baran’ı tanımıyor.”

“Eyvah eyvah...” Mine Abla telaşla babaanneme baktı ama onun bakışları Baran’daydı. “Selma Hanım’ı arayıp haber verelim mi?”

Hayır dercesine kafamı salladım. Haber verse bile değişen bir şey olmayacaktı. “Sen gidebilirsin artık, ben onunla ilgilenirim. Sonra doktorunu ararım.”

“Tamam, hadi iyi geceler.” Mine Abla salondan çıktığında kupamdan büyük bir yudum aldım, saniyesinde yüzüm bu-

ruşurken midemdeki ağrı da varlığını belli eder gibi arttı. İlk hissettiğim anki gibi şiddetli değildi ama tadımı kaçırmaya yetiyordu.

“Siz nereden arkadaşsınız bakayım?” diye sordu Firuze babaanne. Baran’ı hatırlamaması dışında aklıselim de davranmıyordu. Normal şartlarda evimize gelen bir yabancıya asla böyle tavır yapmazdı. O kadar nazik ve tatlı bir kadındı ki bu halleri şaşırtıyordu. Ama doktor; zaman zaman çocuk gibi davranabileceğini, yaptıklarına inanamayacağımızı söylemişti.

“Okuldan arkadaşız dedim ya...” Baran kaşlarını kaldırarak gülümsediğinde, Firuze babaanne inanmamış gibi gözlerini kıstı.

“Hiç arkadaş gibi görünmüyorsunuz.” Dikkati üzerimdeki ceketteydi; omuzlarımdan çekip koltuğun üstüne bıraktım, eve girince çıkarmayı unutmuştum. İkimizin de bir şey söylemesine izin vermeden birden parmağını şıklattı. “Ah, ben seni şimdi hatırladım,” dedi heyecanla. Baran’ın kim olduğunu mu hatırlamıştı? “Açelya, telefonunda fotoğrafları olan çocuk değil mi bu? Demek sonunda sevgili oldunuz!”

Kulaklarıma kadar kızardığımı hissettim. Ellerimi, yüzümü, enseme ve sırtımı bir ateş basmıştı. Böyle bir şey yoktu üstelik... Ara sıra Baran’a Instagram’dan bakıyordum sadece ama Firuze babaanne görmüş olamazdı. Bunu nereden çıkarmıştı?

Baran’la bakışlarımız kesiştiğinde, “Neyden bahsettiğini bile bilmiyorum,” dedim, üstüne bir de umursamaz bir tavırla gülümsedim. Baran da gülümsedi ve eminim öyledir der gibi dudaklarını birbirine bastırdı. Hangimize inanacaktı? Bana mı yoksa kendisini tanımayan babaannesine mi?

“Babaanne, uykun gelmedi mi senin?”

Soruma karşılık kaşlarını çatığında, “Evde misafir varken mi uyuyayım?” dedi kızgınca. “Ne yapacaksınız beni uyutup?”

Baran bu defa kendini tutamayıp sessizce gülmeye başladı. Kaş göz işaretiyle susturmaya çalıştım. "Hiçbir şey, o zaten şimdi gidecek," dedim koltuğun üzerindeki ceketini üzerine atıp. "Geç oldu artık, git hadi."

"Eh madem geç oldu, ben kalkayım." Ayağa kalktı Baran. Dudaklarında sıcacık bir tebessümle ceketini üzerine geçirirken, "Maazallah Mahir Bey'e yakalanmayalım," dedi alaylı bir şekilde.

Ardından ben de kalktım. "Onu yolcu edip, şu tepsiyi de mutfığa bırakıp geliyorum hemen."

Baran önde ben arkada salondan çıktığımızda doğruca mutfığa yürüdüm, elimdeki tepsiyi tezgâha bırakıp mutfaktan çıktım. Baran merdivenin önünde dikiliyor, elindeki telefona bakıyordu.

"Sen neden geri dönmüyorsun?" diye sordum. Hadi ben rahatsızdım, o niye oradan kaçmıştı ki?

"Canım istemiyor."

Başka bir şey söylemeden merdivenden çıkmaya başladığında arkasından ilerledim, üstümdeki rahatsız edici elbiseden kurtulacak ve hemen babaannemin yanına inecektim. Nane limon iyi gelmişti, annemler dönünceye dek onunla ilgilenebilirdim. Tabii Firuze babaanne koridoru inleyen bir sesle bağırmamış olsaydı.

"Yakaladım sizi!"

Baran'la aynı anda durup geri döndük ve merdivenin bitiminde ellerini beline koymuş, bizi suçüstü yakalamış gibi bakan Firuze babaanneye çevirdik bakışlarımızı.

"Beni uyutup ne yapacaksınız siz bakayım?" diye sordu bağırarak. Ne yapacağımızı düşünüyordu? Her ne düşünüyorsa, kurduğu şeye aşırı inanmıştı. Baran elini çenesinden geçirdi ve parmakları boğazındayken derin bir nefes aldı, o da benim gibi ne yapacağını şaşırmıştı.

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

“Babaanne sen yanlış anladın...”

“Sus bakayım...” Konuşmama bile fırsat vermeden susturdu beni. “Siz giderken ben dönüyordum, yemem bu numaraları!” Birden arkasını dönüp geri salona yürümeye başladığında merdivenleri çaresizce inip peşine düştük. “Aklınızca beni uyutup odalara kapanacaksınız öyle mi? Ah bu zamane gençleri! Ne edep kalmış ne başka bir şey!”

Çoktan gözden kaybolmuştu ama sesi hâlâ duyuluyordu. Peşinden salona girmeden önce “Doktorunu arayalım en iyisi,” dedi Baran. “Yoksa babaannem kendi torununu ırz düşmanı diye tüfeğiyle vuracak!”

Firuze babaannenin rahmetli eşinden hatıra bir av tüfeği vardı ve odasının duvarında asılıydı. Neyse ki babam, bu hastalık ortaya çıktıktan sonra içindeki mermileri alıp saklamıştı. Sanırım Baran’ın bundan haberi yoktu.

Salona girdiğimizde Firuze babaannenin elinde telefon vardı, tek ayağını öfkeyle yere vururken, telefonun açılmasını sabırsızca bekliyordu. “Hah, Mahir!” dedi heyecanla. Neyse ki aradığı kişi babamdı. Bize, özellikle Baran’a kötü kötü baktı. “Senin bu kızın var ya eve erkek getirdi biliyor musun? Gözümün içine baka baka cilveleşiyorlar! Onları bastım!”

Ellerimi şaşkınca ağzıma kapatırken, “Yok artık babaanne ya!” diye cırladım.

Baran da benden farklı bir tepki vermedi. “Ne cilveleşmesi Firuze Hanım Teyze, vallahi evime gidiyordum ben yolumu şaşırdım!” Birkaç adımda ona yaklaştı ve elinden kaptığı telefonu kulağına götürdü. “Benim baba,” dedi aceleyle. “Babaannem beni tanımadı sadece.”

Baran’ın bu hareketi onu hepten çıldırttı, ağrıyan dizlerine rağmen nasıl çabucak yere eğilip ayağındaki terliği çıkardı hiç anlayamadım. “Baran, kaç!”

Baran telefonu kapattığı gibi koltuğa fırlattı ve kaçmaya başladı. Koltuğun etrafında dönmeye başladılar. Firuze babaanne durmuyordu. Elindeki terliği her an fırlatacak gibi tehditkârdı. “Sen benim kızımın namusuna göz mü diktin? Ha sırik oğlan!”

Baran koltuğun etrafında dönmeye devam ederken parmağını kaldırıp beni işaret etti. “Ben masumum Firuze Hanım, beni sizin kızınız baştan çıkardı!”

Gözlerim faltaşı gibi büyüdü. “Ne?!”

“Onunla da birazdan görüşeceğim.” Firuze babaanne nefes nefese durdu, yorulmuştu. “Giymiş kırmızı kırmızı, her yeri meydanda!”

Sözlerinin ardından terliği Baran’a fırlattı; Baran eğildi ve terlik başının üstünden teğet geçip annemin Floransa’dan bayırlık aldığı vazoya çarptı. Vazo iki parçaya ayrıldı. Firuze babaannemin terliği değilse bile ithamları Baran’ın hoşuna gitmiş gibiydi, pişmiş kelle gibi sırtıyordu.

“Ne oldu?” diye sordum burnumdan soluyarak. “Komik olan ne?”

“Hiçbir şey,” dedi Baran sırtarak. Bunun altında kalmazdım ama şu an tek derdim Firuze babaanneyi sakinleştirmekti.

“Bence sen artık gitmelisin,” dedim kapıyı işaret ederek. “Babaannemi daha fazla kızdırma.”

“Tamam, ben artık gitmeliyim.” Baran ellerini havaya kaldırarak geriye doğru adımlar attı. Yanımdan geçtikten sonra hızla önüne döndü ve kapıya ilerledi, Firuze babaanne bu sefer işini şansa bırakmamış, Baran kapıdan çıkıp gidene kadar arkasından bakmıştı. Baran sahiden gidiyor muydu yoksa gitmiş gibi yapıp bir şekilde eve geri mi girmeyi amaçlıyordu hiçbir fikrim yoktu. Zaten şu an düşünecek durumda da değildim. Firuze babaanneyi oyalamam gerekiyordu.

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Zor olsa da Baran'ın gittiğine ikna olduktan sonra odasına geçip yatağına girmiş ve çocuk gibi beş dakika içinde uyumuştur. Ben de odama çıkıp üzerimdeki elbiseden kurtulabilmişim sonunda. Baran sahiden evden gitmişti, odasında yoktu. Yaklaşık iki saat sonra herkes eve döndü; onları kapıda karşılayıp sessiz olmaları konusunda uyardım.

Babam olan biteni bizden dinledikten sonra doktoru arayıp durumu aktardı. Sabah geleceğini söylemişti doktor ama pek de yapacak bir şey yoktu. İlaçlar sadece süreci yavaşlatacak, sonucu değiştirmeyecekti. Artık böyle yaşamaya alışmamız gerekiyordu.

Sonunda herkes odalarına çekildi fakat benim gözüme bir türlü uyku girmedir. Bir sağa bir sola döne döne gecenin ilerleyen saatlerini gördüm. Pes edip yataktan kalktım, odamdan çıktım ve sessizce aşağı indim. Herkes uyuyor olmalıydı, hiç ses yoktu; koridordaki spot ışıkları haricinde tüm ev karanlıktı. Kendimi doğruca mutfığa attım ve Mehmet'le karşılaştım.

"Seni de mi uyku tutmadı?" diye sordum kısık bir sesle. Tezgâhın başında kendine meyve tabağı hazırlıyordu.

"Uyku tutmadı değil de midem kazındı açlıktan." Elindeki meyve kasesiyle masaya doğru yürüdüğünde bana bakıp göz kırptı. "Sen de mi açsın?"

"Hayır. Sadece uyuyamadım."

Mehmet sandalyelerden birini çekip oturduğunda ben de sırtımı dolaba yasladım. "Neden erken döndünüz? Abim rahatsız olduğunu söyledi ama... Sence de garip değil mi?"

Sorguya çekiliyor gibiydim. "Garip olan ne?"

"Azra'yı orada bırakıp seninle eve gelmesi." Sinirlenmiş gibiydi, ağzına attığı şeftali dilimini çiğnerken gözleri üzerimdeydi. "Ben abime anlam veremiyorum; ne yaptığı belli değil."

Aklım zaten karmâşıktı, bir de Mehmet mi karıştıracaktı? "Neden böyle söyledin şimdi?"

"Yağız'ı senin yanında görünce renkten renge girdiğini fark etmedin mi gerçekten?" Elindeki çatalı suçlar gibi üzerime doğrulttu. "Azra'yı bile görmedi gözü. Siz gittikten sonra kızın yüzü bir düştü anlatamam."

"Bugün hepiniz her şeyi yanlış anlıyorsunuz!" dedim herkesin uyuduğunu unutarak yüksek sesle. Sesim yukarıya ulaşmazdı ama Firuze babaannenin odası zemin kattaydı. O uyanabilirdi.

Mehmet irkildi, ne bağıyorsun der gibi baktı ama ben başka bir şey söylemesine izin vermeden arkamı döndüm. Kapıyı aralayıp çıkacağım sırada, "Ha bu arada," diyerek durdurdu beni. "Yağız iyidir hoştur ama fazla çapkındır. Ve ben, seni onun yanında görmekten pek hazzetmedim."

Okullar açılmadan önceki son hafta sonum pek istediğim gibi geçmiyordu. Meteorolojinin hava durumunda verdiği güneşli gün tahminlerinin aksine dünden bu yana hava bulutluydu ve sonbahar yağmurları başlamıştı.

Dün Irmak'la bir alışveriş merkezinde buluşmuş, saatlerce oturup okul öncesi son alışverişimizi yapmıştık. Yağız'la olan tesadüfi karşılaşmamızı ve sonrasını anlattığımda epey kafası karışmıştı.

Birincisi, herkesin Yağız'ı çapkın bilmesine üzülmüştü. Ciddi ciddi ikimizi birlikte düşünmüştü çünkü. İkincisi, Baran'ın yükselen burcunun ikizler olduğuna yemin edeceğini ama ispatlayamayacağını söyleyip durmuştu. Üçüncüsü ve sonuncusu, Baran'la Azra'nın ilişkisinden başından beri şüphe ettiğini ve sonunda haklı çıkacağını savunmuştu.

Kafam karman çormandı. Baran'ın derdi neydi, ne yapmaya çalışıyordu anlamıyordum. Tek bildiğim ondan uzak durmam gerektiği idi çünkü sonu ne olursa olsun beni tek kalemde silmeyi, paramparça etmeyi ve kaybetmeyi göze almıştı.

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Pazar günlerini nedensiz bir şekilde sevmezdim. Ertesi günün pazartesi oluşundan mıdır bilmiyorum fakat bana hep kasvetli gelirdi. Üstelik ikindiden sonra başlayan yağmur hız kesmeden devam etmişti, bahçeye bile çıkamıyordum. Ayrıca evde yalnızdım.

Annem ve babam, Firuze babaanneyi de alıp Darıca'ya, Aslan Amca'nın çiftliğine gitmişlerdi. Yarın sabah döneceklerdi. Mehmet her zamanki gibi sağda solda takılıyor olmalıydı. Baran'sa... Muhtemelen Azra'yla birlikteydi.

Bunu düşünmek kalbime bir ateş düşürdüğünde dudaklarımı dişledim. Nerede buluşuyorlardı mesela? Dışarıda bir yerlerde mi yoksa baş başa olacakları bir yerde mi? Birlikteyken neler yapıyorlardı? Ne kadar ortak noktaları vardı? Aynı filmleri izleyip aynı esprilere gülebiliyorlar mıydı? Müzik zevkleri aynı mıydı mesela? Kaç konsere gitmişlerdi? İzleyecekleri filmler konusunda tartışıyorlar mıydı? Küssüp kavga ettiklerinde ilk adımı kim atıyordu? Kim alttan alıyor, kim daha kavgacı oluyordu? Yalnız olduklarında ne kadar yakınlaşıyorlardı? Hiç birlikte uyumuşlar mıydı? Ya da hiç birlikte olmuşlar mıydı? Son sorunun cevabını biliyordum aslında. Azra'nın, üzerinde gecelikle Baran'ın odasına girdiği o gece her şeyi açıklamaya yetiyordu.

Bunları düşünmemeye çalışsam da kulaklığımda çalan şarkı aksine izin vermiyordu.

Nefret dolu bakışlarla mutluluğunu izledim.

*Kıskandım deli gibi çoğu zaman ölmeni istedim. **

Ellerim istemsizce telefona uzandı ve kendime engel olamarak Baran'ın sosyal medya hesabına girdim. Yeni bir fotoğraf paylaştığını görünce zıplar gibi kalktım yatağımdan.

* Tuğkan. "Geber"

SÜMEYYE KOÇ

Yarım saat önce paylaştığı fotoğraf Galata Kulesi'nin yakınındaki ünlü bir restoranda çekilmişti. Yanında Tolga vardı. En yakın arkadaşıydı. Kolunu Tolga'nın omzuna atmış ve içtenlikle gülümsemişti. Fotoğrafa bakarken aptal gibi gülümsemekten alamadım kendimi. *Azra'yla birlikte değildi.*

O sırada telefonum çalmaya başladı, arayan annemdi. Kulaklığıma dokunarak aramayı yanıtladım ve telefonumu yatağın üzerine bırakıp pencereye yürüdüm. Yağmur devam ediyordu.

"Ne yapıyorsun canım?"

"Odamdayım, takılıyorum," dedim sıkıntıyla iç çekerek. "Siz ne yapıyorsunuz? Her şey yolunda mı?"

"Sözde bahçede mangal yakacaktık ama yağmur hiç kesilmedi," dedi annem sıkılmış gibiydi. "Şu an her şey yolunda. Annem henüz bir vukuat çıkarmadı." Baran'ı erkek arkadaşım sanıp elinde terlikle kovaladığı anı anımsayınca yine utançtan yüzüm kızardı. "Yemek yedin mi?"

"Yedim tabii ki," diyerek yalan söyledim. Yalnızken yemek yemekten nefret ederdim. Mine Abla'nın dün yaptığı tatlıdan bir dilim yiyip yemek faslını geçiştirmiştim.

"Baran ya da Mehmet döndü mü peki?"

"Beyefendiler henüz teşrif etmediler," dedim dalga geçer gibi. O sırada bahçeden gelen sesle bakışlarımı avluya indirdim. Demir kapı birinin geldiğini gürültüyle haber vererek aralanıyordu. Gözlerimi kısıp merakla bakarken Baran'ın arabasını gördüm.

"İyi insan lafının üstüne mi demeliyim bilmiyorum ama Baran geldi."

"İyi bari," dedi annem. "Zaten geç olmuştu."

Dün tüm gün Irmak'la dışarıda olduğum için eve döner dönmez odama kapanmıştım. Bu sabah da Baran kahvaltıya kalmadan evden çıktığı için onu görememiştim. Gerçi şimdi de değişen bir şey olmayacaktı. Odamdan çıkmayı düşünmüyordum.

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Pencereden bakarken yakalanmamak için camın önünden çekildim ve masama geçtim. Birkaç dakika sonra evin kapısının açıldığını duydum ardından da merdivendeki adım seslerini. Ayak sesleri yaklaştığında odamın önünden geçtiğini düşündüm ama sesler kapının önünde durdu ve kapı iki kez vuruldu.

Telefonu elime alıp bir şeylerle ilgileniyormuş gibi baktım. "Ne?"

Baran kapıyı yavaşça araladı, başını uzatıp yüzüme ters ters baktı. "Ne mi?"

"Hı hı," dedim umarsızca. "Bir şey mi oldu?"

"Çocuk musun sen?" diye kızdı Baran. Kolunu kapının pervazına yaslayıp kapıyı biraz daha araladı. "Evde tek başına duramıyor musun hava kararınca? Dadın mıyım ben senin?"

Bu defa kaşlarını çatın bendim. Annem Baran'ı arayıp evde tek başıma korktuğumu falan mı söylemişti? "Ne saçmalıyorsun sen?"

Baran önce gözlerini kapattı, sonra derin, öfkeli bir soluk aldı. "Yok bir şey," dedi sakinleşmeye çalışır gibi. "Yok bir şey..."

Ah anne. Of anne.

Baran ya da Mehmet döndü mü diye sormasından anlamam gerekirdi.

"Annem sana eve git diye baskı mı yaptı bilmiyorum ama ben tek kelime etmedim," dedim ayağa kalkarken. Yalan değildi. "Hem neden evde yalnız kalmaktan korkayım ki?" Şaşkınca kendimi işaret ettim. "Diyelim ki korktum... Senden mi yardım isterim?"

Baran alaycı bir tavırla başını salladı beni dinlerken. "Başka kim var ki?" dedi elini havaya kaldırarak. "Evde Mehmet diye bir dingil daha yaşıyor ama kendinden başkasına hayrı yok!"

"Konu bu değil," diye itiraz ettim. "Konu, senin kendini fazla önemsemen."

Baran, *bak sen* der gibi kaşlarını havaya kaldırınca küçümseyici bir tavırla dudaklarımı kıvırdım. "Bir kere sen, denize düşsem sarılacağım yılan bile olamazsın..."

"Tamam," dedi Baran. "Öyle olsun bakalım."

Kapımı kapatıp gittiğinde burnumdan soluyarak kendimi yatağa attım ve panda gibi yuvarlandım. Saçlarım elektriklenmese biraz daha yuvarlanacaktım ama pes edip kalktım. Bilgisayarımı açtım, bir korku filmi bulup izlemeye başladım. Niye evde bir başıma kalamayacaktım ki ben? Annem ne demeye Baran'ın karşısında küçük düşürüyordu beni? Çıl-dı-ra-cak-tım.

Filmin ilk yarım saati geride kaldığında saat 23.45 olmuştu. Sabah yedide kalkacağım düşünülürse yatıp uyumam iyi olurdu ama ben iki gecedir, üçten önce uyuyamaz olmuştum. Bu gece de uyuyabileceğimi sanmıyordum. O yüzden filmi sonuna kadar izleyecektim. Yaklaşık on dakika sonra, filmin korku dolu dakikaları başladı ve ortalık birden karardı. Ne olduğunu anlayamadım. Odamın içi zifiri karanlıktı, pencereden dışarı baktım. Ne bahçe aydınlatması yanıyordu ne de havuzun ışığı.

Neler oluyordu?

Evde yalnız olmadığımı bilmek bile beni rahatlamadı çünkü jeneratörün şimdiye kadar devreye girmiş olması gerekiyordu. Panikle yerimden doğrulup telefona uzandım. Önce Mine Abla'yı ardından Cemil Amca'yı aradım ama açan olmadı. Korku iyiden iyiye beni etkisi altına almıştı. Evde sadece Baran'ın olduğunu fakat bir saat öncesinde ona, "Denize düşsem sarılacağım yılan bile olamazsın!" dediğimi hatırladım. Şimdi nasıl yanına giderdim?

Gidemem. Ölürüm daha iyi. Mine Abla ve kocası neden bakmıyorlar telefona?

Evin ve bahçenin aynı anda karanlığa gömülmesi, jeneratörün devreye girmemesi ve telefonlarımın açılmaması aklıma tek

bir şey getirdi. Mehmet bize kötü bir şaka yapmak istiyor olabilir. Emin olmak için Mehmet'i aramadan önce Instagram'a girdim. Mehmet günde on kere hikâye paylaşacak kadar hayatı seven bir çocuktu. Eğer şaka yapmaya çalışıyorsa yakın zamanda bir şey paylaşmamış olurdu. On dakika önce bir mekânda arkadaşlarıyla çektiği fotoğrafı paylaşmıştı. Mekân da buraya oldukça uzaktı. Yani burada değildi, bu durumun onunla bir ilgisi yoktu.

Peki neyle ilgisi vardı?

Korkuyordum.

Neyse ki şarjım doluydu, telefonumun fenerini yakarak ayağa kalktım ve odamın kapısını aralayıp koridora çıktım. Kendimi korkulacak bir durum olmadığına ikna etmek ister gibi ışığı sağa sola tutarak merdivenin başında durdum. Tam o sırada aşağıdan bir ses geldiğini duydum, sanki biri yere bir şey düşürmüştü. Yüreğim ağzıma geldiğinde, "Baran?" diye seslendim telaşla. "Sen misin o?"

Ses yoktu.

"Baran?"

Daha fazla merdivenin önünde durup Pollyanna'cılık oynamadım, arkamı döndüm ve ayaklarımı kıcıma vura vura yukarı çıktım. Soluğu Baran'ın odasının önünde aldım ve izin almadan içeri daldım, kapıyı kapatıp sırtımı kapıya yasladım.

"Baran!" Sesim korku dolu ama bir o kadar da kısıktı. Elimdeki telefonu yatağına doğru tutmamla gözlerini kırpıştırarak doğrulması bir oldu. Uyuyordu. Bu yüzden fark etmemişti eve bir anda karanlık çöktüğünü.

"Ne işin var burada?" Yatakta oturur hale geldi, tek eliyle gözünü ovaladı. "Kapıyı niye çalmadın ayrıca?"

"Bana sonra kızarsın," derken merdivenleri saniyeler içinde dehşetle çıkmaktan nefes nefeseydim. "Çok garip bir şekilde

evde ve bahçede ışıklar yanmıyor. Jeneratörün şimdiye kadar devreye girmesi gerekiyordu ama girmede. Mine Abla ve Cemil Amca da telefonlarıma bakmıyor.”

Baran sözlerime inanmamış gibi elini kömodinin üzerindeki abajura uzattı. Işık yanmayınca yataktan çıkıp ayağa kalktı. “Sakin ol,” dedi rahat bir tavırla. “Onlar çalışan insanlar, yorulup erkenden uyumuş olabilirler. Elektrikler kesilmiş olabilir. Jeneratör de arıza yapmış olabilir.”

Ona hayretler içinde baktım. Nasıl bu kadar rahat olabiliyordu?

“Ama telefonları açmazlık etmezlerdi,” diye itiraz ettim anında. Elimi göğsüme bastırdım, nasıl da hızla kalkıp iniyordu. “Ayrıca koridora çıktığımda aşağıdan bir ses geldi. Eve hırsız girmiş olabilir mi?”

“Yanlış duymuşsundur.” Şifonyerin üzerindeki telefonuna uzandı. “Şu telefonun fenerini yüzümden çeker misin? Hem denize düşsen ben senin sarılacağın yılan bile olamazdım hani! Ne oldu!”

Böyle bir durumda düşündüğü şey bu muydu?

“İşte kastettiğim buydu,” diye devam etti iğneleyici sözlerine. “Korkaksın sen. Ben evde olmasam ne hale geleceğini düşünmek bile istemiyorum.”

“Yanlış falan duymadım ben!” Bağırmmamak için kendimi zor tutuyordum. Eline geçen hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. “Eve hırsız girmiş olabilir diyorum sen ne diyorsun? Sırası mı şimdi?”

Bu sefer de Baran telefonunun fenerini yüzüme tuttu. “Gayet de sırası.”

Gözlerimi kırpıştırarak ışığa yüzümü çevirdim. O sırada Baran oflayarak kapıya yürüdü. “Ben şimdi inip tüm eve bakacağım.”

Elimi ona uzattım. “Gitme, odadan çıkmayalım,” dedim sessizce. “Ya ben haklıysam, evde gerçekten hırsız varsa?”

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Başını iki yana sallayıp ya sabır çekerek gülümsedi. “Komik bir şey söylemiyorum,” dedim cılız bir sesle. “Sana zarar verebilirler. İnsanlar üç kuruş para için adam öldürüyor!”

Ellerini uzatıp saçlarımı karıştırdı. “Olaakla öleceğin önüne geçilmez, çirkin!” diye fısıldadı beni taklit edercesine. “Çekil şimdi önümden.”

Saçlarıma mı dokundu o? Bana çirkin mi dedi?

Çocukken de böyle derdi ve beni deli ederdi. Neyse, şimdi bunu düşünecek halim yoktu. “Hiç mi korkmuyorsun?” diye sordum. “Evde birileri varsa ve...”

“Varsa o benden korkacak,” diye lafı ağzıma tıktı. Gözlerimi devirdim. *Özgüvene bak!*

“Ben de seninle geleceğim o zaman,” dedim kapının önünden çekilirken. Korkuyordum ama onu yalnız bırakacak değildim. Baran önde ben arkada odasından çıktığımızda ikimizin de elinde telefon feneri açıktı. Baran doğruca merdivenlere yöneldi. Tam bir adım gerisinden takip ederken korkudan aklıma türlü türlü senaryolar geliyordu. Baran uydurduğumu düşünse de o sesi duymuştum, evde biri vardı. Ya buraya gelmeden önce Mine Abla ve Cemil Amca’yı öldürdüyse ne olacaktı? Ya şimdi de bize...

Yüzümü buruşturarak aklımdaki düşünceleri kovaladım, “Polisi mi arasak?” diye sordum neredeyse fısıltıyla. Birlikte merdivenden inmeye başladığımızda Baran benim aksime hiç sessiz değildi. Adımları da sesi de gürültülüydü. “Ne polisi kızım bir dur ya.”

Sustum, ne söylesem saçma buluyordu. Âlemin bir akıllısı Baran’dı zaten. Bir alt katta, tam odamın önünde durup Baran’ın omzuna vurdum. “Sesi tam olarak burada duydum.”

Beni umursamadan merdivene yürüyecekti ki alt kattan bir ses daha geldi. Bu sefer bir şeylerin yere düşme sesi değildi.

Kapılardan biri sert bir şekilde çarpılmıştı. Dudaklarımdan korku dolu bir çığlık koparken hızla Baran'a atıldım ve gitmesini engellemek için kolundan tuttum.

"Duydun mu? Duydun değil mi! Biri var diyorum inanmıyorsun!"

"Dışarıda rüzgâr var, kapılardan biri açık kalıp çarpmış olabilir!"

Aptal falan mıydı? Neden hâlâ bir şeylerin ters gittiğine inanmak istemiyordu? Kolunu nazik bir şekilde benden kurtarıırken merdivene doğru bir adım daha attı. "Bakacağım işte, sen burada kal."

O inatçıysa ben ondan daha inatçıydım. Gitmesine izin veremeyecektim. Rasgele elimi uzatınca tişörtünden tutmayı hedeflerken yanlışlıkla eşofmanın lastiğine geçirmiştim elimi.

"Ya Açelya!" diyerek kızdı Baran sonunda. "Malı meydana sereceksin şimdi! Bıraksana beni!" Eşofmanını aşağı indirme korkusuyla hemen elimi çektim. Gitmesini istemiyordum ama durduramıyordum da... Allah'ım! Baran kafasına koyduğunu yapıyordu, engel olamıyordum.

Merdivenden inmeye başladığı an duyduğumuz bir başka sesle durdu. Kalbimi yerinden söken o hırıltı, bir insana ait olmayacak kadar korkunçtu. Bacaklarım, ellerim tüm vücudum titredi. Sanki aşağıda insan değil, bir yaratık vardı ve bize yaklaşıyordu. İkimiz de nefesimizi tutmuşken birden ses kesildi. Baran bu sefer aşağı inme konusunda üstelemedi, bir anda arkasını döndü ve indiği basamakları geri çıkmaya başladı. Yanıma ulaşması, bileğimden tuttuğu gibi odamın kapısını aralaması ve bizi içeriye sokup kapıyı sertçe kapatması beş saniye falan sürmüş olmalıydı. Birbirimizin tepkisini ölçmek ister gibi telefonlarımızı yüzlerimize tuttuğumuzda ben nasıl görünüyordum bilmiyordum ama Baran'ın bakışları hafızama kazınmıştı.

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

“Evi cinler periler falan mı bastı anlamadım ki,” dedi korku dolu bir sesle. Onu ilk defa bir şeyden korkarken görmek hepten soluğumu kesti. Donup kalmıştım, tek kelime edemiyordum.

“O ses neydi?” dedim, aklım yerinden çıkacaktı neredeyse. Hiç böyle bir şey yaşamamıştım; kendi gölgesinden bile korkan bir kızdım, bu geceyi sağ salım atlatabileceğime inanmıyordum. İzlediğim korku filmindeki hayalet evimizi basmıştı, başka hiçbir mantıklı açıklaması yoktu!

“Bildiğin duaları okusana,” dedi Baran korku dolu gözlerle kapıya bakarken.

“Sen niye okumuyorsun?” diye sordum ağlamaklı bir şekilde. “Cenabet misin?”

Baran başını iki yana salladı. “Ben şu an neyi bilip neyi bilmediğimi bile bilmiyorum...”

Ellerimi yüzüme bastırıp odamın içine korkuyla baktım. “Evi bir hayalet bastıysa şu kapıyı örtmemizin ne anlamı var ki?” Bakışlarımı korkuyla banyomun kapısına çevirdim, sesim ağlamaklıydı. “Oradan da gelir, pencereden de gelir...”

Korku dolu sözlerimi ağzıma tıkan şey birinin kapıya güm diye vurması oldu. Kendimi Baran’ın kollarına nasıl attığımı ve yüzümü göğsüne gömüp nasıl bağırdığımı bilmiyordum. Buraya kadardı, birazdan ya korkudan bayılacaktım ya da kapının ardındaki her neyse bizi öldürecekti.

Işıklar birden yandı.

Başımı Baran’ın göğsünden kaldırıp şaşkınlıkla baktım, o da bana bakıyordu. Benim kadar olmasa da korkuyordu. Kapının ardından bir ses daha geldi ama bu kez tanıdık birinin kahkahasıydı. Mehmet’in kahkahası.

“Ben size ne dedim?” Anıarak gülmekten konuşamıyordu bile. “İntikamım çok acı olur demedim mi!”

SÜMEYYE KOÇ

“Mehmet?” diye kükredi Baran. Her şey Mehmet’in oyunu muydu? Ve biz tuzağına çok fena düşmüştük. Öyle korkmuştum ki tüm bunların bir şaka olduğuna ikna olsam bile bacaklarım hâlâ titriyordu. Baran’dan ayrılıp kendimi yatağıma bıraktım, “Aptal!” diye bağırarak. “Böyle şaka mı olur? Beyinsiz misin sen?”

Baran ellerini ensesine attı ve boynunu iki yana çevirerek kü-türdetti. Rakibini öldürmeyi kafasına koymuş, gözü dönmüş bir boksör gibi görünüyordu. “Açelya,” dedi sakince. *Fırtına öncesi sessizlik*. “Mehmet’i nasıl bilirdin?”

Ağlamakla gülmek arası bir ifadeyle ona bakarken avuçlarımı yanaklarıma bastırdım. “At kafasının tekiydi!”

Birazdan evin altı üstüne gelecekti, deyim yerindeyse taş üstünde taş kalmayacaktı. *İyi de olacaktı!* Baran odadan çıktığı gibi Mehmet’i kovalamıştı ama Mehmet’ti o sonuçta, kendini garantiye almıştı. Baran’ın onu yakalamasına izin vermeden evden kaçmış, avluda kendisini bekleyen arkadaşının arabasına atladığı gibi toz olmuştu. Bense tüm bunları, bacaklarım titreye titreye penceremden izlemiştim.

Baran, arkasından çok küfretti. Mehmet bu eve, rahat bir on gün giremezdi. Baran içeri girerken ben de odamdan çıkıp aşağı inmeye başladım. Dilim damağıma yapışmıştı, bir anlık korkuyla Baran’a nasıl da yapışmıştım... Mehmet gerçekten de at kafalının tekiydi, bizi birbirimize rezil etmişti.

Aşağı indiğimde Baran kapıdan içeriye girmişti; doğruca mutfığa yürüdük birlikte. “Bitti o, bitti,” dedi öfkeyle. Sinirden ellerinin titrediğini fark edince ona da bir bardak su doldurdum ve masaya koyup önüne doğru itekledim.

“Bu kadar ileriye gideceğini hiç tahmin etmezdim,” dedim. “Tamam, bir eşek şakası yapacağınızı biliyordum ama bu kadarı...”

“Çocuğun hayatı oyun!” Baran burnundan soluyordu. “İşi gücü eğlence, gırgır, şamata... Adam olmaz bu!”

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Kapı sesiyle ikimizin de bakışları şüpheyile kısıldı, kimseyi beklemiyorduk. Mehmet de dönmüş olamazdı. Baran mutfaktan çıkıp kapıya yürürken ben de mutfak kapısının önünde durdum, tek omzumu pervaza yasladım ve geleni görmek için baktım.

Belki de Mine Abla'ydı gelen; sesimizi duymuş, bakmak istemişti. Ama yanıldım... Kapının hemen ardındaki kişi Azra'ydı.

"Sürpriiz!" diye bağırdı kollarını iki yana açarak. "Babamın bir işi çıktı, Antalya'ya gitti. Sen de bizimkiler evde olmayacak deyince çıkıp geldim." Baran'ın bir şey söylemesini bile beklemeden kollarını boynuna doladı. Çenesini Baran'ın omzuna bastırırken gözleri hemen beni buldu. Gülümsedi. Ben de gülümsedim. Lakin birimizin tebessümü mutluluk, diğerimizininki acı kokuyordu.

Baran'ın Azra'ya verdiği karşılığı görmek istemedim, onu kollarının arasına almasına, yüzünü saçlarının arasına gömmesine katlanamazdım. Arkamı dönüp merdivenlere yürürken dişlerimi sıktım, öyle çok sıktım ki çenemde kuvvetli bir uyuşma hissettim. *Ağlamayacaktım. Katlanacaktım. Ama nasıl?* Dakikalar önce benim sarıldığım adama sarılıyordu! Benim kazara soluduğum kokusunu o, doya doya içine çekiyor ve bunu yaparken gözlerimin içine bakıyordu.

Hatayı nerede yaptığımı bilmiyordum. Ya da nasıl bir günah işlediğimi... Tek suçum, aynı evde büyüdüğüm adamı canımdan daha çok sevmekti.

9

Sonbahar Akşamında Sen Canımı Yaktığında

♪ Çağan Şengül- 22 ♪

İnsan acı çekmeye başladığında dünyadaki tüm renklere kör, tüm gülüşlere sağır oluyordu. İlk acımı dünyaya gözlerimi açtığım bir gece vakti, ikincisini beş yaşımdayken babamın uzaklara gittiğini söylediklerinde tattım. En son pencereimin önünde kalbime hançerler saplanır gibi hissettiğimde hiç sönmeyecek bir ateşin içine atıldım.

Yandım, yandım ve yandım...

Ben hayata bir sıfır yenik başlayanlardandım; nasıl başlarsan öyle devam ediyordu, hayat asla yüzüne tam anlamıyla gülmüyordu.

Yaşamayan bilemiyordu; acını hafife alıyor, alay ediyordu. Aslında acımı hafife alanları affetmemem gerekiyordu. Doğruydum; artık kimse, kimse için ölmüyordu bu zamanda. Birini unutmak fazla zaman almıyordu artık ve kalpteki boşluğu doldurmak çetrefilli olmuyordu zannedildiği kadar.

Sevginin kıymet görmediği zamanlardaydık.

Lakin içimde iliğimi sömüren, kalbimi yangın yerine çeviren öyle bir his vardı ki yaşarken ölüyordum da kimse görmüyordu. Söyleyemediğim sözler kanatıyordu dudaklarımı... Sevda öyle bir hastalıktı ki nefesini kesiyor, bir kâşık suda boğuluyormuşsun gibi çaresiz bırakıyordu.

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Şifa yalnızca senin elindeydi, söküp atabilsen o hissi kalbinden, her şey düzelirdi. İş, söküp atabilmekteydi.

Şayet bileklerime dolanan ipleri, onun bakışları kördüğüm etmeseydi.

Rutin hayatıma dönmüştüm, günlerden pazartesiydi ve ilk okul günümdü. Irmak'la Düşler Sokağı'nda takılıyorduk, burası kampüse yakın olduğu için ders arasındaki boşluklarda sıklıkla geldiğimiz tatlı bir kahveciydi. Yaklaşık bir saattir Ceza Usul Hukuku'nda öğrendiklerimizin üzerinden geçerken ikinci kahvemizi içiyorduk ve beynimiz tam anlamıyla patlamak üzereydi.

"Yeter, sıkıldım ben." Irmak önümdeki kitaba uzanıp kapağını kapattığında sırtımı sandalyeye yasladım. "Daha fazla çalışmayalım."

Ağrıyan omuzlarımı geriye doğru esnetirken, "Bence de..." diye mırıldandım. Aslında ders çalışmak bana iyi geliyor, düşünmemi engelliyordu. Önümdeki kitabın kapağı kapanır kapanmaz aklıma dün gece yaşananlar gelmişti, yine tadım kaçmıştı. Azra, annemle babamın yokluğunu fırsat bilip yine bize damlamıştı ve geceyi Baran'la geçirmişti.

Ve ben bu kez hiçbir şey yapamamıştım. Ne yapacaktım ki zaten? Kendimi beyinsiz gibi camdan mı atacaktım?

"Neyin var senin?" diye sordu Irmak kahvesini içerken. "Sabahattan beri yüzünden düşen bin parça. Ali Hoca ilk günden çok yüklendi diye tadın kaçtı diyeceğim ama sende başka bir haller var gibi." Gözünden bir şey kaçmıyordu. "Dökül bakalım."

Derin bir nefes alırken "Her zamanki şeyler," dedim. "Dün gece Azra çıkıp geldi aniden. Biraz tadım kaçtı ama mühim bir şey değil. Yavaş yavaş alışıyorum."

Sadece, iyi bir yalancı olmaya çalışıyorum.

"Bak sen şu uyanığa... Selma Teyze'yle Mahir Amca'nın evde olmamasını fırsat bilip damladı desene." Sandalyesini yaklaştırıp

bana sokuldu. "Baran'ın evde senle yalnız kaldığını duyunca çıldırmıştır kesin. Ne yaptılar peki?"

"Bilmiyorum ki." Gözlerimi kaçırıp omuzlarımı silktim. "Azra gelince ben odama çıktım, ne halt yediler hiçbir fikrim yok. Umurumda da değil."

"Aferin kız," dedi Irmak yanağımdan makas alarak. "Sen bira akıllandın sanki, böyle devam. Sakın pabuç bırakma o ikisine."

"Onlar hakkında konuşmak istemiyorum," diyerek konuyu kapattım. Ders yeterince kafa yorucuydu, bir de bunları düşünüp kendimi daha fazla yıpratmak istemiyordum. "Ne yapsak ki?" diye sordum oflayarak. "Sonraki derse bir saatten fazla var."

Bir şekilde kafamı dağıtmam, dün geceyi düşünmemem gerekiyordu. Mehmet dün gece topuklayıp kaçtığı andan beri ortalarda yoktu. Mesaj atıp bu gece de gelmeyeceğini söylemişti ama ona çok kızgındım, cevap vermedim. Üstelik bu durumu bana değil, babama haber vermesi gerekiyordu. Babam için dışarıda geçirilen gece, bir gerekçesi yoksa asla kabul edilmezdi. Bu durum Baran için değilse bile Mehmet ve benim için geçerliydi.

Irmak kolundaki saate baktı, "Evet," dedi sıkıntıyla. Bura-ya gelmeden önce kampüste karnımızı doyurmuştuk. Derslerin üzerinden geçmiş, kahvelerimizi içmiştik. Ders saatini beklemekten başka yapılabilecek bir şey yoktu.

"İki ders arasına dört buçuk saatlik ara mı koyulur arkadaş? Resmen pazartesi sendromuna yenilmemiz için uğraşıyorlar."

"Alışsak iyi olur," dedim iç çekerek. "İkinci döneme kadar her pazartesi böyle."

"Selam..." Karşımızdaki boş sandalye çekildiğinde kafamı kaldırıp baktım. Bölümdeki çocuklardan biri sanmışım ama karşımda Yağız duruyordu. Sesinden tanıyamamışım.

"Selam da sen nereden çıktın?" diye sordum. "Seni görmeyi beklemiyordum, şaşırdım."

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

“Neden şaşırdın?” dedi kendine özgü gülümsemesiyle. “Aynı kampüsteyiz.”

“Aynı yerde denk gelmiş olmamıza şaşırdım,” dedim gülümseyerek. “Etrafta bir sürü kafe var sonuçta.”

“Buranın işletmecisi arkadaşım olur,” dedi Yağız parmağıyla kasayı işaret ederek. “Ders aralarında ben hep burada takılı-
rım.”

“O zaman mutlaka daha önce denk gelmişizdir.” Biten kahve bardağını parmaklarımın arasında çevirirken Yağız’ın cevabıyla duraksadım.

“Sanmıyorum, eğer daha önce karşılaşmış olsaydık mutlaka hatırlardım.”

“Kadere bak...” Irmak damdan düşer gibi lafa dalınca Yağız ona baktı. Hangi kaderden bahsediyordu bu şimdi? Saçma sapan konuşup beni rezil etmesinden korkarak masanın altından bacağına vurdum; kaşlarını çattı ama anlayıp sustu.

“Arkadaşım Irmak,” dedim Yağız’a. Sonra Yağız’ı işaret ettim. “Ve Yağız... Babamın ortağı Kahraman Bey’in oğlu.”

Yağız bana bakarken kafasını yana eğip kumral saçlarını karıştırdı. “Bu kadar uzun bir cümle kurmana gerek yoktu. Irmak beni Ma Belle’den tanıyor olmalı, ben de onu hatırlıyorum.”

Zaten o geceki rezilliğimizin üzerine Irmak ve Sahra’yı unutmuş olması imkânsızdı.

“Memnun oldum,” dedi Irmak gülümseyerek.

“Ben de...” diye karşılık verdi Yağız. “Ee diğer arkadaşınız yok mu? Şu kırmızı saçlı...” Sahra’yı da hatırlıyordu. Bu çocuğun saç renkleriyle alıp veremediği neydi?

Irmak çaktırmadan gülerken ben, “Sahra okuldan arkadaşımız değil,” dedim. “Farklı bir üniversitede okuyor o.”

Yağız, anladım der gibi başını salladıktan sonra bakışlarını Irmak’a çevirdi. “Sen de mi hukukçusun?”

“Evet,” dedi Irmak önümüzdeki kitaplara dertli bir bakış atarak.

“Allah kurtarsın,” dedi Yağız alayla.

“Sen ne okuyordun?”

“Mimarlık.”

Bir süre sadece okul ve dersler hakkında konuştuk. Irmak, Yağız’ı sevmiştii sanki, aksi olsa bu kadar gülüp eğlenmezdi söylediklerine. Yağız, hoşsohbet ve eğlenceli bir çocuktur. Sanırım etrafındaki kızları bu özelliğiyle tavluyordu.

“Ben bir kahve daha alayım.” Irmak sandalyesini çekip ayağa kalktı ve ardından, “Başka isteyen?” dedi ikimize de bakarak. Hayır dercesine kafamı başımı salladım, fazla kafein mideme dokunuyordu. Yağız da istememiş, kibarca teşekkür etmişti.

Irmak masadan uzaklaşırken üstümdeki uzun kollu, ince bluzun kollarını çekiştirerek avuçlarıma kadar getirdim. Hava lar hâlâ sıcaktı ama bunaltıcı yaz, yavaş yavaş veda ediyordu. Yağız’la göz göze gelmeyi geciktirmek için bakışlarımı etrafta gezdirdim; masada, zeminde, duvarlarda, kafenin cam kapısında hatta tavanda... Ama kaçınılmaz son değişmedi, Yağız dikkatli bir şekilde bana bakıyordu.

“Cumartesi gecesi gözlerim seni aradı,” dedi masaya doğru eğilerek. “Ama gelmedin...”

“İsterdim ama müsait değildim,” dedim. Yalandı aslında. Ma Belle’e gitmeyi bir an bile aklımdan geçirmemiştım.

“Bu cumartesi gel o zaman,” dedi, davetkâr bir tebessümle. “Hatta sen bana numaranı ver ki gelemeyecek olursan gözüm boş yere seni aramasın her masada.” Telefonunu çevirip bana uzattı. “Sakın yanlış anlama gelemem ders en asla ısrar edip başının etini yemem. Bana güvenebilirsin.”

Sözleri kinayeliydi, tam aksini yapacağım der gibi. Ne diyeceğimi bilemeyerek yüzüne bakakaldım. “Hadi ama,” diye mırıld

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

dandı kaşlarını çatarak. "Altı üstü telefon numarası. Nüfusuma geçirmiyorum seni korkma."

"Of anca yayılmış mı demek istiyor oturuyoruz ya..." Irmak elinde kahvesiyle masaya döndüğünde Yağız telefonunu geri çekmek zorunda kaldı, bense derin bir nefes aldım. "İkimiz de hiç bakmıyoruz saate, ikinci derse on dakika kalmış."

"Aa hemen gitmeliyiz o zaman," diyerek ayağa kalktım. Irmak kahvesini masaya bırakıp çantasını omzuna astı, sonra arabaya anahtarını çıkarıp tekrar kahvesine uzandı.

"O zaman görüşürüz," dedim Yağız'a kaçamak bir bakış atarak. Dudaklarındaki tebessüm silinmemişti ama bozguna uğramış gibi bakıyordu bana.

"Memnun oldum Yağız," dedi Irmak tekrar.

Yağız başını salladı. "Ben de..." Ve bana baktı. "Görüşürüz Açelya."

Kafeden çıkıp arabaya yürürken Irmak adımlarını yavaşlatıp bana baktı. "Ben yanlış bir zamanda mı geldim?" diye sordu tereddütle. "Masadan kaçır gibi kalktın, Yağız desen bir tuhaftı."

"Numaramı istedi çünkü." Irmak'tan önce arabaya ulaştım ve kapıyı açıp içeri oturdum. Hemen ardından Irmak da bindi ve kahvesini kolçağın ortasındaki aparata bıraktı.

"Vermedin mi peki?"

"Vermedim," dedim emniyet kemerimi takarken. Irmak dikiz aynasını aşağı indirmiş, bozulan şalını düzeltiyordu. "Aslında verecektim ama hiç içimden gelmedi, tam o sırada sen gelince fırsat bilip konuyu kapattım."

Aslında rahatsız etmişti bu durum beni. Yağız haklıydı, altı üstü bir telefon numarasıydı. Ne diye vermemiştim ki?

"Verseydin iyi olurdu." Irmak arabayı çalıştırıp geriye doğru sürdü. "Kaçan kovalanır bilmiyor musun? Sen kovalanmak istemiyorsun, öyleyse kaçmayacaksın da."

“Benimle flört etmeye çalışıyor gibi. Ama ben hayatımda kimseyi istemediğimi ona nasıl belli edebilirim ki?”

“Pek anlayacak birine benzemiyor. Evet, hoş çocuk ama ısrarcı bir yanı var gibi.” Irmak genellikle doğru tahminlerde bulunurdu. “Yani kısaca, istediğini elde edene kadar durmayan erkeklerden.”

Bu sözlerden hiç hoşnut olmamıştım, yolu izlemek yerine arkama yaslanıp telefonumu elime aldım ve Instagram’a girdim. Baran’ın profilini günde elli kere ziyaret eden ben, bugün hiç bakmamıştım. İçimden gelmiyordu. Keşfet kısmında biraz gezindikten sonra bildirimlere tıkladım, günlerdir hiçbir şey paylaşmadığım için beğeni bildirimi yoktu ama bir yeni takipçi isteği vardı.

İstekleri hiçbir zaman biriktirmezdim; ya onaylar ya da hemen silerdim. Genelde tanımadığım kimseyle takipleşmediğim için sildiklerim kabul ettiklerimin kat kat fazlası oluyordu. Gelen isteğin Yağız’dan olduğunu gördüğümde kaşlarım şaşkınlıkla havalandı. Cidden, Irmak her defasında haklı çıkmak zorunda mıydı?

“Yağız istek yollamış,” dedim ekrana bakarken. “Haklısın. Peşimi bırakacak gibi görünmüyor.”

“Asıl Selma Teyze haklı gibi görünüyor.” Irmak, kampüsün olduğu yola dönerken arabayı yavaşlattı ve dönüp bana baktı. “Fazla hızlı davranıyor çünkü hemen elde etme ve takılıp gönlünü eğlendirme peşinde. Tam aksi de olabilir, bilemem tabii ama dikkat etmen lazım.”

“Dikkat edeceğim bir durum yok ki,” diyerek kendimi savundum. “Şu zamana kadar hayatımda Baran’dan başkası olmadı.” Duraksadım. *Aslında Baran da hiçbir zaman olmadı. Ortada sadece benim kendimi kandırışım vardı.* “Bir başkasına kolay kolay kapılacağımı düşünmüyorsun herhalde.”

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

“Düşünmüyorum ama ikimiz de bu konuda fazla tecrübesiziz.”

Haksız da sayılmazdı. Ben Baran’ı beklemekten kör etmiştim gözlerimi dışarıya, o ise idealleri uğruna aşkı her zaman ikinci plana atmıştı. Benim de ideallerim vardı, şayet Baran olmasaydı Irmak’tan bir farkım olmazdı aşk konusunda.

Bölümdekilerin deyimiyle Irmak ve ben birer inektik.

“Ee,” dedi Irmak göz ucuyla bana bakarak. “Kabul edecek misin isteğini?”

“Evet,” dedim çok düşünmeden. Hatta hemen onayla butonuna bastım ve ben de takip isteği yolladım. “Takip isteği attım bile.”

Neyse ki ikinci derse zamanında yetişmiştik ama ön sırayı başkalarına kaptırarak amfide üçüncü sıraya yerleşmiştik. Bu kapıdan içeriye girdiğim an aklımı kurcalayan her şeyi, içimi kasıp kavuran her derdi unutmak zorundaydım. Öyle de yaptım. Yaklaşık iki saat süren ders boyunca dağılacak gibi olduğum her an kendimi zorlayarak derse odaklandım.

Ders bittiğinde saat beşi geçiyordu ve ikimiz de yorgunluktan ölmüş gibiydik. Sahra ders çıkışında bir şeyler yapalım diye teklifte bulunmuştu ama ikimiz de reddetmiştik.

Irmak beni kampüsün çıkışındaki taksi durağına bırakacaktı, oradan doğruca eve dönecektim. Hiçbir şey yapmayacak, eve varır varmaz direkt uyuyacak ve hem dün gecenin uykusuzluğunu hem de bugünün yorgunluğunu üzerimden atacaktım. Saatlerdir sersem gibiydim.

Tabii tüm planım aptal bir kalp çarpıntısıyla bozulmasaydı...

Arabasının kaputuna yaslanmış halde bekleyen Baran’ı gördüğümde durdum. Irmak da durdu ve nereye bakıyor olabileceğimi anlamak ister gibi etrafa bakındı. “Ne işi var onun burada?” diye sordu Baran’ı fark ettiğinde. “Seni almaya mı gelecekti?”

“Hayır,” dedim şaşkın şaşkın. Ne işi olduğunu ben de bilmiyordum. “Geleceğinden haberim yoktu bile.”

“Burada olduğuna göre, seni almaya gelmiş belli ki,” dedi Irmak göz devirerek. “Ben hiç muhatap olmayım, kendilerine hâlâ gıcığım.” Yanağımdan hafifçe öptü. “Yarın görüşürüz Açı.”

“Görüşürüz...” dedim sadece. Öyle dalmıştım ki Irmak’a karşılık verememiştim bile.

Irmak yanımdan ayrılıp arabasına yürürken ben de Baran’a doğru ilerledim. Ellerimi dağınık saçlarıma götürmek üzereyken durdum. Düzeltmeyecektim. Hem ne gerek vardı? Bacaklarımı saran dar kotla ve üstümdeki yakası derin, gri bluzla oldukça sıradan görünüyordum zaten.

Ama Baran tam tersiydi. Ya ne giydiğine fazlasıyla dikkat ediyordu ya da benim saf gözlerim onu hep en güzel haliyle görüyordu. Üstünde kolları siyah, bedeni beyaz olan hoş bir tişörtle, dizleri hafif yırtık siyah bir kot pantolon vardı. Ona doğru yürürken, bakışlarımız birbirinden ayrılmadı. Ben kalbime söz geçiremiyordum, onun mecburiyeti neydi? Neden benden uzak durması gerektiğini bildiği halde burnumun dibinde bitiyordu sürekli?

Aramızda iki adım kalacak şekilde karşısında durduğumda göğsüme bastırdım çantama sığmayan kitabımı. Ödüm kopuyor, aklım yerinden çıkıyordu. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki baktığında anlayacak sanıp gizlemek istiyordum sol yanıımı.

“Bir şey mi oldu?” diye sordum tereddütle. “Neden buraya geldin?”

“Bir şey olmadı.” Baran yaslandığı kaputtan doğrulup gözlerimin içine baktı. “Seni almaya geldim.”

“Beni mi?” İstemsizce kaşlarım çatıldı. “Neden?”

“Buralarda bir işim vardı, onu hallettim,” dedi. “O sırada anem aradı. Birazdan okuldan çıkacağını, hazır buradayken seni de almamı söyledi. Ben de geldim.”

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Tüm sebep bu muydu yani? Hadi annem böyle söylemişti, peki Baran neden kabul etmişti? Geceyi Azra'sıyla geçirdiği ve bunu da gözüme soktuğu yetmezmiş gibi bir de çıkıp okuluma mı gelmişti?

"Peki bana sordun mu?" diye çıktım öfkeyle. "Belki başka bir işim var. Sırf annem öyle söyledi diye çıkıp gelmişsin bir de buraya kadar..."

"Seni aradım ama telefonuna bakmadın." Sakindi. Derse girmeden önce telefonumu sessize almış ve çantama atmıştım. Ders bitiminde kontrol etmekse aklıma gelmemişti hiç. "Biraz fazla tepki vermiyor musun?"

"Fazla tepki mi!" diye sordum sertçe. Öyleydi belki ama elimde değildi. Tutamıyordum kendimi. "Kafana estiği gibi çıkıp gelen sen, fazla tepki veren ben, öyle mi?" Yanıt beklemedim. "Boşuna gelmişsin. Eve yalnız dönebilirsin çünkü seninle gelmeyeceğim. Bir arkadaşımın planım var, şimdi müsaadenle onun yanına gideceğim."

"Hangi arkadaş?" diye sordu Baran. Bakışlarının rengi bir anda değişmişti.

"Pardon?" dedim şaşkınca. "Bu seni neden ilgilendiriyor?" Sırf Baran'la zıtlaşmak uğruna, yorgunluktan öldüğüm halde Sahra'yla buluşabilirdim.

"Erteleyebilirsin," dedi Baran vurdumduymaz bir tavırla.

Yüzüme düşüp duran saçımı kulağımın arkasına öfkeyle sıkıştırırken, "Ne münasebet!" dedim. Her saniye biraz daha öfkeleniyordum, o da farkındaydı. "Ya sen bana hangi hakla karşıyorsun? Ne demek erteleyebilirsin?"

Fazla mı tepki veriyordum bilmiyordum, ben artık nasıl davranmam, ne yapmam gerektiğini gerçekten kestiremiyordum. Yorulmuştum rol yapmaktan, iyiymişim umursamıyormuşum gibi görünmekten... Kalbim de yorulmuştu, tükenmişti onu

SÜMEYYE KOÇ

Azra'yla yan yana görmekten ve her seferinde bu manzaraya göğüs germekten... Baran'la bölüştüğüm bir hayat vardı, ha deyince dönemezdim sırtımı. Ya da yok sayamazdım yıllardır aynı çatı altında yaşayıp aynı sabahlara uyandığımızı. Zaten sırf bu sebepten yok etmeye çalışıyordum içimdeki acıyı. Ailem dediğim insanlardan vazgeçmek istemediğimdendi hiçbir şey yokmuş gibi gülmelerim, eski günlerdeki gibi eğlenmelerim...

Ama olmuyordu.

Ben gitmeyi de kalmayı da beceremeyen, kendi hislerinin kazdığı kuyuya düşüp debelenen bir zavallıydım.

"Açelya..." Bıkkın bir nefes alıp verdi Baran. "Seninle konuşmam gereken bir şey var. Oldu mu? Uzatma hadi, bin şu arabaya."

Sözlerine karşılık vermemi beklemeden arabanın kapısını açtı ve kolunu kapının üstüne yaslarken bakışlarıyla da içeriyi işaret etti. Ne konuşacaktı ki? Sormadım ve üstelemedim. Gereksiz yere yükseldiğimin bilinciyle ağzımı açmadım ve sessizce arabaya geçtim. Baran ben içeri geçene kadar bekledi. Ardından o da arabaya bindi ve emniyet kemerini takarken, "Sen de tak," dedi uyarır gibi.

Çantamı ve kitabımı dizlerimin üzerine koymuştum. Emniyet kemerine uzandığım sırada çantam yere düştü ve içindeki her şey döküldü. Eğilip kalemlerimi, makyaj malzemelerimi ve diğer eşyalarımı toplarken, telefonumun olmadığı gözüme çarptı. "Telefonum," dedim telaşla. "Çantama koymuştum, eminim..."

"Burada." Nasıl olup da Baran'ın olduğu tarafa düşmüştü anlayamadım ama umursamadım. Bana uzatırken telefonun ekran ışığı yandı ve bakışları istemsizce ekrana takıldı. Tam da o an asla görmesini istemediğim bir bildirim duruyordu ekranda.

yagizakca hikâyene yanıt verdi: Bu kadar güzel olmak suç sayılmıyor mu?

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

En son kafedeyken, sıkıntıdan çektiğim bir fotoğrafı paylaşmışım. Yağız yanıt vereli bir saatten fazla olmuştu ama telefona hiç bakmadığım için bildirim ekranda öylece kalmıştı. Tenimi yakıcı bir ateş basarken bakışlarım Baran'ın yüzüne tırmandı, gözleri hâlâ telefonumun ekranındaydı ve kaşları imalı bir tavırla havalanmıştı. Telefonumu alıp ekranı ters çevirdim ve arkama yaslandım. Baran da önüne döndü ve tek kelime etmeden arabayı çalıştırdı. Arabaya binmeden önce ona başka bir planımın olduğunu söylemişim. Planımın Yağız'la buluşmak olacağını düşünebilirdi çünkü durum buna epey müsaitti.

Ne düşünürse düşünsün beni ilgilendirmemeliydi ama kahretsin ki öyle olmuyordu işte...

Kampüsten çıktığımızda ikimiz de sessizdik. Ara sıra gözucuyla ona baksam da hemen yola çeviriyordum bakışlarımı. Benimle konuşacağı bir şey olduğunu söylemişti Baran. Ama şimdi, bıçak açmıyordu ağzını. İş çıkış saatine denk geldiğimiz için bir süre sonra trafik yavaşladı ama tamamen tıkanmadan önce Baran ara yollara saptı. Acelesi var gibiydi. Hızlı gidiyor, sürekli sokaktan sokağa geçiyordu.

Sonunda dayanamayıp, "Ne konuşacağız?" diye sordum. İçimde bir sıkıntı vardı.

"Şimdi değil," dedi Baran gözünü yoldan hiç ayırmadan.

"Eve gitmiyor muyuz?" diye sordum gözlerimi kısarak, cevap vermedi.

"Fazla hızlı gidiyorsun," diyerek uyarma ihtiyacı hissettim. Bakışlarının sıklıkla dikiz aynasına takıldığını fark ederek, "Sana söylüyorum," diye ekledim endişeyle. Cevap vermediğinde ise kaşlarım çatıldı. "Baran?"

Bir terslik olduğunu sezdim ve dönüp arkaya baktım. Arkamızda eski model, siyah Mercedes'i o an fark ettim. Neden bu kadar yakınımızdaydı? Baran başka bir sokağa sapınca

Mercedes de saptı. Nedenini bilmediğim bir şekilde takip ediliyorduk ve bu ilk kez başıma geliyordu.

“Bizi mi takip ediyor o Mercedes?”

“Bakma,” dedi Baran. Sesinde hiçbir duygu yoktu ne bir endişe ne bir korku... “Önüne dön Açelya.”

“Neden?” diye sordum panikle. “Ne oluyor Baran?”

İçimde büyük bir korku hissi baş gösterdiğinde tedirgin bir şekilde emniyet kemerimi sıktım ve Baran bakma dediği halde dönüp bir kez daha baktım. Şoförün yanındaki koltukta biri daha vardı ve kolunu açık camdan aşağı sarkıtmıştı. İkisi de tekinsiz görünüyordu.

“Bakma Açelya, bakma!” diye uyardı Baran tekrar. “Önüne dön. Lütfen.”

“Onlar kim?” diye sordum giderek büyüyen bir endişeyle. “Ne olduğunu söyleyecek misin artık? Tanıdığın biri mi? Neden takip ediyorlar bizi?”

“Bilmiyorum,” dedi Baran dikiz aynasına bakarak. “Kampüsten çıktığımızdan beri peşimizdeler. Kim olduklarına dair bir fikrim yok.”

Kim, hangi maksatla peşimize takılmış olabilirdi anlamıyordum ama Baran sakin görünüyordu. Aksi olsa bu kadar rahat kullanamazdı arabayı. Ama ben korkuyordum, insanların sudan sebeplerle birbirlerini öldürdükleri bir dünyada onun kadar sakin olamazdım.

“Babamı arayacağım.” Telefonumu aldığım sırada Baran sağ elini direksiyondan çekip telefonu elimden aldı.

“Kimseyi arama,” dedi, bakışları hâlâ dikiz aynasında.

“Ne demek kimseyi arama?” dedim korkuyla. O kadar yakın mesafeden takip ediliyorduk ki Mercedes neredeyse bize çarpacaktı. “Başımız dertte, görmüyor...”

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Sözlerimi bile bitiremeden tiz bir çığlık attım. Mercedes ani bir manevrayla yan tarafa geçmek isteyince Baran da direksiyonu kırıp önlerine geçti ve daha da hızlandı. "Önümüze geçmeye çalışıyorlar!" diye bağırdım. "Dertleri ne bunların?"

"Sakin ol!" diye bağırdı sesimi bastırabilmek için. "Bir şey olmayacak Açelya, sakın ol! Polis de peşimizde, korkmanı gerektirecek bir durum yok!"

"Söylemesi kolay!" dedim. Neredeyse ağlayacaktım. "Ayrıca polis neden peşimizde?"

"Soru sorma," dedi Baran. "Sadece sıkı tutun ve duracağımız ana kadar, sakince bekle."

Kalbim küt küt atarken Baran gaza biraz daha yüklendi. Ne oluyordu, peşimizdekiler kimdi, neden bizi takip ediyorlardı... Hiçbir şey anlamıyordum ama Baran'a güvenmek ve dediğini yapmak zorundaydım.

Sonunda olan oldu ve Mercedes bizi sollamayı başardı. Baran bu şekilde devam edersek olası bir çarpışmanın önüne geçemeyeceğini anlayarak aniden frene bastı çünkü sokak iki arabanın yan yana gidemeyeceği kadar dardı. Emniyet kemerime rağmen dengemi kaybederek öne savrulduğumda saçlarım yüzümü kapattı. Torpidodan destek alıp toparlandım ve yola baktım, siyah Mercedes yolu ortalamış bir vaziyette duruyordu.

"Baran..." Nefeslerim hızlandı. "Ne yapacağız?"

Mercedes'in kapıları açıldı ve içinden haydut kılıklı iki adam çıktı. Biri elindeki levveyi tehditkâr bir tavırla avuçlarının içine vurarak bize doğru geliyordu.

"Kapıları kilitle," dedim korku içinde ama bu bir çözüm değildi. Adamın tek bir vuruşuyla camlar üzerimize inerdi.

"Hiçbir şey yapamayacaklar," dedi Baran. Hafifçe eğildi ve elini uzatarak koltuğun altından küçük bir spreycı çıkardı. "Biber gazı sıkacağım. Polisler zaten gelmek üzere."

SÜMEYYE KOÇ

Hâlâ neyin içine düştüğümüzü bilmesem de anladığım tek bir şey vardı. Bu adamlar her kimse veya neyin peşindelerse Baran biliyordu ve bu ana hazırlıklıydı. “Arabada kal, sakın çıkma,” desem de kapıyı açıp dışarı çıktı ve ben korkuyla bakarken levyeli adam şok olacağım sözler haykırdı.

“Murat Yıkılmaz’ın, Mahir Demirdağlı’ya selamı var.”

Adam, Baran’a birkaç adım yaklaşıncı kendimi tutamayıp dışarı çıktım. Sonrası büyük bir karmaşaydı. Baran önce levye tutan adamın yüzüne sıktı biber gazını. Bu, levyeli dazlak herifin beklemediği bir hamleydi. Can acısıyla levyeyi elinden yere düşürdüğünde diğer adam kaçmaya başladı çünkü polis sireni duyulmuştu. Ama kaçamadı. Baran adamı yakaladı ve hiç zorlanmadan onu Mercedes’in kaputuna yüzüstü yapıştırdı. Şoktaydım. Adamın söyledikleri kafamda dönüp duruyordu.

Murat Yıkılmaz’ın, Mahir Demirdağlı’ya selamı var.

Çok geçmeden polisler geldiğinde ortalık daha da karıştı. Bir köşede durup, polislerle konuşan Baran’ı izledim ve büyük bir suçluluk hissiyle, başıma nasıl büyük bir bela sardığımı düşündüm.

Baran yanıma gelip, “İyi misin?” diye sordu. Elleri yüzümü kavrarken ve gözlerimin içine endişeyle bakarken, “Geçti,” dedi ama cevap veremedim bile. Beni kollarının arasına aldı. Başımı omzuna yasladı. Bir eli sırtıma yerleşirken, diğer eliyle saçlarımı sıvazladı. Tıpkı çocukken söyledi gibi, “Korkma,” dedi, “ben yanımdayken, kimse bir zarar veremez sana.”

~ ~

Yaşadığım korku üzerimden bir türlü atamadığım şaşkınlığa, şaşkınlık da yüzümü yerden kaldırmamı engelleyen bir utanç duygusuna dönüşmüştü. Ne Baran sarıldığında ve sonrasında ne de olay yerinden ayrılıp emniyete giderken söyleyebilmişim Murat Yıkılmaz denen adamı tanıdığımı. Yol boyunca

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

susmuştum çünkü içime Baran tarafından suçlanabileceğim endişesi çökmüştü.

Polis memurlarının işleri başlarından aşkındı. İfadelerimiz alınmadan önce, bir süre beklememiz gerektiği söylenmişti. Bekleme odası kalabalıktı, ben otururken Baran kapının önünde kaldı çünkü telefonu çalmıştı. Kiminle konuştuğunu bilmiyordum ama babamın da durumdan haberdar olması gerekiyordu.

Derin bir nefes alırken, parmaklarımla şakaklarımı sıvazladım. Burası tam yeriydi, Baran'a işin gerçek yüzünü anlatmalıydım ki ifade verirken benden farklı bir şey söylemesin... Aleyhimize bir durum olmasa da gerçeği bilmesi gerekiyordu.

Baran telefonu kapatıp döndüğünde "Kiminle konuştun?" diye sordum.

"Babamla," dedi yanıma otururken. Öyleyse dakikalar sonra babam da burada olurdu.

"Murat Yıkılmaz isminden bahsettin mi peki?"

"Bahsettim." Sırtını geriye yaslarken kollarını havaya kaldırdı Baran. Gergin bir tavırla boynunu gevşetmeye çalıştı. "O adamın kim olduğunu da sordum; gelince konuşuruz dedi. Öfkeliydi, konuşmak istemedi. Muhtemelen, babamın canını sıkacağı biri..."

"Değil," diyerek böldüm. Babam, Murat Yıkılmaz'ın kim olduğundan Baran'a bahsetmemişti ve iş başa düşmüştü. "Yani kısmen öyle ama daha çok benimle ilgili." Kaşlarını çatı. "Ben Murat Yıkılmaz'ın kim olduğunu biliyorum Baran," dedim mahcubiyetle. Yavaşça bana döndü ve gözlerini büyüterek baktı yüzüme. Bahsi geçen adamın babamla bir ilgisi olduğunu zannettiğinden benim de tanıyor olabileceğimi hiç hesaba katmamıştı. Ama mesele bizzat bendim.

"Nereden tanıyorsun?" diye sordu. "Kimmiş o herif?" Sorusuyla birlikte gerildim. Bir kabahatim yoktu ama olan biten her şeyin sorumlusu bendim.

SÜMEYYE KOÇ

“O adamı babamın başına ben sardım,” dedim gözlerimi kaçırarak. Baran bana böyle bakarken onunla konuşmak çok zordu. “Senin İstanbul’a döndüğün gün ben bir iş görüşmesine gitmiştim. Geçici bir süre çalışırım diye düşündüğümünden gittiğimi evdeki kimseye söylemedim. Görüşmeyi o Murat Yıkılmaz denen haysiyet yoksunuyla yaptım...” Baran pürdikkat dinliyordu. “Başta gayet düzgün konuştu, sonra bu iş için tecrübesiz olduğumu ve altından kalkamayacağımı söyleyerek beni geri çevirdi. Tam kalkmaya hazırlanıyordum ki...” Durdum. Bunu anlatmak benim için zordan öte, mide bulandırıcıydı.

“Evet,” dedi Baran sessizce. “Tam kalkmaya hazırlanıyordun ki...”

“Çirkin şeyler söyledi,” diyebildim yalnızca. “Lütfen ne olduğunu sorma, yeterince utanıyorum zaten.”

Elini çenesinde gezdirirken, bakışlarında koyu bir öfke birikti. Sormadı, anlamıştı zaten. “Orospu çocuğu!” diye söylendi hırsla. “Sen neden utanıyorsun ki?”

“Çok öfkelenmişim,” O anı tekrar hatırlamak sinirlerimi alt üst etmişti. “O iğrenç sözleri hiç gocunmadan dile getirirken ki pişkinliğine, oturuşuna, sırtıtışına... Su içtiğim bardağı kaptığım gibi kafasına fırlattım. Sonra olan oldu ve soluğu burada aldık. Ama ne oldu biliyor musun? Tüm suçu benim üzerime attı, işe alınmadığım için sinirlenip kafasına bardak fırlattığımı ve adını karalamak için de ona iftira attığımı öne sürdü. İşin en kötü yanı da polisler ona neredeyse inandı çünkü ensesi kalın biriydi. Beni sıradan biri olarak gördüler. Ta ki babam çıkıp gelene kadar.”

Olayın sonunu anlatmama gerek kalmadı. Baran, babamın huyunu iyi bilirdi, adamı nezarete attırmadan o emniyet binasından çıkmayacağını da... Ama ceza almamıştı işte... Ortada ispatı olmayan bir sözlü taciz vardı. Odasında olay anını kaydeden bir kamera yoktu. Polisler kimin haklı kimin haksız olduğunu

bilemezlerdi, bilseler de kanıt olmadan bir şey yapamazlardı. Sadece sabaha kadar nezarete tutmuşlardı.

“Yenilgiyi kendine yedirememiş besbelli. Üstüne iki adam salıp saldırtacak kadar gözü dönmüş.” Bakışları karşı duvardaydı. “Bakalım bu sefer nasıl sıyrılacak işin içinden... Bize saldırmaya hazırlanan adamlardan biri bizzat ismini verdi.”

“Yine sıyrılabilir Baran,” dedim isteksizce. “Eğer şu an gözaltına alınan adam ifade sırasında onun adını vermezse Murat Yıkılmaz’ı suçlayacak bir delil bulunamaz. Tüm bunları hesap etmemiş midir o sence? Böylece yine elini kolunu sallaya sallaya çıkar gider bu kapıdan.”

“Adamının onun adını vermesine gerek mi var?” diye sordu Baran bana dönerek, iyiden iyiye öfkelenmişti. “Biz duyduk, yetmez mi? Ayrıca adamlar polisi hesaba katmamışlardı, elbette vermeyecektir patronunun adını.”

“Bizim duymamız bir şeyi değiştirmez,” dedim. “Sonuçta karşı tarafız. İftira da atmış olabiliriz. Bu işler böyle.”

“Sikeyim böyle işi!” diye söylendi.

“Bir saniye ya,” dedim kaşlarım çatılırken. “Az önce ne söylemiştin sen?”

“Ne söylemişim?”

“Üstüne iki adam salıp saldırtacak kadar gözü dönmüş,” dedin. Ne demek bu?”

Baran gözlerini kaçırdı. Tekil konuşarak sadece beni hedef almıştı. Benden gizlediği bir şey varsa artık saklayamayacaktı çünkü pot kırmıştı.

“Sabah sen evden çıkarken, pencerenin önündeydim.” Erken bir saatte çıktığım düşünülürse Baran’ın uyuyor olması gerekmez miydi? Üstelik gece Azra’yla birlikteydi. “Sen gidene kadar izledim. O sırada kapının önünde duran Mercedes çekti dikkatimi. Evin önünde oluşu tuhaf geldi. Cemil Amca’yla birlikte evden çıktığında o Mercedes de peşinize düştü.”

Aklım karışmıştı. Neden sabahın köründe gidişimi izlediğini sormak istesem de susup gözlerinin içine baktım. Üstelik Murat Yıkılmaz'ın beni saatlerdir takip ettiriyor olması daha önemli bir detaydı.

Baran sırtını oturdan ayırıp öne eğildi ve dirseklerini bacaklarına yasladı. "İçime kuşku düştü. Dakikalar sonra Cemil Amca'yı aradım. Seni okula bıraktığını ve bir problem olmadığını söyledi ama kafama takıldı. Bu yüzden geldim okuluna. Annemle konuşmadım bile, yalan söyledim sana." Bakışları yerdedi, bense hipnoz olmuş gibi ona bakıyordum. "Kampüsten çıkar çıkmaz o araç tekrar peşimize takılınca anladım yanlış olduğumu. Sonra babama, polisleri devreye sokması için bir mesaj attım."

Sözlerinin ardından bana baktı, ne diyeceğimi bilemedim. Nasıl olmuştu da başıma bir şey geleceğini hissedip soluğu yanı başımda almıştı?

Kısa bir suskunluğun ardından, "Özür dilerim Baran," dedim hüznle. "Sen ne için gelmişsin yanıma, ben nasıl davrandım sana..."

Suçlu hissetmemi istemiyormuş gibi "Nasıl davrandığının bir önemi yok," dedi buruk bir tebessümle. "İyisin ya..."

"Baran! Açelya!" Babamın sesiyle başımızı kaldırıp bekleme odasının çıkışına baktık. Babam yanında Avukat Mustafa Bey'le birlikte yanıma geliyordu. Tedirgince ayağa kalktım, Baran oturmaya devam ediyordu. "İyi misiniz?" diye sordu babam önce elini omzuma koyarak. "Ne oldu? Ne yaptı o piç kurusu?"

"İyiyiz baba, gördüğün gibi." Beni aramadığına göre, sanırım annemin hâlâ haberi yoktu olanlardan. "Ne olduğunu biz de anlamadık, okuldan çıktığımızdan bu yana takip ediliyormuşuz meğer."

"Okuldan çıktığından beri değil," dedi Baran düzeltme ihtiyacı hissederek. "Sabah sen evden çıktığından beri."

Hâlâ bir tuhaf oluyordum düşündükçe. Şansım bir kez daha yaver gitmişti ama gitmeyebilirdi de. Baran sabahın köründe pencereden gidişimi izlemeyebilirdi, bir tuhaflık olduğunu sezip okul çıkışıma kadar gelmeyebilirdi. O zaman bana ne olacağını düşünmek bile ürpertmişti tüylerimi.

Baran ayağa kalktı. “Ben Açıya’yı okuldan almak için gitmeseydim ne olacaktı?” diye sordu. “O iki adam Açıya’nın peşindeydi. Ben hesapta yoktum bile... Ya bu kız yalnız olsaydı?”

“Olan oldu artık,” dedi babam, sakın konuşuyordu, bizi de sakinleştirmek istiyordu ama kimbilir içinde nasıl bir fırtına kopuyordu. “İhtimaller üzerine yaşanmaz. Siz iyisiniz ya, mühim olan bundan sonrası. O adamı mahvedeceğim! Böyle bir şeye cesaret ettiği için anasından emdiği süt burnundan gelecek.”

“Mahir Bey...” Bir adım gerideki Mustafa Bey sessizliğini bozdu, “nerede olduğumuzu unutmayın.” Doğru söylüyordu, haklıken haksız çıkacağımız durumlara bizi yalnızca öfkemiz sürüklerdi. Dikkat etmeliydik, Murat Yıkılmaz uslanacak, durulacak birine benzemiyordu. Babam başını salladı.

Polisler ifade için önce beni, sonra Baran’ı aldı. İşimiz bir saatte uzun sürdü ve ikimiz de bize saldıran adamlardan, dolayısıyla Murat Yıkılmaz’dan şikâyetçi olduk. Adamların ne anlattığını bilmiyorduk, eğer patronlarının adını vermemişlerse bir şey ispat etmemiz çok güç, hatta imkânsız olacaktı. Murat Yıkılmaz da polis eşliğinde, hakkındaki şikâyet nedeniyle karakola getirilmek üzere olmalıydı.

“Tamam mı Rıdvan?” diye sordu babam emniyette işimiz bittiğinde. Bu kadar kısa bir süre içinde, Rıdvan Bey’le tekrar yüz yüze geleceğim aklımın ucundan geçmezdi.

“Tamamdır Mahir. Burada beklemenize gerek kalmadı, gidebilirsiniz artık.”

“Biz gidelim de o herif ne olacak?” diye sordu babam. Öfkesi hâlâ tazeydi. “Eğer o itler ötmezse, patronlarının adını vermezlerse yine mi salıvereceksiniz?”

“Halledeceğiz, merak etme sen,” dedi Rıdvan Bey. “Sabaha kadar burada o, konuşturacağız bir şekilde.”

Aslında babam da biliyordu polislerin elinden geleni yaptığını. Eğer o adam gerçeği itiraf etmezse yapacakları hiçbir şeyin kalmayacağını... En fazla olayı derinlemesine araştırırlar ve Murat Yıkılmaz’ı suçlayabilecekleri bir delil ararlardı ama adam işini sağlama almışsa yine bir şey bulamazlardı.

Bu saatten sonra yapacağımız tek şey beklemek olacaktı. Emniyet binasından ayrılıp babamın arabasıyla uzaklaşana dek o adamın her an bir yerden çıkıp karşımıza dikileceğinden korkmuştum ama neyse ki öyle bir şey olmadı.

Eve geldiğimizde saat dokuza yaklaşıyordu. Babam annemle konuşma işini halletmiş olsa da bizi nasıl telaşlı karşılayacağını tahmin edebiliyordum. Demir kapı aralandı, babam avluya giriş yaptı. O sırada gözüme yabancı bir araç takıldı. Beyaz bir Jeep.

Kime ait olduğunu başta anlayamasam da arabadan indiğimizi gördüğü an bize doğru gelen Azra yeterince açıklayıcıydı. Baran ona da haber vermiş olmalıydı ki soluğu burada almıştı. Babam da Azra’yı görmekten en az benim kadar hoşnutsuzdu ama bunu dışarıya yansıtmıyordu. Artık hangi durumda ne hissettiklerini anlayabiliyordum.

“Ödüm koptu Baran!” Azra selamsız ve sabahsız, doğruca Baran’ın kollarına atmıştı kendini. Hadi beni gördüğü yoktu, görse de umursamıyordu, babamı da mı görmüyordu?

Kollarını Baran’ın omuzlarına sardığını gördüğüm an yüzümü çevirip arabanın kapısını sertçe kapattım. O an babamla göz göze geldik. Eve gidelim der gibi baktı. Zaten yüz­süz gibi yanlarında duracak değildim.

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

“Neden bana haber vermiyorsun ki?” dedi Azra. Eve doğru yürürken adımlarım yavaşladı. Baran, Azra’ya söylememiş miydi? “Tolga’dan mı öğrenecektim ben olan biteni? Ya sana bir şey olsaydı?” Dudaklarım tiksintiyle kıvrıldı.

“İyiyiz,” dediğini duydum Baran’ın. *İyiyiz*. Ne diye çoğul konuşuyordu ki? Ondan bir başkası Azra’nın umurunda mıydı sanki?

Babam kapıyı çalıp geri çekilirken omzumu sıvazladı. Öylesine bir dokunuş değildi bu, af diler gibiydi. *Oysa her şey için artık çok geçti.*

Annem tam tahmin ettiğim gibi karşılamıştı bizi. Korku ve endişeyle, dilinde panik dolu sözlerle... İyiyiz desek de ikna olmamıştı bir süre.

Odama çıkıp elimi yüzümü yıkadıktan ve üzerimi değiştirdikten sonra aşağı indim. Akşam yemeği geç de olsa hazırды. Azra da yemeğe kalmıştı. Mehmet ortalıkta yoktu. Firuze babaanne ise Aslan Amca’nın evinde kalmıştı.

“Mehmet nerede?” diye sordu babam, yokluğunu yeni fark ediyordu. Dün gece evde olmadıkları için durumdan bihaberdi tabii. Ama annem biliyordu. “Bin kere söylemedim mi ben, akşam herkes şu masada olacak diye?”

Annem gergin bir tavırla omuzlarını kaldırırken, “Gelmeyecekmiş,” dedi, “arkadaşlarıyla berabermiş.”

“Ne zaman değil ki?” Babam hiddetlenmişti, hırsını buradan çıkarıyordu.

“Mahir şimdi bunun sırası değil,” dedi annem göz ucuyla Azra’ya bakarken. “Misafirimiz var. Mehmet geldiğinde onunla konuşursun.”

Azra bozulur gibi olsa da renk vermedi, annemin her fırsatta onu misafir olarak nitelendirmesinden hoşlanmıyor ama belli etmemeye çalışıyordu.

SÜMEYYE KOÇ

“Mehmet gelmeyecek.” Baran araya girdi. “Bu gece de yarın gece de.” Annem sus der gibi kaş göz işareti yapsa da Baran umursamadı, Mehmet’e hâlâ çok öfkeliydi.

“O ne demek?” Babam kaşlarını çatarak Baran’a baktı. “Siz yine kavga mı ettiniz?”

“Kavga değil baba,” diyerek dikkatleri üzerime çektim. Azra dahil, hepsi bana bakıyordu şimdi. “Mehmet eşek şakası yapmayı alışkanlık haline getirdi. Dün gece bize tatsız bir şaka yaptı yine, haliyle Baran’ın korkusundan eve gelemiyor şimdi de. Bu sefer ben bile kızgınım ona.”

“Ne yaptı?” diye sordu Azra. Sanırım Baran ona anlatmamıştı. Çorbamdan bir yudum aldığım sırada tereddütle Baran’a baktım. Her an elini yüzüne kapatacak gibi duruyordu, hatırladıkça ikimizin adına da utanıyor olmalıydı.

“Bizi korkuttu,” dedim üstü kapalı bir şekilde. “Işıkları kapattı, evde korkunç sesler falan çıkardı.”

Azra gülümsedi, bunun gerçek mi sahte mi olduğunu anlayamadım. “Baran haklıymış. Siz evin içinde baya baya çocuk gibiymişsiniz.”

“Onu bunu bırakın da...” Annemin hiç tadı yoktu, bu mesele keyfini bütünüyle kaçırmıştı, “bu işi nasıl halledeceğiz Mahir? Ben çocuklarım bu kapıdan her çıktığında korkuyla mı bekleyeceğim?”

Böyle düşünmek istemiyordum ama annem haklıydı, o adam bugün bize resmen savaş açmıştı. Bunu gözdağı vermek için mi yapmıştı yoksa aklınca bu şekilde ödeyeceğimizi mi düşünüyor-du bilmiyordum. Okula gittiğimde, derslerden çıktığımda ve arkadaşarımla buluştuğumda diken üstünde olmak istemiyordum.

“Ben halledeceğim,” dedi babam kesin bir dille. “Ben yaşarken hiç kimse benim çocuklarıma zarar veremez. O adam bu

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

yaptığını misliyle ödeyecek. İçin rahat olsun, kimseye de bir şey olmayacak.”

“İşte ben tam da bundan korkuyordum.” Annem elindeki kaşığı tabağa gürültüyle bırakınca herkes anneme baktı. “Şiddete şiddetle karşılık verirsen o adam duracak mı sanıyorsun? Tam tersi, olayı daha da büyütecek biri var karşımızda. Ben bu işin sonu kötü bitsin istemiyorum Mahir.”

Babam annemi sakince dinledi, sonra derin bir nefes aldı. “Bir önerin var mı Selma?”

Annem önce bana, ardından babama baktı. “Tatlıya bağlayalım bu meseleyi,” dedi çekinerek. “Şu adamlarla düzgünce konuşalım, el sıkışalım, konu kapansın, bitsin, gitsin...”

“Anne sen ne dediğinin farkında mısın?” Baran ondan hiç beklemediğim bir hiddetle bağırınca irkildim. “Herif pisliğin teki! Abuk sabuk konuşmuş Açelya’ya... Biz de geçip karşısına özür mü dileyeceğiz? Asla tatlıya bağlamam bu işi!”

“Baran!” diye uyardı babam.

Annemin istediği şeyin bir oluru yoktu. Birincisi, o adam güzellikten anlayacak biri değildi. İkincisi ne babam ne de Baran bunu kabul ederdi. Ama anneme de hak veriyordum. Bizi korumak adına haklı olduğumuz halde özür dilemeyi bile göze alıyordu.

“Sakin olsana sen...” Azra elini Baran’ın elinin üstüne koydu. “Ben annene hak vermiyor değilim, sizi düşünüyor kadın.” Baran elini Azra’nın elinden çekti ve dönüp ona sert bir bakış attı. Ama bir şey söylemedi.

“Olacak iş değil bu söylediğin.” Babam anneme bakarken başını salladı. Kızmamıştı ama onaylamadı da. “Kapatalım şu konuyu, tadımız kaçmasın.”

Annem yüzünü hepten astı. “Benim tadım yeterince kaçtı.”

Yemek biter bitmez kendimi odama atmıştım. Uykum gelene kadar ders çalışacaktım. Azra gider miydi yoksa bu gece burada

kalır mıydı bilmiyordum. Bilmek de istemiyordum... Bir an önce uyuyayım fakat sabah olmasın istiyordum. Kafamın içinde eşekler tepiniyor gibiydi. Onlarca düşünce beynimi istila etmişti. Bir o kadar da suçlu hissediyordum kendimi. Kimsenin beni suçlamaması bir şeyi değiştirmezdi. Kendime macera arar gibi gizli gizli iş görüşmesine gitmiş ve başımıza belayı sarmıştım. Korkuyordum. O adam korkulmayacak biri değildi.

Yatağıma uzanmış, derste aldığım notları sesli okuyup telefona kaydediyordum. Bu benim derslerdeki başarımın sırrıydı. Sabahları okula giderken, yoldayken ve boş zamanlarımda kulaklığımı takar, kendi sesimden notlarımı dinleyerek ezber yapardım. Başka türlü her şeyi akılda tutmak mümkün değildi.

Kapım tıklatıldığında telefonumu ve kitabımı bir köşeye bırakıp yataktan doğruldum ve bacaklarımı aşağı sallandırıdım. "Gelebilirsin." Annem olamazdı, o kapıyı çalar çalmaz içeri dalıyordu çünkü. Tam tahmin ettiğim gibi aralanan kapının ardında Azra duruyordu. Ve ben artık onu gördüğümde yüzümün düşmesine engel olamıyordum. Dudaklarında silik bir tebessümle odama girip kapıyı kapattı. Kimbilir beni yine hangi üstü kapalı cümleyle aptala çevirmeye çalışacaktı.

"Evime gidiyorum, gitmeden önce sana bir uğrayayım dedim."

Çok gerekiydin ya sanki.

İzin almadan sandalyemi sürükleyip karşıma oturdu. "Geçmiş olsun," dedi, soğuk ve mesafeliydi. "Gerçi ben sana hangi konuda geçmiş olsun diyeceğimi de şaşırdım. Bir gün düşünüyorsun, bir gün hasta olup tüm ilgiyi üzerine çekiyorsun, yetmiyor başına belalı adamları sarıyorsun..."

Bu tavrı bekliyordum; şaşırmadım, yüzümde tek bir mimik oynamadı. Aksine hiç bozuntuya vermeden gülümsedim. "Sana ne?" dedim direkt. Artık kartları açık oynayacaktım. "İster ayılırim ister bayılırim ister bomba patlatırım. Sana ne?"

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Azra kaşlarını kaldırdı. Gülecek gibi oldu ve dudaklarını birbirine bastırdı. "Tam da senden beklediğim cevap."

"Hak ettiğin cevap," dedim sertçe. "Sana karşı yeterince kibardım."

"Bir şeyi merak ediyorum." Bacak bacak üstüne atıp kafasını sola doğru yatırdı; yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Zaten hiçbir şeyi değilsin bu insanların, başlarına sürekli dert açmaktan guncunmuyor musun? Durup düşünmüyor musun hiç..."

"Çıldırıyorsun değil mi?" diye sorarak kestim sözlerini. "Bu evde sen değil de ben varım diye, Baran'a istediğin kadar yakın olamıyorsun diye... Meğer ne kadar kötü kalpliymişsin Azra."

"Kötü kalpli?" İşaretparmağını kendine doğrulttu. "Ben mi?" Komik bulmuş gibi gülmeye başladığında ben de dudaklarımı kıvırdım, odamdan defolup gidene kadar da bir an olsun yüzümü düşürmeyecek, ona istediğini vermeyecektim.

"Şu konuda bir anlaşalım tatlım," dedi ciddileşerek. "Ben sana karşı gayet iyiydim. Ama sen başından beri sinsiydin; yaptıklarından hiç bahsetmeyeceğim. Beni Baran'la yan yana gördüğünde değişen bakışların bile yetiyor her şeyi açıklamaya. Bu hikâyenin kötü karakteri sensin, araya sızmaya çalışanı, ortalık karıştıranı ve..."

"Benimle bu şekilde konuşamazsın Azra!" Bir kez daha sözünü keserken sinirlendiğimi belli etmemek için dişlerimi sıktım. "Haddini bil, ben istemezsem sen bu eve giremezsin bile."

Azra dişlerinin arasından gülerken, "Ben bu eve gireceğim," dedi tehdit eder gibi. "Bakalım o zaman sen nereye gideceksin."

"Defol!" Biraz daha kalırsa bu kadar sakin olmayacaktım. Eğer tek bir laf daha ederse önünü ardını düşünmeyecek, hıncımı ondan çıkaracaktım. "Çık odamdan. Derhal."

"Niye?" Dudaklarını büktü. "Doğruları konuşuyoruz şurada."

“İkiyüzlü,” dedim tükürür gibi. “Baran’ın yanında melek gibisin ama benim karşımda...” Dudaklarımı tiksintiyle kıvırdım. “Baran benimle böyle konuştuğunu duysa senin yüzüne bakmaya devam eder mi sanıyorsun?”

“Tehdit etti beni kendini merdivenlerden bile isteye atan kız...” Sözlerini kışkırtıcı bir tavırla, kafasını oynata oynata söylediğinde tokadı suratına patlatmamak için kendimi zor tuttum. Yapmayacaktım, oltasına düşmeyecektim. “Söyle,” dedim her şeyi göze alarak. “Git Baran’a söyle hadi, anlat her şeyi. Beni bu şekilde korkutabileceğini mi zannediyorsun sen?”

Meydan okumaktan başka çarem kalmamıştı. Ben kendimi merdivenden bile isteye atmamıştım, düşmüştüm ama Azra inanmak istediğine inandığı sürece ne söylesem olmayacaktı. Yüzü düştü ama çabuk toparladı, bozuntuya vermemeye çalışsa da şaşkındı. Çünkü beni tehdit edeceği tek malzeme çalınmıştı. Kötü olduğumu iddia ediyordu ama esas kötü olan oydu. Baran nasıl bir kızla birlikte olduğunun farkında mıydı?

“Anlatırım.” Parmağını kahverengi buklesine dolayıp bıraktı. “Hatta anlatayım ilk fırsatta. Benim için daha iyi olur. Baran senin ne mal olduğunu görsün ki sana karşı hissettiği acıma duygusundan kurtulsun.”

Hassas noktalarımı hedef almıştı, acımadan sıkıyordu kurşunlarını. Korkup geri adım atmam için uğraşüyor, Baran’ın bana olan hislerini acıma duygusuna indirgeyerek canımı yakmaya çalışıyordu.

“Dilediğini yapmakta özgürsün,” dedim ayağa kalkarken. Azra bir an ona saldıracağını düşünüp geri çekilince küçümser gibi dudaklarımı kıvırdım. Sadece yanından geçip kapıya yürümüştüm. “Artık muhatabım değilsin!”

“Bana uyar.” Oturduğu sandalyeden kalkıp yanıma geldi ve kapıdan çıkmadan önce yüzüme son kez bakıp alçak sesle, “Son bir şey söylemek istiyorum,” dedi altdudağını, dişlerinin arasına aldığı anda. “İyi geceler, besleme.”

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Besleme!

Söylemediği bir bu mu kalmıştı? İnsan, düşmanına söylemezdi böyle bir şeyi.

Çıkıp gitti ama ben donup kalmıştım. Kapıyı suratına sertçe kapatmayı düşünürken sadece arkasından bakakaldım. O kadar uzun süre kaldım ki Baran'la evden çıktıklarını bile duydum. Aşağıdaki kapı kapandığında elimi kapının kulpundan çekip pencereye yürüdüm hemen. Bir süre sonra avluda göründüler. Bir şeyler konuştular ama bu kez sarılmadılar. Baran Azra'nın kapısını açtı, Azra arabasına bindi ve gitti.

Baran'ın elleri ceplerinde, eve doğru yürüdüğünü görünce hızla odamdan çıktım, merdivenleri koşa koşa indim ve o eve girmeden önce aralık kapıdan dışarı süzıldüm. Beni görünce kaşlarını çatarak durdu. Ellerini cebinden çıkardı, bir an gülümseyecek gibi oldu ama yüzüme bakınca gördüğü her neyse vazgeçti. "Bir şey mi oldu?" Gözlerini kıstı, gözleri o kadar iriydi ki kısılmadı. *Ve o kadar güzeldi ki bir kez daha içim sızladı.*

"Bir şey olmadı," dedim iç çeker gibi. Basamakları yavaşça indim. Yanına yürüdüm, karşısında durdum. "Sadece..." Ağlayacak gibi oldum, dudaklarımı birbirine bastırdım. Ağlamayacaktım. Bir daha asla.

"Açelya?" Baran aramızdaki mesafeyi kapatmak için bana doğru adım attı. Sonra elini kaldırdı ama koluma dokunmak üzereyken geri çekildim.

"Dokunma!" dedim kendimi sıkarak.

"Sen iyi misin?" Sanki tam tersini söylemişim gibi bu sefer de elini yüzüme uzattığında eline sertçe vurdum. Dudakları şaşkıncaya aralandı. "Ne olduğunu söyleyecek misin?"

"Bir daha..." Parmağımı ona doğrulttum. "Eğer bir daha, Azra'ya sarıldığın kollarınla bana sarılırsan, bir daha ona dokunduğun ellerinle benim saçlarımı sıvazlarsan..." Sustum,

yutkundum. "Dokunduğun yeri keser atarım, kendime bile acımam!"

Öylece yüzüme bakakaldı. Dönüp eve girdim ve doğruca odama çıktım. Bir şey söylemesine gerek yoktu, çünkü şu saatten sonra onun bana söyleyeceği hiçbir şeyin önemi yoktu.

Her şey rengini yitirmişti gözümde.

Kaybetmekten korktuklarım, kavgalarım, çocukluklarım, savaşmalarım...

Artık savaşmayacaktım.

Odama girip kapıyı sertçe örttüğümde iki adım bile atamadan dizlerimin üstüne düştüm. Avuçlarımla dudaklarımı kapattım; hıçkırığım lal oldu ama gözyaşlarım çığlık çığlığaydı.

Bu sondu. Dilim seni anacak olsa keser atarım, kalemim seni yazacak olsa kırar yakarım.

Ayağa kalkıp banyoya yürüdüm, kararlı fakat dengesiz adımlarla. Kendimi banyoya kapattıktan sonra dolaptan çıkardığım makasla aynanın önünde durdum. Gelişigüzel vurdum saçlarımı, her iki taraftan da. Sarı tutamlar bir bir yeri boyladı ama durmadım. Sırtımın aşağısındaki saçlar omuzlarımdan üstündeydi artık. Zerre acımadım.

Başkalarına dokunduğu o ellerle dokunmayacaktı benim saçlarıma.

Kirletmeyecekti beni.

Ne şimdi ne sonra...

10

Kanatları Koparılan Kuşlar Bir Daha Uçamazlar

♪ Suzan Hacigarip & Çağan Şengül- Sancı ♪

*Küçük kız, hafif bir esintiyle ırgalanan gül fidanlarının to-
murcuklarına ufacık parmaklarıyla dokunuyor, arada bir parmak
uçlarında yükselip boyu yettiğinde onları koklamaya çalışıyordu.
Hayranlıkla bakıyordu her birine; nasıl da güzel ve ihtişamlılar-
dı, üstelik de rengârenk... Ama o en çok beyaz olanları seviyordu.
Çünkü beyaz güller saflığı, masumiyeti ve sadakati temsil ediyordu.*

Babası öyle söylemişti.

İç çekti. Onu çok özliyordu...

*Yüze kadar saymayı öğrenmişti ve bugün, babasız geçirdiği kırk
dokuzuncu gündü.*

*"Bir süre sonra sensiz geçen günlerimi nasıl sayacağım baba?"
diye mırıldandı küçük dudaklarının arasında. "Sayamayacağım
kadar çok zaman geçtiğinde çıkıp gelir misin acaba?"*

*Mahzun sözlerinin ardından başını kaldırıp masmavi bulutsuz
gökyüzüne gözlerini kırptırarak baktı. Babası onu çok uzaklar-
dan, sonsuzmuş gibi görünen mavi göğün arkasından izliyordu.
Emin değildi, herkes öyle söylüyordu.*

*Yeşil gözlerini tekrar beyaz güllere diktiğinde, "Çok güzel değil-
ler mi?" diye sordu Baran'a. Cevap alamayınca dönüp baktı ona.*

Tek dizini yere yaslamış vaziyette bilyelerini sayıyor, saydıklarını kavanoza dolduruyordu. İnatçı kahverengi saçları vardı Baran'ın, ne kadar geriye iterse itsin sonunda alnına dökülüyordu.

Ve Açelya, her seferinde o saçlara dokunup düzeltmek istiyordu. Pek tabii bu mümkün olmuyordu. Bir o kadar da çatık kaşları vardı Baran'ın. Neye kızıyordu da çatıyordu hiç anlamıyordu. Halbuki gülümsediğinde çok daha güzel oluyordu yüzü.

"Doksan dokuz, yüz, yüz bir, yüz iki, yüz üç, yüz dört, yüz beş..." Derin bir nefes alarak sustuğunda kehribar kahvesi gözleri parladı, Açelya hâlâ onu izliyordu. "Tamı tamına yüz beş tane bilyem var," dedi heyecanla. Sonra kafasını kaldırıp evin bahçesinden dışarı baktı. "Nerede kaldı bu çocuk ya?"

Açelya dudaklarını büzdü, Baran onu duymamıştı bile. Hep kendi gibi büyük çocuklarla oynuyor, Açelya'nın yüzüne bakmıyordu. Eğer Mehmet günlerdir hasta olmasaydı onunla oynardı ama fena üşütmüştü, yatağından çıkamıyor, sürekli öksürüyordu. Ne şanssızdı ama... Etrafta da arkadaş olabileceği bir tane bile kız yoktu!

"Bugünlük benle oynasan?"

Küçük parmaklarını birbirine dolayıp dudaklarını ısırды. Fakat Baran onu yine duymadı.

Sesi mi çıkmıyordu yoksa Mehmet'le izlemeyi çok sevdikleri o hayalet Casper gibi görünmüyor muydu hiç bilmiyordu Açelya... Kaşlarını çatı. Çatıldığı zaman belli olmayan, varla yok arası sarı, seyrek kaşlarını.*

Ve bir kez daha şansını denedi. Daha yüksek bir sesle.

"Bugünlük benle oynasan?"

Baran onu fark etsin diye neredeyse çığlık atmıştı ama duymuştu nihayet! Kafasını kaldırıp kendisine baktığında bedenini şirin bir

* Seymour ReitveJoe Oriolo tarafından yaratılmış ve kendi adını taşıyan çizgi film serisindeki kurgusal bir karakter. (ed.n.)

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

tavırla bir sağa bir sola çevirmeye başladı. "Hı? Oynayalım mı? Körebe oynayabiliriz... Saklambaç da oynarız istersen?"

"Olmaz!" Baran kesin bir dille teklifini reddettiğinde yüzü düştü Açıya'nın. "Mert gelecek, misket oynayacağız biz. Hadi, sen git eve."

"Niye gidiyormuşum?" diye sordu neşeden uzak bir sesle. Öğretse gayet de oynayabilirdi o bilyelerle. O kadar da zor olduğunu düşünmüyordu.

"Kız oyunu değil çünkü bu," dedi Baran Açıya'ya bakmadan. Gözü yoldaydı, Mert nerede kalmıştı?

"Niye değilmiş?" İnce sesiyle itiraz etti. "Ben de oynayabilirim!"

"Olmaz dedim ya..." Baran ayağa kalkıp Açıya'ya tepeden bir bakış attı. "Sen git bebeğinle oyna."

"Sıkıldım ben bebeklerden." Dudaklarını bükerken omuzlarını silkti Açıya. "Dışarıda oynamak istiyorum."

Baran tam bir şeyler söylemeye hazırlanıyordu ki Mert'in sesini duydu. Elinde bilyeleriyle birlikte koşu koşu geliyordu. "Hah, geldim!" dedi soluk soluğa karşısında durup, ellerini dizlerine bastırırken. "Bu sefer ben kazanacağım ve bilyelerimi senden geri alacağım."

Baran dudaklarını kıvrırdı ve ardından Mert'e küçümseyici bir bakış attı. "Elindekilerden de olma sonra."

"Olmam," dedi Mert, kendinden emin görünüyordu. "Hadi başlayalım."

Açıya kollarını göğsünde birleştirmiş, öylece onları izliyordu. Ama izlemek değil, oynamak istiyordu. Çok konuşur ve durmadan oynamak istediğini söylerse bir şansı olabileceğini düşündü. Pes etmeyecekti.

"Ben de oynamak istiyorum."

Konuşuncaya dek onu fark etmeyen Mert'in bakışları üzerine çevrildiğinde tek ayağıyla ayakkabısının ucundaki toprağı

eşeliyordu Açıyla. Baran'sa yine yere tek dizini çökmüş, bilyeleri top-
rağın üstüne diziyordu. Fakat o an ikisi de Mert'in dudaklarından
dökülen alaycı cümleyle durdu.

"Bu besleme nereden çıktı ya?"

Açıyla'nın tebessümü soldu, Mert'in ne demek istediğini anla-
mamıştı ama o da Baran gibi kendisini istemiyor olsa gerekti. Yoksa
neden alay eder gibi konuşacaktı ki? Bakışlarını Baran'a çevirdi ve
onun 'hadi eve git' demesini beklerken hiç ummadığı bir tepkiyle
karşılaştı.

Baran Mert'e bakıyordu. Hem de kötü bir şekilde. Bazen Meh-
met onu sinirlendirdiğinde baktığından çok, çok daha kötü...

"Ne dedin sen?" diye sordu bilyeleri dağıtıp ayağa kalkarken,
sesi çok öfkeliydi.

"Yanlış bir şey mi dedim sanki?" Mert bakışlarıyla Açıyla'yı
işaret ettiğinde, "Annemle babam öyle söylüyor," dedi diklenerek.
"Onun gibi çocuklara besleme denirmiş."

O an Baran birden üstüne atlayarak Mert'i yere devirdi. Açıyla
ise ellerini korkuyla aralanan dudaklarına kapattı. Baran yumruk-
larını bir bir Mert'in yüzüne geçirirken çok ürkütücü görünüyordu.
Ve Açıyla tüm bu olanlara bir anlam veremiyordu. Mert, Baran'ın
en yakın arkadaşı değil miydi? Neden Baran ona bu kadar sinir-
lenmişti?

Eve girer girmez soracaktı Selma annesine.

Besleme ne demekti?

Bir zamanlar severdi beni,

Ağladığımı görünce ağlatacak kadar.

Bir zamanlar, gerçekten de severdi beni...

Kimsemin kanatlarımı kırmasına izin vermeyecek kadar.

Şimdi kanatlarım yok, onları kopardılar.

Ve o bunu öylece seyretti.

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Oysaki çok iyi biliyordu;
Kanatları koparılan kuşlar, bir daha uçamazlar.

Uykusuz bir geceyi ardında bırakmanın bitkinliğini en iyi gözler yansıtıyordu, bir de koyu göz halkaları.

Hayatım boyunca hazmedemediğim tek şeydi insanların beni kimsesizliğimle vurması. Ve ailem dediğim insanlarla aramda kan bağı olmadığıнын, acımasızca yüzüme haykırılması. Bunu yaptıklarında ellerine ne geçiyordu? Bana uykusuz bir gece bahsettikleri zaman kendileri nasıl uyuyorlardı? Vicdan konusuna hiç değinmiyordum bile... Ama içlerinde ufacık bir sızı bile hissetmiyorlar mıydı?

Sabahın köründe kendimi evden dışarı atmış ve soluğu ilk defa geldiğim bir kuaför salonunda almıştım. Saçlarımın hali içler acısıydı ve bunu kimseler görmeden halletmem gerekiyordu. Neyse ki bugün yalnızca bir dersim vardı ve o da öğleden sonra ikide başlıyordu.

Bir yandan dizlerimin üstüne koyduğum derginin sayfalarını karıştırıyor diğer yandan çalışan kadının hazırlıklarını bitirmesini bekliyordum. Her zaman gittiğim lüks salonlardan değildi burası, kendi halinde küçük bir yerdi. Şanslı sayılmalıydım çünkü henüz benden başka bir müşteri yoktu.

"Birazdan alacağım sizi," diye gülümsedi kadın. Tezgâhın üzerini siliyordu. "Bir şey içmek ister misiniz?"

Tebessüm ederek başımı salladım. "Teşekkür ederim."

"Buyurun, oturun siz," dedi koltuğu çekerek. Elimdeki dergiyi bırakıp ayağa kalktım ve kadının çektiği koltuğa geçtim. Etrafa tedirgin bakışlar atıyordum, başkasını hiç alakadar etmese bile saçlarımın halinden utanıyordum. Makası küçük bir çocuğun eline versem daha iyi keserdi saçımı. Neyse ki hâlâ ensemde ufak bir topuz yapabileceğim kadar saçım vardı.

Kadın içeri gitti, bense derin bir nefes alıp elimi saçlarıma attım ve tokayı çekip çıkardım. Saçlarıma aynada bir kez daha bakınca yüzüm asıldı. Aylardır uzatmak için türlü yöntemler denediğim saçlarımı bir anlık öfkeyle mahvettiğime inanasım gelmiyordu. Tam da istediğim uzunluğa ulaşmışken.

Kuaför salonunun kapısı birden açıldı ve içeriye otuzlu yaşlarının sonunda gibi görünen, alımlı bir kadın girdi. Aynadan kısa bir an göz göze geldiğimizde bakışlarımı kaçırdım. Kadın çantasını bekleme koltuğuna bıraktığı gibi bu tarafa yürüyüp diğer boş koltuğa oturdu. Bu kadar rahat davrandığına göre buranın daimi müşterilerinden biri olmalıydı.

Yanılmadım.

“Figen!” diye seslendi içeriye doğru. “Ben geldim canım. Çay demlediysen bir bardak alırım.”

“Ah Sanem!” Adının Figen olduğunu öğrendiğim kuaförün cevabı gecikmedi. “Demleniyor, getiririm hemen.”

Sanem denen kadın bana bakınca gözlerimi kaçırdım. Saçlarıma bakıyordu hem de büyük bir dikkatle.

“Aşk mı?” Bana mı söylüyordu?

Anlamamış gibi baktım.

“Aşk mı?” Sorusunu yinelerken bakışlarıyla saçlarımı işaret etti. Ne diyeceğimi bilemeyerek kadının suratına bakakaldığımda hızlı bir nefes alarak sessizce mırıldandı. “Başka hiçbir şey bu hale getiremezdi zaten.”

Kaşlarım çatıldı. Belki canım sıkıldığı için kesmiştim saçlarımı, nereden biliyordu? Belki de arkadaşımın girdiğim bir iddiayı kaybettiğim için bu haldeydim. Nasıl bu kadar emin konuşuyordu?

“Aşk falan değil,” dedim sert bir ses tonuyla. Tüm hıncımı tanımadığım bir kadından çıkaracak kadar doluydum. Ama kadın bozuntuya vermedi. Aksine, gülümsedi.

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

“Kendini mi kandırıyorsun?” diye sorduğunda kavisli kaşları havaya kalktı. “Ben yemem de bunları...”

“Nereden vardınız böyle bir kanıya?” Kadını kısaca süzdüm. Kızıl, dalgalı saçları omuzlarındaydı, oldukça koyu ve iri gözlere sahipti. “Saçlarımın neden böyle olduğu alnımda yazmıyor sonuçta.”

“Halinden.” Parmağını yüzüme doğrulttu. “Gözlerinden.” Cevap veremedim, kendi kendine devam etti. “Aslında, sana bakınca kendimi gördüğümünden.”

Yine cevap vermedim, susarsam daha fazla konuşmaz diye düşündüm. Ama sonra merakıma yenik düştüm. “Sen de mi kesmiştin saçlarını?”

Çekingen bir tavırla ona baktığımda tekrar gülümsedi. “Daha fenasını yaptım ben...” Ellerini öne doğru uzatıp bileklerini gösterdiğinde gözlerim büyüdü. İki bileğinde de kesik izleri vardı.

“Ne zaman yaptın bunu?” diye sordum hayretle. Sonra elimi dudaklarıma kapattım. “Özür dilerim, eğer yeniyse...”

“Zıyanı yok. Yeni değil, yıllar oluyor. Senin gibi toy bir genç kızdım.” Gülümsemesini sürdürdü ama dudaklarının kıvrımında yeşeren burukluğa şahit oldum. “Çok saftım, çok aptaldım...”

İç çeker gibi bir nefes aldığı anda, “Canından canını, ruhundan ruhunu söküyorlarmış sanırsın,” diye devam etti. Bakışları duvara kaydı. “Çektiğin acının dünyada bir eşi benzeri yokmuş gibi kahırlanır, kimseye bir şey demeden çekip gitmeye kalkışırsın.” Bir müddet sustu ve sonra kopkoyu gözleriyle gözlerimin içine baktı. “Çünkü onun bir başkasına aşkla bakan gözleri, senin cehennemindir.”

İçimi ürperten bu cümle hafızama kazındı, kalbimin duvarlarını hırpaladı. Yarama dokundu, canımı yaktı.

SÜMEYYE KOÇ

“Ama bitiyor biliyor musun? O uğruna ölmeyi isteyeceğin kadar acı veren aşk da ıstırabı da bitiyor... Her aşk günün birinde kendi cenazesini kaldırıyor...” Üst üste kafasını salladı. “O zamanlar hiç inanılır gibi gelmiyor ama inan, bitiyor...”

Güçlkle yutkundum. “Geriye ne kalıyor peki?”

“Kimseye eyvallahı olmayan bir yürek,” dedi Sanem alaylı bir gülüşle. Koltuğunu bana yaklaştırıp elini uzattı, avuçiçini kalbimin üstüne bastırduğunda hiç çekinmedim. “Merak etme, uslanıyor günün birinde... Henüz çok körpe.”

Geri çekilirken saçlarını kulaklarının arkasına sıkıstırdı. “Yani uzun lafın kısıası; yapma güzelim. Hiçbir aşk buna değmez.”

“Sadece aşk değil ki,” dedim bakışlarımı ve ellerimi düşüreerek. “Benimki çok başka.”

“Ne peki?” Sorusuna cevap beklemeden devam etti. “Ne kadar oldu bilmiyorum ama sadece birkaç aydır veya birkaç senedir tanıdığın bir adam saçlarından daha kıymetli olmamalı.”

Bu defa gülümseyen bendim.

Sadece birkaç aydır veya birkaç senedir.

“Düşün ki çok sevdiğin biri var ve sen onu tüm sıfatlarla seviyorsun,” dedim yüreğimin kilidini kırarak. “Onu kimseye paylaşamıyorsun, çünkü en güzel anılarının sahibi olmuş. Sana koşmayı, düştüğünde ayağa kalkmayı, satranç oynamayı, topa daha iyi vurmayı, uçurtma uçurmayı öğretmiş. Birlikte yıllarınız geçmiş... Sonra araya yollar girmiş. Bu sefer de hasretiyle sınanmışsın. Hiç kimse onun gibi olamamış, başkalarının gülümsemeleri bile onun sana dümdüz bakması kadar sahici hissettirmemiş. Sen de yıllarca geçmişin hatıralarına tutunarak beklemişsin onu. Ama o geri döndüğünde sana bir yabancı olmuş. Bir zamanlar seni koyduğu yere bir başkasını koymuş.”

Sesim titrediğinde sustum. Kalbimin üstüne bir kova kezzap dökülmüş gibi hissediyordum.

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

“Ben tam da bunu kaldıramıyorum,” dedim dudaklarımı birbirine sıkıca bastırduğım da. “İçimde öyle illet bir his var ki... Kimselere anlatamıyorum.” Sanem bana afallamış bir şekilde bakıyordu. “Sadece aşktan değil yani... Çocukluğum kayıyor ellerimden, tutamıyorum.”

Sohbetimiz kuaförün gelmesiyle son buldu ve ben önüme döndüm. Bazı insanlar kitap gibiydi, onlardan ya bir şeyler öğrenirdin ya da sana okuduğun bazı romanlarda var olmuş karakterler gibi buruk hissettirirdi. Sanem’in hikâyesi neydi bilmiyordum, nasıl bir kadındı ve neler yaşamıştı... Belki birbirimizden çok farklıydık ama ortak bir noktamız vardı.

Kuaför kadına sadece saçlarımı düzeltmesini, boyunu daha fazla kısaltmaktan mümkün merteye kaçınmasını söylemiştim. Öyle de yapmıştı, hiç bilmediğim sıradan bir yere gelirken çok tereddüt etmişim ama kadın onlarca para döktüğüm pahalı mekânlardaki kuaförlerden daha iyiydi.

Saçlarımı tam omuzlarımın üstünde kalacak şekilde kesmeyi bitirdiğinde oyalanmadan oturduğum koltuktan kalktım, kesim parasını fazlasıyla bırakıp oradan ayrıldım. Çıkmadan önce sanki bir daha karşılaşacakmışız gibi, “Görüşürüz,” dedi Sanem. Adımı bile bilmiyordu oysa.

Bir taksiye atlayıp evin yolunu tuttum. Çok sürmeden taksi kapının önünde durdu, o sırada telefonum çalmaya başladı. Arayan annemdi. Saat onu geçiyordu ve sanırım evdeki yokluğum anlaşılmıştı. Kimselere görünmeden eve girip odama çıkmayı planlıyordum ama zaten saçlarımı gördüklerinde kuaföre gittiğim ortaya çıkacaktı.

Ne dert ama... Köy yanar deli taranır misali, evdekiler dünün tedirginliğini taşıırken ben kuaföre gitmişim. Kesin kızacaklardı.

Aramayı reddedip telefonumu pantolonumun arka cebine attım. Demir kapının önünde durup şifreyi girdikten sonra, avluyu koşar adım geçip kapının önüne vardım ve zile bastım.

Saniyeler içinde kapıyı açan Mine Abla'nın hemen arkasında elinde telefon, kaşları çatılı vaziyette annem belirdi.

Mine Abla hiçbir şey demeden mutfağa yürüdü.

"Neredesin Açelya?"

Annem kızgındı, tam tahmin ettiğim gibi. Bakışları omuzlarımın üzerinde duran saçlarıma takıldığında kaşları daha fazla çatıldı. "Sabahın köründe kuaföre mi gittin sen?"

Kızmakta haklıydı, üstümüzdeki tehditten henüz kurtulamamışken evden bir başıma çıkmam mantıksızdı. Fakat dünden sonra Murat Yıkılmaz'ın daha da ileriye gideceğini sanmıyordum. Özellikle de polislerin gözü üzerindeyken...

"Randevum vardı." Suçlu bir tavırla bakışlarımı yere eğdim. "İptal edemezdim çünkü önümüzdeki günlerde derslerim çok yoğun olacak."

"Saçlarını kestirmek de nereden çıktı?" diye sordu şüpheyle. Saçlarımı kestirmeyi asla düşünmediğimi iyi biliyordu.

"Değişiklik olsun istedim."

Bana inanmamış gibi baktı lakin üstelemedi. "Bunu daha sonra konuşacağız," dedi başıyla salonu işaret ederken. "Misafirimiz var. Babanın emniyetten bir arkadaşı burada."

Rıdvan Bey'den mi bahsediyordu?

"Önemli bir şeyler söyleyecekmiş. Gel hadi."

İçeri geçip kapıyı kapattım, annem önde ben arkada salona ilerlediğimiz sırada Baran'ın da evde olmasından endişe ediyordum ki düşündüğüm şey oldu. Babamla yan yana oturuyorlardı, Rıdvan Bey de hemen karşılarındaki koltuktaydı.

Annemle berjerlere geçip oturduğumuzda bakışlarım yerdedi. Sabah sabah evdeki yokluğum telaş yaratmış olacak ki babam da annemden farklı davranmadı. Fakat kızgınlığını sadece bakışlarına yansıttı, evimizde yabancı bir adam varken bunu dile getirmede.

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Gözlerimi babamın hiddetli bakışlarından kaçırıp fark etmeden Baran'a çevirdim. Bana dikkatle bakıyordu, daha doğrusu saçlarıma. Fark etmişti, aksi mümkün değildi dün geceden sonra.

Gözlerini ağır ağır yüzüme kaldırıp gözlerime baktığında bakışlarımı kaçırmadım. Artık ne hissettiklerimden kaçacaktım ne de korkularımdan. Ben kötü olan hiçbir şey yapmamıştım. Bunu o da biliyordu. Yoksa şu an bana bakan gözlerinde o suçluluk hissi olmazdı. En çok da bu yakıyordu canımı. Baran bana ne yaşattığını çok iyi biliyordu.

"Rıdvan'ın bize söyleyeceği önemli bir şeyler var." Babamın gür sesi bakışlarımızın arasında keskin bir makas görevi gördü. "Hepimizi ilgilendiriyor."

"Açelya da geldiğine göre..." Annem sabırsızca araya girdi, babam birazdan duyacaklarımızı biliyor olmalıydı. Çünkü annem gibi meraklı görünmüyordu. "Dinliyoruz Mahir, hepimiz."

"Evet." Rıdvan Bey boğazını temizledi. Meraklı gözlerimiz onun üstündeydi. "Dün gece Murat Yıkılmaz'ı tutukladık."

Böyle bir şey duymayı beklemediğim için gözlerim büyüdü ve bakışlarım doğruca babamın yüzüne tırmandı, neler olmuştu bilmiyordum ama yüzünden düşen bin parçaydı. Böyle bir habere sevinmesi gerekmez miydi?

"Ah!" Annem şaşırdı, elini göğsünün ortasına bastırırken, "Nasıl oldu peki?" diye sordu. "Saldırganlar mı itiraf etti?"

"Aslında evet," dedi Rıdvan Bey, sesinde anlam veremediğim bir tereddüt vardı. "Biri hiç konuşmadı ama diğeri, düşündüğümüz kadar bizi zorlamadan itiraf etti Murat Yıkılmaz'ın adamı olduğunu. Biz de bu itirafın üzerine Murat Yıkılmaz'ı tutukladık. Ama tuhaf bir durum var."

Sözlerinin ardından duraksadı ve babama baktı. O sırada Baran araya girdi. "Devam edin lütfen."

“Otuz yıllık mesleki tecrübeme dayanarak rahatlıkla söyleyebilirim ki Murat Yıkılmaz’ın bir suçu yok. Artık bir insanın gözlerine bakınca bile anlar olduk yalan söyleyip söylemediğini. Dün akşam karakola getirildiğinden beri olayla bir ilgisi olmadığını söyleyip duruyor ve bunu yaparken de hiç yalan söylüyor-muş gibi görünmüyor.”

“O değilse kim o zaman?” diye sordu Baran, onun da babam gibi yüzü asılmıştı duyduklarından sonra. “Elbette olayla bir ilgisi olmadığını söyleyecek, suçunu kabul edecek hali yok. İşin içinden sıyrılmak isteyecek.”

Baran’ın sözlerine hak veriyordum fakat içime bir şüphe düşmüştü.

“Neye dayanarak söylüyorsunuz bunları?” Annem daha sakın bir sesle araya girdi, babam ve ben sessizce dinliyorduk. “Sonuçta bir bildiğiniz olmasa böyle konuşmazsınız, değil mi?”

Rıdvan Bey başını salladı. “Dünkü saldırının her detayı önceden planlanmışa benziyor.”

“Ben anlamıyorum,” diyerek bozdum sessizliğimi. “Yani tüm bunlar...”

Baran sözlerimi yarıda kesti. “Birisi oyun oynuyor ve suçu da Murat denen herifin üzerine atmaya çalışıyor. Söylemeye çalıştığınız bu mu?”

“Evet tam olarak bu ihtimalden söz ediyorum. Eğer biri size gerçekten zarar vermek isteseydi bunu göz önünde yapmazdı, bunu sadece iki adamla yapmazdı, o adamlar da öyle ha deyince yakalanmazlardı. Özellikle Murat Yıkılmaz’ın adını hiç vermezlerdi.” Tek eliyle koltuğun kenarından tutarak oturduğu yerde dikleşti Rıdvan Bey. “Zaten başından beri aklıma yatmamıştı Murat Yıkılmaz’ın böyle bir şey yapacağı. Evet, aranızda bir husumet oldu ama bitti, gitti. Zaten o da aldı dersini. Niye aradan biraz zaman geçtikten sonra ortaya çıkıp açsın ki kapanmış mevzuyu?”

Rıdvan Bey'in sözlerinde mantıksız bir şey yoktu. Tüm bunları nasıl düşünemediğimi aklım almıyordu sadece, Azra aptalı dün gece zihnimi o kadar meşgul etmişti ki saldırının detaylarını irdelememiştim bile. Şimdi yerli yerine oturuyordu her şey. İçimdeki kuruntu ve aklımı kurcalayan tüm düşünceler...

"Kim yapmak ister bunu Mahir?" Annem korku dolu gözlerle babama baktı. "Var mı senin şüphelendiğin biri?"

Babama baktım. Susuyordu, sanki bir şey biliyor da bizden gizliyordu. Rıdvan Bey'le bakışıyor ama ağzını bıçak açmıyordu.

"Bundan sonrasıyla bizzat, ben ilgileneceğim," diyerek kesti-rip attı. Bu ne demekti?

"Nasıl yani?" diye sordu annem gözlerini kısarak. "Aklından neler geçirdiğini tahmin edebiliyordum. Şüphe ettiğin biri varsa bizden neden gizliyorsun Mahir?"

Babam anneme dümdüz baktı, sonra bakışlarındaki imayı anlayan annem üstelemedi.

"Diyeceklerim bu kadardı," dedi Rıdvan Bey, ardından ellerini dizlerine bastırarak ayağa kalktı. "Elbette olayın peşini bırakmayacağız, araştırmalarımız sürecektir ama size tavsiyem şikâyetinizi geri çekmeniz yönünde olacak." Baran'a ve bana bakarak konuşuyordu. "O adam suçsuz, bu işin arkasında bir başkası var."

Babam da Rıdvan Bey'i yolcu etmek için ayağa kalktı, birlikte salondan çıkıp uzaklaştıkları sırada Baran anneme şüpheyile bakıyordu.

"Babam kimden şüpheleniyor?" diye sordu parmaklarını çenesinde gezdirirken. "Bakıştıktan sonra sustuğunuzu fark etmedim sanma, söyle."

Annem önce bana, ardından Baran'a ters bir şekilde baktı. "Ne bileyim oğlum ben? Babanın üsteleme uyarısıydı o. Benim de bildiğim bir şey yok."

SÜMEYYE KOÇ

Annem de mi bilmiyordu yoksa bize mi söylemiyordu anlayamadım. Her şey karman çorman olmuştu, ne düşünmem gerektiğini bilmiyordum.

“Emin misin?” Baran konuyu kapatacak gibi görünmüyordu. “Babamla yüz göz etme beni, biliyorsan söyle. Bizden gizlemeyi aklına koymuşsa sittin sene söylemez çünkü.”

“Aaa bilmiyorum dedim ya Baran...” Annem bir hışımla oturduğu berjerden kalktı ve kapıya doğru yürüdü. “Kahvaltı etmedik, kahvaltı! Sonra konuşuruz bunları.”

Annem kapıdan çıkar çıkmaz Baran’la birbirimize baktık istemsizce. *Evet, annem de bir şeyler biliyordu.* Ve bildiği her neyse, bizimle paylaşmamaya kararlıydı.

Baran’la konuşmamak için ayağa kalktım ve salondan çıktım. Kahvaltıya oturmadan önce ellerimi yüzümü yıkayacaktım ve okulda giyecek kıyafetlerimi ayarlayacaktım. Tabii bunları yaparken deliler gibi düşünecek ama işin içinden çıkamayacaktım.

Böyle bir şeyi kim, neden yapardı?

Babam bizden ne gizliyordu?

Kahvaltı masasına dört kişi oturmuştuk, Mehmet hâlâ yoktu. Kasvetli bir sessizlik içinde karnımızı doyururken Baran konuyu tekrar açmaya yeltenmiş ama sert bir şekilde geri çevrilmişti. Babam çok huysuz, çok huzursuzdu. Bildiği her neyse, şüphe duyduğu her kimse bunu bizden gizlemesindeki amaç ne olabilirdi bilmiyordum.

Kendisiyle alakalı bir durum mu vardı ortada?

Bir kabahat işlemişti de bizim öğrenmemizden mi çekiniyordu?

Sırf bunu düşünerek sormuyordum ne olduğunu, haddimi ve yerimi bilmem gerekiyordu.

Kahvaltıdan sonra odama çıkıp ağır ağır hazırlanmış ve ders saatim yaklaşınca dek konuların üstünden geçmiştim. Saat

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

bire yaklaştığında çantamı omzuma astım ve boy aynamdan kendime son bir kez baktım. Üstüme buz mavisi, kısa bluz ve ince, bej renkte salaş bir hırka geçirmiş, altıma İspanyol paça mavi bir kot giymiştim. Kısa saçlarıma henüz alışamamam da fena değildim.

Ve bugün makyajı biraz abartmıştım. Oysa koyu bir ruj gizleyemezdi dudaklarıma yuva yapmış mutsuzluğu ya da kat kat sürülmüş rimel saklayamazdı bakışlarımdaki ruhsuzluğu.

Odamdan çıkıp aşağı indiğimde annem salondaydı, hararetli bir şekilde telefonla konuşuyordu. Bölmemek için yanına uğramadan direkt evden çıktığımda avluda Baran'ı gördüm. Babamla birlikte gittiğini sanıyordum ama buradaydı.

Beni okula Cemil Amca bırakacaktı. Babamın tedbir amaçlı ayarladığı bir koruma da arkamızda olacaktı. Yavaş adımlarla ilerleyerek avlunun ortasında durdum, Baran'dan ne kadar uzak durursam o kadar iyiydi benim için. Ama o aynı şeyi düşünmüyorsa gerek, gözünü üstüme dikmiş bana bakıyordu.

"Ne bakıyorsun?" diye çemkirdim sonunda. "Cemil Amca'yı bekliyorum ben."

Elindeki telefonu cebine attı ve arabasının kaputundan destek alıp doğruldu. "Seni okula ben bırakacağım," dedi ciddi bir tavırla. "Oradan da babamın yanına geçeceğim."

Dalga geçer gibi görünmüyordu, zaten ikimizde de öyle bir hal kalmamıştı.

"Neden sen bırakıyormuşsun beni?" Tedirgin bir şekilde müstemilata doğru baktım. "Cemil Amca! Cemil Amca!"

"Bağırma boşuna, işi varmış adamın. Konuşacaklarımız var zaten, gel hadi."

Onu duymazdan gelerek müstemilata doğru bakmaya devam ettim ama Cemil Amca gelmeyecekti, bu kesin Baran'ın işiydi. Sonunda pes ettim ve Baran'ın arabasına doğru yürüdüm. Derse

geç kalacağım bir durum yoktu ama amfide birkaç sıra arkaya oturmak bile benim için büyük bir kayıptı. Irmak ya da ben, hangimiz önce varırsak en önü kapmaya çalışıyorduk.

Arabaya binip emniyet kemerimi taktım ve arkama yaslanıp telefonumu elime aldım. Baran konuşuncaya kadar da ağzımı açmayacaktım. Evden uzaklaştıktan dakikalar sonra beklemediğim bir soru sordu.

“Azra sana ne söyledi?”

Konuşacağımız konunun sabahki mevzuyla alakalı olacağını sanıyordum. Azra nereden çıkmıştı?

Bakışlarımı telefon ekranından kaldırmadan, “Ne alaka şimdi?” dedim ilgisiz bir ses tonuyla. “Ayrıca neden Azra’ya sormuyorsun ki?”

“Ne dedi sana?” diye üsteledi Baran. Kafamı çevirip ona baktığımda göz göze geldik ve kaşlarım çatıldı. “Hiçbir şey! Bana değil, yola bak.”

Baran bakışlarını yola çevirdi ama cevabım onu tatmin etmemişti. Yüzü gerildi, bakışları da sertleşti. “Saçlarını neden kestirdin?”

Sessizliğe sığındım. Dün gecedен sonra seni ilgilendirmez diyerek kestirip atamazdım ama söyleyecek bir şeyim de yoktu.

“Açelya...” diye soludu Baran. “Hallettiğimizi zannediyordum.” Ve o an ipler bende koptu.

“Neyi hallettiğimizi sanıyordun ya?” Kendimi tutamayarak bağırdım. “Neyi? Her şey senin istediğin gibi oldu işte! Olmak istediğinin yanındasın, özgürsün, sana karışıp adına kararlar veren yok. Saygı duyuyorum, sırf sen mutlu ol diye susuyorum ama ben içimde hiçbir şeyi halledemiyorum Baran.” Öyle öfkeli ve öyle doluydum ki sesim titriyordu. “Senin aksine!”

Baran benim gibi bağırmadı ama ses tonu sakın değildi. “Seni bu hale getiren ben değilim. Ben sana hiçbir şey

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

yapmadım.” Kırmızı ışıpta sert bir frenle durdu ve direkt bana baktı, gözlerinde bir yıl aradan sonra onu ilk kez gördüğüm o akşamki öfkenin aynısı vardı. “Sen ne yaptıysan, kendine yaptın.”

“Evet.” Dudaklarımı birbirine bastırırken yavaşça kafamı salladım. “Ben ne yaptıysam, kendime yaptım. Sorduğun soruya hâlâ bir cevap bekliyorsan söyleyeyim; Azra benden hoşlanmıyor, sürekli yan yana olmamızdan da... Ama kız haklı, ben olsam tahammül edemezdim böyle bir duruma.”

Baran çenesini sıkmış, bomboş gözlerle bakıyordu. Derdi ben değildim ki... Belki de sevgilisinin canını sıktığımı düşünerek beni uyarmaya çalışıyordu.

“Ama sen de bundan sonra kendi üzerine düşeni yapacaksın Baran.” Parmağımı üzerine doğrulttum. “Benden uzak duracaksın.”

Bir cevap vermesini beklemeden trafiğin ortasında kapıyı açıp arabadan indim ve diğer arabaların arasından sıyrılarak kaldırıma ulaştım. Saniyeler içinde yeşil ışık yandı ve arabalar devam etti, Baran hariç... En sol şeritte öylece durdu ve arkasından korna çalmalarına rağmen bir müddet hiç kıpırdamadı. İşine gelmeyecek hiçbir şey söylememiştim halbuki. Belki de onu, omuzlarındaki bir yükten daha kurtardığının farkına varmıştı.

Böylesi ikimiz için de iyi olacaktı.

Rıdvan Bey'in sözüne itibar etmiş ve ertesi gün şikâyetimizi geri çekmiştik. Bize saldıran şahıs değilse bile Murat Yıkılmaz serbest kalmıştı. Bu tezgâhı kuran kimdi ve neden suçu Murat Yıkılmaz'ın üstüne yıkmaya çalışmıştı bilmiyordum. Fakat amacına ulaşamamıştı, sadece kimliğini gizlemeyi başarmıştı. Günün birinde kim olduğu ortaya çıkar mıydı şimdilik muammaydı çünkü babam hâlâ susuyor, bildiğini gizliyordu.

Aradan üç gün daha geçmişti, saldırıya uğradığımız akşam günlerden pazartesiydi, bugünse cuma. İlk hafta olmasına rağmen yoğun, ders dolu beş günü ardımda bırakmış halde yeni arabamla eve dönüyordum. Fakat arabayı ben değil, babamın benim için ayarladığı koruma kullanıyordu. Adı Onur'du, otuzlu yaşlarında, kalıplı, uzun boylu bir adamdı. Bu durumdan hiç hoşnut olmasam da itiraz etmiyordum çünkü bir süre böyle olması gerekiyordu.

Rıdvan Bey'in evimize uğradığı gün Mehmet babamın zoruyla eve dönmüştü, akşamında da kendini odasına kilitlemişti Baran'dan dayak yememek için. Ertesi gün odasından çıkmak içinse Baran'ın evden gitmesini beklemişti ama Baran gider gibi yapıp geri dönünce Mehmet'i inletene kadar dövmüştü. Bu sefer annem bile alamamıştı elinden.

Baran'la mecburi haller dışında konuşmuyordum, ona gülüyor ve hatta göz göze bile gelmiyordum. Onu yolun ortasında bırakıp gittiğim günden sonra öyle bir geri çekmiştim ki kendimi, sanki o hiç geri dönmemiş, evde öyle biri yokmuş gibi davranıyordum. Artık saklamıyordum hislerimi, ne düşündüğü de umurumda değildi.

Azra'yla dilediği kadar mutlu olabilirdi.

Kulağımda kulaklık, müzik dinleyerek eve vardığımda Onur Bey'in kapımı açmasını beklemeden arabadan inip iyi akşamlar dileyerek eve yürüdüm. Yemeğe bir saat kalmıştı ama henüz kimse dönmemişti. Babam Arzen Mimarlık'la ilgileniyor, Kahraman Bey'le yeni anlaşmalara imza atıyordu. Haliyle çok yoğunlardı, Baran ise babamın dört yıl önce giriştiği ama bir türlü büyütemediği e-ticaret sitesini baştan yaratmak için kollarını sıvamıştı. Takvimler 21 Eylül'ü gösteriyordu ve beş gün sonra Baran Amerika'dan döneli bir ay olacaktı, daha fazla dinlenmek istemiyor gibiydi.

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Okul beni epey yormuştu, yemek saatine kadar dinlenmek için yatağıma uzanmıştım ama annem odama girince toparlandım. Son günlerde çok üstüme düşüyor ve neden bu halde olduğumu sorguluyordu ama ben her seferinde okulun yorgunluğunu bahane ederek konuyu kapatıyordum.

“Yorulmuş gibisin,” diyerek yatağımanın karşısındaki küçük koltuğa oturdu. “Tok gelmemişsindir umarım, Mine yine enfes bir lazanya pişirdi.”

“Hayır açım.” Elimi pat pat karnıma vurdum. “Ayrıca aç olmasam bile lazanyaya asla hayır demeyeceğimi biliyorsun.”

“Bilmez miyim...” Annem gülümsedi. “Zeytinyağlı sarma da var.”

Gülümseyecek gibiyken duraksadım, bu evde zeytinyağlı yaprak sarmasını en çok Baran severdi. “Mine Abla sahiden de döktürmüş.”

Annem kafasını salladı, canı sıkkın görünüyordu. “Ne oldu?” diye sorduğumda bana çekingen bir bakış attı.

“Bugün Gülçin’le beraberdim. Konuşurken konu konuyu açtı ve pek hoşuma gitmeyen şeyler öğrendim.” Konuşmamızın seyri değişince içime ufak bir korku çörekledi. Annem Gülçin Hanım’la hoşuna gitmeyecek ne konuşmuş olabilirdi ki? Yoksa Yağız’la mı ilgiliydi?

“Ne konuştunuz ki?” Tereddüt ederek sordum. “Ne öğrendin?”

Bakışlarını tavanda gezdirirken bıkkın bir nefes alıp verdi. “Azra hakkında.”

Konunun ben ve Yağız olmaması bana rahat bir nefes aldırsa da içim anında öfkeyle doldu. Azra’dan nefret ediyordum, o kadar ki hakkında iyi veya kötü hiçbir şey duymak istemiyordum. Fakat bunu dile getiremedim, kimseye aramızda ne olduğunu anlatmak istemiyordum. Anneme bile.

“Ne olmuş Azra’ya?”

“Bir şey olduğu yok aslında,” dedi ve iki parmağıyla kahverengi saç tutamını yüzünden usulca çekti. “Gülçin bana biraz bildiklerinden bahsetti. Azra’nın anne ve babası evliyken hiç anlaşılamazlarmış. Hiçbir zaman birbirlerini sevmemişler ve bu durum en çok Azra’ya yansımış. Oradan oraya sürüklenmiş. Ne annesinin yanında huzur bulabilmiş ne babasıyla doğru düzgün yaşayabilmiş. Zaten annesi yıllardır alkolikmiş, Azra’yla doğru düzgün hiç ilgilenmemiş. Üniversite için Amerika’ya gitmesi de bu yüzdenmiş, babası göndermiş.”

Bir an duyduklarım yüzünden Azra’ya üzülecek gibi oldum ama onu son gördüğümde bana söyledikleri aklıma gelince kalbim buz tuttu. Benden bu yüzden mi nefret ediyordu? Onu kendi anne babası bile sevmemişken, onlar senin hiçbir şeyin değil dediği insanların beni sevmesini mi kaldıramıyordu?

Bu bencillikti.

“Babası madem kızını umursamıyormuş ne diye evimizi basıp kızını kolundan tuttuğu gibi götürmüş öyleyse?”

Annem bilmiyorum der gibi büktü dudaklarını. “Azra’yla anlaşılamazlarmış fakat hayatına hep müdahale etmiş. Otoriter bir adammış. Okuduğu okullara, üniversitede seçtiği bölüme kadar hep o karar vermiş. Ayrıca biz o zamanlar Azra’nın babasının Çetin Adalı olduğunu bilmiyorduk ama o bizi tanıyormuş. Çetin Bey’in kızı Mahir Demirdağlı’nın evinde kalıyor, oğlunun sevgilisiymiş diyecekler diye korkmuş olmalı, itibarına her şeyden çok önem veren biriymiş.”

“Otoriter bir baba olduğu kesin,” diye mırıldandım. “Azra gibi bir kıza bile sözünü geçirebiliyor. Hiç anlaşılamadıkları halde kızını dizinin dibine oturttu.”

“Ne dizinin dibinden bahsediyorsun?” diye sordu annem. Kaşları havaya kalkmıştı. “Azra babasıyla yaşamıyormuş ki. Bebek’te tek başına bir daireye yerleşmiş.”

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Günlerdir kendimi frenliyor olmama rağmen bunu duymak tadımı kaçırdı. Azra tek başına yaşıyorsa Baran rahatlıkla onun evine girip çıkabiliyor demekti bu.

“Ama benim esas aklımı kurcalayan...”

“Ne?” diye sordum yüzümün düştüğünü belli etmemeye çalışarak.

“Babası. Gülçin çok kafamı bulandırdı.”

“Anne, çıkar ağzından şu baklayı.”

“Çetin Bey yalnız yaşıyormuş,” dedi absürt bir durumdan söz eder gibi. “Bir adam neden kendi öz kızını bile istemez ki evinde? Koskoca evde! Üstelik Gülçin’in dediğine göre hayatında hiç kadın olmazmış. Karısından boşandıktan sonra bir daha hiçbir kadınla beraber olmamış. Baya tuhaf birisi.”

“Anne ya,” diye söylendim kafamı sol omzuma yatırırken. “Gerçekten işiniz gücünüz yok da bunları mı konuşuyorsunuz bir araya gelince?”

“Öyle deme Açelya. Azra tuhaf, babası ondan daha da tuhaf... Huzursuz oluyorum.”

“Neden taktın ki sen bu duruma?” diye sordum anlamak için. “Sen değil miydin Baran Azra’yla evlenmez diyen? Öyleyse bizi ne ilgilendirir Azra’nın ailesi ve yaşantısı?”

Hiçbir şeyi umursamıyormuşum, her şeye alışmışım gibi davranıyordum artık. Öyle olması gerekiyordu çünkü. Baran ve Azra’dan bile rahatlıkla söz edebiliyor, konuları açıldığında yüzümü düşürmemeyi başarıyordum. O gece çok canım yanmıştı, öyle çok yanmıştı ki beraberinde geriye kalan ne varsa kül olmuştu.

“Senle de hiç dedikodu edilmiyor artık,” dedi annem kızgınca. “İki lafın belini kıralım dedim söylediğin şeye bak. Evlenmez tabii ki Baran Azra’yla. Öyle bir şey olmayacak.”

“Azra olmazsa bir başkası olacak,” dedim buz gibi bir sesle. *Ama o ben olmayacağım.* “Merak etme, ben artık bunları aştım.”

Annem bir şeyler söyleyecek gibi oldu ama sustu, çünkü biliyordu artık sahte vaatlere karnımın tok olduğunu. Böyle olmasını o da istemezdi. İkimiz adına da üzgündü fakat elinden bir şey gelmiyordu.

“Azra’yı istememe sebebim yalnızca sen değilsin güzelim,” dedi odamdan çıkmadan önce. “İyi kalpli bir kız değil o. Henüz bir kanıtım yok ama öyle hissediyorum, yanılmadığımı zamanla Baran dahil herkes görecek.”

Hiçbir şey söylemedim, haklısın demedim, Azra gerçekten de kötü bir kalbe sahip demedim. Halbuki Azra’nın bana neler söylediğini anneme anlatmam yeterliydi. Ama yapmadım, yapmayacaktım. Belki de Azra’nın kötümserliği yalnızca banaydı, ortalığı karıştıran ben olmayacaktım.

Sebebi Azra’dan korktuğum için değildi, savaşılmaya gücüm olmadığındandı, zaten ortada uğruna savaşılacak bir şey de kalmamıştı.

Yarım saat sonra aşağı indiğimde yemek masası hazırды, babamla Mehmet de eve dönmüştü. Baran yoktu, işi uzadığı için yemeğe yetişemeyecekti. Günler sonra ilk defa diken üzerinde hissetmeden bir akşam yemeği yiyeceğim için mutluydum fakat aklımda soru işaretleri dönüyordu. Belki de işinin uzaması bahaneydi ve şu an Azra’yla beraberdi.

Bebek’teki evinde, bir başlarına...

Düşünmemem gerekiyordu.

Çorbamı çabucak bitirip tabağıma lazanya koyduğum sırada masadaki sessizliği babam dağıttı. “Yarın akşam Kahraman’ın evinde yemeğe davetliyiz.”

Lazanya dolu tabağımy önüme bırakırken anneme baktım, annemse şaşkınlıkla babama bakıyordu. “Nereden çıktı bu? Biliyorsun, ben bugün Gülçin’le beraberdim. Bana öyle bir şeyden hiç bahsetmedi.”

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

“Gülçin’in de haberi yeni olmuştur muhtemelen,” dedi babam, parmaklarını uzamış sakallarında gezdirirken epey yorgun görünüyordu. “Aslında daha çok kendi aramızda bir iş yemeği olacaktı ama Kahraman eve davet etti, işin içine sizi de katınca reddedemedim.”

“Gülçin’e emrivaki yapmış resmen,” dedi annem. “Neyse... Sadece ikimiz mi gidiyoruz yoksa çocuklar da olacak mı?” Sorusunun ardından göz ucuyla bana baktı, Yağız’la bir araya gelme fikrimden pek hoşlanmamıştı.

O sırada Mehmet araya girdi, geldiğinden beri sessizdi. “Ben gelmem. Şimdiden söyleyeyim de.”

Babamın yorgun görüntüsünün altında başka bir şey saklıydı sanki. Mehmet’i hiç umursamadan bana tereddütle baktıktan sonra, “Çocukları da davet etti,” dedi. Ardından bakışlarını anneme çevirdi. “Çetin Adalı da orada olacak.”

Annemle göz göze geldik bir an. Tam da adamın dedikodusunu yapmamızın üzerine bu haber ikimize de iyi gelmemişti. Bu ne demek oluyordu? Azra da mı olacaktı yarınki yemekte yani?

“Neden ki?” diye sordu annem keyifsizce. “İşle alakalı mı?”

“Kârlı bir anlaşmaya imza atacak gibiyiz.” Babam bu sözleri memnuniyetsizce dile getiriyordu. “Yarınki yemekte detayları konuşacağız, İzmir’e bir otel açmayı düşünüyor. Anlaşırsak projeyi biz alacağız.”

Annemin yüzü düştü, bakışları değişti. “Ne güzel bir anlaşma,” dedi iğneleyici bir sesle. “Sonra da düğün için sıvarsınız kolları, baya iyi anlaştınız bakıyorum da.”

Bu sözleri Baran’ın yokluğundan istifade söylemişti ama babamı sinirlendirmeye yetmişti.

“Ne düğünü Selma?” dedi babam neredeyse bağırarak. “İşle özel mevzuları karıştırma Allah aşkına! Ben ne diyorum sen ne anlıyorsun!”

“O zaman işle alakalı durumların içine bizi sokma,” diye karşılık verdi annem de. Mehmet ve ben afallamış bir şekilde ikisini izliyorduk. “Ne o adamdan ne de kızından hoşlanmıyorum dedikçe burnumuzun dibine giriyorlar.”

“Eğer senin oğlun o adamın kızını koluna takıp getirmeseydi hiçbir problem olmayacaktı.”

“Senin de oğlun Mahir,” dedi annem sertçe. “Ve onu bu hale getiren sensin.”

Babam kaşlarını kaldırdı, annem damarına bastıkça basıyordu ve biliyordum ki bu tartışma birazdan oldukça alevlenecekti.

“Tartışmayın lütfen,” diyerek araya girdim. Tüm tadım kaçmıştı, zaten Lazanya yemek bana haramdı. “Olacakların önüne asla geçemeyeceğinizi hâlâ öğrenemediniz mi de birbirinizi böyle hırpalıyorsunuz? Alt tarafı iki saatliğine yemek yiyeceğiz ve bitecek, büyütmeyin.”

Babama hak vermediğim, darıldığım bir durum yoktu. Sırf Azra’nın babası diye kârlı bir işi geri çeviremezdi. Üstelik Kahraman Bey’le ortaktı, tek başına karar veremezdi. Ayrıca Azra ve Baran’ın arası gayet iyiyken böyle bir teklifi sırf beni düşünerek mi yok sayacaktı? Bu delilikti. Babam sadece işini yapmaya çalışıyordu.

Keyifsiz bir yemeğin ardından annem suratı asık bir şekilde yukarı çıktı, babamsa eline kumandayı aldığı gibi televizyon karşısına geçti. Genellikle belgesel ya da siyasi programlar izlerdi fakat bugün habire kanal değiştiriyordu. Onun da tadını kaçırmıştı bu mesele.

Baran Amerika’dan dönmeden önce annemle babam çok nadir tartışırdı ve uzun sürmezdi. Babam bir şekilde annemin gönlünü alır, annemse konuyu uzatmaz ve babamla barışırdı. Fakat şimdi, neredeyse bir aydır sürekli tartışıyorlardı ve bu durum gittikçe nahoş bir hal alıyordu. Onları böyle görmek can sıkıcıydı,

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

sırf bu sebepten kimseye yansıtmamaya çalışıyordum derdimi, sıkıntımı. Bir de benim için tartışmalarına katlanamazdım.

Çalışma masamın başında uyukladığımı fark ettiğimde ayağa kalktım, önce elimi yüzümü yıkadım ve sonra odamdan çıkıp merdivene yürüdüm. Kendime sert bir kahve yapacaktım, başka türlü açılmazdım.

“Açelya?”

Merdivende Mehmet’in sesini duyunca duraksadım ama inmeye devam ettim. Mehmet’e hâlâ kızgındım ve yüz vermiyordum. Bir daha öyle korkunç bir eşek şakası yapmaması için bir süre daha sürdürmem gerekiyordu bu tavrımı, iyi bir derse ihtiyacı vardı.

“Duymuyor musun beni?”

“Sinek vızıldıyor sanki,” diye mırıldandım. Aşağı kata ulaşip mutfağa yürüdüğümde Mehmet de arkamdan geliyordu.

“Daha yaratıcı hakaretler bekliyorum senden,” dedi, nedense keyfi yerinde gibiydi. “Baydı bu espri.”

Mutfağa girdiğimde kapı kapanmadan arkamdan yetişip kاپıyı tuttu. “Ne zamana kadar küs kalacaksın ki bana?” Tek omzunu dolabın kenarına yasladı, kollarını da göğsünde birleştirdi.

“Bilmem,” diyerek dudaklarımı büktüm. Kahve makinesinin fişini takmadan önce durup Mehmet’e baktım, otuz iki diş sırtıyordu. “Hiç uğraşma boşuna, sevimli değilsin.”

“Sevimli değilim, seksiyim,” dedi özgüvenli bir bakış atarak.

Dil çıkardım. “Kıçımın seksisi!”

“Ee barıştık mı?” Doğruldu, masaya yürüyüp sandalyelerden birine oturdu.

“Hayır,” dedim mesafeli tavrımla. “İhtimal bile değil.”

“İyi, sen bilirsin. Ben de böyle kuyruğun gibi dolanırım peşinde. Sen barıştık diyene kadar da pes etmem. Ders falan çalışamazsın.”

Kahve içeceğim kupayı seçerken durup duvara baktım. Yapar mıydı? Mehmet'ti o, pekâlâ yapardı. İnatlaşmak sorun değildi fakat ders çalışacağım zamandan eksiltemezdim.

"Oldu olacak tuvalete de gel benle." Durup omzumun üzerinden ona baktım çatık kaşlarımla. "Git başımdan Mehmet. Seni babama şikâyet etmek istemiyorum."

"Yok. Gitmem." Çocuk gibi omuzlarını kaldırıp indirmeye başladı. "Hadi bir şey iste benden de yapayım."

Gözlerimi devirdim. "Ben senden ne isteyebilirim ki?"

"İste bir şey işte," diye mırıldandı. "Kırk yılda bir gelir bu fırsat ayağına, kaçırma."

Mehmet'e ilk defa bu kadar uzun küs kalıyordum ve o benim onunla konuşmama hiç dayanamazdı.

Dalga geçer gibi güldüm. "Sanki istediğim şeyi koşulsuz şartsız yapacaksın da..."

"Yapacağım. Söz ağızdan bir kere çıkar."

"Peki..." İşaretparmağımı dudağıma ritmik bir hareketle vururken bakışlarımı tavanda gezdirerek düşünme moduna geçtim. Tam da o an aklıma fena bir fikir geldi. "Çiğ yumurta yutmanı istiyorum."

Mehmet yüzünü buruşturdu. "Ne?" dedi yüksek bir sesle. "Çiğ yumurta yutmak mı? Kızım bu nasıl bir istek ya?"

Ellerimi iki yana açarken, "İşine geliyorsa," diye mırıldandım. Mehmet suratıma alık alık bakarken ciddiyetimi korumak çok zordu, az değildim vallahi... Nereden aklıma gelmişti?

Mehmet durdu, düşünüyor gibiydi. "Yok, sevmedim ben bu işi."

"Hani söz ağızdan bir kere çıkardı Mehmet Efendi?" dedim alaycı bir şekilde. "Demek ki o kadar da sözünüzün eri değilmişsiniz."

"Mehmet Efendi deme bana ya..." Tek bacağına diğer bacağının üzerine atarken eliyle kendini gösterdi. "Kahve markası mıyım ben?"

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

“Konuyu kapatmaya çalışıyorsun şu an. Hemen de yan çiz zaten.”

“İyi de çiğ yumurta yutmak nedir, kusarım kızım ben. Az insafı ol ya, vur dedik öldürdün!”

“İnsaf mı?” Dalga geçer gibi sordum. “Senin bize o akşam yaşattığın korkunun yanında nedir ki çiğ yumurta yutmak? Valla sen bilirsin, çiğ yumurta yutmazsan seni affetmem, yüzüne de bakmam.”

“Tamam ya...” Elini yüzüne kapattığında kısa bir an ciddiye-timden ödün vererek sıırttım. Tamam demişti ama her an vaz-gececek gibiydi, o yüzden koşar adımlarla buzdolabına yürüyüp yumurtalardan birini kaptım. Sonrasında yumurtayı bir çay bar-dağının içine kırıp soluğu Mehmet’in başında aldım.

“Yumurta ses tellerine iyi geliyormuş,” dedim alaycı bir sesle. “Sana iyilik yapıyorum, şapşal.”

Mehmet bana o kadar ters bakıyordu ki yumurtayı elimden alıp kafamdan aşağı dökmesinden endişe ettim. “Sönö öyölök yöpöyöröm şöpşöl!”

Boş elimle kafasına hafifçe geçirirken, “Sözünde dur,” dedim diklenerek. “Alt tarafı bir yumurta, zehir değil ya amma abarttın.”

“Üstüne kusarsam kusmuğumdan mesul değilim ama...” Ak-lınca beni vazgeçirmeye çalışıyordu ama yemezdim ben.

“Kusmak yasak. Kusarsan içmiş sayılmazsın.” İçinde yumur-ta olan çay bardağını ona uzattım. “Al şimdi yut bunu.”

Çay bardağını elimden alırken “Bu şart mıydı ya?” diye söy-lendi. “Babam uyurken burnuna kürdan sokardım, abime eşek şa-kası yapar yine dayasını yerdim, vazolardan birini kırar annemin hışmına uğrardım ya da soğuk falan dinlemez havuza atlardım!”

“Ben senin bunu yutmanı istiyorum,” dedim yumurtayı gös-tererek. “Sonuç olarak benim ne istediğim önemli, öyle değil mi?”

“Allah kimseyi senin eline düşürmesin.” Sözlerinin ardından gözlerini sıkıca kapattı. “Tamam, şimdi bir çırpıda yutacağım bunu.”

“Yut bakalım,” dedim gülerek.

Vazgeçer sanmıştım ama cesur çıktı, dediğini yaptı ve bardağı havaya kaldırıp yumurtayı ağzına boşalttı. Fakat yutmak bir tarafa, midesi fena halde bulanmış gibi yüzünü ekşitti. Hızla ayağa kalktı ve elini ağzına kapatarak mutfak kapısına koştu. Yutamayacağını ve geri çıkaracağını tahmin etmişim zaten. Benim için, bunu göze almış olması bile yeterdi. Gülüp eğlenmişim. Fakat o an beklenmedik bir şey oldu, Mehmet mutfak kapısını aralar aralamaz Baran’la çarpıştı ve daha fazla dayanamadı, yumurtayı öğürerek Baran’ın üstüne kustu.

Gözlerim korkuyla büyürken çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. Baran daha beş dakika önce evde yoktu, ne ara gelmişti? Mehmet’in üstüne kusacağını fark ettiği an kaçmaya yeltense de başaramamıştı.

“Lan ne yaptın?” diye bağırdı evi inleterek. Bakışlarını mahvolmuş tişörtüne ve batmış pantolonuna indirdiğinde gözlerini kapattı, yüzünde tiksinti dolu bir ifade vardı. “Ben de kusacağım şimdi at kafası, çiğ yumurta mı yedin sen?”

O sırada salondan babamın sesi duyuldu. “Ne oluyor orada?”

“Bir şey yok baba!” diye bağırdı Mehmet ağzını silerken. Sonra Baran’a dönüp korkuyla baktı. “Abi vallahi Açelya yaptı!” Her an bir kez daha öğürecek gibi dururken parmağını üzerime doğrulttu. “Ağzıma zorla yumurta kırdı!”

“Zorla mı?” dedim kaşlarımı kaldırarak. “Sen istedin, sen kabul ettin! Hem ben nasıl senin ağzına yumurta kırayım ki? Tava mısın sen?”

Baran öfkeyle bana baktı. “Mehmetli omlet mi yapacaktın?” diye sordu. “Bu neyin kafası?”

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Bana da fena halde kızmıştı fakat buna rağmen kendimi tutamayarak güldüğümde bağırdı. "Gülme! Şu halime bak! Ne saçma sapan şeylerle uğraşıyorsunuz siz, büyüün artık!"

Dağılmış yumurta sarısı olduğu gibi tişörtüne, akı ise pantolonuna sıvanmıştı. Baran mutfaktan çıktığında Mehmet dönüp bana baktı.

"Bunun için de beni dövecek, mutlu musun?"

Ellerimi teslim olur gibi havaya kaldırdım. "Hiç boşuna bana kabahat bulma, kendin ettin kendin buldun."

Mehmet de söylene söylene mutfaktan çıkıp gittiğinde çoktan pişmiş kahvemi kupama keyifle doldurup mutfaktan çıktım. Neyse ki annem duymamıştı. Merdivenden çıkarken sessiz sessiz kıkırdıyordum, kabak yine Baran'ın başına patlamıştı. Odama girip masama oturduğumda kahvemden bir yudum alıp not çıkardığım defterime uzandım. O sırada telefonum mesaj sesiyle titredi. Irmak gruba mesaj atmıştı.

Irmak: Ee, yarın akşam ne yapıyoruz?

Kızlarla günler öncesinden sözleşmiş, cumartesi akşamı buluşmaya karar vermiştik ama sürpriz yumurtadan çıkar gibi gelişen yemek daveti tüm planımızı bozacaktı. Yanıt yazmadan önce üzgün surat emojişi yolladım.

Açelya: Kızlar üzgünüm ama... Benim yarın akşama işim çıktı, isterseniz gündüz bir şeyler yapalım.

Irmak: Ne işin çıktı Açı? Gündüz olmaz, ablama alışverişinde eşlik edeceğime söz verdim.

Açelya: Yemeğe davetliyiz. Bizimkilerle olacağım yani.

İstersem o yemeğe gitmezdim, bunun için ne annem zorlayabilirdi beni ne de babam. Bilakis anlayışla karşılardı. Hatta gitmemem benim için daha iyi olurdu, Azra ikiyüzlüsüyle karşılaşmaz ve hiç moralimi bozmazdım. Ama hayır, o yemeğe gidecek ve hiçbir şeyden geri kalmayacaktım.

Sahra: Ne yemeği? Kime davetlisiniz?

Bu bilgiyi onlarla paylaşmam benim için ne derece doğrudu bilmiyordum. Normalde gizlimiz saklımız yoktu fakat söz konusu Yağız olunca beni gıcık ediyorlardı. Yağız'ın Instagram'dan attığı mesajı Irmak görmüş ve diline dolamıştı. Bundan pek hoşlanmıyordum.

Açelya: Kahraman Bey'in evine. Siz tanımazsınız.

Yani, tanımamalarını umuyordum. Irmak'la Yağız'ı tanıştıırken direkt olarak Kahraman Bey'in oğlu demiştim. Aptal kafam.

Irmak: Yoo, ben tanıyorum. Yağız'ın babası değil mi Kahraman Bey?

Sahra: Ne? Öyle mi? Siz şimdi yarın Yağız'ların evine mi gidiyorsunuz yemeğe?

Açelya: Evet. Benim şimdi ders çalışmam lazım.

Sahra: Bir dur, kaçma hemen. Ne giyeceksin?

Irmak: Kader sizden yana diyorum da kızıyorsun.

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Açelya: Irmak!

Sahra: Ben hemen gelinin kız kardeşi olarak düğününde ne giyeceğime bakmaya gidiyorum.

Irmak: Deli bu kız...

Açelya: Hem de zırdeli.

Irmak: Ee ne giyeceksin Açı?

Açelya: Çuval giyeceğim canım, oldu mu?

Irmak: Güzele ne yakışmaz ki? Eniştemiz seni öyle de sever.

İmdat ya! Telefonumu bir kenara fırlatıp elime kalemi aldım ve not alma işine kaldığım yerden devam ettim. Kızlarla mesajlaşırken bitirdiğim kahvemi bir köşeye itip aralıksız bir saat boyunca not çıkardım. Sonunda kolumun ağrısıyla pes ederek geriye çekildim, sırtımı sandalyeme yasladım ve dönmeye başladım.

Saat dokuz olmuştu, dersi bırakmam için erkendi, hafta sonunu ders çalışmadan geçirebilmem için gece yarısına kadar ineklemem gerekiyordu. Odamda bunaldığımı hissettiğimde kalkıp pencereme yürüdüm ve dışarıya baktım, yağmur yağıyordu ama öyle dalmıştım ki farkında değildim.

O an aklıma misafir evi geldi. Annem orayı şahane bir şekilde dizayn ettirmişti. Misafir evi olabilirdi ama neden ders çalışmaya orada devam etmiyordum ki? Şömineye odun atar, yağmurun sesini dinleyerek daha iyi odaklanırdım.

Odamdan çıkıp merdivenlere yürüdüm, üst kata çıktım. Annemi, Mehmet'in kafasından aşağı su döktüğümüz balkonlu odada buldum. Elinde tablet, film izliyordu. Babamla tartışmanın yarattığı asabiyetten olsa gerek hâlâ keyifsiz görünüyordu.

"Anne?"

"Gel canım," dedi bakışlarını ekrandan ayırmadan. "Ne oldu?"

"Misafir evinin anahtarı nerede?" diye sorduğumda filmi durdurup bana baktı. "Ne yapacaksın ki?"

"Şömineyi yakıp romantik bir şekilde ders çalışacağım." Annem beni ciddiye almamış gibi gözlerini kıstı. "Şaka yapmıyorum," diye mırıldandım. "Odamda çok sıkıldım, biraz da orada takılayım."

"Sen bilirsin tabii de sakın orada uyuyakalayım deme, geç olmadan dön geri." Başımı salladım. "Telefonunu da yanına al mutlaka," diye ekledi. *Sanki Fizan'a gidiyorum!* Alt tarafı arka bahçedeki diğer evde olacaktım. "Anahtar portmantonun çekmecesinde."

Odama dönüp notlarımı, telefonumu ve çikolatamı aldıktan sonra portmantonun çekmecesinden anahtarı da kaptım. Evden çıkıp doğruca arka bahçenin yolunu tuttum. Bahçe aydınlatmasına rağmen karanlık içimi ürpertti. Hızla tek katlı, küçük misafir evine vardığımda kapıyı çabucak açıp kendimi içeri attım.

Sahiden de harika olmuştu, yalnızca bir odadan ve koca bir salondan ibaret olmasına rağmen insan burada rahatlıkla kafa dinleyebilirdi. Elimdekileri koltuğun üzerine bırakıp şömineye yürüdüm ve şöminenin içinde hazır bulunan odunları düzelttim. Birkaç dakika içinde şömineyi yakmayı becerdiğimde derin bir nefes alıp yere uzandım. Alevlerin uğultusunu, odunların çıtırtısını, camlara vuran yağmur damlalarının sesini dinledim.

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Gözlerim yorgunlukla kapandı.

Sonra o kadının sesi can buldu kulaklarımda. *"Canından canını, ruhundan ruhunu söküyorlarmış sanırsın. Çektiğin acının dünyada bir eşi benzeri yokmuş gibi kahırlanır, kimseye bir şey demeden çekip gitmeye kalkışırsın."*

Saçlarıma kıydığım gece bir söz vermiştim kendime. Kalbimi ellerimle sökmek zorunda kalsam bile daha da ileriye gitmeyecek, değmeyecek bir aşk için ödün vermeyecektim. Artık savaşım yalnızca kendimleydi, tek derdimse bu savaştan en az yarayla kurtulabilmektir.

Uzun olacaktı.

Çetin olacaktı.

Çok canımı yakacaktı...

Ama sonunda kazanan ben olacaktım.

Ne kadar sürdü bilmiyorum, biraz olsun dinlenmiş hissederek ayağa kalktığımda koltuğa oturdum. Önce notlarımı okudum ve ses kaydını çıkardım. Ardından pazartesi bu yana kayıtlarını aldığım notları dinlemeye başladım. Pazartesi akşamı, yani saldırıya uğradığımız ve saçlarıma kestiğim o akşamki kayıt diğerlerinden daha uzundu.

Sanırım en çok o gün dersim olmasındandı. Kendi sesimi dinlerken bakışlarım camdaydı, cama vuran yağmur damlalarını izliyor ve notlarıma konsantre olmam gerekirken olmayacak şeyler düşünüyordum. On yedi dakika boyunca dinlediğim ses kaydını kapıya birinin vurmasıyla durdurup ayağa kalktım. Kapıya yürüdüm. Dışarıda bizimkilerden başka birinin olmayacağını bilmenin rahatlığıyla tahta kapıyı araladığımda suratım asıldı.

Karşımda Baran duruyordu.

Şaşırdım, elim ayağıma dolaştı. Kapıyı, içeriye giremeyeceği şekilde aralık tutarken kafamı dışarı hafifçe uzattım. "Yumurta yüzünden kızmaya gelmiş olamazsın değil mi?"

SÜMEYYE KOÇ

Yağmur hızlı yağmıyordu fakat Baran çok ıslanmıştı. Uzun, ince parmaklarını saçlarına atarak ıslaklığı silkelerken ters bir bakış attı. “Çekilsen de içeri girsem önce. Islanıyorum da...”

“Ders çalışıyorum.” Bu ona nazikçe git deme şeklimdi.

“Fazla kalmayacağım zaten,” dediğinde isteksizce geri çekildim. Onu beklemeden içeri yürüyüp koltuğa geçtim, kapı sertçe kapandı. Bir süre sonra diğer koltuğa oturup bacaklarını iki yana açtı, dirseklerini dizlerinin üstüne yaslarken parmaklarını da birbirine kenetledi. Cama vuran yağmur damlalarına bakıyordum ama bakışlarını üzerimde hissediyordum.

Üstünde siyah bir tişört ve eşofman vardı. Yumurta sadece kıyafetlerini batırmasına rağmen sırf kokusundan kurtulmak için duş almış gibi görünüyordu; şampuanının kokusunu aldım.

“Evet,” dedim konuşması için. Ne söyleyecekse söyleyip bir an önce gitmeliydi. Dikkatimi dağıtıyordu.

“Azra...” Lafi gevelemeyi hiç sevmezdi neyse ki. “O akşam sana ne söyledi bilmiyorum ama sen o günden sonra değiştin.”

Onu arabasında bırakıp gideli tam üç gün oluyordu ve biz üç gündür hiç konuşmazken bu mevzu yine neden açılıyordu?

“Derdin ne Baran?” diye sordum ona bakarak. “Azra mı? Onu üzmüş olmamdan endişe ettiğin için mi bu ısrarın?”

“Derdim sensin.” Kehribar gözlerine anlam veremediğim, sıcak bir ifade çöreklediğinde kalbim tekledi. “Seni üzecek bir şey söylemiş olmalı, yoksa sen bana yüz çevirmezdin.”

Sen bana yüz çevirmezdin.

Kendimi tutamayarak gülmeye başladığımda Baran kalın, kavisli kaşlarını çattı.

“Benim sana yüz çevirmem neden sorun oluyor?” Sinirlerim öyle bozuktuk ki gülmeden konuşamadım. “Bir şeyi daha merak ediyorum, neden gidip sevgiline sormuyorsun?”

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

“Sana sormak istiyorum çünkü.” Parmaklarını birbirinden ayırdığında sol elini kaldırıp çenesini sıvazladı. Hafif, kirli sakalları vardı. “Seninle konuşmak istiyorum bunu, onunla değil.”

“Neden?” diye sordum alaycı bir sesle. “Azra ona sorduğun sorulara doğru yanıt vermez diye mi korkuyorsun? Ne biçim bir ilişki bu?”

Baran derin bir nefes alırken bakışlarını tavana kaldırdı. “Söylüyor musun, söylemiyor musun?”

Benim sorularıma cevap vermekten acizken benden bir cevap bekliyor olması çok komikti. “Senin muhatabın ben değilim,” dedim. “Bu benim için konuşmaya değer bir konu değil, hiçbir zaman da olmadı.”

Git demeden ve gitmesini beklemeden elime telefonu alıp durdurduğum ses kaydını açtım, aramızdaki sessizliği benim sesim doldurunca telefonumu bir kenara bırakıp arkama yaslandım. Böyle karşımdayken ve gözlerimin içine bakarken ona yüz çevirmek canımı çok yakıyordu. Kendi içimde ağır bir savaş veriyordum, gözlerine bir saniye daha uzun bakabilmek kalbime baharlar getiriyorken ben uzaklara bakıp içimdeki ateşi daha da harlıyordum. Çünkü hiçbir şey değişmeyecekti. Olan bana olacaktı...

Baran ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. Bir an olsun gözlerimi baktığım noktadan ayırmadan gitmesini bekledim. Dindediklerimden de bir halt anladığım yoktu zaten. Yine aklımı kurcalamayı ve dikkatimi dağıtmayı başarmıştı.

Öyle dalgın bir vaziyette gitmesini bekliyordum ki ses kaydında kendi sesimin sustuğunu, devreye Azra'nın sesi girene kadar fark edemedim. Bir an ne olduğunu idrak edemedim ama sonra beynimde şimşekler çakmaya başladı.

O akşam kayıt alırken Azra geldiğinde kaydı açık unutmuş olmalıydım.

SÜMEYYE KOÇ

“Evime gidiyorum, gitmeden önce sana bir uğrayayım dedim...”

Hızlı bir şekilde telefonuma uzandım ve kaydı durdurmaya çalıştım, devamında konuştuklarımızın da duyulacak olmasının korkusu beni öyle bir sarsmıştı ki ellerim titredi, bir an bocalandım. Ses kaydı durduğunda oturduğum koltukta arkama dönüp Baran’a baktım.

Hâlâ içerideydi, bir eli kapının kulpundaydı, Azra’nın sesini duyunca kapıyı açmamıştı. Telaşa kapıldım çünkü Baran bana bir açıklama bekler gibi bakıyordu. Sorgulayıcı bakışlarla kaşları havaya kalkıktı.

“Pazartesi günü,” diyebildim güçlükle. “Ders notlarımın kaydını alırken... Sanırım açık kalmış.”

Daha fazla bir şey söyleyemedim, Baran gitmekten vazgeçmiş gibi bana doğru yürüdüğünde telefonumu avuçlarımın arasına hapsedip kıracaktı gibi sıktım. Tam karşımda durduğunda kalbim göğüs kafesimi parçalayacakmış gibi sertçe çarpmaya başladı.

“Aç,” dedi emir verir gibi. “Devamını dinlemek istiyorum.”

Dinleyemezdi, dinletemezdim. Bu ses kaydında sadece Azra’yı yakacak şeyler yoktu, ben de yanardım çünkü Azra o akşam kendimi merdivenlerden bilerek attığımı ima etmişti. Ve ben öfkeden aksini iddia etmemiştim bile.

“Ne?” Dudaklarım itirazla aralandı ama hızla soluk alıp vermekten başka bir şey yapamadım.

“Aç diyorum, ses kaydını aç.” Baran telefonumu işaret ettiğinde telefonumu refleksiyle kendime çekip göğsüme bastırdım. “Neden bu kadar telaşa kapıldın? Ne gizliyorsun?”

“Telaşa falan kapılmadım!” diye bağırdım öfkeyle. “Özelimi seninle paylaşacak değilim, saçmalıyorsun şu an!”

“Özelim dediğin şey Azra’nın sesi,” dedi Baran. Benim aksi-me oldukça sakin görünüyordu ama onu tanıyordum, sağı solu belli olmazdı. “Aç şunu!”

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Telefonumu tek elimle arkama alırken birden ayağa kalkıp karşısına dikildim. Bu kadarı çok fazlaydı, bana böyle emir vermezdi. "Baran, hemen git buradan. Sen gitmezsen ben..."

Bana doğru bir adım atarak aramızdaki mesafeyi sıfıra indirdiğinde sustum. Bir adım geriye gittiğimde bacaklarım koltuğa çarptı ama Baran yeniden bir adım atıp mesafemizi yok etti.

"Ne yapıyorsun Baran!"

"Bir şey gizliyorsun," dedi. Gözlerime dikkatle bakıyor, bakışlarımı yakalamaya çalışıyordu. "Öğrenmeden gitmeyeceğim."

"Bir şey gizlediğim falan yok. Yeter! Gider misin artık!"

"Gitmem," dedi kısık bir sesle. Telaşa kapılarak kendimi yeterince ele vermişim, bir de korktuğumu belli etmek istemiyordum fakat bu yakınlık çok fazlaydı. Nefesi şakaklarıma vuruyordu.

"Ben giderim o zaman." *Nasıl gidecektim ki?* "Çekil!"

"Çekilmem." Dudaklarında benim için tehdit sayılabilecek bir tebessüm saklıydı.

"Ne yapıyorsun sen ya?" diye sordum dişlerimi sıkarak. "Delirdin mi?"

"Az kaldı..." Benim de çığlık atmama az kalmıştı. "Üç kadar sayıyorum, o telefonu bana verdin, verdin..."

"Saçmalama!" diye bağırarak kestim sözünü. Bakışlarımı telaşla etrafta gezdirdim, koca cüssesiyle yolumu öyle bir kesmişti ki kaçacak hiçbir yerim yoktu.

"Bir, iki..."

"Üç dediğinde telefonu elimden zorla mı alacaksın?" dedim diğer elimi de arkama alıp telefonumu iki elime hapsederek. Hiçbir şey söylemeden elini arkama uzattı, sahiden de telefonumu benden zorla alacaktı. Durduramayacağımı bilsem de elimi göğsüne bastırıp itmeye çalıştım ama dengemi kaybedip koltuğa sırtüstü düştüm.

Telefonum hâlâ elimde ve belimin altındaydı. "Telefonumu sana asla vermem!" diye bağırdım. "Git başımdan!"

Baran gözünü karartmıştı, duymuyordu. Kalkama fırsat vermeden koltuğa eğildi, dizlerini iki yana açıp bedenimi bacaklarının arasına aldı. Resmen üstümdeydi. *Biri bizi böyle görse...* Bir anda elini koltuğun altına sokup telefonuma ulaşmaya çalıştı. Korkudan bayılmak üzereydim. İstemsizce diğer elini tuttum ve dişlerimi bileğine geçirdim.

Elini telefonumdan çekmeden, dişlerimi bileğinden çekmeyecektim.

"Ah!" diye bağırdı yüzünü acıyla buruştururken. "Ne yapıyorsun Açelya?" Doğal olarak cevap veremedim sorusuna. "Pitbull musun kızım sen!"

Baran pes ederek elini telefonumdan çekti, ben de bileğini bıraktım. Bir an acısıyla baş başa kalınca fırsattan istifade kalkıp kapıya koştum. Telefon hâlâ bende idi.

"Oh olsun sana!" diye bağırdım arkama bakmadan. "Seni babama söylemeye gidiyorum şimdi!" Elbette söyleyeceğimden değildi, zaten ne söyleyebilirdim ki? Amacım sadece Baran'ı durdurabilmekti.

Ama Baran durmadı, kendini toparladığı gibi peşime düştü. Kapıyı telaşla açıp dışarı çıktım. Yağmura aldırmadan, dipleri çamurlu çimlere bata çıka eve doğru koşmaya başladım. Bana çabucak yetişti, sabrı kalmamıştı ve öfkeliydi. *Buna hakkı varmış gibi...* Hiç ummadığım şekilde beni belimden yakalayıp kendine doğru çekince ıslak çimlerde kaydım, düşmeme ramak kala beni tuttu ve sırtımı göğsüne yapıştırdı.

"Bırak," dedim nefes nefese. "Bırak beni Baran, ne yaptığını sanıyorsun?" Kurtulmak için debelenirken çenesini saçlarımda hissettim. Kollarını yavaşça gevşetti ve telefonu sıkıca tutan avcumu sardı. "Yapma," diye mırıldandım çaresizce. O kaydı dinlerse mahvolurdum. "Baran, yapma!"

Parmaklarımı tek tek açıp telefonu avcumdan çekti. İslanan ekranı üstüne silip parmağımı orta tuşa bastırarak ekranın

kilidini açtı. Sonra beni serbest bırakıp misafir evine doğru yürümeye başladı. Peşinden gidecek, durduracak takatim yoktu.

“Dinlersen seni asla affetmem!” diye bağırdım arkasından. “Yemin ederim bir daha yüzüne bakmam!”

Cevap vermedi, aralık kapıdan içeri süzüldü ve kapıyı sertçe kapatıp beni dışarıda bıraktı. Dizlerimin üzerinde kalakaldım, yağmur damlaları üstüme yıldırım gibi düşüyordu. Hem üşüyor hem yanıyordum. Kaskatıydım ama titriyordum.

O gün Azra’yla konuştuğumuz her şey net bir şekilde, harfi harfine zihnimdeydi. Konuşmamızın sonunda *besleme* demişti bana. Baran birazdan hepsini duyacaktı. Sonra ne o beni affedecekti ne de ben onu... Bir daha birbirimizin yüzüne bakamayacaktık.

Neden yaptı ki bunu?

Artık onu durduramazdım, yapabileceğim bir şey kalmamıştı. Bir kez daha her şeyin mahvoluşunu ve buna bizzat sebep oluşumu seyrederken kahırdan ölecektim. Çaresizce akan göz yaşlarım yağmura karışırken ayağa kalktım, yüzüme kapanan kapıya son bir kez baktım. Dönüp eve doğru yürüdüm. Baran ses kaydını dinledikten sonra aslında merdivenlerden düşmediğimi, kendimi bilerek attığımı düşünecekti. Ne tepki verecekti? Azra’yla olan ilişkisi nereye sürüklenecekti? Hiç bilmiyordum. Tek bildiğim bu saatten sonra Baran’ın yüzüne bakmayacağım ve onu asla affetmeyeceğimdi.

Çamurlara bata çıka arka bahçeyi aşp taş zemine ulaştığımda bir kez daha hıçkırdım. Sesim duyulmasın diye elimi dudaklarıma kapatırken tüm heybetiyle önümde duran büyük eve baktım. Evimize... On altı yıl boyunca bana yuva olmuş çatıya... Artık beni istemiyor, her gün yeni bir tuzak kuruyordu bana sanki.

Adımlarımın yönünü değiştirdim. Yapamazdım, hiçbir şey olmamış gibi o kapıdan içeriye giremezdim. Belki de Baran soluğu annemle babamın yanında alacak ve o gece kendimi

merdivenden bilerek attığımı söyleyecekti. Git gide hızlanan adımlarla yürüyüp demir kapıdan dışarı çıktım. Nereye gideceğimi bilmeden sokağın sonuna dek yürüdüm. Bir sonraki yol ayrımında hangi yöne sapacaktım? Üstümde incecik bir bluz ve siyah, dar bir eşofmandan başka bir şey yoktu. Sırılsıklam olmuşum.

“Açelya!”

Baran’ın sesiydi bu. Bir an durup baktım. Evimizin bulunduğu sokağın sonundaydım, aramızda bir hayli mesafe vardı. O ise kapının önündeydi ama rahatlıkla görebiliyordum, koşar adım yaklaşıyordu. *Demir kapıyı mı açık unuttum? Evden çıktığımı nereden anladı?*

Yapamayacaktım, onunla yüz yüze gelemeyecek, gözlerine bakamayacaktım. Bana hesap sormasına izin veremezdim, yüreğim bunu kaldıramazdı.

Koşmaya başladım. Bir yandan sıkıştığım yumruğumu dudaklarıma bastırıyor ve ağlamamaya çalışıyordum, diğer yandan taksi bulma umuduyla yollara bakıyordum.

“Açelya!” Baran bir kez daha seslendi. “Nereye gidiyorsun?”

Sesinde öyle bir öfke vardı ki korku bıçağını boğazıma yasladı. Durmadım, koşmaya devam ettim. Keşke yer yarılısaydı da içine girseydim. *Keşke ölseydim de bugünü hiç görmeseydim.*

Korku dizlerimi titretiyor, hızıma ket vuruyordu. Bir süre sonra yavaşladım ama durmadım, duramazdın... Derken Baran bana yetişti. Kolumdan tutup sertçe kendine çevirdiğinde ufak bir çığlık attım, duvara toslamışım gibi hissettiren bedeninden hızla uzaklaştım. Bana parmaklarının ucuyla bile dokunmasına tahammülüm yoktu.

Başım öne eğikti, ıslak saçlarım yüzümü kapatmıştı. Yağmur birikintilerine öylece bakakalmıştım. Göğsüm hızla inip kalkıyordu. Sıfır noktasındaydım.

“O kelimeyi kullanmasına nasıl izin verdin?” diye sordu Baran. Afalladım.

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Ben cevap vermeyince bağırdı. "Nasıl izin verdin Açelya!"

Yüzüne baktığımda bakışlarındaki öfke kanımı dondurdu. "Neden bahsediyorsun sen?" dedim anlamazdan gelerek. Biz küçükken Baran, benimle besleme diye dalga geçilmesine asla tahammül edemezdi. Şimdi o kelimeyi Azra'dan duyduğu için öfkelenmişti.

"Çok iyi biliyorsun neden bahsettiğimi!" diye kükredi Baran. Onu karşımda böyle, öfkeden deliye dönmüş bir halde görmeyeli uzun zaman olmuştu.

"Çok mu kızdın?" Dudaklarım ağlamakla gülmek arası bir ifadeyle kıvrıldı. "Hangimize daha çok kızdın Baran? Azra'ya mı? Bana mı?"

Baran dudaklarını birbirine bastırdı, öfkeden titriyordu.

"Sana mı gelecektim?" Titreyen parmaklarımla saçlarımı yüzümden çekerken kendimi tutamadım, ağlamaya başladım. "Sevgilini sana şikâyet mi edecektim? Çocuk değilim ben, büyüdüm! Artık o söyledikleri canımı yakmıyor!"

"Söyleyemez!" Baran çıldırmış gibi bağırdı. "Hiç kimse, sana öyle bir şey söyleyemez!"

"O söylemedi zaten..." Bir adım geriye giderek aramıza mesafe koydum. "Sen söyledin," dedim parmağımı ona doğrultarak. "Sen söylettirdin! Sen onun yanında beni aşağıladın, küçük düşürdün. Beni istemediğini, o eve ait olmadığımı ima ettin! O sözlerin hepsi senindi, Azra'nın bir kabahati yok ki!"

Şimdi ne söyleyecekti? Yüzüme vuracağı tek bir kabahatim kalmıştı ama onu da kendi kabahatlerine kefaret sayıyordu.

"O yüzden bana hiçbir şey sorma," dedim gözyaşlarımı silerken. "Ben ne yaptıysam sevdiğimden yaptım, sense nefretinden..."

"Hiçbir şey bildiğin yok senin." Bana doğru bir adım attı ve durdu. Dudaklarını araladı ama konuşmadı, konuşamadı. "Bak," dedi aynı şekilde parmağını bana doğrultarak. "Tek acı çeken sen değilsin, tamam mı? Bir tek sen mahvolmuyorsun! Bir kez olsun

bana ne hissettiğimi sordun mu? Geçtin mi karşıma? Ne istediğimi düşündün mü? Hep korkaktın, hâlâ da korkaksın!”

Ağlarken gülümsüyordum, gerçekten berbat bir durumdaydım. “Senin tek istediğin içinde benim olmadığım bir hayattı,” dedim. “Aksini iddia edemezsin. Keşke Azra’yı hayatına almadan önce beni istemediğini söyleseydin. Madem ben korkaktım, sen cesur olsaydın.” Kollarımı bağladım, çok üşüyordum. “Engel mi olacaktım? Gücüm yeter miydi buna? Şimdi benden hiçbir şeyin hesabını soramazsın. Buna hakkın yok.”

Bir adım daha geriledim, sonra bir adım daha... Nereye gideceğimi bilmeden döndüm sırtımı. Yüzüm ağlamaklı bir hal aldı. Tutamadım kendimi daha fazla.

“Azra benim sevgilim değil!” diye bağırdı Baran.

Durdum.

Bir an ne duyduğumu anlamadım ama sonra kafamın içinde yankılandı sesi.

“Hiçbir şeyim değil!”

Yavaşça ona döndüm. *Kandırdı mı bizi? Ne için? Benden kurtulmak için mi? Bu daha kötü. Hepsinden beter.*

“Neden böyle bir yalan söyledin?” diye sordum hayal kırıklığıyla. “Benden tek bir sözünle kurtulabilirdin... Böyle bir yalan şart mıydı?”

Baran gözlerini kaçırdı. Ellerini yumruk yaptığında yanıldığımı anladım.

“Eğer onu gerçekten sevdiğin için benden kurtulmak isteseydin seni anlardım,” dedim. Kelimeler birer cam parçasıydı sanki. Konuştukça dudaklarımı kanatıyordu. “Aşk, bütün suçların affı için haklı bir gerekçedir. Bu çok daha kötü ve...”

Bana baktı. Gözlerindeki suçluluk hissi kalbimi parçaladı.

Seni hiç affetmeyeceğim Baran.

“İkimize de geçmiş olsun!”

11

Atan Bir Kalp Ölürse Katil Kelimelerdir

♪ Tuğkan- Kusura Bakma ♪

Onu nasıl kaybettiğimi biliyordum.
Birini çok istemek, haddinden fazla istemek iyi değildi.
İnsanın içindeki sevginin fazlası bile, kalbinin sonunu getiren bir zehirdi.

Ama o, beni neden kaybettiğini hiçbir zaman bilemeyecekti.
İçimi görmek yerine, içimi öldürmeyi seçmeseydi, belki...

Hiçbir şey beni bu kadar mahvetmemiş, bu denli kahretmemişti. Göğüs kafesimde bir bıçak vardı; sanki nefes aldıkça batıyor, paramparça ediyordu içimi.

Onu bir başkasıyla yan yana görmeye katlanabilmiştim. Kabullemiştim artık benden gittiğini *ve aslında bana hiç gelmediğini...* Gözlerimin önünde bir başkasının gözlerine bakmasına tahammül edebilmiş, gülümsemiştim içim yanarken... Hiçbir şey olmamış gibi.

Bu noktaya kadar güçlüydüm aslında. Gerçeğin hançerine göğüs gerdiğimi zannederken, yalanın ihanetiyle sırtımdan vurulmuştum. Okyanusu aşip dereye boğulmuştum. Her şeyi kabul edebilirdim; sevilmemeyi, başka bir kadına yenilmeyi ve bir köşeye çekilip sessizce acı çekmeyi...

Fakat kandırılmayı ne kalbim ne de ruhum kabul etmiyordu. Öğrendiğim gerçek beni öyle mahvetmişti ki aradan saatler

geçtiğinde, gün gecenin üstüne devrildiğinde, güneş pencereye değdiğinde bile kendime gelememiştim.

Başka hiçbir şey söylememişti, başka hiçbir şey söylememiştim sonra. Geçmiş olsun demiştim lakin geçmeyecekti. Ağır aksak ve sarsak adımlarla eve dönerken arkamda değildi. Ben de kendimde değildim. Aklım, fikrim şaşmış, adımlarım beni sadece eve sürüklemişti. Yağmurdan sıılsıklam halde ve kimseye görünmeden odama çıkıp kapımı kilitlemiştim. Birkaç dakika sonra o da eve girip hemen odasına çıkmıştı. Sonrası benim için büyük bir ıstıraptı.

Düşüncelerim büyük bir çıkmazdaydı. Baran neden sadece Azra'yı suçlamıştı? Merdivenlerden düşme hikâyesinin aslını öğrenmişti fakat neden bunu yüzüme vurmamıştı? Yoksa Azra'ya inanmadığından, böyle bir şey yapacağıma ihtimal vermediğinden mi üstünde durmamıştı?

Odamın kapısı yavaşça açıldığında pencereimin önünde oturmuş dünün aksine güneşli, masmavi, bulutsuz gökyüzünü seyreliyordum.

"Hiçbir şey yememişsin Açelya," dedi annem kızgınlıkla. "Getirdiklerim öylece duruyor."

Sırf Baran'la karşılaşmamak için kahvaltıya inmemiştim, annemin getirdiği kahvaltı tepsisine de dokunmamıştım. Canım istemiyordu, ağzıma tek lokma koyacak iştahım yoktu.

"Aç değilim."

Baran iki saat önce evden çıkmıştı ama ben, odamdan bile çıkamamıştım.

"Evde kimse yok, anlat bakalım neler olduğunu."

Annem arkamdan yaklaştı, sandalyemin kenarlarından tuttu ve tekerlerini sürükleyerek beni odamın ortasına getirdi. Karşıma geçip yatağıma oturduğunda dikkatle yüzüme baktı. Ona istediğini vermezsem elinden asla kurtulamayacağımı biliyordum ama hiçbir şey anlatamazdım.

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

“Seni dinliyorum,” dedi tok bir sesle. “Ben seni misafir evinde ders çalışıyor zannederken sen yağmurdan sıırıslıklam olmuş vaziyette geliyorsun. Aynı şekilde Baran da...” Kaşlarını çatı. “Neler oluyor Açelya?”

Annemin tek korkusu Baran’la kavga etmiş olmamdı, yine çekip gideceğimden endişe ediyordu. Ki hakkı da vardı.

“Tartıştık,” dedim saklayamayacağımı bildiğim için. “Ama lütfen, neden olduğunu sorma.”

“Nasil sormam?” Yüzü düşmüş, gözlerine hüün çökmüştü. Onu bu konuda üzmeten, sürekli ikimizin arasında bırakmaktan nefret etsem de elimden gelen hiçbir şey yoktu. “Seni en son bu kadar kötü gördüğüm gün Baran’ın döndüğü gündü. Ne oldu da bu kadar dağıldın yine?”

Bir şey olduğu yoktu, o gün hepimizin aptal yerine koyulduğunu öğrenmiştim sadece.

“Lütfen anne... Bu sefer bana sorma.”

“Kime sorayım?” diye sitem etti. “Baran bana ne zaman anlattı ki neler olduğunu?” Anlatmazdı biliyordum. O hiçbirimize, hiçbir şey anlatmazdı. Tek yaptığı bizi suçlamaktı.

“Sonra konuşalım,” diye mırıldandım. Beni anlamalıydı, iyi değildim. “Bugün bana hiçbir şey sorma, belki yarın.” Yorulmuştum, daha fazla ağlamak istemiyordum.

“Pekâlâ,” diye karşılık verdi derin bir nefes alarak. Ayağa kalkıp karşımda durduğunda hafifçe eğildi ve yanağını sıvazladı. Bunu ne zaman yapsa, karşısında kendimi küçük bir çocuk gibi hissederdim.

“Seni hiçbir zaman hiçbir şey için zorlamadım ama her ne olursa bana anlatabileceğini biliyorsun. Seni böyle görmek istemiyorum, sorun her neyse halledemeyeceğimiz hiçbir şey yok.”

Gözlerimin içine bakarak içtenlikle gülümsedi. “Biliyorum,” dedim aynı gülümsemeyle. “Her zaman öyleydi.”

Annem odamdan çıktığında kös kös oturmaya bir son verip dolabımın başına geçtim. Oturdukça düşünüyör, düşündükçe dağılıyordum. Akşamki yemeğe gideceğimi söylemişim ama ne giyeceğimi hiç düşünmemişim. Parmaklarımı elbiselerimin olduğu askılarda gezdirirken bir araba sesi duydum, pencereme yanaşıp dışarı baktığımda avluda Baran'ın arabasını gördüm. Çabuk dönmüştü. Avlunun ortasına alelade park ettiği arabasından kapıyı çarparak çıktı. Nereden geliyordu? Bu öfkesi nedendi?

Baran eve girdiğinde diken üstünde odamda volta atmaya başladım, sanki her an buraya gelecek, merdivenlerden düşmemle ilgili mevzuyu açacaktı... Dün gece bu meselenin üstünde hiç durmayışı beni epey huzursuz etmişti. Ama gelmedi, annemin sorularını es geçti ve merdivenleri gürültüyle çıkıp yukarıya, kendi odasına gitti.

Derin bir nefes alarak yüzümü sıvazladım ama bir türlü rahatlayamadım. Bir şeylerle oyalanmam, düşünmemem gerekiyordu. Yapabileceğim en iyi şey ders çalışmaktır ama asla içimden gelmiyordu. Dün akşam çalışmayı planladığım konular Baran yüzünden yarım kalmıştı. Böyle davranmaya devam edersem dereceyle mezun olabilmek hayal olacaktı. Haftalık kayıtları ve üzerinden geçmem gereken notları ertesi güne bıraktım zira kafam bu kadar dumanlıyken okuduğumu anlayabileceğimden emin değildim. Tekrar dolabımın başına yürüyüp kıyafetlerimi incelemeye başladığımda bu sefer de çalan telefonum bana engel oldu.

Muhtemelen Irmaktı ya da Sahra... Ve tek dertleri dışarıya çıkmak olmalıydı. Ama tahminimin aksine ekranda, yabancı bir numara vardı. Murat Yıkılmaz olayından sonra havadan nem kapar olsam da yanıtladım.

"Bilerek yaptın değil mi?" Hattın diğer ucunda öfkeli bir ses vardı. Sahibi Azra'ydı. "Bilerek kaydettin konuşmamızı sonra da gittin Baran'a dinlettin!" Nefes almadan, bağırarak konuşuyordu.

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

"Ama ben biliyordum senin o masum görüntünün altında nasıl bir canavar yattığını. Şeytana pabucunu ters giydirirsin kızım sen!"

Azra kendi kötülüğünün kurbanı olmuştu, suçu üstüne yık-maya çalışması çok saçmaydı. "Seninle tartışmayacağım Azra," dedim bilakis sakince. "Evet aynen öyle, ben şeytana pabucunu ters giydiririm. Kork benden."

Baran'ın nereden geldiği ve neden öfkeli olduğu şimdi an-laşılıyordu, belli ki Azra'yla aralarında bir tartışma olmuştu. Bu bende hiçbir duygu uyandırmadı, hislerim tamamen ölmüştü.

"Asıl sen benden kork," dedi Azra çıldırmış gibi bağırarak. "Benim şimdiye dek Baran'la en ufak bir problemim olmamıştı, bana bir kez olsun bağırmamıştı ama sen aramıza girdikten son-ra her şey mahvoldu!"

"Sen bana ne anlatıyorsun ya?" Bu saçmalığa daha fazla kat-lanmak istemiyordum, midem bulanıyordu. "Mahvolan ne? Ya-lancı ilişkiniz mi?" Azra bir anda sus pus oldu, gerçeği bildiğimi bilmiyordu sanırım, şok olmuştu. "Sen git babanı kandır, beni de bir daha sakın arama."

Bir şey söylemesine izin vermeden telefonu suratına kapattı-ğında içimdeki yıkıma rağmen hafiflemiş hissettim. Bana söy-lediği o "kelimenin" yanında lafı olmazdı fakat canını sıktığımı bilmek iyi gelmişti.

Bu saatten sonra ben değil, o düşünecekti.

Bana, "Seni sevmeyen bir adam için kendini küçük düşürü-yorsun," diyen Azra, olmayan bir ilişki için yerlerde sürünmüş-tü. Hani bir erkek için değmezdi?

Baran Azra'yı sevmiyordu, ona âşık falan değildi. Belki ona bir arkadaş olarak değer veriyordu fakat ötesi yoktu. Annem bunu çoktan anlamıştı, Irmak bile onları bir kez olsun yan yana görmemesine rağmen anlamıştı. Ama ben, sırf boş yere umut edip üzülmemek için kendimi kandırmaya devam etmiştim.

Çünkü Baran değilse bile, Azra onu seviyordu. Bunu inkâr edemezdi, ona bakınca kendimi görüyordum. O da bana bakınca kendini... Zaten bana olan bütün nefreti de bundandı.

Günün geri kalan saatlerini odamda pinekleyerek geçirdim çünkü Baran'ın evde olduğunu bilmek beni bu odaya mahkûm ediyordu. Vakit akşamüstüne uzandığında artık hazırlanmam gerektiğini hatırlayıp dolabımın karşısına üçüncü kez geçtim. O sırada avluda tekrar bir araba sesi duyup kafamı pencereden dışarı uzattım.

Baran gidiyordu. Hızlı adımlarla arabasına yürürken birden durdu. Kafasını kaldırıp pencereme bakacak, beni görecekt diye tedirgin olup geri çekildim ama telaşım boşaydı, sadece sigarasını yakıyordu. Çakmağını cebine attıktan sonra tekrar yürüdü. Haki uzun kollu bir gömlek ve siyah bir kot giymişti. Nereye gidiyordu?

Sana ne Açelya? Nereye gidiyorsa gidiyor, sana ne? Akıllanman için daha kaç kez bir başkasına tercih edilmen gerekiyor?

Yanan sigarasıyla birlikte arabaya binip hızla toz olmuştu. Büyük ihtimalle yemeğe de gelmeyecekti, bu benim için iyiydi fakat Azra'nın ne yapacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Babasıyla iyi bir ilişkisi olmasa da adamın peşine takılabilirdi, sağı solu belli olmayan tiplerdendi.

"Oh be," diye mırıldanırken annem içeri girdi. O da henüz hazırlanmaya başlamamıştı ama zaten bu yemek için pek hevesli görünmüyordu.

"Baran az önce çıktı," dedi yatağımın önünde durduğunda. "Gün boyu odada durmaktan sıkılmadın mı? Çık bir dolaş, bahçede gez bacakların açılsın."

Parmaklarım kadife kumaştan bir elbisenin üzerinde duraksarken "Dinlenmiş oldum," diyerek gülümsedim. "Akşama kadar yattım, arada salmak lazım."

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Annem de gülümsedi. "Ee daha iyi misin peki?"

"Bomba gibiyim kraliçem." Sabahki uyuşukluk ve enerjisizlik yoktu üstümde, daha iyi hissediyordum. İtiraf etmek gerekirse Azra'yı alt etmek beni kendime getirmişti. "Hazırlanmaya başladım bile."

Annem bakışlarını dolabıma çevirdi. "Ne giyeceksin?"

"Bilmem." Omuzlarımı silktilim. "Ben de tam ona bakıyordum." Siyah, uzun kollu bir elbise çıkarıp üstüme tuttum. "Nasıl?"

Annem olmaz der gibi dudaklarını büktü. "Cenazeye gitmiyoruz Açelya. Renkli bir şeyler bak."

Siyah elbiseyi yerine astıktan sonra krem rengi bir elbise çıkarp tek parmağımla havaya kaldırdım. "Peki bu?"

"Bu iyi. Akşam için uygun."

"Bunu giyeyim öyleyse." Dolabımın kapaklarını kapatıp elbiseyi yatağımanın üstüne attım.

"Ben de çıkıp hazırlanayım. Bir saate çıkarız."

Odamda yalnız kalıp makyaj masamın karşısına oturduğumda aynadaki yansıma ruhsuz gözlerle baktım. Mutsuzluğum suretimden okunurken insanlara nasıl gülümseyecek, nasıl hiçbir şeyim yokmuş gibi davranacaktım? Artık yüzümde sahte ifadeler, sahici olmayan hisler taşımaktan usanmıştım fakat buna alışmam gerektiğinin de farkındaydım. Zira her şey rengini yitirmişti gözümde, tek bir gecede, yakıcı bir cümleyle.

İnce yapılı bir fondöteni tenime özenle dağıtıp yüzümde sahte bir kusursuzluk var ettim. Sonra göz altlarımdaki halkaları kapattım, açık kahve tonlarında bir far sürdüm ve kirpiklerimi kıvırdım. Allığımın rengine uygun, doğal bir rujla makyajımı tamamladığımda hiçbir şekle sokamayacağımı düşündüğüm saçlarımla bakiştım. Eski, uzun halini çok özlüyordum. Maşayla iri dalgalar verdiğimde daha da kısaldı saçlarım. Yine de az ön-

ceki halime nazaran iyi görünüyordum. Elbisemi üstüme geçirip aynanın karşısına geçtiğimde hiç hazır hissetmesem de hazırdım. Eskiden hep zamanın kıymetini bilmek gerektiğine, her anı dolu dolu yaşamak gerektiğine inanırdım. Fakat artık gün bir an önce bitsin istiyordum çünkü acı çekiyor, hiçbir şeyden tat alamıyordum.

Elbisemin omuzlarımda incecik birer askısı, belimde kalın sayılabilecek bir kuşağı vardı. Yakası V şeklinde iniyor, boyu dizlerimin bir karış üstünde bitiyordu. Ne çok abartıydı ne de çok sade. Üstüme tam oturmuştu ve oldukça alımlı gösteriyordu.

Mehmet dün yemeğe gelmeyeceğini söylemişti ve zaten evde de yoktu. Yağızların evine annemle yalnız gideceğimizi düşünürken babam çıkıp gelmiş, hızlıca üzerini değiştirmişti. Baran'ın da gelmeyeceğini öğrendiğinde biraz söylenmişti ama oyalanmadan evden çıkmıştık. Arabayı babam kullanıyordu, annem de yanında oturuyordu. Bense arka koltukta, elimde telefonum, odamda oyalanırken çektiğim fotoğrafı Instagram hesabıma yüklemeye çalışıyordum.

Yıkılmadım imajımla, ayaktayım mesajı.

Fotoğrafı paylaştıktan hemen sonra düşen bildirimlerde Yağız'ın beğenisini görmek beni şaşırtmamıştı. Ya Instagram'dan hiç çıkmıyordu ya da benim hesabımdan... Ne paylaşırsam paylaşayım ilk o görüyordu günlerdir. Ve tüm bunlardan sonra birazdan onunla yüz yüze gelecek olmam beni fena halde geriyordu. Onu en son okulun ilk günü Irmak'la gittiğim kafede görmüştüm.

Annemle babam işle alakalı konuşuyorlardı, dahil olmak istemediğimden yol boyu tüm vaktimi sosyal medyada harcamıştım. Bir süre sonra arabanın yavaşladığını fark ettiğimde kafamı telefon ekranından kaldırıp etrafa baktım. Bizimkinden çok da farklı olmayan bir evin önündeydik. Babam avluya giriş yapmak için demir kapının açılmasını bekliyordu. Ben de telefonumu

çantama atıp derin bir nefes aldım, başlıyorduk.

Açılan demir kapıdan içeri girdiğimizde hemen arkamızdan metalik gri bir araç gelip arabamızın yanına park etmişti. “Çetin Adalı,” dedi babam başıyla selam vererek.

“İti an çomağı hazırla,” diye söylendi annem de. Kapının açılmasını beklerken tam da Çetin Bey’le ilgili bir soru sormuştu babama. Babam ona ters bir bakış attığında ise omzunu silktili. “Ne bakıyorsun Mahir? Sesli düşünmüş olamaz mıyım?”

“Selma...” Babamın sesi ikaz doluydu. “Sakın yemekte de sesli düşüneyim deme. Bir çuval inciri berbat edersin.” Bu otel projesi işini çok önemsiyordu ve kesinlikle bozulmasını istemiyordu.

“Aşk olsun hayatım.” Annem yüzüne yapay bir tebessüm yerleştirdi. “Biraz güven karına.”

Onlar sessizce tartışırken ben Çetin Bey’in arabasını dikizliyordum. Sanki görebilmem mümkünmüş gibi, akşamın karanlığına ve siyah film camlara rağmen arabanın içinde başkasının olup olmadığına bakıyor, Azra’nın gelip gelmediğini anlamaya çalışıyordum. Neyse ki adam arabadan yalnız inmişti. Bu akşam sıkıntısız geçecekmiş gibi görünüyordu çünkü Baran da Azra da yoktu.

Babamla annemin ardından ben de arabadan indim, babam Çetin Bey’le el sıkışırken annemin yanında durup bir adım geride bekledim. “Zamanlama müthiş, öyle değil mi?” dedi Çetin Bey gülümseyerek. “Ben de acaba erken mi geldim diye tereddüte düşmüştüm.”

“Geç kalmış bile sayılırız,” diye karşılık verdi babam kolundaki saate bakarken. “Uzun bir akşam olacak, ne kadar erken başlarsak o kadar iyi.”

Babam iş mevzusundan dem vurmuydu, Çetin Bey kafasını salladı ve bize baktı. Masmavi gözleri gözlerimle buluştuğunda aklıma Azra geldi. Sima olarak benzemese de bakışlarının soğuk-

luğunu babasından almış gibiydi.

Ayaküstü kısa bir konuşmanın ardından eve doğru yürürken annem ve ben öndeydik, babamla Çetin Bey arkamızdan geliyordu. Annem yine her zamanki gibi soğuk cevaplar vermişti adama. Sevmediği, ısınmadığı bir insanın yüzüne asla gülümsemezdi. Zile basıp bir adım geri çekildi. Kapıyı yardımcı değil, Gülçin Hanım açmıştı. Güler yüzü ve nezaketiyle bizi buyur ettiğinde Kahraman Bey de gelip bizi kapıda karşılamıştı. Kısa bir karşılaşmanın ardından salona geçtiğimizde göz ucuyla etrafı inceledim. Yağız görünürde yoktu. Yemeğe geleceğimizi bilmiyor muydu?

Gülçin Hanım gibi şen şakrak bir kadının yaşadığı evin daha açık renklerle dekore edilmiş, maksimalist olmasını beklemiştim ama her şey çok sade ve koyu renkliydi. Koridor duvarları neredeyse siyahtı, tablolar ortama renk katmıştı. Gri salon duvarlarında çok fazla detay yoktu; koltuklar siyah, post halılar beyaz ve yemek masası siyahtı.

Annemle yan yana oturduk; babam ve Çetin Bey hemen karşımıza, Gülçin Hanım ve Kahraman Bey de berjerlere geçti. Kahraman Bey bana bakıp, "Bir tek seni mi getirebildiler?" diye sordu gülerek. "Baran ve Mehmet yok mu?"

Annem hayıflanır gibi başını salladı. "Zamane gençleri işte. Her zaman başka öncelikleri var."

"Maalesef," dedi Gülçin Hanım, aynı durumdan dertli görünerek. "Asla uyum sağlamıyorlar bize. Mühim bir yere gideceğiz, bir arada olmamız gerek diyorum ortada yok, misafir gelecek akşam evde ol Yağız diyorum, yine yok." Sözlerinin ardından sessizce güldü. "Ama bugün ne hikmetse bize katılacağı tuttu, duvara çivi çakasım var."

Kahraman Bey şaşırmış gibi sordu. "Yağız bizimle yemek mi yiyecek?"

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

“Evet canım,” dedi Gülçin Hanım. O an annem bana bir bakış attı. “Gelmek üzeredir, konuşalı on dakika olmadı.”

“Hayret... Bugünü tarihe geçmek lazım.”

“Sadece erkek evlatlar böyle.” Babam lafa girer girmez konuyu bana getirdi. “Bakın kızıma, nereye gitsek gelir bizimle. İstememiz yeter.” Benden övgüyle bahsetmesine alışkındım, hissettiğim utanç duygusuna da... “Her ailenin bir de kız evladı olmalı.” Bana gururla ve sevgiyle bakması içimi okşuyordu. “*Her kızın da senin gibi bir babası,*” dedim içimden.

“Öyledir muhakkak...” Gülçin Hanım bana bakarak tebesüm etti. “Ben de bir kızımız olsun isterdim ama kismet işte, olmadı.”

Kahraman Bey’in yüzü düştü. “Sen mi çok istemiştin Gülçin? Ben istedim, ben. Bir kızımın olması için neler vermezdim ama sen Yağız’dan sonra bir daha doğurmam, çok istiyorsan sen doğur derdin.”

Sözleri hepimizi güldürdü. Gülçin Hanım önce bize, ardından kocasına baktı. “Kahraman... Sırası mı şimdi?”

“Haklısın değil, ama ne yapayım?” Ellerini iki yana açtı. “Yaram var.”

“Her kız evlat çok hayırlı olacak diye bir kaide yok.” Çetin Bey sessizliğini bu sözlerle bozdu. Koltuğa oturduğundan beri sadece dinliyordu. “Benim de bir tek kızım var bu hayatta ama ya ben ona baba olamadım ya da o hiçbir zaman evladım olmayı kabul etmedi.”

Annemle konuştuklarımız aklıma geldi o an. Azra’nın babasıyla iyi bir ilişkisi olmadığından söz etmişti, babası da bunu doğruluyordu. Gülümsemesi solmuş, bakışları kederlenmişti. Söyler söylemez pişmanlık duymuş gibiydi.

“Azra...” dedi boğazını temizleyerek. “Kızımdır, asla toz konduramam ama biraz fazla hırçın, belki bir oğlum olsa bu kadar çektirmezdi bana.”

“Ona da hak vermelisin ama.” Gülçin Hanım olaya Azra’nın penceresinden bakmayı seçmişti. “Tam olarak ne yaşadığınızı bilemem Çetin Bey fakat iyi gitmeyen bir evlilikte olan hep çocuklara oluyor. En sorunlu çocuklar anne ve babası ayrılmış olan çocuklar. Büyüseler bile yaşadıklarını, travmalarını kolay kolay atlatamıyorlar.”

“Azra konusunda annesiyle benim hatam oldukça büyük zaten.” Çetin Bey iç çeker gibi bir nefes aldı. “Ama yine de... Bilemiyorum.”

O sırada annem “Keşke o da gelseydi,” dedi. “Sonuçta çocuklarımızın arasında resmiyete dökülmemiş olsa da bir ilişki var, sıklıkla bir araya gelmemiz birbirimizi tanımak açısından iyi olur diye düşünüyorum.”

“Teklif ettim ama reddetti,” dedi Çetin Bey. Konunun Azra ve Baran’ın ilişkisine gelmiş olmasından pek hazzetmemiş gibi görünüyordu.

Annemin maksadı neydi bilemiyordum ama Azra’yla Baran arasında yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu çoktan anlamıştı, sadece konuyu irdeleyip babasının bir şey bilip bilmediğini anlamaya çalışıyordu. Bir de adamın bu konudaki düşüncelerini öğrenmeye çalışır gibi bir hali vardı; konuyu açmasından babam da hoşlanmamıştı.

Sohbetin konusu değişti, bir süre başka şeyler konuşuldu. O sırada Gülçin Hanım yardımcısına masayı hazırlamalarını söyledi. Yemek masası hazırlanırken Yağız geldi. Herkesten önce beni bulan bakışlarının ardından dudaklarına bir gülümseme yerleşti. Ve bu hem annemin hem de babamın dikkatinden kaçmadı. Aynı tebessümle karşılık versem de o an, yerin dibine girmek istedim.

Kimseyi umursamamıştı gözünü dikip bana uzun uzun baktıkça. Kendi açısından sorun olmayabilirdi fakat benim açımdan sıkıntı yaratacak bir durumdu bu. Akıllarda soru işareti

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

oluşturmak istemiyordum. Yağız benden hoşlanıyor olabilirdi ama fütursuzca davranıyordu.

Oval yemek masasının iki ucuna Gülçin Hanım ve Kahraman Bey oturmuştu. Annem ve ben yan yana, babam ve Çetin Bey de yan yana karşımıza oturmuşlardı. Yağız da hemen yanlarındaydı. Neredeyse karşı karşıyaydık ve durmadan bana bakıp gülümsüyordu. Yemeğe başladık. Sohbet sadece babam, Kahraman ve Çetin Bey arasında dönüyordu, otel projesiyle alakalıydı. Tam hararetli bir boyuta ulaşmıştı ki çalışanlardan birinin sesi sohbeti böldü. "Misafirleriniz geldi."

Herkes gibi kapıya baktım. Baran ve Azra oradaydı. *Baran ve Azra. Yine yan yana.*

Dün gecedен sonra ilk karşılaşmamızdı bu Baran'la. Bakışlarımız kesiştiğinde içimin öfkeyle dolmasına, kaşlarımın çatılmasına engel olamadım. Fark etmeden ona büyük bir kırgınlıkla, o kırgınlığın doğurduğu kızgınlıkla baktım.

Maksadını anlayamadım, anlamaya da çalışmadım. Dişlerimi sıkarak bakışlarımı masaya çevirdiğim sırada, "Siz nereden çıktınız çocuklar?" diye sordu annem. "Geleceğinizi söylememiştiniz."

Baran'ın gelmesini beklemiyordum, özellikle Azra'yla birlikte çıkıp gelmesini hiç beklemiyordum. Dün gecenin üstüne onları yeniden birlikte görmek kalbimin üstüne kezzap dökülmüş gibi hissettirdi, dişlerimi sıkarken yüzümden hiçbir şey belli olmasın diye büyük bir savaş verdim kendimle.

"Bölmedik umarım," dedi Baran, Azra sessizdi. "Son dakika fikrimiz değişti, size katılmak istedik."

"Olur mu öyle şey?" Gülçin Hanım ayağa kalkıp boş sandalyeleri gösterdi. "Geçin oturun şöyle." Sonrasında bakışlarını yardımcısına çevirdi. "Pervin Hanım iki servis daha açalım hemen."

Göz ucuyla onları izliyordum. Baran Yağız'ın yanına oturur-

ken Azra da annemin yanındaki boşluğu doldurmuştu. Kahraman Bey, "Hoş geldiniz çocuklar," dediğinde cevabı yine yalnızca Baran vermişti, Azra hâlâ sessizdi. Çetin Bey kızına bakıyor, sessizliğini yadırgamış görünüyordu. Çünkü Azra her zamankinden farklıydı, keyifsizdi, yüzü asıktı. Böyle bir günde podyuma çıkıyormuş gibi giyinmesi gerekirken üstünde sadece kot ve tişört vardı. Konuşmuyordu da... Zorla gelmişti sanki.

"İyi misin Azra?" Annem elini Azra'nın omzuna koydu. "Solgun görünüyorsun."

Azra o an zoraki bir tebessümle, "Gayet iyiyim," dedi. "Tüm gün alışveriş yaptım, yorgunum sadece. Baran yemeğe gidelim deyince üzerimi değiştirecek vaktim de olmadı. Daha fazla geç kalmayalım dedik."

Yalan söylüyordu, sadece açık vermemeye çalışıyordu.

Sözlerinin ardından gözlerini üzerime dikip bana kötü bir bakış attı, sonra önüne döndü.

"Mehmet de gelseydi keşke," dedi Gülçin Hanım. "O zaman tam kadro olurduk."

Annem iç çeker gibi konuştu. "Onu henüz ergenlikten çıkaramadık."

"Ha, sahi? Firuze Teyze'nin durumu nasıl? Geldiğinizden beri sorayım diyorum ama aklımdan çıkıyor."

Baran ve Azra'nın gelişiyile ortamın havası değişmiş, herkes sessizleşmişti. Gülçin Hanım masadaki kasveti dağıtmaya çalışıyordu.

Annem, "Bir iyi, bir kötü," dediğinde babama bakıyordu. O sırada konuşmayı babam devraldı. Geldiğinden beri gözü Baran'ın üstündeydi. "İlaçlarını düzenli kullanmasına rağmen sıklıkla unuttur oldu her şeyi. Beklediğimizden de hızlı ilerliyor."

"Zor bir hastalık," dedi Kahraman Bey. "Ama tıp çok ilerledi, muhakkak bir tedavisi vardır, değil mi?"

"Hiçbir tedavi tamamen iyileşmeyi vadetmiyor." Konuşan annemdi. "İlaçlar sadece hastalığın ilerleyişini yavaşlatmak için."

"Bu konuda alanında uzman, iyi bir doktor arkadaşım var." Konuya Azra'nın babası da dahil olmuştu. "İlaçların yanı sıra farklı bir tedavi de uyguluyor. Hastaları kendisinden çok memnun." Bakışları annemle babamın arasında gezindi. "Dilerseniz kendisiyle bir görüşme ayarlayabilirim."

"Doktorun adı nedir?" diye sordu babam.

"Hilmi Bayraktar," diye yanıt verdi Çetin Bey, su bardağına uzanırken. "Farklı bir doktora görünmekte de yarar var."

Babam Çetin Bey'in sözlerini onaylamıştı, sanırım bu işe sıcak bakıyordu. Hastalıktan ve doktordan açılan konu başka bir sohbetin kapısını araladığında masadaki gerginlik bir nebze olsun azalmıştı. Sadece büyükler konuşuyordu. Sessizce yemeğimi yemeğe çalışıyor ve kimseyle özellikle Baran'la göz göze gelmeye gayret ediyordum. Yine de bir ara gözüm o tarafa kaydı çünkü Baran ve Yağız tuzluğa aynı anda uzanmışlardı. Kolları çarpışınca Baran elini çekti, tuzluğu Yağız kaptı. Fakat kullanmadan önce Baran'a uzattı. "Öncelik misafirindir."

Davranışı ne kadar nazik olursa olsun ses tonu soğuktu Yağız'ın. Baran tuzluğu aldı ama teşekkür değil, tebessüm bile etmedi. Ters ters baktı sadece.

Tuzluğu bir kenara bırakırken, "Size söylememiz gereken mühim bir şey var," dedi ciddiyetle. Büyükler arasındaki sohbeti ciddi bir sesle, bodoslama böldü ve dikkatleri üzerine topladı. "Madem siz de buradasınız..." dedi Çetin Bey'e bakarak. Bense Azra'ya diktim bakışlarımı. Yüzü neden asıktı?

"Azra ve ben yolumuza arkadaş olarak devam etme kararı aldık."

Derin bir sessizlik oldu. Bir an ne duyduğuma inanamadım. Baran ne zaman ve kime yalan söylemişti? Dün gece bana mı? Yoksa şu an bu masadaki herkese mi?

Neyin doğru neyin yalan olduğunu kestiremiyordum artık. “Azra benim sevgilim değil!” derken beni kandırıyor gibi görünmüyordu. Şimdi de yalan söylüyor gibi görünmüyordu. Aralarında nasıl bir ilişki olduğunu bilmiyordum, bu saatten sonra bilmek de istemiyordum. Küçümseyici bir gülüşle kıvrıldı dudaklarım. Sözlerinin ardından gözlerini bana çevirince hızla kaçırdım bakışlarımı. Baran bana, ben masaya, masadaki diğer herkes Baran’a bakıyordu. Azra sessizdi; ne onaylamış ne itiraz etmişti.

Sessizliği annem bozdu.

“Kesin bir karar mı bu?” İçten içe sevinmiş olmalıydı çünkü uzun zamandır bunu duymayı bekliyordu. “Yoksa düşünmeden mi hareket ediyorsunuz? Hiçbir şey anlamadım da.”

“Kesin,” dedi Azra, sonunda konuşabilmişti. “Baran’ın kararı.” Kararın kendisine ait olmadığını dile getirirken hiç çekinmedi. Üstelik gülümsedi. “Ama benim açımdan sorun yok, böylesi ikimiz için de daha iyi olacak.”

“Hakkınızda hayırlısı olsun.” Babam bu konudan rahatsızlık duyduğunu belli eden bir ses tonuyla, konuyu kapatmak ister gibi konuştu.

Benim esas merak ettiğim, Azra’nın babasının tepkisiydi ama o susuyordu. Masaya yeniden bir sessizlik çökerken Çetin Bey, konuşmasından umudu kestiğim sırada, “Bu karara sevindim,” dedi otoriter bir tavırla. “Umarım beni yanlış anlamazsınız fakat zaten tasvip etmediğim bir ilişkiydi.”

Neden böyle söylediğini anlayamamıştım, adam Baran’dan hoşlanmadığını bu sözleriyle açıkça dile getirmişti.

“Yanlış anlaşılacak bir durum yok,” diye destekledi babam. “Sizi anlıyorum, kız babası olunca bu konularda insan daha hassas oluyor.”

“Kesinlikle.”

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Azra babasına alay eder gibi bir bakış attı. Ve bir süre masada, çatal bıçak seslerinden başka bir ses duyulmadı. Dakikalar sonra gergin sessizliği Kahraman Bey dağıttı. Yeniden otel inşaatı hakkında konuşmaya başladılar. Yemekler yenildiğinde Kahraman Bey, babam ve Çetin Bey çalışma odasına gitmek için masadan kalkarlarken biz hâlâ masada oturuyorduk. Annem muhtemelen Gülçin Hanım'la sohbete devam ederdi ancak ben akşamın kalan saatlerini Baran ve Azra'yla ters ters bakışarak geçirmeyecektim.

"Yağız..." Dudaklarıma sahte bir tebessüm ilişti. "Bana enstrüman odanı gösterecektin hani?" Babam burada olsa böyle bir şey söylemeye cesaret edemezdin belki. Yağız benden böyle bir atak beklemediğinden olsa gerek şaşkındı. Gülümseyerek, "Unutmamışsın," diye mırıldandı. Instagram üzerinden mesajlaşırken bana enstrüman odasından bahsetmiş ve görmemi çok istediğini söylemişti. Geçiştirir gibi bir yanıt vermiştim çünkü bu yemek olmasa bu eve gelmem, Yağız'ın odasını görmem pek mümkün olmazdı.

"Unutmadım." Tırnaklarımı avuçlarıma batırdım. *Baran'a bakmamalıyım.*

"Gel öyleyse, yukarı çıkalım."

Müsaade ister gibi anneme baktım, gülümsedi... Ayağa kalkıp sandalyemi geriye ittiğimde bakışlarım istemsizce Baran'a uzandı. Merak insanın zayıf noktasıydı, kendinle ne kadar savaşırsan savaş yeniliyordun ve bir şekilde kendini ele veriyordun. Gözlerimi çabucak kaçırmak, umursamaz tavrıma bürünmek istedim ama olmadı. Onun bakışları da üstümdeydi. Gözlerinde ateş gibi bir ifadeyle önce yüzüme baktı ve ardından bakışları elbiseme kaydı.

Dudaklarını birbirine sertçe bastırdı. Onu tanıyordum. Bir şeyden hazzetmediğinde böyle bakardı. *Bir şeyden, gerçekten hazzetmediğinde.* Çocukken de aynıydı. İnsan büyüdükçe değişirdi ama bakışlar aynı kalırdı. Öfkelenildiğinde ve bunu dışa vurama-

dığında acısını dudaklarından çıkarırdı.

İlk defa tüm bunlar umurumda olmadı.

Yağız'la salondan ayrıldığımızda derin bir nefes alıp rahatlamaya çalıştım ama yapamadım. Bakışları hafızama kazınmış, gözlerimin önüne bir tablo gibi asılmıştı. Dikkatimi de dağıtmıştı, merdivenlerden çıkarken Yağız'ı dinliyormuş gibi kafamı sallıyordum ama aklım Baran'daydı.

Yaptıkları davranışlarına da sözlerine de ters düşüyordu. Beni hayatından defetmek için karşıma Azra'yı çıkarmış, amacına da ulaşmıştı fakat kendisi gitmek bilmiyordu. Ne bakışlarını çekiyordu üzerimden ne de yeterince uzak duruyordu benden. Buna bir son vermemin yolu yok muydu? Yoktu. *En azından, aynı çatı altındayken...*

Üst kata çıktığımızda Yağız önden yürüdü ve karşılıklı konumlanmış beyaz kapıların soldan ikincisini açtı. İçeriye girmem için kenara çekildiğinde gülümsedim. O zaten hep gülümsüyordu, Baran'ın aksine. Kaşlarını hiç çatmıyordu, hiç asmıyordu yüzünü. Her anını doyasıya yaşamayı sevenlerdendi, hayatın kıymetini biliyordu.

Odaya girdiğimde gözlerim hayretle büyüdü, beklediğimden daha güzel bir manzara vardı karşımda. Bej renkli duvarları posterlerle kaplı odada yok yoktu. Gözüme ilk çarpan siyah bir piyano olmuştu, ardından iki farklı gitar, bateri takımı, keman, kanun ve akordiyon... Piyano geniş bir camın önündeydi, bateri takımı ise odanın bir diğer köşesinde. Geriye kalan tüm müzik aletlerini beyaz bir masanın üstüne dizmiş, gitarlarını da duvara asmıştı. Bir de bağlaması vardı.

"Vay canına," dedim hayranlığımı gizlemeden. "Hepsini çalabiliyor musun bunların?"

"Ne zannettin sarı kafa?" Bana bakıp göz kırptığında yüzümü buruşturdum. "Burada olmayan birkaç şey daha var ama onları Ma Belle'de bıraktım."

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

“Sadece şarkı söylemek değil senin tutkun.” O bana bakarken ben bakışlarımı odada, müzik aletlerinde gezdiriyordum. “Müziği her anlamda çok seviyorsun.”

Başıyla onayladı. “Müzik benim ilgi alanım değil, hayatımın tamamı.”

Siyah, tuşları parlak piyanonun önünde durduğumda parmaklarımı soldan sağa sürüyerek o nota akışını çıkardım. “En sevdiğin hangisi peki? Hangisini daha çok çalışıyorsun?”

“Bateri,” dedi hiç düşünmeden. “Hepsini seviyorum ama bateri çalmak ayrı bir tutku benim için.” Birkaç adımda yanıma ulaşmış piyanonun diğer köşesinde durdu. “Sanırım sen piyanoyu seviyorsun,” diye bir tahminde bulundu. “Çalmayı biliyor musun peki?”

Hayır der gibi dudak büktüm. “Lise sona giderken merak saldım fakat sınava hazırlanmaktan hiç vaktim olmadı. Sonrası zaten daha büyük karmaşa, tahmin edersin ki...”

“Öğretmemi ister misin?” diye sordu dudaklarından hiç ekilmeyen tebessümüyle. Hiçbir fırsatı kaçırmıyordu... Direkt reddetmem kabalık olurdu ama neyse ki derslerim en büyük bahanemdi.

“Çok isterdim,” dedim bakışlarımı piyanonun üstünde gezdirirken. “Ama bu senem çok yoğun, başka hiçbir şeye vakit ayıramam.”

“Doğru, sen de haklısın. Yoğun bir sene geçireceğini biliyorum ama...” Sustuğunda kafamı kaldırıp yüzüne baktım. “Hiç değilse bazı hafta sonları Ma Belle’e gelemiz misin?”

Ne diyeceğimi bilememenin şaşkınlığıyla yüzüne bakakaldığımda masum bir tavırla kafasını yana eğdi. İyiydi, hoştu ama benim gönlümün onun için açılacak bir kapısı yoktu. Bunu onu incitmeden nasıl dile getirecektim ki?

“Gelirim tabii,” diye mırıldandım. *Her zamanki gibi geçir* *Açelya*. “Arada...”

“Bunu bir söz olarak kabul ediyorum o zaman?” Parmağını üzerime doğrultup güldü, sonra birden ciddileşti. “Bir şey soracağım.”

Ciddiyeti beni tedirgin etse de, “Sor,” dedim.

“Bazı şeyleri aşmış gibi görünüyorsun. Aştın mı gerçekten?” Bahsettiği Baran ve Azra mıydı? Masadaki umursamaz tavırlarım mıydı bunu ona düşündüren?

“Anlamadım?”

“Baran ve Azra’dan bahsediyorum,” dediğinde bakışlarımı kaçırmamak için zor tuttum kendimi. “Ayrıldıklarını söylüyorlar. Yeniden umut besleyecek misin? Hâlâ bir şeyler hissediyor musun Baran’a karşı?”

“Hissetmiyorum.” *Yalan.* “O mesele çoktan kapandı.” *En azından aklımda.* “Ve doğru düşünmüşsün, ben o konuyu çoktan aştım. İkisi de umurumda değil.” *Sadece iyi bir yalancı oldum Yağız. Sakın inanma.*

Gülümsedi ama her zamanki gibi değildi, bu sefer gözlerinin içi de gülüyordu. İstemedi de olsa ona umut mu veriyordum? Kimseyi üzmemek, incitmek değildi derdim. Konuşurken iki kez düşünenlerdendim ama bazen fazla düşünceli olmak karşı tarafı daha çok yaralıyordu. Keskin bir bıçak olup kestirip atmak da gerekiyordu. Çok acıttı belki ama çabuk iyileştirirdi hiç değilse.

“Sevindim,” dedi içtenlikle. “O seni hak etmiyor, sen çok güzel bir kızsın ve çok daha iyilerine layıksın.”

Gülümsemek istedim ama olmadı zira gerçekler dilimin ucunda, yalanlar tarafından tutsaktı.

Onu hâlâ seviyorum. Sevmeye de devam edeceğim çünkü insan kalbini söküp atamaz ha deyince. Ama artık onu istemiyorum. İnsan düşlerinden de vazgeçebiliyormuş mecbur edilince.

Bir erkekten iltifat duymaya alışkın değildim hem tuhaf geliyordu hem de tecrübesizliğimden elim ayağıma dolaşıyordu. Nasıl tepki vermem gerektiğini bilmiyordum. Utanıyordum da.

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

“Piyano çalar mısın?” diye mırıldandım. Yağız utandığını anlamış gibi yan bir gülüşle kıvırdı dudaklarını. “Nasıl çaldığını merak ettim.”

“İstedğin bir parça var mı?”

Piyanonun altındaki siyah tabureyi çekip oturdu ve gözlerini üstüme dikip cevabımı bekledi. Bakışlarımı tavanda gezdirdim. Aklıma direkt Beethoven gelmişti. *“Ayışığı Sonatı?”*

“Güzel,” dedi harfleri uzatarak. İyi çalabildiğinden kuşku yoktu. Parmaklarını tuşların üzerine yerleştirdiğinde çenemi avcumla yaslayarak bekledim. Fakat Yağız tuşlara bile dokunamadan durdu. Bir ses duyulmuştu, ince bir bağırış sesi. Azra’nın sesi.

Kaşlarını çatarak ayağa kalktı ve pencerenin önüne ilerledi. Ben de arkasından pencereye yanaşım. Sonra Baran ve Azra’yı gördüm. Aşağıda, havuzun ilerisindeki ağaçların altında tartışıyorlardı.

“Adab-ı muaşeretten sınıfta kalabilecek ikili,” dedi Yağız dalga geçer gibi. “Misafir oldukları evde kavga etmeye utanmıyorlar mı?”

Hiçbir şey söyleyemedim. Kavgayı çıkaran Azra gibi görünüyordu çünkü Baran’ın onu susturmaya çalışır gibi bir hali vardı. Neyi tartışıyorlardı?

Yağız pencerenin önünden çekilip hızlı adımlarla kapıya doğru yürüdü. “Yanlarına mı gideceksin?” diye sordum. “Ne yapacaksın ki?”

“Kavga etmemeleri gerektiğini söyleyeceğim,” dedi kapıyı açarken. Sonra beni odada bırakıp gözden kayboldu. Tekrar pencereye döndüm. Baran bir şeyler söylüyor, Azra da ayakka-bısını yere vura vura onu dinliyordu. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum, ben de Yağız’ın arkasından mı gitmeliydim yoksa umursamıyormuş gibi burada mı beklemeliydim?

Kararsız kalma seçeneğim yok oldu çünkü Azra beni fark etmişti, buraya bakıyordu. Yakalandığım için kendime küfre-

derken hiçbir şey olmamış gibi pencerenin önünden çekilmeyi düşündüm ama Azra elini kaldırıp bana salladı. O an Baran da dikti üstüme bakışlarını. Ne söylemeye çalışıyordu Azra? Pencereyi aç falan mı?

Pencereyi kaydırarak açıp ne var der gibi baktım Azra'ya. "Gelsene," diye seslendi sakın olmayan bir sesle. Ne oluyordu? Baran'a baktım fakat tek eliyle çenesini gergince sıvazlamaktan başka bir şey yapmıyordu. Yanlarına gitmekten başka bir seçeneğim yoktu. Odadan çıkıp merdivenlere yöneldim. Babamların sesi karşı odaların birinden geliyordu. Neyse ki Azra ve Baran evin diğer cephesine bakan taraftalardı da kimsenin bizi görmesi ihtimali yoktu.

Annem ve Gülşen Hanım neredeydi bilmiyordum ama görünürde yoklardı, sesleri de duyulmuyordu. Alt kata indiğimde çalışanlardan biriyle koridorda karşılayıp, "Affedersiniz," diye seslendim. "Annem nerede acaba?"

Kadın gülümsedi. "Gülçin Hanım'la yan villadalar, Pınar Hanım'a kadar gittiler."

Teşekkür eder gibi kafamı salladım, Pınar Hanım kimdi bilmiyordum ama üstünde durmadım. Annemin şu an burada olmaması işime bile gelmişti. Kapıdan çıkıp sol tarafa yöneldim ve evin ön cephesi boyunca yürüdüm. Yan bahçeye adımımı attığım an görüş açıma girdiler, Yağız da yanlarındaydı ve beni bekliyorlardı.

Sakince yanlarına gittim. Yağız'ın bir adım gerisinde durup bekledim. Azra hemen karşımdaydı, Baran da onun yanında dikiliyordu. Neden tartıştıklarını, neden şu an burada olduğumu az çok tahmin edebiliyordum, yüreğim ağzımdaydı. Çünkü o mevzu yeniden açılacaktı.

"Evet," dedim sorar gibi. Ben konuşmasam konuşacakları yoktu. Bir an önce başlasın ve bitsin istiyordum. Çünkü artık Baran'a dair hiçbir şey beni ilgilendirmiyordu.

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Bakışlarım daha çok Azra'ya odaklıydı. Dün gecedен bu yana olduğu gibi, yine yok sayıyordum Baran'ı. Burada yokmuş, karşımda değilmiş gibi... Azra'nın bakışları karanlıktı, sanki bir kasırga kopmuştu da dağılmıştı, gece çökmüştü göz bebeklerine, sönmüştü aydınlığı. Baran'a bakarken ısıldayan, aşkla parlayan gözleri yoktu artık. Acı vardı. *Safacı*.

"Söyle," dedi Azra çenesini dikleştirirken. Bana tepeden bir bakış attı. Yutkundum ve sözlerinin devamını bekledim, neyi söyleyecektim?

"Kendini o gece merdivenlerden nasıl bilerek attığını söyle, anlat, kazayla düşmediğini söyle."

Kalbim kuvvetle çarpmaya başladı, ellerimi bir soğukluk kapladı ve dudaklarım kendiliğinden aralandı. Ben sadece sürahiyi bile isteye kırmıştım. Kendimi yere attığım falan yoktu. Canımı yakacağımı bile neden böyle bir şey yapacaktım ki? Azra haddini aşıyordu. Ayrıca anlamıyordum, bunu neden yapıyordu? Dün gece o ses kaydını Baran'a ben dinletmemiştim ki... Aklınca benden intikam mı alıyordu? Üstelik ses kaydından benim bile haberim yoktu. Haberim olsa da değişen bir olmazdı, hemen silerdim. Azra'yı ele verecek olsam Baran'a direkt söylerdim ve bana inanırdı. Her zaman, her konuda inanmıştı. Ama yapmamıştım, yapmazdım da. Onun aksine, kötülük etmek aklımın ucundan geçmemişti.

"Niye susuyorsun?" diye sordu Azra. Kafasını hafifçe yana yatırdığında küçümseyici bir tebessüm gizlendi dudaklarına. "Konuşmuştuk seninle. Sen de kabul etmiştin yaptığını. Unuttun mu?"

Dudaklarım birbiri üstüne kapandı. Ne söyleyecektim? Baran da Yağız da bana dikkatle bakıyordu.

"Azra..." Baran araya girdiğinde sesi sertti. "Onu değil, kendini küçük düşürüyorsun. Yapma."

SÜMEYYE KOÇ

Baran Azra'ya inanmamıştı. Bu yüzden o ses kaydından sonra bu konuyla alakalı bir tepki vermemişti. Bana güveniyor, böyle bir şey yapmayacağıma inanıyordu.

"Ne küçük düşmesi ya?" diye bağırdı Azra. "Size oyun oynadı, hepinizi kandırdı diyorum!" Parmağını suçlar gibi üzerime doğrultunca telaşla yutkundum. "Hiç mi güvenmiyorsun bana? Hiç mi inanmıyorsun? Bak susuyor, yapmadım bile diyemiyor!"

"Yapmadım," dedim birdenbire. "Kabul de etmedim."

"Ne?" dedi Azra yüksek bir sesle, gözlerinde ürkütücü bir şaşkınlık vardı. "Utanmadan inkâr mı edeceksin bir de?"

"İnkâr ettiğim bir şey yok," dedim düz bir sesle. "Öyle bir şey yapmadım çünkü."

Baran Azra'nın kolundan tutup kendine çekti. "Bu kadarı yeter Azra," dedi, fazla öfkeliydi ama yine de Azra'ya karşı hassastı. "Gidelim, evine bırakırım seni."

"Çocuk değilsiniz artık," dedi Yağız o sırada, olan bitenden hiçbir şey anlamamıştı, sadece ev sahibi olarak bir tatsızlık çıksın istemiyordu. "Kavga etmenin ne yeri ne de zamanı."

"Bırak kolumu." Azra kolunu Baran'ın elinden çekip kurtardı ve tekrar bana baktı. "Şeytansın sen!" diye bağırdı öfkeyle. "Bense aptalım çünkü senin gibi yapmadım, o anı kaydetseydim o zaman bu duruma düşmeyecektim!"

"Yeter!" Baran öyle hiddetli bağırdı ki Azra da ben de irkildik. "Yapmadım diyorsa yapmamıştır. Kapat artık şu saçma mevzuyu!"

Azra büyük bir hayal kırıklığıyla, inanamıyormuş gibi baktı ona. "Baran..."

"Aranızda halledin meselenizi," diye mırıldandım geriye doğru bir adım atarak. "Bu saçmalığa daha fazla tahammül edemeyeceğim."

Arkamı dönüp eve doğru yürüdüm ama aslında kimsenin olmadığı bir yere gitmek, gözden kaybolmak istiyordum. Tek

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

kabahatim o gün mutfaktan çıktığımda Azra'ya görünmediğimi sanmak ve sürahiyi bilerek kırıp evdeki herkesi uyandırmaya çalışmaktı. Düşeceğimi hesap edememiştim. Azra da beni gördüğü için bunu bilerek yaptığımı düşünmüştü. O yüzden kendini haklı görüyordu çünkü herkesi kendisi gibi sanıyordu. Aptaldım. Hak etmişim ben bunu.

Havuzun etrafından yürüdüğüm sırada birinin arkamdan koştuğunu fark edip durdum. Baran "Dur!" diye bağırdı. Muhtemelen arkamdan koşan Azra'ydı. Dönüp geriye baktığım an Azra'yla burun buruna geldim ve geri çekilecek fırsatım olmadı. Çıldırılmış gibi elini bana uzatıp saçlarımı ensemden kavradı ve yüzüme doğru bağırdı.

"Doğruyu söyleyeceksin! İtiraf edeceksin yediğin haltı!"

"Bırak beni!" diye bağırdım yüzüm acıyla buruşurken. Baran da Yağız da anında yanımızda aldılar soluğu. Baran Azra'nın saçlarımı tutan bileğinden kavrayıp, "Bırak," dedi sertçe. "Delirdin mi Azra?"

"Doğruyu söyleyen benim," dedi Azra titreyen sesiyle. Neredeyse sinirinden ağlayacaktı. "Bu aptal kıza inanıyorsun ama bana inanmıyorsun!"

Yeterince suçlu hissetmek elimi kolumu bağlamıştı, ben de gırtlığıma kadar öfke doluydum ama Azra'ya karşılık vermiyordum. "Bırak saçımı," dedim sadece.

"Doğruyu söyle o zaman."

"Azra..." Baran dişlerini sıktı. "Kes su saçmalığı." Azra göründüğü kadar akıllı değildi, bana aptal diyordu ama aptal olan kendisiydi. Çocuk gibi saçımdan tuttu diye ona istediğini vereceğimi mi zannediordu? Bana bir şey yaptığı yoktu, kendini küçük düşürmüştü. Derin bir nefes aldı saçlarımı serbest bırakırken. Gözlerime o kadar kötü bakıyordu ki fırsatı olsa bir kâşık suda boğardı beni.

SÜMEYYE KOÇ

“Rezil bir kızsın,” diye mırıldandım suratına tiksintiyle bakarak. Onu görmek istemiyordum artık, şartlar ne olursa olsun onunla aynı ortamda bulunmak, aynı havayı solumak istemiyordum...

“Öyleyim.” Deli deli kafasını salladı. “Daha da rezil olayım hatta.”

Birden, hiçbirimizin beklemediği bir anda ellerini havaya kaldırıp omuzlarımdan itekledi beni. Arkamda havuz vardı, maksadı da havuza düşüp rezil olmamdı. Ayağımda topuklu ayakkabılar olmasa maksadına ulaşamazdı, havuz düşebileceğim yakınlıkta değildi çünkü. Ama topuklularla dengemi yitirmiş, geriye doğru sendelemiş ve Baran’ın uzattığı eli de tutamamıştım.

Buz gibi suyun içindeydim.

Gözlerimi sıkıca kapattım. Sol elimle burun deliklerimi sıktım. Kulaklarım suyun gürültüsüyle hırpalanıyor, bedenim havuzun dibine çöküyordu. Her şey çok ani geliştiğinden nefes almayı da akıl edememiştim. Ciğerlerim yanıyordu. Yine her şey mahvolmuştu ve yine...

Suyun içindeyken telaşlanıyor, korkuyordum; aklım yerimden oynuyordu. Normalde tutsam nefesimi bir dakika dayanabilirdim belki. Ama suyun altında olunca on saniyeden fazla dayanmıyordum nefessiz kalmaya. Ölecekmiş gibi hissediyordum.

O sırada bir el bedenimi kavradı, sıkıca tuttu ve beni yukarıya doğru çekmeye başladı. Suyun üstüne çıktığımız an gözlerimi aralayıp derin bir nefes aldım. Baran’ın kollarındaydım, ıslak kirpiklerinin arasından bana bakıyordu suçlu suçlu. Telaşla etrafa baktım, Yağız da Azra da yoktu.

“Neredeler?” diye sordum şaşkınlıkla. *Mesele bu mu?* Önce Baran’ın kollarından kurtulmam gerekiyordu. Kendimi geri çekmeye çalıştım ama kollarını sıkıca sarmıştı, hareket edemedim.

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

“Dokunma bana,” diye mırıldandım. “Çek ellerini.”

“Düşersin o zaman.”

“Sana ne?” Dudaklarım titriyordu. “Boş versene!”

Bakışları dudaklarıma düştüğünde sesi kısıldı. “Umursamasam atlamazdım arkandan.”

“Atlama!” dedim hırçınca. “Hiçbir şey yapma!”

Baran sustu, söyleyecek bir şeyi kalmamıştı.

“Açelya!” Yağız’ın sesini duyduğum an ellerimi havuzun kenarlarına uzattım, mermerden tutundum ve Baran’dan uzaklaştım. Yağız elinde iki havluyla geliyordu, Baran arkamdan atlar atlamaz o da havlu getirmeye gitmiş olmalıydı. Azra nereye kaybolmuştu bilmiyordum ama Fizan’a kadar yolu vardı.

Baran hızlıca havuzdan çıktı sonra tek dizinin üstüne çöktü ve bana elini uzattı. Tutmayacaktım. Kaşlarını çattı ve bileklerinden tutup beni zorlanmadan havuzdan çıkardı. Bunu neden yaptığının, niçin bu kadar hızlı hareket ettiğinin farkındaydım, anlamamak için aptal olmak gerekirdi. Yağız’ın uzattığı eli tutmamı istememişti.

“Azra gitti,” dedi Yağız elindeki havluların birini bana, diğerini Baran’a uzatırken. “Bunu yapacağı aklımın ucundan geçmedi, bilsem yanında dururdum. Düşmene izin vermezdim.”

Havluyu omuzlarımdan geçirirken Yağız bana yardım etti, havluyla sert bir şekilde saçlarını kurulamaya çalışan Baran ise Yağız’a bilmem kaçınıcı kez ters ters baktı.

“Nereden bilecektin ki?” Titremekten konuşamıyordum. “Bir anda oldu her şey.”

“Üşüyorsun sen, içeri girelim,” dedi Yağız, ardından Baran’a baktı. “Sana da kıyafetlerimden vereyim. Böyle ıslak ıslak olmaz.”

Baran bir şey söylemedi. Hava gayet güzeldi ama sıırılsıklam olmanın etkisiyle eksi on derecede kalmışım gibi hissediyordum.

“İçeri girmek falan istemiyorum.” Kafamı salladım. “Evime gitmek istiyorum sadece.”

“Bu halde mi?” Yağız olmaz der gibi kaşlarını kaldırdı. “Saçmalama, hasta olursun.”

“Umurumda değil.” Kimse beni bu halde görmemeliydi, açıklayamazdım ne olduğunu. Tek isteğim eve gitmekti ama Baran’la değil... Gerçi başka türlü de mümkün görünmüyordu.

“Bu halde gidemeyiz,” dedi Baran, önce Yağız’a, ardından bana baktı. “Önce şu ıslak kıyafetlerden kurtulalım.”

Çaresizce kabul ettim. Yağız bizi evin arka kapısından içeri soktu, kapı kiler tarzı büyük bir odaya açılıyordu. Kimseye görünmek istemediğim için orada bekleyeceğimi söylemiştim, Yağız da giyecek bir şeyler getirmek için koridora çıkıp gözden kayboldu. Baran’la yalnızdık ve ikimiz de Yağız’ın getirdiği kalın havlulara sarılmıştık, ben titriyordum ama onun kılı kıpırdamıyordu.

“Bakma öyle.” Baran ona ters ters bakmama ayar olmuştu. “Nereden bileyim ben onun seni havuza iteceğini?”

“Arıza çıkaracağını bile bile buraya getirmeden önce düşünecektin.” Azra geldiğinden beri patlamaya hazır bomba gibiydi.

“Bu kadar ileri gideceğini tahmin edemedim,” dedi Baran. “Maksadım bu değildi.”

“Evet,” dedim sinirli bir tebessüm ederken. “Maksadın bir yalan daha söylemekti.”

Sustu Baran, inkâr edemedi. Bahane de uyduramadı. Dibine kadar suçluydu ve sessiz kalarak bunu kabul ediyordu.

Hoş, bir açıklama yapacak olsa da bu saatten sonra benim için bir şey ifade etmeyecekti. Kapı açıldığında bakışlarımı Baran’dan çektim. Yağız elinde kıyafetlerle dönmüştü. Baran’a siyah bir eşofman ve tişört uzattı. “Bunlar sana olur.”

“Sağ ol,” dedi Baran alırken. Neyse ki bu sefer kabalık etmemişti.

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Bana da uzun, siyah bir elbise verdi. "Annemin. Pantolon getirmeyi düşündüm ama anneminkiler sana olmazdı." Haklıydı, Gülçin Hanım benden en az on beş kilo daha fazlaydı. "Elbise her halükârda olur."

"Teşekkür ederim." Elbiseyi aldığım gibi odanın, kirişle bölünmüş diğer tarafına geçtim. Arada koca bir duvar vardı, giyinirken görünmezdim. Saçlarımı bir kez daha havluyla kurulurken Baran'ın sesi duyuldu.

"Ee, sen çıkmayacak mısın?" diye sordu Yağız'a. "Sana bakarak mı değiştireceğim ben üstümü?"

"Arkamı dönerim, değiştir ne olacak?" Yağız odadan çıkmak istemiyordu. "Açelya bir şey ister belki."

"Hayır," dedi Baran. "Çık lütfen."

Havluyu bir kenara bırakıp elbiseyi üstümden çıkarırken gülmek için dudaklarımı ısırdım. *Onca şeye rağmen...*

"Sana bakacak halim yok ya," diye çıkıştı Yağız. "Sende olan bende de var, ne yapayım ben seni?"

"Ben sana bana bakarsın mı dedim?" Baran gittikçe sinirleniyordu. "Çattık ya, oğlum çıksana şuradan."

Sırılsıklam olmuş elbisemi yere atıp havluyu bir kez daha vücuduma bastırdım, iç çamaşırlarımı çıkarmayacaktım, eve gide ne kadar beni idare ederdi. Gülçin Hanım'ın elbisesine şöyle bir baktığımda yüzüm buruştu. Bunun içine benden bir tane daha girerdi.

"Ya sen nasıl okul okudun?" Yağız'ınki haklı bir soruydu. "Hiç mi kırk tane erkekle aynı odada soyunup giyinmedin? Döndüm işte arkamı, değiştir şu üstünü!"

Baran sırf gıcıklığına yapıyordu, adım kadar emindim. "Aynı şey değil," diye diretti. "Onlar benim arkadaşım, seni tanımam etmem."

"Merak etme gey değilim," dedi Yağız. "Olsam da sana bakmam zaten."

Onlar tartışırken ben üstümü çoktan değiştirmiştım. Bir elimde ıslak havlu, diğer elimde ıslak elbisem vardı. “Amma dırdır ettiniz ha,” diye mırıldandım. Sonra Baran’a kırışi işaret ettim. “Git sen de orada değiştir üstünü.”

Baran üstümdeki elbiseye hızlıca göz attı kırışe yürürken, gülecek gibi olmuş ama son anda ciddiyetini korumuştı. Ne yani, çok mu komik olmuştu? Ayna falan da yoktu ki göremezdim üstümde nasıl durduğunu.

Dönüp meraklı gözlerle Yağız’a baktım. Yumruğunu dudaklarına bastırmasının tek sebebi gülmemek değildi herhalde!

“Komik mi görünüyorum?” diye sordum açıkça. “Öyleyse gül madem, kalmasın içinde.”

“Yok canım, neden güleyim,” dedikten hemen sonra kahkahayı bastı. “Güzele çuval giyse yakışır derler sonuçta.”

“Moda yarışmasında değiliz.” Kırışin ardından Baran’ın sesi duyuldu. Oradan bile laf yetiştiriyordu. “Çok önemliydi sanki yakışıp yakışmadığı.”

Sözlerinin ardından kendi de çıktı, tişört üstüne tam olmuştu ancak eşofman ayak bileklerinin üstünde kalmıştı. Onun durumu da pek parlak değildi.

“Gidelim artık,” dedi beş karış asık bir suratla. “Kimse bizi böyle görmeden.”

“Sıcak bir şeyler içseydiniz bari.”

“Gerek yok.” Yağız’ın teklifini reddeden Baran’dı.

Daha fazla oyalanmadan, ıslak kıyafetlerimizi bir poşete doldurup girdiğimiz kapıdan çıktık. Baran önde, ben arkada, ön tarafa park ettiği arabasına yürürken Yağız hemen yanımdaydı.

“Asla böyle hayal etmemiştim. Keşke biraz daha kalsaydın ama yapacak bir şey yok artık.”

“Ben de böyle hayal etmemiştim ama olan oldu. Ne yapalım?”

"Eve gidince sıcak bir şeyler iç," dediğinde Baran Yağız'a son kez ters bir bakış atıp arabanın kapısını açtı. "Kaloriferi açın, yoksa donarsınız."

Gülümseyerek kafamı salladım. "Teşekkür ederim Yağız, iyi geceler."

"İyi geceler."

Ön koltuğa oturup emniyet kemerimi taktım. Baran arabayı çoktan çalıştırmıştı, kapıyı kapattığım an gaza bastı ve açık vaziyette bekleyen demir kapıdan hızla çıktı.

"Allah'ın ileri zekâlısı," diye mırıldandı ağzının içinde. "Sen söylemesen ben akıl edemem zaten kaloriferi."

Ben de Baran'a onun Yağız'a baktığı gibi baktım. Ayan beyan gıcık oluyorum bakışı.

Kalorifer sıcacık üflemeye başlamış, üşümemi almıştı. Bedenim yalnızca birkaç dakika içinde gevşediğinde aklım başıma geldi. Çantam, telefonum... Her şeyim Yağızların evinde kalmıştı.

"Çantam orada kaldı," diye söylendim kendi kendime. Baran'ın telefonu arabadaydı, hiç beklemediğim şekilde ekran kilidini açıp telefonu bana uzatınca afalladım.

"Anneme mesaj at, gelirken getirsin."

Bu ne demekti?

Mesajlarını görmemi göze mi alıyordu yani?

Bir an telefonunu alıp almama konusunda tereddüde düştüm, yüzüne baktım ve o da gözlerini yoldan çekip yüzüme baktı. Saçları dağılmış ve alnına dökülmüştü, kaşlarına kadar da inmişti. Telefonunu almam konusunda ısrarcı görünüyordu, hiçbir şey söylemeden telefonu elinden çektiğimde bakışlarını yola çevirdi. Bense ekranına baktım ve oyalanıyor gibi görünmek için direkt WhatsApp'a girdim. Yeni sohbet açma kısmına basmadan önce bakışlarımı sohbetlerde hızlıca gezdirdim. Tolga'yla, Mehmet'le ve tanımadığım birkaç erkek arkadaşıyla olan

sohbeti vardı. Hatta babamla bile yazışmıştı ama Azra'yla olan bir sohbeti yoktu. Silmişti. Zaten bunun rahatlığıyla uzatmıştı bana telefonu.

Sohbetler arasında yabancı isimler de vardı, Amerika'dan arkadaşları olmalıydı. O sırada gözüme bir kız ismi çarptı. Attığı son mesaj kırmızı bir kalp olan, yabancı bir kız. *Elizabeth*.

Daha fazla bakıp sinir olmamak için annemin sohbetini açtım. Erkenden eve dönmemiz gerektiğini, dönerlerken çantamı getirmesini istediğimi yazıp telefonu yüzüne bakmadan Baran'a uzattım. Düşünmem gereken tek şey Azra konusuydu, gerçeği söylemek yerine inkâr ettiğim için deliye dönmüştü. Hırsını da beni havuza iterek çıkarmıştı. Peki bu onu durduracak mıydı?

Hiç sanmıyordum.

İtiraf etmek gerekirse korkuyordum.

İkidir geceyi sıırsıklam noktalıyorduk; önceki gün yağmurdan bugünse havuzdan. Yarının ne olacağına dair bir fikrim yoktu ama artık korkar olmuştum.

Dakikalar sonra eve geldiğimizde arabadan ilk ben çıktım, kaloriferin üflediği sıcak havadan sonra dışarısı buz gibi hissettirmişti. Arabada bulup Baran'dan önce kaptığım anahtarla kapıyı açıp eve girdim. Direkt odama çıktım ve kapımı kilitleyip kendimi banyoma attım.

Üstümdeki elbiseyi çıkarmadan önce gözüm aynaya kaydı. Berbat görünüyordum, makyajım dağılmıştı. Ayrıca Yağız'ın güldüğü kadar vardı. Gülçin Hanım'ın elbisesi üstümde çuval gibi duruyordu. Duşa girip kendimi sıcak suyun altına attığımda dakikalar boyunca öylece kaldım.

Duştan sonra üstüme pudra rengi, askılı gecelik takımımı geçirmiş, saçlarımı kurutmuş ve yüzümü nemlendirip yatağıma girmiştım. Saat on bile değildi halbuki. Ama uyumak ve her şeyi unutmak istiyordum.

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Düşüncelere daldığım bir anda kapım tıklandı ve ben irkil-dim, evde Baran ve benden başkası yoktu. Annemler henüz dön-mezdi, belki de Mehmet'ti.

"Mehmet?"

"Benim," dedi Baran, yatağın içinde doğrulup telaşla otur-dum sesini duyunca. "Konuşmamız lazım."

"İstemiyorum." Ne konuşabilirdi ki benimle? Konuşacak ne bırakmıştı geriye?

"Kapıyı aç." Cevap vermediğimde kapıya parmağıyla bir kez daha vurdu. "Duymuyor musun?"

"Duyuyorum ama işime gelmiyor."

"Açelya..." Öfkelendiğinde adımı şu şekilde, alçak sesle ama sertçe dile getirişi... Beni ürkütürdü. "Kapıyı açıyor musun? Aç-mıyor musun?"

"Açmıyorum!" diye bağırdım hiddetle, defolup gitmesi için ne yapmam gerekiyordu başka? "Kıracak mısın? Ne yapacaksın?"

"Mecbur kalırsam evet," dedi Baran, sesinde bir alay aradım ama yoktu, ciddiye. "Ama sen güzellikle açacaksın, o yüzden sorun yok."

Derin bir nefes aldım, bacaklarımı yataktan sarkıtırken ellerimle yatağın kenarlarından tuttum. Onun tarafından bakılınca konuş-maya can atıyor fakat naz yapıyor gibi mi görünüyordum? Farkında değil miydi? Dün gecedен bu yana yüzüne bile bakmıyordum.

Bizim şu saatten sonra konuşacak neyimiz olabilirdi?

"Git," dedim soğuk bir sesle. "Konuşmak istemiyorum, yü-zünü görmek de istemiyorum. Rahat bırak beni."

"O zaman kapıyı kırıyorum?"

Hâlâ şansını zorluyordu. Sanki beni görebiliyormuş gibi kapı-ya dudaklarımı kıvrarak, alaylı baktım. Ve sessiz kaldım. En fazla birkaç dakika daha konuşur, benden bir cevap alamadığında da giderdi. Yanılıyordum. Kapıya hayvan gibi omuz geçirmişti.

Gözlerim yerinden çıkacak gibi büyürken hızla ayağa kalkıp bağırdım. “Ya sen delirdin mi? Ne yapıyorsun?” Kapıyı sonuna kadar açıp Baran’la karşı karşıya geldiğimde “Ayı!” diye bağırdım yüzüne. “Babanın kapısı mı?”

Duraksadım.

Evet, öyle!

Eğer kalkıp açmasaydım, babasının kapısını kıracaktı.

“Gel benimle.” Nereye diye sormama izin bile vermemiş, bileğime geçirmişti parmaklarını. Beni odamdan çıkarıp merdivenlere doğru sürüklediğinde şaşkınca gitmiştim peşinden. Sonra durdum, o merdivenlerden bir adım atmıştı aşağı ama ben yukarıdaydım.

“Nereye?”

Dönüp yüzüme baktı, bir merdiven basamağı kadar aşağıda olması boylarımızı neredeyse eşit yapmıştı.

“Konuşmaya,” diye mırıldandı kısık bir sesle. “Konuşarak halletmeye.”

Bileğimi parmaklarının arasından kurtarmak ister gibi çekiştirdiğimde daha sıkı kavradı bileğimi. “Bizim konuşacak bir şeyimiz yok,” dedim. “Kalmadı.”

“Her zaman konuşacak bir şeyler vardır,” diye diretti. Yutkundu. “Muhakkak olmalı.”

“Ama yok.” Bakışlarım bileğimi tutan eline kaydı. “Sırf sen istiyorsun diye mi konuşacağız? Ben istemiyorum.” İşaretparmagımı kaldırıp göğsüme bastırdım. “Benim ne istediğimin senin açısından hiçbir önemi olmadı, bari şimdi olsun. Çek elini üstümden.”

Kalbimden, ruhumdan, her şeyimden.

Kehribar gözleri kısıldı, yüzündeki ifade acıyla sarsıldı. “Bana kendimi açıklama fırsatı vermiyorsun,” dedi. *Gözlerinde gördüğüm duygu hayal kırıklığı mıydı?* “Geceleri uyutmuyorsun, sen de kendi ellerini benim üstümden çekmiyorsun.”

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

“Ben sana hiçbir şey yapmadım,” dedim hissedilir bir acıyla. “Sen ne yaptıysan, kendine yaptın.”

Bunlar onun sözleriydi. Arabada, onu yolun ortasında öylece bırakıp gitmeden önce, kalbime bıçak gibi saplanan sözleri...

“Yanılıyorsun Açelya. Sen bana çok şey yaptın da farkına bile varmadın.” Kaşlarım çatıldı, aklım karıştı ama ne olduğunu sormadım. Sormayacaktım da. Kelime oyunlarına vaktim yoktu artık.

“Ben sana bir şey yaptıysam bile bilmeden, farkına varmadan yapmışımdır.” Bileğim hâlâ onun parmakları arasındaydı, parmaklarıysa bir kelepçe gibiydi. “Ama sen bana yaptığın her şeyi bilerek, isteyerek yaptın.” Acıyla gülümsedim. Gözyaşlarıma direndim. *Boşuna*. Sesim beni ele verdi. “Bu noktada ayrılıyoruz birbirimizden. Sen seçimini yaptın.”

Baran sadece yüzüme baktı uzun uzun, bir film izler gibi izledi gözlerimi yavaş yavaş. Bir şeyler söyleyecek gibi oldu. Ama sustu. İçindeki mahkemede hangimizi yargılıyordu? Gülümsedi, “Asıl olan bana oldu,” der gibi. “Sen hiçbir şey bilmiyorsun,” der gibi.

Bilsem de bir şeyler değişir miydi? Zannetmiyordum.

Yıllarca özenle sakladığım, koruyup kolladığım, içinde ren-garenk çiçekler büyüttüğüm vazoyu alıp kırmıştı, kalbim on bin parçaya bölünmüş vazoydu ve eski haline gelmesi artık imkân-sızdı.

“Benden ne istiyorsun Baran?” diye sordum yalvarır gibi. “Benim sana verebileceğim bir şey kalmadı ki.”

“Seni kırdığımı hiç unutmayacaksın değil mi?” Soruma so-ruyla karşılık verirken onun da dudaklarında acı bir tebessüm vardı. “Hiçbir zaman eskisi gibi olamayacağız bir daha.”

Daha derin bir tebessüm ettim kelimelerden silahı doğrult-madan önce.

“Eskiden de eskisi gibi değildik Baran.”

O beni dün geceye kadar hiç kaybetmemişti ama ben onu yıllar önce kaybetmiştim. Ne zaman ve nasıl olmuştu hiçbir fikrim yoktu. Çocukken Baran tarafından sevildiğimi hissettiğim kadar sevilmediğimi de hissederdim. Hep bir nefret vardı bakışlarında. Gelir ve yerleşirdi hiç ummadığım bir anda, acımasızca. Sebebini bilmezdim. Benden nefret etmesini gerektirecek ne yapmış olabilirdim? Çözemezdim. Bazen sorardım ama bir yanıtı olmazdı. Bana nefretle baktığı zamanlarda benden daima kaçardı.

Baran sözlerimi kabul ediyordu. Peki bu, zaten yıllardır bildiğim ve kabul ettiğim gerçek, yani aramızda her zaman bir nefret olduğu gerçeği... Neden o kabul ettiğinde katlanılmaz oluyordu? Neden inkâr etmediği için canım bu kadar yanıyordu? Belki de reddetsin istiyordum, hep bekliyordum ama hiç olmuyordu. Bağıra çağıra haykırsın istiyordum yüzüme, senden hiçbir zaman nefret etmedim desin... Demiyordu.

Daha kaç on altı yıl feda edecektim ben? O kadar ömrüm var mıydı?

Bileğimi sıkıca saran parmakları, kilidi açılmış kelepçe gibi birden çözüldüğünde yere bakıyordu. Ona arkamı dönmeden önce, son kez yüzüne nasıl büyük bir kırgınlıkla baktığımın farkında olmayacaktı. *Olmadı*. Kapısı aralık olan odama yürürken dişlerimi sıktım, ağlamayacağıma söz vermiştim ama yine ve her zamanki gibi ağlıyordum.

O an hiç beklemediğim bir şey oldu. Ansızın bedenime sarılan kolları beni durdurdu. Beni kendisine çektiğinde kollarının arasında kayboldum, sırtım göğsüne yaslandı, başım sol omzuna... Bir kolu kollarımı sarıp sarmalamıştı sıkıca, diğeri karnımın üzerindeydi. "Hiçbir yere gitmeme izin vermiyorum," der gibi.

Hıçkırdım, kafasını sağ omzuma eğip çenesini köprücük kemiğime bastırdı. Ona karşı koyamadım, kıpırdayamadım. Kafamı omzuna yasladım ve sessizce gözyaşı akıttım.

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Çünkü biliyordum, günün birinde bir başkası asla böyle sarılamayacaktı bana. Böyle hissettiremeyecekti.

“Bırak beni,” diye sızlandım. Kollarının arasında güçsüzce kıpırdandım ve parmaklarımı bileklerine saplayıp kendimi kurtarmaya çalıştım. Lakin kokusu hiç yardımcı olmuyordu. “Bırak...” Ağız dolusu bağırdığımda kolları çözüldü. Hızla kollarının arasından sıyrılıp ona döndüm, iki elimle gözyaşlarımı sildim ve avuçlarımı göğsüne bastırarak onu itekledim.

“Ne düşünüyorsun ya da hissediyorsun bilmiyorum ama umurumda da değil,” diye haykırdım. “Sen benim ne hissettiğimi hiç umursamadın! Şimdi hiçbir şey olmamış gibi bana sarılamazsın...” Kafamı hırçınca salladım. “Bana dokunamazsın! Ben sana dünyadaki tüm yasaklardan daha yasağım, bunu böyle bil.”

Bir süre öylece, put gibi yüzüme baktı. Bakışlarım ellerine kaydı, iki yanında birer yumruktu elleri. Sonra biliyorum der gibi başını salladı.

“Bunu hiç yapmadın farz et.” İki adımda odama girip kapının kulpunu sıkıca tuttum. “Çünkü ben öyle yapacağım.”

Kapıyı yüzüne kapatıp onu dışarıda bıraktığımda dudaklarım titredi, gözyaşlarım tenimi yaka yaka düştü. Ona her sitem ettiğimde, aptal gibi aslında bir şeyleri açıklamasını beklediğimi görmüyordu. Ya da görüyordu ama bir açıklaması yoktu.

Dermansız bir hastalık gibiydi.

~ ~

Yeni bir sabaha gözlerimi araladığımda başımda delici bir ağrı vardı.

Gözlerimi oynattıkça, başımı çevirdikçe birileri beynimi matkapla deliyordu sanki. Sanırım üşütmüştüm, vücudum artık patlak vermişti. Yataktan hiç çıkasım olmasa da bu ağrıya gün geçmezdi. Kalkıp bir şeyler yemeli ve ağrı kesici içmeliydim.

Üstelik günlerden pazardı ve hepimizin o kahvaltı masasında olması yazılı olmayan bir kuraldı.

Yataktan güçlükle kalkıp saate baktım, dokuzda geliyordu. Dün gece annem odama girip çantamı masama bıraktığında uyuyor numarası yapmışım. Neredeyse gecenin üçüne kadar uyuyamamışım. Belki de Baran başını yastığa koyduğu an uyumuştur, olan sadece bana olmuştu.

Eylülün son günleri bir serin, bir sıcak geçiyordu. Uyandığımda serindi. Gökyüzü yataktan saatlerce çıkmak istemeyeceğim kadar karanlıktı, sanki kuvvetli bir yağmur yağacaktı ama hava tahmin raporlarında yağmur gözüküyordu.

Gri bir eşofman ve haki kısa bir tişört giymişim. Saçlarımı tarayıp kulaklarımın ardına sıkıştırmış, gün boyu çalışacağım ders kitaplarını masama hazırlamışım. Kahvaltı saati yaklaşmıştı, telefonumu şarja takıp kapıya yürüdüğümde, yerde gözüme takılan ayrıntıyla duraksadım.

Orta büyüklükte, ahşap bir kutu duruyordu. Eğilip aldım ve merakla açtım. İçinde bir sürü deniz kabuğu vardı.

Kalp atışlarım hızlandı ve hafızam, tam on altı yıl öncesine yol aldı.

Küçük kız ağlıyordu.

Bahar yeşili, badem irisi gözlerinden dökülen yaşlar dakikalardır dinmiyor, ona söylenen teselli sözcüklerini duymuyordu. En sevdiği uzun saçlı Barbie bebeğinin kolu kırılmıştı. Kendiliğinden falan da değil üstelik... Yaramaz, küçük kardeşi Mehmet var gücüyle çekmiş ve koparmıştı. Sonra bir de gülmüştü ya pişkin pişkin, Açelya o zaman çıldırmıştı.

Öyle sinirlenmişti ki gidip Mehmet'in kolunu ısırılmıştı. Öndeki sütdişinin sallandığını, yerinden kopmak üzere olduğunu unutarak.

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Sonuç olarak hem sütüdisinden hem de biricik bebeğinden olmuştı.

Ağlıyordu çünkü bebeğinin tek kolu yoktu, dilini öne doğru uzattığı zaman dişinin yerinde koca bir boşluk hissediyordu. İlk defa bir dişi onu terk etmişti, Selma annesi yenisi çıkacak dese de çıkmayacaktı, biliyordu. Çünkü herkes onu kandırıyordu.

"Ağlama artık çiçek kızım," diye mırıldandı Selma. Saçlarını sıvazlıyor, gözyaşlarını siliyordu. "Baban gelince çıkıp yenisini alırsız hemen. Hatta daha da güzelini."

"İstemiyorum," dedi Açelya ağlamaya devam ederken. İçini çekmekten konuşamıyordu. "Daha güzeli yoktur ki, en güzeli buydu."

"Aynısını buluruz biz de."

Kafasını salladı küçük kız. Dudaklarını büzüp ağlamayı sürdürdü. "Bulamayız."

"Ağlama artık be..." Mehmet araya girmişti. Kumların üstünde oturuyor, büyük, turuncu traktörünün kasasına kum dolduruyordu. "Ağlayınca çirkin oluyorsun. Dişin de gitti, iyice çirkin oldun."

"Sen sus!" diye bağırdı Açelya, çıldırmış gibi bağıırken. "Aptal, mankafa!"

"Aa ama öyle şeyler söylemek yok demedik mi Açelya?" Selma annesi kaşlarını çatmıştı ona bakarken. Sonra dönüp Mehmet'e, "Seneye senin dişin de düşecek akıllım," demişti.

Mehmet hiç oralı değildi. "Hiç de bile, sapasağlam benim dişlerim."

Güldü Selma. "Göreceğiz." Sonra dönüp tekrar Açelya'ya baktı. "Anlaştık mı?"

"Ne konuda?" Bakışlarını gökyüzüne kaldırdı bu soruyu sorarken. İşine gelmemişti.

"Birbirinize hakaret etmeme konusunda."

Omuzlarını silkti ve burnunu çekti. "O da bana diyor aynısını, mankafa diyor sürekli." Dönüp Mehmet'e kötü kötü baktı, parmağını da suçlar gibi üzerine kaldırmıştı. "Yalan mı?"

Mehmet umursamadı, tüm dikkatini oynadığı traktöre verdi. Suçlu olunca konuşmazdı hiç. Onun da işine gelmemiştir.

Açelya'nın gözleri tekrar doldu bebeğine bakarken. "Bebeğimi istiyorum ben."

Selma ne söyleyeceğini şaşırılmıştı artık, Mahir gelene kadar Açelya'ya bu bebek konusunu unutturmalıydı. O sırada bakışları yazlık evlerine kumlara bata çıka yaklaşmakta olan büyük oğluna takıldı. "Aa bak Açelya, Baran geliyor! Elinde ne varmış onun?"

Açelya bir kez daha burnunu çekerken dönüp Baran'a baktı. Elinde bir kutu vardı, içinde ne olduğunun merakı ise şimdiden içini sarmıştı.

Baran kutuyla birlikte evin bahçe kapısından içeriye girdiğinde "Nedir o Baran?" diye sordu Selma. "Ne getirdin sen Açelya'ya?"

Baran duraksayıp kaşlarını çatı o an. "Açelya'ya mı? Neden ona bir şey getirecekmişim?"

Selma kaş göz işaretleri yaptı ama bu, Baran'ın kaşlarını daha fazla çatmasından başka bir işe yaramadı. "Getirsene sen şu kutuyu."

Baran istemsizce yürüdü yanlarına, tam üç saat uğraşmıştı en güzel deniz kabuklarını toplayabilmek için. Kutuyu annesine uzattığında yüzünden düşen bin parçaydı.

"Ah, ne kadar güzeller Açelya bak..." Elini kutuya daldırıp deniz kabuklarından birkaç tanesini aldı ve küçük kıza uzattı. Açelya beğenmişti, hayranlıkla bakıyordu deniz kabuklarına.

"Çok güzeller," dedi gülümseyerek. Dişinin çıktığını unutmuş, elini ağzına kapatmamıştı bile.

"Ne dersin bunları boyayalım mı?"

"Ne boyaması ya?" Baran sonunda çileden çıkmıştı. Ne saçmalıyordu annesi? "Koleksiyonuma ekleyeceğim ben onları, vermem kimseye!"

Kutuyu annesinin elinden çekip aldı ve bahçenin köşesindeki büyük salıncağa oturdu. Geçen seneden beri her denize gittiklerinde deniz kabukları topluyordu, en güzellerini bulup koleksiyonuna

ekliyordu. Üstelik öyle her sabilde bulamıyordu sağlam, kırılmamış deniz kabuğu. Yani epey zahmetliydi. Bu kadar uğraşıp bulduğu deniz kabuklarını Açelya'ya mı verecekti? Hayatta vermezdi.

Açelya yine ağlıyordu.

Baran bir süre duymazdan geldi, umursamadı küçük kızın gözyaşlarını. Ama sonra içi sızladı, daha da önemlisi o acı gerçeği hatırladı. İstese de istemese de bu küçük kızın karşısında eli kolu bağlıydı.

Ayağa kalktı ve kutuyla birlikte yürüdü Açelya'nın yanına. Kutuyu önüne bıraktığında, "Al boya hepsini," dedi. Sonra eğilip saçlarını sıvazladı. "Yeter ki ağlama."

Küçük ellerini kutunun içine daldırıp deniz kabuklarına dokunduğunda kafasını kaldırıp Selma annesine baktı. "Hangi renge boyayacağız?"

Selma gülümsedi. Küçük kızın pamuk gibi yanağını avuçlayıp saçlarının tepesine bir öpücük kondurdu. "Hangi renge istersen."

Baran deniz kabuklarını çok severdi.

Küçüklüğünden beri, gittiği her denizde deniz kabukları arar, bulur ve onları saklardı.

Öyle her gördüğünü de beğenmezdi üstelik, iyi bir deniz kabuğu bulabilmenin zor olduğunu söylerdi. Kimselere de vermezdi. Sadece bir kere, ben çok küçükken ağladığım için vermişti bana.

Şu an belki de koleksiyonunun en nadide parçaları duruyordu avuçlarımdaki kutunun içinde. Bunu neden yaptığını bilmiyordum. Canımı acıttığını, beni eskiye götürdüğünü inkâr edemezdim ama bunları kabul edemezdim.

Geri verecektim.

Kutunun kapağını kapattım, sol gözümünden akan bir damla yaşı sildim ve odamdan çıktım. Merdivenleri ağır adımlarla

indiğim sırada annem de salondan çıkıyordu. Beni görünce durdu, kaşlarını çatı.

“Ben de sana bakmaya geliyordum tam... Hadi Açelya.”

“Geliyorum,” dedim adımlarımı hızlandırırken. Annemin ardından salona girip yemek masasındaki yerimi aldığımda bakışlarımın Baran’la kesişmemesi için büyük bir çaba sarf ettim.

Karşımda oturuyordu. Mehmet de onun yanındaydı. Her zamanki gibi neşeli, pozitif görünüyordu. “N’aber Fiona?”

Sadece gülümsemiş, cevap vermemiştim.

“Bu sabah da herkes ayrı bir somurtuk ya...” diye söylendi Mehmet arkasına yaslanırken. Sonra bakışlarını babama çevirdi. Babamın elinde telefonu vardı, hiç yaptığı şey değildi ama dik-katle telefonuna bakıyordu.

“Baba,” diye mırıldandı Mehmet. “Şimdi o telefon bizim elimizde olsa kafamızı kırardın, demediğini bırakmazdın. Sen niye bakıyorsun telefona?”

“Mehmet...”

Mehmet dönüp anneme baktı ve ne var der gibi omuzlarını kaldırdı.

“Yalan mı?”

Bakışlarım babama kaydı, Mehmet’in sözlerini duymamıştı bile. Onu bu kadar dalgınlaştıracak neye bakıyor olabilirdi? Bu tuhafılık annemin gözünden de kaçmadı.

“Mahir,” diye seslendi babama bakarak. “Bir şey mi oldu?”

Babam duymadı.

“Mahir?” Annem daha yüksek bir sesle adını söyledi.

Babam neredeyse irkilerek kafasını telefondan kaldırdı, telefonu masaya ters çevirip bıraktı ve kollarını masaya yasladı.

“Ne oluyor baba?” diye sordu Baran.

“Efkan Kara,” dedi babam o an, düşünceli bir sesle. “Efkan Kara geri dönmüş İstanbul’a.”

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Duyduklarım bir anda buz gibi etmişti beni, kanım damarlarımdan çekilmişti sanki. Elimdeki çatalı daha fazla tutamadım, gürültüyle tabağa devrildi. Boğazım acı bir şekilde düğümlendi, yutkunamadım.

Efkan Kara babamın kardeşiydi, abisiydi. Öz amcamdı ve bu hayatta aynı kanı taşıdığım tek akrabamdı. Aynı zamanda babamın katiliydi.

Babamın ölümüne sebebiyet verdikten sonra tam on dokuz yıl hapis cezasına çarptırılmıştı. Fakat sadece altı sene içeride yatmış, çıkan afıa serbest kalmış ve kayıplara karışmıştı. Ve şimdi babam, tekrar İstanbul'a döndüğünü söylüyordu.

Masaya kasvetli bir sessizlik hâkim olurken babam hepimizi tedirgin edecek o sözleri de dillendirdi.

“Rıdvan da ben de o günkü saldırı olayında Efkan Kara'nın parmağı olduğunu düşünüyoruz.”

12

Veda Süsü Verilmiş Cinayetler Var Aramızda

♪ Buray- Gitmem Gerek ♪

Baran Demirdağı...

Bir insanı öldürmek kanunen suç sayılmasaydı, bir canı gözümlü kırpmadan bedeninden koparabilecek yüreğim olsaydı, bu dünyadan sileceğim tek kişi o olurdu. Bundan aklımın şüphesi, kalbimin de tereddüdü yoktu.

Bir insanı yakarak öldürmenin cezası yalnızca altı yıl olmalıydı. Ama olmuştu ve o adam hak etmediği bir şekilde dışarıdaydı. Bir başkasının adını kullanarak bize gözdağı vermesinin nedeniyse açıktı; uslu durmayacaktı, hayatımıza yeniden bir hastalık gibi sızacaktı.

Efkan Kara sadece Açelya'dan babasını, babamdan kardeş bildiği adamı değil, benden de koca bir çocukluk çalmıştı. Dokuz yaşındaydım ben bir gecede büyüdüğümde. Ve sonrasında her gece, aynı saatlerde öldüğümde...

Bakışlarım babamın sert çehresini buldu, gözleri tek bir noktaya takılmış düşünüyordu. Kimbilir aklından neler geçiyordu.

Mahir Demirdağı gözü kara bir adamdı fakat hiçbir zaman kanuna aykırı davranmamış, doğru bildiği yoldan sapmamıştı. Ailesi için her şeyi göze alırdı. Sevdiklerinin tek damla gözyaşı

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

için dünyayı yakardı lakin bunu yaparken o ateşin kime sıçradığını görmez, bilmezdi. Yıllar önce de bilmemişti. Beni tek başıma, dünyanın bir diğer ucuna yollarken gözlerine yalvarır gibi baktığımı hiç görmemişti.

Ya da görmezden gelmişti.

Evimden kilometrelerce uzakta, artık yapayalnız olduğum gerçeğiyle yüzleşirken kafamı yastığa koyduğumda ve hıçkırarak ağladığımda anlamıştım, çektiğim ceza hiç bitmeyecekti. *Bitmemişti.*

Babamın gözünde öyle suçluydum ki çocuk olmam hiçbir şeyi değiştirmemişti o zamanlar... Pişman olmam, korkmuş olmam, psikolojik olarak çökmüş olmam... Hiçbiri önemli değildi. Ona göre orada, New York'ta güzel bir hayatım olacaktı. En iyi okullarda okuyor olmam yetecekti, ne halde olduğum umurunda bile değildi.

Sırf bu yüzden seni hiçbir zaman affetmeyeceğim, baba.

Baba...

Yükü ağırdı bu kelimenin. Öyle her adam taşıyamazdı. Babam da taşıyamamıştı. Omuzları bükülünce, sırtı kamburlaşınca ilk beni atmıştı bir kenara. Farkına varmadığımı sanmıştı. *Canın sağ olsun baba. Ama hiç geçmeyecek bir sızı bıraktın oğluna.*

“Şimdi ne olacak?”

Bu soruyu o soruyordu. Açelya. Gözlerimi babamın dalgınca seyrettiğim yüzünden ayırıp ona baktım. *Ne olur sen de bir kez bak bana.*

Bakışlarında gizleyemediği bir korkuyla gelecek günlerin hesabını yaparken ben hariç herkesle göz teması kuruyordu. Masaya gelip oturduğundan beri ısrarla yüzüne bakıyordum ama bana bakmıyordu. Nasıl da inatçı, nasıl da kararlıydı... Affetmeyecekti beni. Biliyordum. Ben onu bir değil, bin kere paramparça etmiştim, haklıydı. Ama keşke bu, canımı bu kadar acıtmasaydı.

Böyle olmasını sen istemedin mi Baran?

Sen istedin.

Hiçbir şeye hakkın yok senin.

“Bir şey olmayacak kızım.” Babam kızına güven vermek ister gibi gülümsedi. “O bu saatten sonra hiçbir şey yapamaz. Polisin gözü hep üstünde olacak. Ömrünün kalan yıllarını da hapiste geçirmek istemiyorsa aklını başına almak zorunda.”

Babamın İstanbul Emniyetiyle güçlü bağlantıları vardı. O her zaman kanundan yana olmuştu, kanun da ondan yana. Efkan Kara iyi biliyordu ki tek bir yanlışıda polis ensesine çökerdi. Yine de yapacağını yapar mıydı onu yaşayarak görecektik.

Açelya kafasını iki yana salladı, ikna olmamıştı. “Ama ben korkuyorum,” dedi tereddütle. Korkma demek istedim, diyemedim. Ben buradayım demek geldi içimden, yine diyemedim.

“Ya bize bir zarar verirse?”

“Veremez güzel kızım, veremez. Korkun diye söylemedim, bilin diye söyledim. Ben yaşadığım müddetçe kimse kılınıza dokunamaz. Aklınca gözümüzü korkutmaya çalışıyor, başka bir şey yapmaya cüret edemez.”

“Baban haklı.” Annem her zamanki yumuşak sesiyle araya girdi. İçeriden çıktıktan sonra korkup yıllarca saklandı zaten. Sanmıyorum ki tekrar içeri girmeyi göze alabilsin. Yapacak olsaydı bu kadar zaman beklemezdi.”

“Bu kadar zaman beklememiş olması neyi değiştirir ki?” diye sordu Mehmet. “Abimle Açelya’nın üstüne adamlarını salmış, gözdağı vermiş. Bu ne demek oluyor baba? Adam geri döndüğü gibi soluğu tepemizde alacak.”

Mehmet nadiren de olsa zekâ belirtisi gösteriyordu. Ve böylelikle beni, bir beyni olmadığına inanmaktan alıkoyuyordu. Sözlerinde haklıydı fakat bu düşünmek istemediğimiz bir ihtimaldi.

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

“Adı üstünde,” dedi babam uzun bir soluk alıp vererek. “Gözdağı veriyor işte, daha fazlasına cesaret de cüret de edemez. Bu saatten sonra başımıza ne gelirse ondan bileceğimi biliyor çünkü.” Peçetenin üstündeki çatalına uzandı. “Bu konuyu daha fazla konuşup tadımızı kaçırmaya gerek yok, haydi afiyet olsun.”

Sadece ben sessiz kalmıştım. Fakat ağzımı açacak olsam konuşmaz, nefesim tükeninceye kadar söver, sayardım. O herif yüzünden gırtlığıma kadar doluydum ne zaman patlayacağımı ne zaman yeri göğü oynatacağımı Allah bilirdi fakat bir şeyi çok biliyordum; bize bir zarar daha vermeye kalkışırsa eceli ben olurum. Artık çocuk değildim ve on altı yıllık suskunluğumun, heba olmuş çocukluğumun öfkesi çok derindi, öyle kolayca zapt edilemezdi.

Açelya ikna olmasa da sustu. Sonra masada derin bir sessizlik oldu zira bu, üstüne fazla söz söylemeye değer bir konu değildi. Yine de herkesin tadı kaçmıştı fakat benim esas keyifsizliğimin Efkan Kara haberiyle bir ilgisi yoktu.

Dünden beri dağılmış haldeydim, uykusuz gecelerimin kaba- rık listesine bir yenisini daha eklemiştim. Karşımda oturup bana bir kez olsun bakmayarak beni yerle bir ediyordu. Bazen tek bir bakışıyla yapıyordu bunu bazen de zehir zemberek sözleriyle...

Bu durum, on altı yıldır böyle devam ediyordu. Bir son vermek, onu hayatımdan tamamen çıkarmak istiyordum fakat her seferinde kedi gibi etrafında dolanırken buluyordum kendimi. Oysa New York'taki son günlerimde, zamanın aramıza ördüğü soğuk duvarları hiçbir şeyin yıkamayacağına fazlasıyla inanmış- tım. Çünkü öyle olmak zorundaydı ama her şey sarpa sarmıştı, hiçbir şey planladığım gibi gitmemişti.

Aklımın kurduğu oyunu bozan kalbimdi, her şeyi o mahvet- mişti.

Dün gece bir kez daha aşmıştım aramıza çizdiğim o sınırları. Ona sarılmıştım... Saçlarını koklamıştım uzun uzun.

Dokunmak da istemiştim ama yapamamıştım. Haklıydı, o bana yasak olan her şeyden daha yasaktı.

Ve ben şimdi başladığım yerdeydim, o duvarları örmeye karar verdiğim ilk günde... Aynı acıyla ve aynı duyguyla. Tek bir farkla; o günkü kadar güçlü değildim ve artık tam anlamıyla o gözlerin yeşiline esirdim.

Kanser gibiydi, zayıf bir bünyede hüküm sürüyordu acımasızca. Savaşsam da yenemeyeceğimi biliyordum, denemiştim defalarca.

Buruk geçen kahvaltı masasından ilk kalkan ben oldum, bir şeyler boğazıma diziliyordu. Babamın isteği üzerine dışarı çıktım ve havuzun ilerisindeki ağaçlığın altında durdum. Belli ki Mahir Bey benimle konuşacaktı. Pardon, yerden yere vuracaktı.

“Evet, seni dinliyorum.”

Sessizliği ilk bozan da ben oldum. Babam iki saattir yüzüme bakıyor, beni sözlerinden önce bakışlarıyla dövüyordu. “Dünden sonra konuşamadık.” Sigarasından uzun bir nefes çekerken gözlerini kısarak eve doğru baktı.

“Biz seninle ne zaman konuşabildik ki baba?” Ona alaycı bir bakış attığımda kaşlarını çatı.

“Ne yapıyorsun sen Baran?” Sesi her zamanki gibiydi; sert, soğuk ve öfkeli. “Oğlum senin maksadın ne?”

Konuşacağımız meselesinin Efkan Kara şerefsiziyle alakalı olacağını zannedyordum ama belli ki babam çünkü mevzuya takılıp kalmıştı. “Azra’yla gerçekten bitti mi?” diye sordu.

Ellerimi eşofmanımın ceplerinde birer yumruk haline getirirken ayakkabımın ucuyla toprağı eşeledim. “Bitti.” Bakışlarım yerdeydi, babamın gözlerinde sadece öfke görmekten yorulmuşum artık.

“Belliymiş,” dedi sakince. “Küçükken de hep kendi bildiğini okurdun. Büyüdüğünde bu huyundan vazgeçeceğine inanırdım

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

ama yanılmışım... Hâlâ burnunun dikine gidiyorsun, yetmezmiş gibi bir de bize oyun oynuyorsun.”

Bakışlarımı yavaşça yüzüne kaldırdım. Reddedecektim. “Oyun falan değildi.”

“Kimi kandırıyorsun sen?” diye sordu babam. “Beni mi kendini mi?”

Sessiz kaldım, farkına vardım, ben sadece kendimi kandırmıştım.

Babam son nefesini çektiği sigara izmaritini yere atıp ayak-kabısının ucuyla ezdi. “Maksadın neydi bilmiyorum ama yanlış yaptın Baran,” diye devam etti konuşmasına. Pardon, beni yerden yere vurmasına.

“Senin yüzünden karımla aram bozuldu; evlatlarını asla düşünmeyen, bencil bir baba olup çıktım onun gözünde. Annen hiç bilmedi gerçeği, ona söyleyemedim çünkü o bu sırrı taşıyamazdı. Sırf bu yüzden sustum ama kabak hep benim başıma patladı.”

Gülümsedim, yine ve her zamanki gibi, her şeyin tek suçlusu ben ilan edilmişim. “O gün o emrivakiyi bana yapmayacaktın,” dedim sertçe. “O yüzükleri parmaklarımıza takmayacaktın.”

Babam bana doğru bir adım attı ve alçak sesle, “Ben o yüzükleri parmaklarınıza takarken birbirinizi sevdiğinizden adım kadar emindim ikinizi de zorlamadım,” dedi. Kızgınca kafasını salladı. “Bitir istedim içindeki savaşı... Ama sen bir kez daha, her şeyi mahvettin...”

“Peki ya sen?” Babamın sözlerini sertçe kestim. “Böyle mi düzeltecektin? Gerçeği ondan gizleyerek mi? Seninki vicdan yararı iyileştirme çabası. Kimi kandırıyorsun Mahir Bey? Beni mi? Kendini mi?”

Babam buruk bir tebessüm etti. “Bu öyle bir yara ki oğlum, ömür boyu iyileşmez,” dedi gözlerimin içine bakarak. “Ama

sürekli kanatıp durmak da iyi gelmez.” Elini kaldırıp omzuma bıraktı. “Geçmiş unutacaksın, unutacağız. Başka türlü önüne bakamazsın. Artık azat et kendini bu yükten. Hiçbiri senin suçun değildi.”

Benim suçum olmayışı benim sebep olduğum gerçeğini değiştirmiyordu. Babam bana unut diyordu; unut ve önüne bak. Al o kızı, sev, bağrına bas. Gözlerinin içine bak, yan, kül ol ama gerçeği gizle. Olmuyordu öyle. Olmayacaktı da.

“Bu sözleri şimdi mi söylüyorsun baba?” Gözlerime bakınca görebiliyor muydu hayal kırıklığımı? “Madem unut deyince unutuluyordu, beni neden cezalandırdın yıllarca?”

Bakışlarındaki ifade değişti, sertleşti. Seni cezalandırmadım diyemedi, diyemezdi.

“Konuşsana baba? Sırtımdaki yükün çok ağırdı, senden kurtulmak istedim desene.” Yük olmadığını da söyleyemedi, söyleyemezdi. Affedemiyordu beni belli ki. Gerçi ben bile kendimi affedemiyorken bir başkasının affetmesini beklemiyordum zaten. Ama bir baba, evladının sırtındaki yüke ortak olmadıktan sonra niye vardı ki?

Sadece bakıyordu gözlerime, suçlu gibi desem değil, suçlar gibi desem yine değil... Bir şeyler söyleyecek gibi oluyordu ama hiçbir zaman söylemiyordu. Ya da ben öyle düşünüyordum. Muhakkak bir açıklaması olduğu beklentisine girip kendimi kandırıyordum.

“Senin iyiliğin içindi,” dedi sonunda. “Bakma bana şöyle. Gören de seni hapse attım zanneder.”

Gülümsedim. “Ama bana sormadın, ben de o günden sonra sana hiçbir şeyi sormadım. Sormayacağım da.”

“Sorma,” dedi babam aksi bir ses tonuyla, beni dize getiremeyeceğini yavaş yavaş kabulleniyordu. “Sadece Efkan Kara konusunda benden habersiz bir adım atma yeter. Hani

olur ya, bir pislik yapar yine, sana oynamaya çalışır falan... Haberim olsun.”

“Çocuk değilim artık, bana bir şey yapamaz.”

Bir an sessiz kaldı. Sonra, ilk defa karşılıklı doğru düzgün konuşuyorken konuyu ona getirdi. En büyük yarama.

“Bırak artık bu gereksiz inadı. Sana da yazık, ona da yazık... Hâlâ bir şansın var, gözlerinin içine bakıyorken kaybetme. Aksi halde...”

“Tamam,” diyerek kestim sözünü. Duymak istemiyordum aksi halde ne olacağını. Tahammül edemiyordum.

“O kızı da üzme daha fazla. Azra’yı. Madem artık çocuk değilsin, bir karar ver adamakıllı.”

Azra’yı üzdüğüm bir konu yoktu ama babam bunu bilmese de olurdu.

“Baba...” dedim derin bir nefes alarak. “Gerçekten bu kadar basit mi görüyorsun? Sırf benim gereksiz inadımdan mı yaşandı tüm bunlar? Ben onun gözlerine her baktığımda ölüyorum, niye anlamıyorsun?”

“Anlamıyorum öyle mi?” Babam sinirleniyordu. “Sen bu ka-fayla devam ettiğin müddetçe iflah olmazsın, Açelya bu evden bir başkası için gelinlik giyip çıktığında da arkasından bakarsın. O zaman daha beter ölmeyecek misin?”

Dişlerimi sıktım. Babam yalnızca damarıma basıyordu. *Öyle bir şey olmayacak...*

Gittikçe tatsızlaşan tartışmamıza bir son vererek eve yürüdüm. Konuştuğumuz onca şeyin içinde sadece tek bir cümle yankılanıyordu aklımda. *Açelya bu evden bir başkası için gelinlik giyip çıktığında da arkasından bakarsın.* Babam bilerek yapıyordu, beni harekete geçirmek için. Benim ne düşündüğümü eskiden de önemsememişti, şimdi de önemsemiyordu.

Evde kaldığım zaman duvarlar üstüme geliyor, onunla aynı çatının altındayken uzak olduğumuz gerçeğiyle yüzleşmek

canımı sıkıyordu. Bazı geceler odasına sessizce girip onu uyurken seyrediyordum ama o bunu bilmiyordu. Bir keresinde gözlerini aralamıştı diğer tarafa dönerken. Yakalanma korkusuyla yatağının dibinde yere hızla diz çökmüştüm hemen. Aptal kız, beni ne hallere sokuyordu. Keşke bilebilseydi... Onu uyurken seyretmek bana asla yetmiyordu.

New York'taki ilk günlerim gündüz görülen kâbuslar gibi acımasızdı. O zamanlar sessiz ve içine kapanık, kimselerle konuşmayan uyumsuz bir çocuk olmak beni daha ıssız biri yapmıştı. Unutmak için savaştığım gecelerde bile hep o An gelip gözlerimin önüne dikilmiş, canımı yaka yaka acıma sızmıştı.

Dokuz yaşındaydım ben bir gecede öldüğümde. Ama bunun farkına varmam, senelerimi almıştı. On yaşında kendimi suçlu hissetmeye başlamıştım. On birimde kâbuslar başlamıştı. On ikimde içsel savaşlarım, on üçümde işin içinden çıkamayışlarım, on dördümde artık bu yükü baş edemediğimi fark ettiğim an çaresiz yakarışlarım. On beşimde son noktayı babam koymuştu. Ve ben o gün anlamıştım esas suçlunun ben olduğumu.

Zamanla alışıyordu insan, ben de alışmıştım evimden ve sevdiklerimden uzakta olmaya. Sonra fütursuzca yaşamaya başlamıştım. Hiç uyumayan bir şehirde gündüzlerim gece, gecelerim gündüz olmuştu. Kimliğimi unutmuştum mesela, kim olduğumu ve neden orada olduğumu... Partiler, eğlenceler... Hayat akıp gidiyordu. Bir zaman sonra fark ettim ki sarhoş olmak her şeyi unutturuyordu.

En azından sabaha kadar.

Sabah olunca kâbus başa sarıyordu, onun gözleri gelip gözlerimin önüne dikiliyordu. Ve sonra içimden asla söküp atamadığım o suçluluk duygusu... Her şey başa sarıyordu. Alkol de çözüm olmuyordu.

Yaşamak için önce kendimi affetmeliydim, bunun için de bir bedel ödemem gerekiyordu. Bu düşünceye körü kötüne

bağlandığım o günlerde bir bataklığa düşmüştüm. *Kafes dövüşleri*. Başlarda çok dayak yemiştım, hatta dayak kelimesi çok hafif kalırdı. Kemiklerim kırıldığında bile uslanmamıştım. Ben de başkalarının kemiklerini kırmaya başlamıştım. Kimsenin ölümüne sebebiyet verecek kadar ileri gitmiyordum ama karşımdaki benimle aynı fikirde olmayabiliyordu, bunu çok kez ölümle burun buruna geldiğim zaman anlamıştım.

Neyse ki zamanından önce ölünmüyordu.

Azra'yla da o günlerde tanışmıştım. Çoğu zaman kadınlar da bu dövüşleri izlemeye gelirdi. Onca insanın içinde birbirimizi bulmamız ikimizin de Türk olmasından kaynaklanmıyordu. O zamanlar bir sevgilisi vardı Azra'nın, adı James'ti. İyi dövüşüyordu ama karşımda pek şansı olduğu söylenemezdi. Hırslı bir çocuktu, bana yenildiği bir akşam öfkeden delirip bıçağını karnıma saplayacak kadar da gözü karaydı.

Azra'yla ilişkisini bitiren ve tanışmamıza sebebiyet veren hamlesi de bu olmuştu. Azra, James'in peşine düşüp beni bıçakladığını görmüş olmasaydı o تنها sokakta, muhtemelen kan kaybından ölmüş olacaktım. Azra'ya bir can borcum vardı. Beni o gece ölümün kollarından o kurtarmıştı.

Sonra iyi dost olmuştuk. Tanışmamızda olmasa bile arkadaşlığımızda Türk olmamızın payı büyüktü. Sıkça görüşmeye başladık. Bazen o anlatır, ben dinlerdim. Bazen de ben anlatırdım o dinlerdi. Berbat bir ailesi vardı. Sorumsuz, öfkeli bir baba... Çökmüş, alkolik bir anne... O bana hangi sebepten Amerika'da olduğunu da anlatmıştı ama ben anlatamamıştım. Benim ona anlattığım tek bir şey, tek bir isim vardı. *Açelya*.

En iyi Azra biliyordu onun bendeki yerini. Fakat nasıl olmuştu da onu bu kadar üzebilmiş, o sözleri söyleyebilmişti aklım almıyordu. Sırf onun yanında, gözünün önünde Açelya'nın kalbini kırdım diye bundan cesaret mi almıştı? Oysa yine en iyi Azra biliyordu hangi maksatla söylediğimi, ondan ziyade kendimi paramparça ettiğimi.

Bana âşık falan değildi Azra. Sadece küçüklüğünden beri sevilmemiş olmanın hıncını taşıyordu son zamanlarda. Bundan sebep de Açelya'yı kıskanıyordu. Günün birinde, karşısına onu gerçekten sevebilecek bir adam çıktığında beni sadece gözünde büyüttüğünün farkına varacaktı. Tek dileğim, o gün geldiğinde birbirimizin yüzüne bakabilecek halde olmamızdı. Aksi halde hırsı ve takıntıları gözümdeki değerini tamamen yok edecekti.

Kendimi odama attığımda ilk işim üstümdeki tişörtü çıkarıp bir kenara fırlatmak oldu. Çoğu zaman da fırlattığım yerde kalırdı o tişört. Annem bu huyuma kıızıyordu belki... Ve daha birçok huyuma ama bir şey dediği yoktu. O babam gibi değildi. Bana hep tereddütle yaklaşıyordu sanki beni kızdırırsa yeniden çekip gideceğim korkusuyla.

Çekip gider miydin peki?

Bilmiyordum.

Bir zamanlar New York'a alışamadığım gibi, şimdi de evime alışamıyordum. Bu şehre sığamıyordum. Fakat gidebileceğimi de sanmıyorum. Beni bu şehirden alıkoyan sebep ile beni bu şehre bağlayan sebep aynıydı. Onun, kış ortasına baharları getiren yemyeşil gözleri vardı.

Parmaklarım banyo kapısının kulpunu kavrarken odamın kapısı çalındı. "Gel!" demiştim hiç düşünmeden, onun gelmiş olabileceğini hesap etmeden. Gelmezdi çünkü mühim bir nedeni yoksa. Nitekim kapının önünde dikiliyordu, narin parmakları arasında sabah odasına bıraktığım kutu, bakışlarında tereddütle.

Geri vermeye gelmişti belli ki. Ne bekliyordum ki?

İçeriye yavaşça girdi. Kapıyı yarı aralık bıraktı. Kahvaltıda yüzüme bakmadığından fark edememiştim, gecedен sabaha savaş kurşunlarını hazırlamıştı. "Bu kutuyu odama sen mi bıraktın?" diye sordu önce. Benden başkasının böyle bir şey yapmayacağını bile bile. Cevap vermedim. Kaşlarını kaldırdı, şimdiye

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

kadar çoktan kaçırmasını beklediğim bakışları yüzümde gezinmekte ısrarcıydı.

Yarı çıplak olduğumu unutmuştum, bu yüzden gözlerini ayırmıyordu yüzümden.

“İstemiyorum, ne anlamı var ki?” Kutuyu bana uzattı. Bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. Bilmeyen bendim.

“Bir anlamı yok, doğru...” dedim buruk bir tebessümle. “Çocukça bir şeydi işte, eski günlerdeki gibi.”

Kutuyu geri almak için elimi uzatmamam onu öfkeliendirdi. Uzattığı elini geri çekti ve kutuyu iki elinin arasına hapsederek odanın ortasına doğru yürüdü. İçi deniz kabuklarıyla dolu kutuyu yatağımın kenarına bırakırken, “Eski günlerin bir anlamı kaldı da sanki...” diye söylendi.

Kalmadı mı sahi?

Yüzünü bana döndü ama yüzüme bakmadı, adımlarını kapıya doğru attı. Gitmesini istemiyordum. İki adımda kapıya varıp sırtımı yaslayarak kapıyı kapattım. İki adım ötemde, tam karşımda durduğunda kaşlarını çatı.

Çok mu yaktım canını?

Aklımda sorular, dudaklarımda kara bir kilit vardı.

“Bir şey mi söyleyeceksin?” diye sordu.

“Bana bir söz vermeni istiyorum.” Bu bir bahaneydi. “O adam... Olur da bir yerde karşına çıkarsa bundan ilk benim haberim olsun. Babamın değil.”

“Neden?” Altdudağını sarkıttı, gözlerime kasti vardı. “Bu durum daha çok babamı ilgilendirmez mi?”

Hayır, beni ilgilendirir. Kahretsin. Bilmiyorsun.

“Ayrıca...” Durdu. “Benim, babamın katiliyle konuşacak hiçbir şeyim yok.” Gözlerine hüznün çökmüştü. Benimse içime dert.

“Ben babam kadar fevri değilim,” dedim, bir şekilde onu ikna etmem gerekiyordu. “Bir anlık öfkeyle hareket etmem, düşünüp

hesap ederim. Ama babam öyle değil. Öfkelendiğinde nasıl bir adama dönüştüğünü biliyorsun. O adam yüzünden başı derde girsin istemiyorum. Bu işi bana bırak.”

Onu hassas yerinden vurmuştum, babamın başının belaya girmesi bu hayatta isteyeceği en son şey bile değildi.

“Merak etme,” diye mırıldandı küçük dudaklarının arasından. “Bunu ben de istemem.”

“Sıkma canını.” *Ben de seni böyle görmek istemiyorum.* “Sanki bir kabahatin varmış gibi düşürme yüzünü. Hoşuma gitmiyor.”

“Elimde değil.” Sesi titredi, *keşke alıp içime sokabilsem seni.* “Kendimi kötü hissediyorum.”

“Hissetme.”

“Neden?” diye sordu alaycı bir ifadeyle. “Babamı öldüren adam etrafımızda dolaşacak ve ben acaba birimizden birimize bir zarar verir mi endişesiyle yaşayacağım. Bu evde zaten fazlalıkken kendimi hepten bir yük gibi göreceğim çünkü o adam, aynı kanı taşıdığım sözde amcam.” Kafasını hızla salladığında bir tutam saçı yüzüne düştü. “Ben neden kötü hissetmeyeyim Baran?”

Önünü ardını düşünmeden sarf ettiğim sözlerin dikenleri dönüp dolaşıp kalbime batıyordu. Unutmuyordu, unutmuyacaktı. Her fırsatta ona bu evde fazlalık olduğunu hissettirdiğimi bana hatırlatacaktı.

Fazlalık değilsin diyemedim, duymak istediği buydu ama söyleyemedim.

“Konuşma böyle,” diyebildim sadece. *Yakma beni.* Ona yaklaşıp, yüzüne düşen saçını kulağının arkasına sıkıştırdığımı o geri çekilene kadar fark etmedim.

“Çekilir misin kapının önünden?”

“Bu konuştuğumuz aramızda kalsın.”

Başını salladı, gitmek istiyordu.

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

“Kızgın mısın?” diye sordum. Biraz daha kalması için çabalıyordum.

“Hayır,” dedi yüzüme bakmadan. Ne için diye bile sormadı. Oysaki suç listem epey kabarıktı.

“Emin misin?” *Oldu olacak son kararın mı diye de sor Baran.*

“Konu ne olursa olsun, sana kızmam mümkün değil bu saatten sonra.” Kıvrılmıştı dudakları. Zorunlu bir tebessümdü bu. “Babama kızarım, anneme de... Hatta Mehmet’e de. Ama sana değil. Onlar canımı yakar ama sen değil.” Titrek bir nefes aldı. “Şimdi çekilir misin önümden?”

Çok mu kırdım ben seni? Çok mu incittim? Halbuki çözüm basitti. Sadece beceremedim. Senden ne çaldığımı bilseydin beni hiç sevmeyecektin. Ama sana söyleyemedim. Beni sevmeme ihtimalin... Bir gün öğreneceksin ve artık beni sevmeyeceksin. Ve ben o gün, öleceğim.

Ben ölmeyeyim diye seni öldürüyorum, bencil herifin tekiyim.

Kenara çekildim ama fazla uzaklaşmadım. Aramızda sadece kapıyı açıp çıkabileceği bir mesafe bıraktım. Bana kırgın bir bakış attı, kalbi bin parçaydı.

Benim de kalbim paramparça. Bir de bana şöyle bakıyorsun ya... Öl diyorum kendime, öl gitsin böyle yaşamaktansa.

Sonunda aramızdaki iki adım mesafeyi sıfırlayarak yanıma ulaştı ve ince parmaklarıyla kapının kulpunu kavradı. Odama bir kasvet çöktü. O gittiği zaman güneş de gidiyordu.

Kahvaltıdan sonra üzerini değiştirmişti. İçinde oldukça ince, askılı bir badi vardı, üşümüş olmalı ki üstüne kapüşonlu bir hırka geçirmişti. Kapıyı kaparken çalan telefonunu hırkasının cebinden çıkardı ama odadan dışarı çıkamadan yere düşürdü zira elleri titriyordu.

Ekranı üste gelecek şekilde yere düşen telefonda Yağız’ın ismini görünce içimde bir bomba patladı. İhtimallerin içinde onu

bir başkasıyla görmek yoktu, kaldıramazdım bunu. Gözlerinde sadece kendimi görmek bile ikna etmiyordu beni. *Savaş bitti Açelya. Kazanan sensin, kaybeden ben...*

Eğilip telefonunu ondan önce aldığımda gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Elini uzattı almak için. Vermeyince afalladı. Telefonunu havaya kaldırdım. “Ne yapıyorsun ya?” diye tepki gösterdi.

Bilmem, bunu bana yaptıran sensin.

Kolunu yukarı kaldırıp parmak uçlarında yükseldiğinde telefonu daha da yukarı kaldırdım. “Versene telefonumu kapanacak şimdi!”

“Kapansın.” Bu Yağız denen hadsiz artık fazla oluyordu. “Sen bu telefonu açmadın diye üçüncü dünya savaşı çıkmayacak, merak etme.”

Bir adım geri çekildi, çıplak vücuduma temas edecek diye ödü kopuyordu. “Bu yaptığın çok çocukça, farkındasın değil mi?” Sinirle dudaklarını dişledi. Aklınca beni utandırmaya çalışıyordu.

“Yeterince büyüdüğüm söylenemez.” Gülümsedim. Öfkemi bastırma yöntemimdi bu. “Bir yanım çocuk hâlâ.”

“Oyun mu oynamak istiyorsun Baran?”

Arama sonlandı, havada tuttuğum telefon titremiyordu artık. “Kimbilir, belki de.”

Telefonu indirdim ama ona geri vermedim. Derin bir nefes alırken yeşil gözlerini tavanda gezdirdi. “Ama ben oyun oynayacak yaşı geçtim çoktan.” Elini tekrar uzattı. “Ver telefonumu.”

Vermedim. Almak için elimi tutsa, telefonu sıkın parmaklarımı bir bir açsa... Yapmadı.

“Gerçekten anlamıyorum,” dedi kollarını göğsünde kavuştururken. “Derdin ne senin? Sana ne benim kiminle konuştuğumdan?” Kaşlarını çatı. *Seyrek, sarı, güzel kaşlarını...* “Kıskanıyor musun Baran?” Güldü, o derece ihtimal vermiyordu buna.

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Kıskanmıyorum, deliriyorum. O Yağız piçini yanında gördüğüm ilk günden beri ağzıyla burnunun yerini değiştirdiğimi hayal ediyordum. Korkarım yakın bir gelecekte hayalim gerçek olacaktı.

“Sadece ondan hoşlanmıyorum.”

“Hoşlanmazsan hoşlanma. Ben hoşlanıyorum.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Bunu beni çıldırtmak için söylüyordu değil mi? Evet.

Ve başarmıştı.

“Yalan söylemeyi beceremiyorsun hiç,” dedim alay eder gibi.

“Yalan değil ki,” dedi sahte bir ciddiyetle. “Akıllı, nazık, karşı cinse nasıl davranması gerektiğini bilen biri Yağız. Ondan hangi kız hoşlanmaz ki?”

“Bunlar yeterli mi peki?” Alaycı tavrımı sürdürdüm “Ben kız olsam hoşlanmam ondan. Çirozun teki.”

Alay ettiğime bakma Açelya. Çıldırırken sakın görünmek çok zor.

“Yeterli. En azından artık yeterli benim için.”

“Peki...” Başımı salladım. *Baktığın her yerde beni gördüğün zaman da yeterli olacak mı bakalım.*

Elini tekrar uzattı. Telefonunu vermek yerine elini tutasım geldi. “Vermezsen avazım çıktığı kadar bağıracağım.” Bağırmazdı ama ben daha fazla uzatmadım. Avcuna telefonu bırakırken parmağımı özellikle sürttüm eline. Telefonunu aldı, elini geri çekti. Tam odadan çıkmaya hazırlanıyordu ki annemin sesini duyup geri adım attı.

“Baran!”

Annem geliyordu, Açelya telaşlanmıştı. Birden arkama geçip kapının ardına saklandı ve onu gizlememi ister gibi gözlerime baktı kocaman açılmış yeşil gözleriyle. Hem komik görünüyordu hem de tatlı.

SÜMEYYE KOÇ

Kapıyı aralayıp başımı dışarı uzattım, annemi içeri almaya-
caktım. “Efendim?”

“Açelya’yı gördün mü?” diye sordu. “Odasında yok, her yere
baktım...”

“Yoksa yok, bana neden soruyorsun ki? Odamda olacak hali
yok ya.”

“Ne bileyim...” Annem odama şüpheli bir bakış attı. “Belki
görmüşsündür diye.”

“Görmedim. Misafir evine baktın mı? Ders çalışacaktır, ora-
ya gitmiştir belki.”

Annem kapının önünden uzaklaşırken ben de kapıyı kapatıp
döndüm ve ona baktım. Elini göğsüne bastırılmış, atlattım der
gibi derin bir nefes alıyordu. *Sanki bir şey yapıyoruz...*

“Bu annem çok fena kadın aslında,” dedim sessizce. “Kaybol-
duğunda seni nerede bulacağını iyi biliyor.”

“Ne alakası var! Beni niye senin odanda arasın ki?”

“Niye aramasın ki? Şu an neredesin? Hatice’ye değil, neticeye
bak demişler.”

“Hey Allah’ım ya...” Dudakları aralık kaldı a harfini uzattı-
ğında. *Yapma şunu, yapma.* “Tamam, çekil de gideyim.”

*Git ama odamdan çıkar çıkmaz o hödüğü arama. Gidip en
yakın baz istasyonuna saldıracağım yoksa...*

“Karpuz kesecektik!” Büyük bir ciddiyetle söylesem de ba-
şarmıştım onu güldürmeyi. Gülerken gözleri kısıldı ve eli alnına
kapandı. *Ha şöyle ya...*

“Ya sen benden ne istiyorsun Allah aşkına?” diye sordu yarı
ciddi, yarı alaylı bir sesle. “Alt tarafı sana ait olan bir şeyi geri
vermeye geldim; bir saattir odandayım, niye beni oyalıyorsun?”

“Ben mi oyalıyorum? İstesen giderdin. Kafana silah doğrult-
tum sanki.”

Kapının önünden çekildim. Bana gözlerini devirerek baktı
ve yanımdan geçip kapıyı sessizce araladı. Sonra da çıkıp gitti.

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Hiçbir şey demeden... *Yanımdan her geçtiğinde saçlarının kokusunu almak için ona yakın durduğumu bilse ne hissederdi?* Bir kez daha gidişini izlerken anladım ki artık onsuz bir hayatı düşünmem ihtimal bile değildi.

Aslında o bana her sırt çevirdiğinde söylediğim buydu kendime. *Onsuz yapamazsın, onunla da yapamazsın. Sonra gözlerine nasıl bakarsın?*

Onunla olan bir hayatın içinde onsuzluğu göze almıştım. Bir ömür gölgesiyle avunmaya da razıydım. Ama o yokluğumu başkalarıyla doldurmaya çalışmasa... Her şey bu nokta değişirdi. Ben bile durduramazdım kendimi.

Öyle içime işlemişti ki, öyle içimdeydi ki gözleri, varlığı sadece benden bir parça değil, varlığımın ta kendisiydi.

Aramızda veda süsü verilmiş cinayetler olsa da ben ona hiç elveda demedim ki...

O cinayetleri aramıza sokan ben olsam da...

Bu hikâyede hiç kimse benim kadar ölmedi ki.

“Miras hukukunun notları sende mi?”

Elimde kalem, önümde sayfalar dolusu kâğıt vardı ama gözümün gördüğü, kulağımın duyduğu başkaydı.

“Açelya? Miras hukuku notları diyorum... Kime diyorum kızım ben, alo!”

Öyle dalmıştım ki Irmak'ın bana seslendiğini duyuyor fakat kafamı kaldırıp da cevap veremiyordum kıza. Sabahtan beri bir şey belli etmemeye çalışsam da başarılı olamıyordum. Hemen anlıyordu canımın sıkkın olduğunu. Ya da ben fazla belli ediyordum.

“Uykum geldi sanırım,” diyerek notlarımı karıştırdım ve Irmak'ın istediği notları ona uzattım. Notları benden alırken

dikkatle yüzüme baktı, kocaman açtığı kahverengi gözlerinde benden hiçbir şey kaçmaz bakışı saklıydı.

“Anlatacak mısın artık neyin olduğunu?”

Annemin ders çalışırken atıştırmamız için getirdiği kurabiyelerden tırtıklarken aynı zamanda kahvesini yudumluyordu. “Ders çalışıyoruz, hiçbir şey konsantrasyonumuzu bozmasın diye sesimi çıkarmadım ama moralinin bozuk olduğunu farkına varmadım sanma. Dökül şimdi.”

Moralimi bozacak birçok nedenim vardı. Önce Baran, sonra Azra, sonra Baran’ın itirafı, sonra Azra tarafından iteklenip havuza düşürülmem ve Baran’ın hiçbir şey olmamış gibi bana sarılması... Tüm bunlar yetmezmiş gibi bir de babamın katili çıkmıştı ortaya.

Ben Pollyannacılık oynadıkça, bardağa hep dolu tarafından baktıkça sanki her şey daha da kötüye gidiyordu. Avazım çıktığı kadar bağırarak ve artık yeter demek istiyordum ama olmuyordu.

Sabah kahvaltısında aldığım kötü haberden sonra deniz kabuklarını geri vermek için Baran’ın odasına gitmiştim. Gittiğime de gideceğime pişman etmişti beni. Ne istiyordu, benimle neyi alıp veremiyordu hiçbir fikrim yoktu. Tek istediği benden uzak olmak değil miydi? Öyleyse Yağız’la görüşmemden neden hoşlanmıyordu? Benim kiminle ne halt yediğim, onu neden bu kadar ilgilendiriyordu?

İnat buydu ya daha çok görüşecektim Yağız’la. Yolun sonunda Baran’ı unutmak varsa her yolu deneyecek ve başaracaktım da. Beni fazla hafife alıyordu.

Tüm gün ders çalışmam gerekiyordu fakat onca şeyden sonra derslere kafa veremeyeceğimi düşünmüş ve Irmak’ı bizim eve çağırmıştım. Öğlene doğru çıkıp gelmişti, sonra misafir evine geçmiş ve kafamızı derslere gömmüştük. Verdiğimiz kısa molalar haricinde yaklaşık beş saattir verimli bir şekilde çalışıyorduk.

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Benim sonlara doğru dağılmamı saymazsak.

Şimdi de Irmak bana dökül diyordu ama ben hangi birini anlatacağımı bilmiyordum.

“Hani sana sözde bir amcam olduğundan bahsetmiştim ya...” Amca kelimesini alayla ve tiksintiyle dillendirmem Irmak’ın kaşlarını çatmasına sebep oldu.

Kahvesini sehpanın köşesine bırakırken, “Ne olmuş ona?” diye sordu. Irmak’ın o adamla ilgili bildiği tek şey babamın katili olduğuydu, daha fazlası değil. Hiçbir zaman anlatamamıştım, konusu ne zaman açılrsa kötü hissettiğimden, kalbime hep bir ağrı çöktüğünden susup saklamıştım. O da sormamıştı.

“İçeriden çıktıktan sonra ortadan kaybolmuştu,” dedim pürüzlü bir sesle. “Geri dönmüş İstanbul’a. Babam ve emniyetten bir arkadaşı da bizim saldırı olayının altında onun parmağı olduğunu söylüyor.”

“Ne? Gerçekten mi?” Irmak afalladı, ardından başını iki yana salladı. “Niye şaşıırıyorsam sanki... Kendi kardешinin katili olan bir adamdan her şey beklenir.”

“Evet. Hem de her şey.” Pilot kalemimin kapağını kapatıp açıyordum sürekli. Elimde kapağı olan bir kalem varsa, bunu yapmam kaçınılmaz oluyordu.

“İyi de ne istiyormuş ki sizden?” diye sordu Irmak. “Derdi neymiş?”

“Bilmiyorum Irmak,” diye mırıldandım uzun bir nefes vererek. “İnan ki bilmiyorum...”

“Sıkma canını ya...” Kahvesini soğumaya terk edip oturduğu koltuktan kalktı, yanıma oturdu. Tek elini omzuma koydu. “Sen üzülünce ben de üzülüyorum,” dedi içtenlikle. “Dağ başı değil burası, kimseye bir şey yapamaz.”

Bunlar sadece teselli sözcükleriydi. O adam yıllar önce babamı öldürmemiş miydi? Yıllar sonra neden yeniden katil olmayacaktı ki?

“Kendi ağzınla da söyledin Irmak, kendi kardeşini öldüren bir adamdan her şey beklenir diye.” Sesim titrediğinde sustum. Irmak ne söyleyeceğini bilmez bir halde bakıyordu yüzüme. Onu da üzmemek istemiyordum sonu gelmeyen dertlerimle ama susmak bir yere kadardı. Taşıyamıyordum bunca yükü içimde.

“O adam babamı neden öldürdü biliyor musun?” Hiç anlatmamıştım ki nereden bilecekti? “Para yüzünden. Babasından kalan mirasa tek başına sahip olabilmek için.”

“Babanın yetimhanede büyüdüğünü söylemiştin,” dedi Irmak, bakışları şömineye çevrildi. “Bu durumdan anladığım kadarıyla, yıllar sonra ortaya çıkan biyolojik babası ona mirasından pay vermek istedi ama kardeşi buna razı gelmedi, doğru mu anladım?”

“Evet, aynen öyle.” Kafamı salladım. “Babaannem, babam dokuz yaşındayken ölünce babam yetimhaneye gitmek zorunda kalmış. Ama babaannem ölmeden önce ona hep zengin bir babası olduğunu, hakkını araması gerektiğini söylemiş. Babam hiç dinlememiş. Beni istemeyeni ben de istemem düşüncesiyle tek başına büyümüş, okumuş, babasının peşine hiç düşmemiş. Babamın tek ailesi Mahir babammış. Bir de yıllar önce Bosna Savaşı sırasında Saraybosna’da tanıştığı annem...”

Susup gülümsediğimde Irmak da gülümsüyordu. Ona babamın ölümünü hiç anlatmasam da annemle babamın hikâyesini birçok kez anlatmıştım. Her seferinde hayranlıkla dinlerdi. Ve içimden sonu mutsuz biten bir masal dediğimi hiç bilmezdi.

“Babamın annemle olan hikâyesi çok kısa sürmüş, biliyosun. Babamın yanında bir ben kalmışım, bir de Mahir babam. Ben dört yaşındayken de hiç beklemediği bir anda babası çıkmış babamın karşısına. Muzaffer Kara. Aslında adam babamın varlığından haberdarmış, biliyormuş bir oğlu daha olduğunu... Ama sırf karısı onu terk eder diye, itibarı yerle bir olur diye hiç

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

sahip çıkmamış babama. Zaten babamın karşısına çıktığında da hastaymış, ölümü için gün sayıyormuş. Helallik istemiş babamdan, bir de vicdanını rahat ettirmek için mirasından pay vereceğini söylemiş ona.”

“Amcan olacak o pislik de sırf baban o paradan pay almasın diye...” Sustu, o sözlerin devamı beni yaralardı çünkü.

Sessiz kaldım, gözlerimi evet der gibi kapatmıştım. Bütün sebep buydu, o adam sırf para için babamı öldürmüştü. Eğer Mahir babam bu işin peşini bırakmayıp, canı pahasına o adamın suçunu ispatlamasaydı yaptığı yanına kâr kalacak, hapis bile yatmayacaktı. Altı yılını içeride geçirerek küçük bir bedel ödemişti ama benim için yeterli değildi, içim soğumuyordu.

“Dünyada gerçekten kötüler de var,” dedi Irmak iç çektiğinde. “Biliyor musun ben eskiden hep herkesin iyi olduğuna inanırdım.” Kendi saflığına güldü. “Kötü insanların da kötü olmak için kötü şeyler yaşadıklarına, bir sebepleri olduğuna ve özde iyi doğduklarına... Ama öyle değilmiş, bazı insanlar kötü olarak doğuyorlar Açelya. Kapkara, iflah olmaz bir kalple. Dünya ayaklarının altında olsa bile yetmiyor onlara.”

Keşke öyle olmasaydı ama öyleydi. Hem de ilk insan var olduğundan beri.

Ders çalışmayı iç dökerek bitirmek beni bir nebze olsun rahatlatmıştı. Irmak olmasa tüm günümü akşama kadar boş geçirir, ders falan da çalışmazdım. İyi ki gelmişti.

Kitaplarımızı ve notlarımızı alarak misafir evinden ayrıldığımızda hava henüz kararmasa bile akşam olmuştu. “Akşam yemeğine kalsan ölür müsün yani?” dedim Irmak’a. İlla gideceğim diye tutturmuştu.

“Ölmem ama gideyim ben. Yayılıp film izlemek istiyorum saatlerce. Malum, koca bir hafta okul yüzünden başımızı kaldırabildiğimiz yok.”

“Tamam, biz de birlikte izleriz filmi yemekten sonra?” Çimlerin ortasında durup kollarımı boynuna sardım. “Ne olur biraz daha kal, ne olur ya!”

“Ya dur deli!” diye söylendi boğuk bir sesle. “Şalımı bozuyorsun. Yatıya da kalayım ister misin?”

“Hiç fena olmaz valla.” Geri çekilirken kıkırdadım. “Sabah da beraber gideriz okula.”

“Olmaz cicim,” dedi dilini şaklatarak.

Çizmeli kedinin masum bakışlarına büründüm. “Bana sözün vardı ama...”

Atışa atışa evin avlusuna kadar geldiğimizde babamı arabasının kapısını açarken gördüm. Kahvaltıdan sonra evden çıkmış ve Darıca’ya gitmişti Firuze babaanneyi geri getirmek için. Anca dönmüşlerdi. Dünkü yemekte Azra’nın babasının bahsetmiş olduğu doktorla bir randevu ayarlayacağım demişti, Firuze babaanne yakın zamanda yeni bir doktora görünecekti ve belki de farklı bir tedavi yöntemi başlayacaktı.

Koşar adımlarla yanlarına gidip arabadan inen Firuze babaanneye sarıldım. Günlerdir evde yoktu. Onun unutkan hallerini bile özlemiştim.

“Ay dur kızım, devireceksin beni!” dediğinde “Devrilmezsin sen,” dedim gülerek. “Koskoca çınarsın.” Uzanıp yanağından öptüğümde yanağımlı sıvazladı. O da gülüyordu.

Babam Irmak’ı fark etmişti o sırada. “Hoş geldin Irmak. Ne o? Gidiyor musun yoksa?”

Irmak’ın cevap vermesine fırsat tanımadan araya girdim. “Ne gitmesi?” dedim kıkırdayarak. “Yemeğe kalacakmış.”

Irmak sadece gülümsedi, elinde tuttuğu araba anahtarını paşa paşa çantasına atacaktı şimdi. Bana tehditkâr bir bakış attı ama oralı olmadım. Hep birlikte eve girdiğimizde mutfaktan güzel kokular geliyordu, Mine Abla yine döktürmüştü.

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Hep birlikte masaya oturduğumuzda Baran henüz teşrif etmemişti. "Abim nerede?" diye sordu Mehmet.

"Telefonla konuşuyordu, önemliymiş," dedi annem. "Gelir şimdi." Ardından Irmak'ın önündeki çorba tabağına uzandı. "Ne iyi ettin de yemeğe kaldın Irmak. Ne zamandır yoktun, özlettin kendini."

"Evet, iyi oldu." Irmak gülümsedi. "Ben de özlemişim doğrusu."

"Annen baban nasıllar?" Bu soruyu babam sormuştu. Irmak'ın babasıyla tanışıyorlardı.

"İyiler, her zamanki gibi iş güç..."

Baran gelene kadar havadan sudan dönen muhabbet, Baran'ın gelip karşıma oturmasıyla ve Firuze babaannenin bakışlarının radarına takılmasıyla değişti.

"Aa yine bu oğlan," dedi Firuze babaanne şaşkınlıkla. Baran'ı hatırlamamıştı yine. Ve belki de hiç hatırlamayacaktı bu saatten sonra. "Yine gelmiş! Ama ben seni kovmamış mıydım o gece?"

Baran annemin uzattığı tabağı alırken belli belirsiz gülümse-di. "Evet Firuze Hanım, sen beni kovmuştun. Ama arsızım işte, gitmiyorum."

Mehmet püskürür gibi güldüğünde annemin uyarıcı bakışlarını görüp sustu. Irmak şaşkıncı, böyle bir duruma ilk defa şahit oluyordu.

Babam uzanıp annesinin koluna dokundu. "Anne Baran o... Benim oğlum, senin de torunun. Hani yolda gelirken de konuştuk ya seninle, hatırlıyorum dedin... Unuttun mu?"

"Üstüme iyilik sağlık, ben hiçbir şeyi unutmam ki oğlum!" Dönüp Baran'a ters bir şekilde baktığında yüzünü de astı. "Senin yanışın var, bu oğlan Baran değil, Baran Amerika'da." Babama dönüp kısık bir sesle konuştu. "Gönder bu oğlanı evimizden Mahir, Açelya'yı kaçırarak yoksa."

Mehmet ikinci kez güldü, annemin ikaz eden bakışları da işleliyordu. Bense renk değıştirdim bir anda. *Sarıdan kırmızıya*. Irmak masanın altından bacağıını dürttü. Muhtemelen o da gülmemek için çırpınıyordu.

“Fesuphanallah,” diye söylendi babam, gülmemek için kendini zor tutarken. “Tamam anne gönderirim, önce bir yemeğini yesin de.”

“Tamam gönder.” Kafasını salladı Firuze babaanne. Sonra çorbasından bir kâşık aldı ama gözleri Baran’daydı.

“Babaanne,” dedi Mehmet. “Beni hatırlıyor musun peki?” İşin dalgasındaydı serseri.

“Mehmet...” Annem uyarır gibi araya girdi.

“Anne bir dur ya.”

Firuze babaanne kaşlarını çatı. “Hatırlıyorum tabii oğlum, o nasıl soru?”

“Peki Açelya’nın arkadaşını?” Mehmet Irmak’ı işaret etti.

“Irmak’ı da hatırlıyorum,” dedi huysuzca. “Sen de iyice bunak ettin beni.”

“Bu hikâyede tek yanan ben oldum desenize...” Baran derin bir iç çekip gülümsedi. “Baba, şu dedemden kalma av tüfeğini kaldırdın mı ortadan? Şayet kaldırmadıysan babaannemin beni o tüfekte vurması an meselesi.”

“Ne tüfeği?” diye sordu Firuze babaanne. “Senin babaannen kim ki?”

“Yok bir şey anne,” dedi babam. “Sen yemeğini ye.”

“Tamam, ben yemeğimi yiyeyim oğlum da... Ya bu yabancı oğlan Açelya’yı kaçırırsa?”

“Babaanne neler söylüyorsun ya,” dedim sonunda dayanamayarak. “Ben koca kızım, beni niye kaçırsın. Cidden fesuphanallah...”

Babam da güldü sonunda, sinirleri bozulmuştu. Babam gülünce masadaki herkes de güldü kahkahalarla. Tek gülmeyen

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Baran'dı. Bir de ben. Bana bakarak tebessüm ediyordu fakat tebessümü bile yarımdaydı, yaralıydı.

Unutulmak canını yakıyordu. Onun canı yanınca da... Benimki de yanıyordu. Yemekten sonra Irmak'la odama çıkmış ve bir saat kadar oturmuştuk. Israrla bizde kalmasını teklif etsem de kabul etmeyip gitmişti. Fakat gitmeden önce kurduğu birkaç cümle beni mahvetmişti. "O masada otururken Baran'a üzüldüm ben Açelya. Firuze Hanım beni bile hatırlıyorken Baran'ı unutmuş. Böylesi unutulmak kime olsa çok koyardı, Baran fark ettirmemeye çalıştı ama yüzünden düşen bin parçaydı."

Irmak aileden değildi belki ama bize sıkça gelirdi, dört senedir böyleydi. Bu yüzden hatırlıyordu Firuze babaanne onu. Yakın bir geçmişte, sıkça gördüğü bir sima olduğu için. Ama Baran yakın bir zamanda yoktu ve Firuze babaanne uzak geçmişini unutmuştu.

Saatler geçip de herkes odasına çekildiğinde duş almış, saçlarımı ve yüzüme bakım yapmıştım. Üstümde geceliğimle, uymaya hazır vaziyette *Hüseyin Nihal Atsız* okuyordum. Odamda loş, kırmızı bir ışık yanıyordu fakat uykum bir türlü gelmiyordu. Zaten pazar akşamları hep aynı sendromu yaşıyordum.

Okumayı bırakıp saate baktım, biri çeyrek geçiyordu. Yatağımdan kalkıp pencereye yürüdüm ve birkaç dakika boyunca öylece geceyi seyrettim. Tam pencerenin önünden çekilecektim ki durdum, aşağıda Baran'ı görmüştüm. Bu saatte dışarıda ne geziyordu bilmiyordum ama belli ki onun da uykusu yoktu. Verandaya geçip oturmuştu.

Yatağıma dönüp yorganı kafama kadar çekmek için kendimle savaşı versem de kaybettim. Ayaklarım beni önce kapıya, ardından da merdivenlere sürükledi. Engel olamıyordum kendime, ona olan zayıflığı kazanıyordu her seferinde.

Evin kapısını sessizce aralayıp dışarı çıktığımda gecenin serinliği içimi titretti. Üstüme hırka alsam da üşümüştüm, geceliğim

inceydi. Kimsenin duymayacağını bilsem de temkinli adımlarla yürüdüm verandaya doğru. Baran öyle dalgındı ki ben yanına oturana kadar fark etmedi burada olduğumu.

Kafasını çevirip bana baktı ama hiçbir şey söylemedi, ben zaten sessizdim. "Sabah erken kalkman gerekmiyor mu?" diye sordu bakışlarını avluya doğru çevirirken. Üstünde siyah, kısa kollu bir tişört vardı yalnızca. Altında ise eşofman. Üşümüyor muydu?

"Gerekıyor," diye mırıldandım kısık bir sesle. "Ama uyku tutmadı."

"Sen de yanıma geldin," dedi alaycı bir tavırla. Dudakları kıvrılmıştı.

"Hayır, verandaya oturmak için çıktım, uyku tutmayınca temiz hava almak iyi gelir diye..."

"Pencerede gördüm seni Açelya." Bakışları tekrar yüzümü bulduğunda yutkundum. Yalan söyleme diyordu kısaca.

Derin bir nefes aldım. "Pekâlâ. Seni görüp geldim, oldu mu?"

"Oldu." Kafasını salladı. "Niye geldin?" Haklı bir soruydu ama benim mi cevap verecek cesaretim yoktu, yoksa Baran mı benden daha cesurdu anlayamadım.

"Hani yakamazdım canını? Hani bu saatten sonra benimle ilgili hiçbir şey kırıp, incitemezdi seni?" Yüzüne bakakaldığım birkaç saniye boyunca o da bana baktı uzunca. Ardından, "Benim için üzülme Açelya," diye devam ettirdi sözlerini. "Hoşlanmıyorum bundan. Hem de hiç. Ben iyiyim."

İyi olmasam bile ilgilenme diyordu açıkça.

"Hiç iyi görünmüyorsun ama," dedim çekinerek. Sesi sert, tavrı tersti. Nasıl yaklaşacağımı bilmiyordum ona.

"Canım sıkındır, moralim bozuktur, olamaz mı?" Sesi git-tikçe sertleşiyordu. "Her seferinde annem gibi burnumun dibinde bitme. Bırak, ilgilenme benimle."

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

“Seni düşünende kabahat...” Ağzımın içinden konuşurken hızla ayağa kalktım ve eve doğru yürüdüm. Bunu kendime daha kaç kez söyleyecektim bilmiyordum ama ben koca bir aptaldım. Sevmiyordu beni, istemiyordu, dostluğumdan bile nefret ediyordu ama budala beynim anlamıyordu.

Sadece birkaç adım atmıştım ki Baran beni durdurdu. Elimi kolumu tutarak değil üstelik, kolunu karnıma sararak, attığım adımlara rağmen beni kendisine çekerek.

Ellerim anında karnımı saran koluna ulaştı. “Bırak,” dedim kısık bir sesle ve haklı bir öfkemle. Sırtım bedenine yaslanmak üzereyken beni kendisine çevirdi. Yüz yüze, nefes nefese geldiğimiz an geri çekilmek istedim ama kollarımdan tuttu bu sefer de. Gidemiyordum. İzin vermiyordu.

“Dur.” Onun da sesi kısıktı. “Öyle söylemek istemedim, özür dilerim.”

“Ne söylemek istedin peki?” Sesim titriyordu hem sinirimden hem de üşüdüğümünden. “Tamam anladım, bana tahammül bile edemiyorsun. Asıl ben özür dilerim her seferinde aptallık edip sana geliyorum.”

“Açelya...” dedi Baran sessizce. Gözleri gözlerimi buldu karanlığın içinde. “Yemin ederim öyle değil.”

“Tamam bırak.” Kollarımı var gücümle çekiştirirken bir adım geriye gittim, Baran da bir adım ilerleyince topuğum duvara çarptı, sırtım duvara dayandı. “Neyse ne, duymak istemiyorum.”

“Böyle gitmeme izin veremem.” Nefesini yüzümde hissediyordum, bu kadar yakın olmak zorunda mıydı? “Sert çıktım farkındayım ama doğru bir zamanda gelmedin, iyi değildim.”

Neden diye sormadım, sorsam da cevap vermezdi zaten. Gülecek gibi oldum ama durdum, hayır, ağlayacaktım aslında. “Hiçbir şey söyleme bana, sadece kollarımı bırak. Gideceğim. Bir daha da senin beş metre yakınından bile geçmeyeceğim.”

Baran yapma der gibi bakıyordu gözlerime. Neyi yapmayacaktım? Tüm kırgınlığımı bir kenara bırakıp geliyordum yanına ama buna bile pişman ediyordu insanı.

“Haklısın. Ben senin iyi niyetini hak etmiyorum.” Bir kolumu bıraktı ve elini yavaşça yüzüme kaldırdı. Diğer eli hâlâ kolumdaydı. “Tüm mesele bu,” dedi acı çekiyormuş gibi. “Ben seni hak etmiyorum.”

Buz gibi eli yanağıma dokunduğunda irkildim. “Evet,” dedim kendimi geri çekerken. “Sana Azra gibiler yakışır, ben on gömlek fazlayım sana.”

Meseleyi neden Azra’ya getirdiğimi bilmiyordum. Beni ilgilendirmiyordu. Zaten bu gece, aptallıklara doyamıyordum. Aklim başımda değildi, kalbim devredeydi.

Baran derin bir nefes aldı bakışlarını yüzümde gezdirirken. “Azra benim sadece arkadaşım. Ötesi hiç olmadı.”

“Sadece arkadaş mı?” dedim sorar gibi. “Elini tuttuğun, sarıldığın, yakınlaştığın Azra mı?”

Tam bu noktada inkâr edecek bir şeyler söylemesini bekledim ama o kabul etti.

“Haklısın. Ve ne söylersem söyleyeyim...” Kaşlarını kaldırdı. “İnanmayacaksın.”

Haklıydım ve haklı olmaktan nefret ediyordum. “İnanmayacağım, inandıramayacaksın,” dedim acıyla gülümseyerek. “Çünkü ben asla unutmayacağım gördüklerimi.” Unutmasam da bir şey değişmeyecekti. Aramızdaki her şey başlamadan bitmişti. O bitirmişti.

“İster inan ister inanma.” Yutkundu. “Aramızda hiçbir şey olmadı, olmayacak.” Kolumu tutan parmaklarını tenim boyunca kaydırıp ve bileğimi kelepçe misali sardı. Sonra elimi havaya kaldırdı ve sol göğsüne, kalbinin attığı noktaya bastırdı. “Gerçek bu,” diye fısıldadı, kalbi çok hızlı atıyordu. “Kime dokunduğun,

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

nasıl dokunduğun değil.” Gözleri son kez gözlerimi bulduğunda içimde bir şeyler alev aldı.

“Gerçeği avuçlarına bırakıyorum, neye inanmak istiyorsan ona inan şimdi.” Ellerini üzerimden çekip yanımdan uzaklaştı, beni verandanın duvarına yaslanmış bir halde bırakıp gitmişti. Eve girip yatağıma uzandığımda kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu. Hiçbir şey anlamamıştım. O sözlerle kastettiği neydi?

Gel de uyu şimdi.

Bakışlarım tavanda gezerken komodinin üzerinde duran telefonumun titremesiyle hızla doğruldum. Mesaj gelmişti. Ama ondan değildi. İki saat önce mesaj attığım Yağız anca dönebilmişti.

Açelya: Senden bir şey rica edebilir miyim?

Yağız: Sahnedeydim, mesajını yeni gördüm. Uyudun mu bilmiyorum ama edebilirsin tabii ki.

Ben daha mesajını cevaplamadan bir mesaj daha atmıştı.

Yağız: Ne istersen. :)

Açelya: Önümüzdeki pazar Irmak'ın doğum günü. Doğum günlerini genelde evinde, ailesiyle birlikte kutlar ama bir gün önce sürpriz bir parti düzenlemek istiyorum ona. Ma Belle'de... Yani 29 Eylül'de. Bunun için de yardımına ihtiyacım olacak. Ayarlayabilir miyiz üst katı?

Yağız: Ayarlarınız hiç merak etme. O iş bende. Ama Irmak şimdiden şansına küssün bence, partinin en güzel kızı sen olacaksın.

Sahra: Ben bu kızı daha fazla oyalayamayacağım. Şüphelenecek yoksa. En fazla on dakikaya kadar gelmiş oluruz.

Sahra'nın mesajını okurken yüzüm asıldı çünkü bu mesajı atalı dört dakika olmuştu bile. Aslında her şey hazırды, Ma Belle'in üst katı bir organizasyon şirketi tarafından doğum günü için süslemiş, günler öncesinde arayıp haber verdiğim okuldan arkadaşlar da gelmişti.

Tek eksik Sahra ve doğum günü kızı Irmak'tı. Bir de hâlâ gelemeyen pasta...

"Pasta nerede kaldı ya?" diye sordum Yağız'a. Birazdan Sahra ve Irmak şu kapıdan içeri girecek ve doğruca üst kata çıkacaklardı. Hep bir ağızdan sürpriz diye bağıracaktık ama elimde bir doğum günü pastası olmayacaktı.

"Gelmek üzere." Yağız telefonunu parmaklarının arasında çevirmeyi bırakıp bana baktı. "Beş dakika sonra oradayım," dedi adam."

Hayıflanarak kafamı salladım. "Beş dakika önce de beş dakika sonra oradayım diyordu ama hâlâ gelmedi." Parmaklarımı gergin bir tavırla alnıma bastırırken oflayarak arkamı döndüm.

Aslında pasta iki saat önce gelmişti. Çok güzel ve kocaman bir pastaydı ama ben buzdolabına taşıyacağım derken yere devirmiştim. Bir an tüm sürprizimin mahvolduğunu düşünüp neredeyse ağlayacakken Yağız pastacıyı tekrar aramış ve çok acil yeni bir pastaya ihtiyacımız olduğunu söylemişti.

"Biraz rahat olur musun lütfen," dedi Yağız önüme geçip. "Irmak gelse ne olacak ki? Bak etrafa, ne kadar güzel oldu her şey... Irmak sorun mu edecek sanki onu pastasız karşılamayı?"

"Hayır tabii ki de." Kollarımı göğsümün altında birleştirirken umutsuzca merdivene doğru baktım. "Sadece ben her şey tam olsun istemişim ama elime yüzüme bulaştı. Pastayı nasıl yere devirebildim aklım almıyor hâlâ."

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Yağız karşımda ciddi duruyordu ama her an gülecek gibi olduğu gözümünden kaçmadı. "Biraz sakarlık var sanki ha?"

"Sağ ol ya..." Ters bir bakış attım ona. "Sakar falan değilim ben."

"Tamam değilsin." Bakışlarını tepeden tırnağa üstümde gezdirdiğinde ifadesinde bir hayranlık belirdi. "Ama güzelsin, bunu da inkâr etmezsin herhalde."

Gülümsedim, gün geçtikçe iltifatlarına alışıyor ve daha az utanıyordum. Hafta boyunca ders aralarında iki defa görüşmüştük Yağız'la. İkisinde de Düşler Sokağı'ndaydık. Birinde yanımda Irmak da vardı, diğerinde yalnızdık ve bugünün detaylarını konuşmuştuk. Ben aramızdaki mesafeyi korusam da o bana oldukça yakın davranıyordu. Ve bu tahmin ettiğim kadar rahatsızlık vermiyordu çünkü istemediğim hiçbir şey yapmıyordu.

Bir ara ona, hayatımda kimseyi istemediğimi açıkça söylemiştim. Ve bu, onu sadece arkadaş olarak gördüğüm anlamına geliyordu. Bunu söylerken ne kadar tereddüt edip bozulacağını düşünsem de öyle olmadı. Yağız da sanırım benden farklı bir şey beklemiyordu. Böylesi daha iyiydi çünkü arkadaşlığı bana iyi geliyordu.

"Açelya," dedi tanıdık bir ses, dönüp sağıma baktığımda yanıma yaklaşan Damla'yı gördüm. Bakışları elbisemin eteğindeydi. "Sen üstüne ne bulaştırdın öyle?"

Eğilip eteğime baktığımda dudaklarım şaşkınlıkla aralandı, pastayı sadece yere düşürmekle kalmamıştım anlaşılan. Eteğimin kenarı boydan boya kremaydı.

"Of," dedim ayağımı yere vurarak. "Bir bu eksikti yani!"

"Dur bir ya, hemen karalar bağlama." Damla elini uzatıp elbisemin kumaşından tuttu. "Saten kumaş bu. Silince geçer zannediyorum. Gel lavaboya gidelim."

Yağız'ın yanından uzaklaşırken telefonunu havaya kaldırarak bana gösterdi. Pastacıyı bir kez daha arayacaktı muhtemelen.

Damla'yla lavaboya giderken, "Irmak gelmek üzere ama pasta hâlâ ortada yok," diye söylendim. "Elbisem de mahvoldu."

"Tatlım bunlar hep nazar, bir sürü göz var üstünde," dedi Damla gülerek. Kıvrıcık kısa saçları olan, beyaz tenli, kahverengi gözlü, tatlı bir kızdı Damla.

Söylediklerine pek kulak asmadım çünkü nazarmış, gözmüş, benim çok umursadığım şeyler değildi fakat kapısı aralık olan lavabodan içeriye girmeye ramak kala duyduklarımız Damla'yı haklı çıkardı. Nihal ve Buse içeride, benim hakkımda konuşuyorlardı.

"Çok saçma değil mi zaten ya? İnsan aynı evde büyüdüğü birine nasıl âşık olur ki?" diyordu Nihal. Damla'yla göz göze geldiğimiz an ikimizin de bakışları değişti. "Çocuk zaten istememiş bunu. Seher anlattı bana da. Başka biriyle dönmüş Amerika'dan. Bizimki de dımdızlak kalmış ortada." Kıkır kıkır gülüyor, Buse konuşmaya devam ediyordu. "Pek dımdızlak kaldığı söylenemez gerçi ama... Baksana hemen bulmuş yeni birini. Fena biri de değil hani."

"Evet, aptal sarışın şanslı," dedi Nihal. Sonra bir rujun kapanma sesi duyuldu. "Ama diğeri daha iyi, hatta baya iyi."

"Biliyorum, Instagram'da hesabına bakmıştım bir ara," dedi Buse. "Sen de baktın sanırım."

Nihal "Ben sadece bakmadım ki," dediğinde kaşları çatıldı. "Hem takip ettim hem de mesaj attım ama dönmedi beyefendi."

"Ya sen ne yere bakan yürek yakansın be..." Buse bile şaşırmıştı. Benim kadar olmasa da. "Niye dönsün ki sevgilisi var adamın."

"Varsa var," dedi Nihal çekincesiz. Çapkınlığı ve pervasızlığı herkesin dilindeydi ama bu kadarını beklemiyordum. "Sevgilisi olan kaç çocuğu ayarttı ben, bilmiyorsun sanki."

Buse gülmeye devam ediyordu. "Seni tipinden ziyade altındaki arabası çekmiştir zaten."

Damla dayanamayıp tuvalete dalacak gibi olduğunda kolundan tutup durdurdum. "Bırak konuşsunlar," diye fısıldadım. İçeriye dalsam, ağzıma geleni yüzlerine söyleyip ikisini de kovsam ne değişecekti? Dostunu kendine yakın tut, düşmanını daha da yakın tut diye boşa demiyorlardı. Bu konuşmaları ikisine de yedireceğim gün elbet gelecekti.

Onlar lavabodan çıkarken biz Damla'yla içeriye girdik, kapının önünde durup onları dinlediğimizi fark edememişlerdi çünkü ikisine de gülümsemiştim. Duyduğumu düşünseler bile gülümsediğimi gördüklerinde şüphe etmeyeceklerdi.

Damla kapıyı kapatıp peçetelikten bir peçete kopardı ve ıslattı. "Ben sana o ikisini davet etme demiştim," dedi, haklıydı. "Dinlemedin beni. Kalabalık olsun dedin. Senin organize ettiğin partide senin arkandan konuşuyorlar. Bu nasıl bir yüzsüzlük ya?"

Öyle şaşkındım ki Damla konuşurken aynadan kireç gibi olmuş yüzüme bakıyordum sadece. "Nihal Baran'a yürüdüğünü söyledi, ben yanlış anlamadım değil mi?" diye sordum.

"Yürümek ne kelime uçmuştur o," dedi Damla yüzünü buruşturarak. "Allah bilir nasıl bir mesaj göndermiştir." Kimbilir... Düşünmemek için kafamı iki yana salladım.

"Neyse düşünme şimdi bunları, asma yüzünü. Bak leke de çıktı kolayca. Kalmadı hiçbir şey."

Aynaya yaklaşıp elbisemin lekeli yerine baktım, yakından bakılsa belli olurdu belki ama uzaktan hiçbir şey görünmüyordu. Kendimi gülümsemeye zorladım. İyi görünüyordum ve bu, arkadaş sandıklarımın zoruna gidiyordu. Üstümde narçiçeği renginde, omuzları askılı, sırt dekoltesi çapraz inen ve eteği iki kat, fırfırlı bir elbise vardı. Ayaklarımda ise beyaz, tek bant, bileğe bağlamalı topuklu ayakkabılar. Saçlarıma su dalgaları vererek açık bırakmıştım. Zaten başka bir şekil aldığı yoktu. Yüzümde parlak bir fondöten, gözlerimde sadece rimel ve dudaklarımda elbisemin rengine yakın bir ruj vardı.

Lavabonun kapısı sertçe çalındığında dikkatim dağıldı. “Açelya, pasta geldi. Aynı anda Irmak’la Sahra da geldi, kapıdan girmek üzereler.”

Çıkar çıkmaz kendimi arkadaşlarla oluşturduğumuz çemberin ortasında buldum, sağımda Yağız, solumda Damla vardı. Ayrıca Yağız’ın yakın bir arkadaşı da aramızdaydı, adı Kıvanç’tı. Onun haricinde, Buse ve Nihal’i saymazsak bölümden on arkadaş daha vardı. Samet, Utku, Sinan, Kerem, Dilara, Eliz, Yağmur ve diğerleri.

Bu sefer pastayı sıkı sıkı tutmuştum, bir kez daha düşürecek halim yoktu ama gözüm korkmuştu bir kere. Kıvanç üst katın ışıklarını söndürdü, Damla eline konfetiye aldı; Yağız, pastanın üstündeki mumları yaktı.

“Ne oluyor Sahra?” dediğini duydum Irmak’ın. “Elektrikler mi kesik?”

Irmak ve Sahra’nın üst kata adım atmasıyla birlikte Kıvanç ışıkları açtı ve hep bir ağızdan bağırdık. “Sürpriz!”

Irmak iki elini birden dudaklarına kapattı, önce bana, ardından Sahra’ya baktı şaşkınca. “İnanamıyorum! Siz var ya...”

Hiçbir aksilik olmadan bu anı gerçekleştirebildiğim için üzerimden büyük bir yük kalktı. Irmak yanıma geldi ve mumları gülerek üfledi. Üstünde vizon renkte, parlak kumaştan güzel bir tulum vardı. Başında da aynı renkten bir şal. Çok güzel görünüyordu. Sahra bildiğimiz gibiydi, günün anlam ve önemi bile onu yırtık kotundan vazgeçirememişti.

Pastayı kesmeden önce bir sürü fotoğraf çekmiştik, daha çok üçümüz çekilmiştik ama toplu fotoğraflara Nihal ve Buse de girmişti. Görmezden gelmeye çalışsam da onların olduğu fotoğraf karelerinde yüzüm epey asıktı.

Herkes pasta yemek için ayrı bir tarafa dağıldığında Irmak, Sahra, ben, Yağız ve Kıvanç aynı masadaydık. Kıvanç sessiz bir

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

çocuktuk, pek konuşmuyordu. Ayrıca sert bir tipi vardı, öyle ki tanımadığı biriyle rahatlıkla dans edebilen Sahra bile ona selam vermeye çekinmişti ilk başta.

Sadece ilk başta...

Şimdi annesinin kızlık soyadını soruyordu çocuğa.

"Bu sarı kafa var ya," dedi Yağız, Irmak'a beni işaret ederek, "tam bir haftadır bu parti için uğraşıyor."

Irmak hemen yanımda oturuyordu. Yumruk yaptığı iki elini çenesinin altına yaslarken bana gülümseyerek baktı. Ben de ona gülümsedim. "Canımsın. Ama hiç aklıma gelmedi biliyor musun? Neye uğradığımı şaşırdım."

"Zaten aklına gelmesin diye uğraştık ya..." Sahra pastadan koca bir dilim kopardı çatalıyla. "Şahsen benim götüm çıktı seni şüphe çekmeden oyalayacağım diye. Irmak kaşlarını çattığında "Ay pardon ya," dedi Sahra gülerek. "Kaçıyor öyle ağzımdan, arada."

"Hiç kaçmasa daha güzel olacak ama..."

"Şey mi yapsak? Dans mı etsek ya?" Konuyu değiştiriyordu her zamanki gibi. "Benim çılgınlar gibi kurtlarımı dökmem gerekiyor da."

O sırada Kıvanç'ın telefonu çalmıştı; yanımdan kalktı. Hemen ardından müsaade isteyerek Yağız da kalkınca Irmak masaya eğilip, "Kızım bıktım senden be," diye çemkirdi. "Hiç ayarı yok ağzının. Ayrıca sana ne çocuğun babasının annesi nereli? Ne yapacaksın?"

"Nüfusuma alacağım belki." Sahra arsızca geriye yaslanıp gözünü Kıvanç'a dikti. "Ne kadar hoş çocuk, tam bir *bad boy*. Ben de tam bir *bad girl* olduğuma göre..."

Irmak tam cevap vermeye, ben de tamam susun demeye hazırlanıyordum ki radarıma Baran girdi. İki masa karşımda, Tolga'yla yan yana oturuyorlardı. Anlam veremeyerek kaşlarımı çattım. Burada ne işleri vardı?

Göz göze geldiğimiz an Baran gülümsedi ve önündeki bardağı bana doğru kaldırdı. *Burada bile tadını kaçırmamın şerefine*, demek miydi o?

Annem mi söylemişti burada olacağımızı? Başka türlü öğrenmesinin imkânı yoktu. Gecenin bir yarısı, verandada yaptığımız konuşmadan beri hiç konuşmamıştık. Kahvaltılarda zaten karşılaşmıyorduk çünkü ben evden erken çıkıyordum. Akşam yemeklerinden sonra da yüzüne bakmıyor, görmezden geliyordum onu. Şimdi burada, karşımda olmasındaki maksat neydi?

“Haydaa! Baran nereden çıktı ya?” diye sordu Sahra.

“Bilmiyorum,” dedim bakışlarımı masaya güçlkle çevirirken.

“Ha sen davet etmedin yani?”

“Hayır, neden edeyim?” Sanki bir kabahati varmış gibi Sahra’ya ters bir bakış attım. “Neden geldi bilmiyorum.”

Irmak rahatsız olduğumu anlayıp ayağa kalktı. “Ben bir selam vereyim. Hem niye gelmiş onu da öğrenirim.”

“Dur,” dedim arkasından kalkarken. Sadece Irmak’ın gitmesi doğru olmazdı. “Ben de geliyorum.”

Soluğu Baran’la Tolga’nın oturduğu masanın başında aldık. “Merhaba,” dedi Irmak. Baran konuşmadı, başıyla selam verdi sadece.

Onun yerine Tolga karşılık verdi. “Merhaba.”

Ben hemen konuya girdim. “Seni davet ettiğimi hatırlamıyorum Baran.”

Hiç bozuntuya vermeden gülümsedi. “Yapıyorum böyle arada... Davet edilmediğim yerlere geliyorum yani...”

“N’aber Açelya?” Tolga selam verdi o sırada. “Bayağı oluyor görüşmeyeli, nasılsın?”

Güçlkle gülümsedim, Baran yüzünden Tolga’ya selam vermek gelmemiştik aklıma. Oysa benim Tolga’yla hiçbir sorunum yoktu. Bilakis, severdik birbirimizi. “İyiyim Tolga, sen?”

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

"Ben de iyiyim," dedi Tolga gülümseyerek. Ardından bakışlarını Irmak'a çevirdi. "Arkadaşınla tanıştırmayacak mısın beni?"

"Irmak," diye işaret ettim. "Ve Tolga. Baran'ın en yakın arkadaşı."

"Memnun oldum," dedi Irmak nazik bir tavırla.

"Doğum günün sanırım?" Tolga bakışlarını etrafta gezdirirken görmüş olmalıydı, duvarda *iyi ki doğdun Irmak* yazıyordu.

"Evet." Irmak başını salladı.

"Kaç oldun?" diye sordu Tolga. "On sekiz? On dokuz?" Aklinca iltifat ediyordu ama Irmak bu numaraları yemezdi.

"Yirmi iki oldum," dedi alaycı bir tavırla. "Ayrıca hiç de küçük göstermiyorum."

Baran Tolga'ya bakarak kaşlarını kaldırdı, "Bu kızdan uzak dur," der gibiydi.

Tolga ve Irmak konuşurken Baran'a doğru eğildim ve "Neden geldin bilmiyorum ama umarım bir tatsızlık çıkarmazsın," dedim. "Bugün Irmak'ın günü ve hiçbir şeyin bozulmasını istemiyorum."

Baran'ın dudaklarındaki gülümseme silindi. Tatsızlık çıkarma demem canını sıkıyordu sanki. Zaten bilerek, canını acıtmak için öyle söylemiştim. O benim tadımı kaçırırsa ben de onunkini kaçırdım pekâlâ.

"Irmak'ın günü demek..." dedi bakışlarını üzerimde gezdirirken alaycı bir tavırla gülümseyerek. "Sen hep böyle rol mü çalarsın başkalarının gününde?"

Şaşırsam da renk vermedim, geri çekildim ve arkamı dönüp masamıza yürüdüm. Irmak zaten benden önce ayrılmıştı oradan. Yerime geçince Yağız da gelip karşıma oturdu.

"Baran gelmiş," dedi çaprazına bakarak. "Sen mi davet ettin yoksa?"

"Evet," diyerek yalan söyledim. Yağız belli etmese de bozulmuştu. Baran'ı görmekten hoşlanmamıştı ama bir şey diyecek

hali de yoktu. Bir süre, kimseyle konuşmadan oturduğum yerde içeceğimi yudumlamıştım sadece. Sahra çoktan kalkmıştı masadan, ortamdaki herkesle kaynaşmıştı. Irmak ise içinde Damla'nın olduğu kız grubunun arasına karışmış, onlarla muhabbet ediyordu. Bir ara gözüm Nihal ve Buse'nin oturduğu masaya takılınca Baran'a bakarak gülüşüklerini gördüm. Bu hepten sinirlerimi bozdu.

"Açelya..." Dönüp Yağız'a baktım. "Baran sadece karşında oturuyor, hiçbir şey yapmıyor ama bu bile tedirgin ediyor seni."

İnkâr edercesine başımı salladım. "Hayır, sadece sinirlerimi bozuyor kendisi."

"Sen de onun sinirlerini boz."

"Nasıl?"

"Dans et benimle."

"Yağız," dedim şaşkınca. "Konuştuk bunu..."

"Hemen itiraz etme." Sandalyesini çekerek bana doğru yaklaştı. "Senden bir şey beklediğim yok benim; kendini düşün. Alt tarafı, basit bir dans." Dönüp Baran'a baktım. Canımı sıkmak ister gibi bir an olsun çekmiyordu gözlerini üstümden. İlk defa, ben de onun canını gerçekten sıkmak istedim.

"Tamam," dedim çok düşünmeden. "Dans edelim..."

Yağız şaşkınca kaşlarını kaldırdı. "Emin misin?"

"Eminim." Madem kime dokunduğumuzun bir önemi yoktu, biraz da o hissetmeliydi uzaktan seyretmenin nasıl bir duygu olduğunu.

Yağız ayağa kalktı, Kıvanç'ın yanına yürüdü. Kulağına eğilip bir şeyler söyledi; Kıvanç kalkıp müzik sistemine ilerledi. Hemen ardından Yağız da yanına gidip mikrofonu eline aldı. Sanırım önce şarkı söyleyecekti çünkü herkes şarkı söylemesini istemişti. Sözü vardı. Fakat şarkıya başlamadan önce söyledikleri hiç yoktan gerilmeme neden oldu.

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

“Bu şarkı benden, birazdan dans edeceğim güzeller güzeli kıza armağan olsun.”

Bir anda yükselen tezahüratlarla vücudumu bir ateş basmıştı sanki. Böyle bir şeye gerek var mıydı? Alt tarafı dans demişti, büyütülecek bir şey değildi. Yağız bunu dile getirene kadar heyecan yoktu ama şimdi ellerim titriyordu. Hissettiğim heyecan da değil, kasvetti aslında ve beni çok huzursuz etmişti. Bakışlarım onun oturduğu sandalyeye kaydıığında yutkunamadım; öyle sert bakıyordu ki afalladım. Bakışlarıyla sövüyor, tehdit ediyor gibiydi, başka bir açıklaması yoktu. Onu ne ilgilendiriyorsa sanki.

Sonra Irmak’la bakıştık. Kaşları çatık bir şekilde Damla’nın olduğu gruptan ayrılıp yanıma geldi. Karşımdaki sandalyeyi çekip otururken “Ciddi misin sen?” diye sordu. Benden bu girişimi beklemiyordu. “Baran buradayken?”

“Ciddiyim. Baran buradayken, Yağız’la dans edeceğim.”

Gülümseyerek ayağa kalktığımda Yağız’la göz göze geldim, birbirimize gülümsedik. “Lavaboya gidip geleceğim.” Irmak başını salladı. Kalabalığı ardımda bırakıp yürürken kulaklarımda Yağız’ın sesi, gözlerimde Baran’ın bıçak gibi keskin gözleri vardı.

Kendimi lavaboya attım, içeride kimse yoktu. Terleyen ve titreyen ellerimi buz gibi suyun altına tuttum. Cesaretim beni terk etmiş gibiydi; nasıl çıkıp kalabalığa karışıp dans edecektim... Kendi derdime gömülmüş, kapı açıldığında kafamı kaldırıp kimin geldiğine bakmamıştım. Yağız’ın sesi boğuk da olsa ulaşıyordu buraya. Ellerimi kuruladığım peçeteyi çöp kutusuna atarken, kulaklarımı onun sesi doldurdu ve öylece kalakaldım.

“Dans edemezsin!”

Bir an ne duyduğumu idrak edemedim. Dönüp ona sertçe baktım.

“Ne işin var burada!” Şaşırmamıştım ama beni lavaboya kadar takip etmesini de beklemiyordum.

Duymazlıktan geldi ve az önce duymayı reddettiğim o cümleyi tekrar etti. "Dans edemezsin!"

"Sana mı soracağım?" diye çıkıştım. Zaten geldiğinden beri tadım tuzum kalmamıştı. "Ne hakla karışyorsun sen bana?"

Baran öyle öfkeliydi ki kelime oyunlarına girmede ve üçüncü kez tekrar etti. "Dans etmeyeceksin Açelya!" Bu defa sesi daha sertti, bakışları da öyle. "Oyun oynamıyorum hatta hiç olmadığım kadar ciddiym karşımda. Yağz bunu bilerek yapıyor... Onun oyununa gelmene izin vermeyeceğim. Beni karşıma alma."

Ağzım bir karış açık kaldı duyduklarımından sonra. Açık açık beni tehdit ediyordu ve bundan gocunmuyordu. Ayrıca Yağz'ın ne yapmaya çalıştığını nereden biliyordu ki?

"Alırsam ne olur?" diye sordum çatlayan sesimle. "Ne yaparsın? Ortalığı mı dağıtırsın çocuk gibi?"

Dağıtırım," dedi, kaskatıydı sesi. "Sabırlı biri değilim çünkü. Hem ben devamlı sorun çıkaran bir adamım ya..." Başını salladı. "Sorun çıkarttırma."

"Anlaşıldı." Yüzüme düşen saçımı kulağımın arkasına itekledim. Onu ilk geldiğinde sorun çıkarma diyerek uyarmam ona koymuştu. "Babamla konuşacağım bu konuyu, ben seninle baş edemiyorum çünkü."

"İstediğinle konuş," dedi umarsızca. Onu babamla tehdit etmem bile işe yaramamıştı. Gerçekten delirmişti. Ama benim de delirmem an meselesiydi. Artık ne yapacağımı şaşırmıştım. Bu dengesiz tavırları kelimeleri kifayetsiz bırakıyordu.

"Gecemi mahvettin."

"Bir şeyi mahvettiğim yok," dedi öfkesini sakınmadan. "Git arkadaşlarının yanına otur."

"Oturmayacağım!" dedim inatla. "Yağz'la dans edeceğim ve sen defolup gideceksin buradan!" Parmağımı kaldırıp kapıyı

gösterdim ve bende kapıya doğru ilerledim ama önüme geçip beni durdurdu. “Çekil.”

Çekilmeyeceğini anlayınca kenara kaçmaya çalıştım ama yine yolumu kapattı. Yüzüne bile bakmıyordum inadımdan. Tek gördüğüm gömleğinin yakasıydı. Sabrımın sınırlarını zorluyordu. Derin bir nefes aldım. “Çekil Baran,” dedim öfkeyle.

Çekilmedi. Ne gariptir ki olanca öfkeme rağmen geri çekilmedim, çekilemedim. Aynı anda parmaklarıma dokunan parmakları elektrik çarpmış gibi hissettirdi. Usulca yukarıya doğru kaydı. Ellerime, bileklerime ve kollarıma çıktı. Sonra omuzlarımda, elbisemin açıkta bıraktığı boynumda gezindi. Dokunduğu her yerde bir iz bırakıyordu, dokunduğu her nokta acıyor, yanıyordu...

“Çek ellerini,” dedim güçsüzce.

“Bunu mu istiyorsun?” diye sordu. Çenemi avuçlarının arasına aldığı anda gözlerim gözlerine tırmandı. “İzin mi vereceksin buna?” Bakışlarında ateş vardı. Diğer elini belime indirdi, karşı koyamadım. Saçlarıma dokundu... *Ateşe düştüm*. Sağ omzumdan geriye attı. *Küle döndüm*. “O, böyle hissettirebilecek mi sana?”

Kendimi toparlamak zorundaydım. Bir dokunuşuyla dağılmazdım. Bana ne yaşattığını unutamazdım. Hızla geri çekildim. “Sen bana hiçbir şey hissettirmiyorsun,” dedim acımasızca. “Hayal kırıklığından başka hiçbir şey hissettirmiyorsun.”

Kaçak Hisler ve Tutuklu Nefretler

♪ Zeynep Dizdar- Vazgeç Gönül ♪

Başımı taksinin camına yaslamış, akıp giden yolu izliyordum. Bakışlarım donuk, ellerim soğuktu. Yanımda küçük bir kız çocuğu oturuyordu. *Sarı saçları, yeşil gözleri olan ve kalbi acıyan, küçük bir kız çocuğu.* Bana baktıkça, büyüdüğünde hiçbir şeyin hayal ettiği gibi olmayacağını görüyor ve hep böyle masum kalmak istiyordu.

"Ama senin büyümen gerek," diye fısıldadı gözyaşları içinde. *"Ve o rüyayı hiç göremeyeceğini kabullenmen gerek."*

Çocukluğumun canı yanıyordu. Hissizdim, sessizdim ama o sürekli ağlıyordu.

O, böyle hissettirebilecek mi sana?

Sesi kulaklarımdan gitmiyordu. Gözlerimi usulca kapattım, sanki hâlâ karşısında ve savunmasızdım. Halbuki dakikalar önceydi... Kaçmıştım suçlu gibi. Telefonum, çantam ve ceketim orada kalmıştı. Irmak için düzenlediğim partiyi bitirmeden, ona aldığım hediyeyi vermeden, Yağız'a hiçbir şey söylemeden çıkıp gitmiştim. Öfkeliydim, dağılmıştım, daha fazla kalamazdım. Kimseye de anlatamazdım.

İncecik bir elbiseyle, kendimi akşamın serin kollarına atıp kapının önünde bekleyen taksiye binmiştim. Taksicinin

beklediği müşteri olmasam da umurumda değildi. Tek istediğim bir an önce defolup gitmekti. Eninde sonunda, geceyi aynı çatı altında noktalayacağımız gerçeği bile aklımdan çıkmıştı.

Taksicinin, "Arkadaki arabayı tanıyor musunuz?" sorusu düşüncelerimi dağıtmıştı. "Selektör yapıyor." Yavaşça dönüp baktım. Bizi takip ediyordu. Sanırım birazdan önümüze geçip yolumuzu kesecekti.

"Tanımıyorum. Biraz hızlanabilir miyiz lütfen?" Taksici dediğimi yaptı fakat Baran saniyeler içinde taksiyi solladı. Daha da hızlanarak önümüze geçti ve ileride yolun ortasında durup önümüzü kapattı. Taksi ani bir frenle durmak zorunda kaldığında arka koltukta savruldu. Bunu neden yapıyordu? O hadsizliğinden sonra karşıma geçecek yüzü nasıl buluyordu?

Saniyeler sonra oturduğum tarafın kapısı açıldı. "İn lütfen," dedi. Nazikti. Suçluluk hissinden mi yoksa ne kadar öfkeli olduğumu fark ettiğinden miydi... Onunla konuşmak ya da onunla gitmek istemiyordum. Başka bir taksi bulabileceğimi de sanmıyordum. Dirensem de beni bu taksiden indireceğini biliyordum. Bir yabancının önünde tartışmak istemediğimden hızla indim ve ona bakmadan yol kenarına yürüdüm. Bir süre sonra taksinin uzaklaştığını haber veren motor sesi duyuldu.

Kollarımı üşüyen bedenime sardım, dudaklarımı birbirine bastırdım, bakışlarım yerdeydi. Gittikçe yaklaşıyordu ama ona bakmıyordum.

"Arabaya geçelim, üşüyorsun." Aramızda hatırı sayılır bir mesafe bırakmıştı. Gülecek gibi oldum.

"Hayır," dedim inatçı bir tavırla sanki onunla aynı eve gitmeyecekmişim gibi. "İstemiyorum."

"Hasta olacaksın." Bana bir adım yaklaşıncaya geriledim. Beni bu kadar düşünüyor muydu sahiden?

"Ne sanıyorsun?" Yüzüne baktım. "Sen istemedin diye dans etmekten vazgeçtiğimi mi, korkup kaçtığımı mı?"

Söyleyemediklerim içime oturmuştu. “Böyle yaparak kazandığını mı sanıyorsun? Ne sanıyorsun?” Dudakları cevap vermek için aralandığında sözünü kestim. “Senden çekindiğim için kaçmadım!” dedim parmağımı ona doğru kaldırarak. “Sana o kadar öfkeliyim ki kendimi tutamam, sonra herkesin gecesini mahvederim diye kaçtım!”

Kazandığını düşünmesini istemiyordum, kazanmamıştı. Ama beni delirtmeyi, delirtip istediğini elde etmeyi başarmıştı. “Haklısın,” dedi. Bakışlarında suçluluk vardı ki zaten suçluydu. “Yapmamam gerekirdi.”

“Özür mü diliyorsun?” diye sordum kaşlarımı çatarak. “Ne için peki? Hangisi için?” Haklı olmak ilk defa canımı yakıyordu. “Davetsizce çıkıp geldiğin ve keyfimi kaçırdığın için mi? Dans etmemi engellemek için sergilediğin kaba saba tavır için mi? Yoksa daha da çirkinleşip...” Sustum, devamını getiremeyecektim. Dilim varmıyordu ve öfkeyle bakan gözlerim her şeyi açıklıyordu. Bakışlarını kaçırıp hiçbir şey söylemeyeişine gülümsedim. “Hatalısın ama hatanın arkasında duramıyorsun. Bir şeyler yapıyorsun ama ne yaptığını sen bile bilmiyorsun.”

Kafamı çaresizce iki yana salladım. Bir çıkmazdaydık ve çok yorulmuştum. Artık iyi veya kötü, yolun sonunu görmek istiyordum.

“Doğru... Ben ne yaptığımı bilmiyorum.” Yutkundum, tuhaf bakıyordu. “Ama sen de bilmiyorsun Açelya.”

“Neyi?” diye sordum. “Neyi bilmiyorum ben?”

Sustu, oyun mu oynuyordu? Sesime ulaşan öfkemle, “Baran...” dedim sertçe. “Senin bana şu yaptığını bir başkası yap-sa onu çoktan silmiştim. Onunla şu an karşı karşıya duruyor ve konuşuyor olmazdım. Suç dosyan o derece kabarık çünkü... Ama sen öylesine biri değilsin; ben seninle aynı evde büyüdüm, koca bir çocukluğu bölüştüm. Eğer bu sözlerim seni

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

kıracaksa şimdiden özür dilerim.” Nefes almak için sustuğumda acıyla gülümsedim. “Ama sen karakersizin önde gidenisin.”

Ne söylediğimi idrak edememiş gibi birkaç saniye gözleri-me baktı Baran. Şaşırdı, gülümsemeye çalıştı ama başaramadı. “Haklısın,” dedi yine ve sadece.

“Haklısın deme bana!” diye bağırdım. “Bana neden peşimde olduğunu açıkla!” Bir adım yaklaşıp onu iteklediğimde geriye doğru sendeledi. “Benden ne istediğini, bana neden oyun oynadığını, benimle neyi alıp veremediğini söyle bana!” Sesim geceyi inletiyordu. “Ne istiyorsun benden? Derdin ne? Niye izin vermiyorsun yaşayıp gitmeme!”

Sorularım yanıtsız kaldı. Cevap vermiyor, suçunu kabul eder gibi bakıyordu. Sonra yüzünü yere eğdi.

“Senden nefret ediyorum,” dedim öfkeyle. “Yapacak tek bir açıklaman yok!” Arkamı dönüp arabasına doğru yürüdüm, o da aynı noktada dikiliyordu. Muhtemelen arabaya oturup onu bekleyeceğimi, sonra da hiçbir şey olmamış gibi uslu uslu onunla eve döneceğimi sanıyordu. Hızlıca sürücü kapısını açtım. Muhtemelen ne yapacağımı anlamıştı fakat yetişemeyeceğini bildiğinden peşimden koşmamıştı. Arabayı çalıştırıp gaza bastım. Emniyet kemerini bile takmamıştım. Ne hali varsa görebilirdi tek başına yolun ortasında. Umurumda değildi.

“Allah’ım, şu geri zekâlının boyundan posundan al da karakterine ver biraz ya!” diye bağırdım arabanın içinde. “Beni neyle sınıyorsun? Yemin ederim sabrım kalmadı!”

Yolu ezbere bildiğimden ve epey de hızlı gittiğimden, hemen eve varmıştım. Arabayı demir kapının önünde durdurup kapının açılmasını beklerken gözüme telefonu çarptı. Hiç düşünmeden alıp baktığım telefonun ekranında mesaj bildirimleri vardı. Hepsi de Azra’dandı fakat mesajların ön izlemesi kapalıydı ve Baran’ın telefonunda şifre vardı. Açıp da mesajlarını okuyacak değildim zaten. Telefonu aldığım yere tekrar bıraktım. Baran’la

aralarında hiçbir şey olmadığını öğrenmeme rağmen kıskançlığım günden güne büyüyordu... Eğer Baran onu gerçekten sevseydi bu kadar nefret duymazdım, kabullenirdim. "Âşık olmuş, kalbine söz geçiremiyor," derdim. Ama sevmediği birini bana tercih etmiş olmasını kabullenemiyordum.

Açılan demir kapıdan içeri girip arabayı avlunun ortasında durdurdum ve inip çabucak eve yürüdüm. Baran çoktan bir taksi bulmuş olmalıydı. Her an gelebilirdi. Onu bir kez daha görmek istemiyordum. Kapıyı annem açtığı anda kaşları aniden çatıldı, üstümde bir ceket bile yoktu ve bu gözünden kaçmamıştı.

"Ne bu halin?" Sorgulayıcı bakışları önce arkaya sonra avlunun ortasına bıraktığım arabaya ardından yine döndü. "Baran nerede?" Arabası vardı ama kendisi yoktu, haklı bir soruydu.

"Bilmem," dedim içeri geçerken. "Arabasını alıp kaçtım, onu da yolun ortasında bıraktım."

"Ne!" dedi annem. Baran yüzünden yepyeni bir Açelya'yla tanışıyordu, haklı olarak şaşkıncı. "Bir şey mi oldu?" Kapıyı kapatıp arkamdan geldi. "Neden yaptın ki böyle bir şeyi?"

"Baran'a sen mi söyledin Ma Belle'de olduğumu?"

"Hayır," dedi tereddütsüz. "Bana sormadı bile. Neler oluyor Açelya?"

"Nereden öğrendi o zaman?" diye sordum şüpheyle. Bugün Ma Belle'de olacağımı ve Irmak'ın doğum gününü kutlayacağımızı annem dışında kimse bilmiyordu.

"Bilmiyorum..." Kollarını göğsünde birleştirip bana tepeden bir bakış attı. "Sen bana inanmıyor musun? Söylesem söyledim derim. Baran'ın bana bir şey sormadığına eminim; ben de söylemedim."

Yorgun bir nefes alıp verdim. Söylemedim diyorsa yalan değildi. Öyleyse işin içinde iş vardı ve ben ne olduğunu çözecektim.

“Ne oldu?” diye sordu merakla. “Niye alıp kaçtın arabasını? Kavga mı ettiniz siz yine?” Konuşmamızın duyulacağı endişesiyle etrafa baktım. “Mahir evde yok,” dedi annem. “Hâlâ teşrif edemedi beyefendi... Mehmet de odasında, üşütmüş biraz, uyuyor. Duymaz yani, rahat ol.”

“Firuze babaanne?” dedim sorarcasına.

“O da uyuyor Açelya. Saat on biri geçti.”

Kafam öyle dalgındı ki saatin farkında bile değildim. “Baran’ın benimle bir derdi var ama ne olduğunu bilmiyorum,” dedim. “Ne yapmaya çalıştığını da... Bilmece gibi davranıyor.”

Annemin kaşları çatılırken “O ne demek?” diye sordu merakla. “Anlatacak mısın artık neler olduğunu?”

Günlerdir susuyor, kimseye hiçbir şey söylemiyordum. Ne annem ne Irmak ne Sahra ya da başkası... Hiç kimse, bana hayatı günlerdir zehreden sebebi bilmiyordu. Azra ve Baran’ın gerçekte sevgili olmayışı sadece benim bildiğim ve içimi kanatan bir yaraydı. Annem bir şeyler olduğunu farkındaydı, sürekli soruyordu, ben de sürekli kaçırıyordum. Üstüme gelmemeye çalışsa da bana içten içe kırıldığını görebiliyordum.

“Yorulдум,” diyebilirdim sadece. Anlatacak gücüm yoktu. “Baran’a söyle, uzak dursun benden artık, konuş onunla...”

“Ne konuşayım Açelya?” diye sordu annem sitemle. “Ben kiminle, ne konuşacağımı şaşırdım yemin ederim...” Haklıydı. Üstelik Baran annemle benim hakkımda konuşmazdı. “İkiniz de bana bir şey anlatmıyorsunuz. Aynı evin içinde hem benden hem birbirinizden kaçırıyorsunuz. Baran’la Azra’nın ayrıldıklarını bile misafir olduğumuz evde öğreniyorum.” Derin bir nefes alırken, gözleri ateş almıştı öfkeden. “Ne oluyor sizin aranızda? Neden söylemiyorsun bana?”

“Bir şey olduğu yok...” diye geçiştirdim.

“Bak ben tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama Baran’ın derdi sensin,” dedi annem ansızın. “Bunu anlamamak,

görmemek için kör olmak lazım. Tüm bunları neden yaptı ben de bilmiyorum ama Azra başından beri yanlıştı. Babasına olan öfkesini senden çıkardı ve pişman... Evet, o benim oğlum ama hatası boyundan büyük. Ben sana hak veriyorum. Affedilmeyecek şeyler yaptı ve seni gerçekten istiyorsa yeniden kazanmak zorunda...”

“Kazanamaz,” diye çıktım o an kendimden ummadığım kadar sert bir sesle. “Geçti, gitti, bitti. O iş yaş artık. Ya benimle bu evde, eskisi gibi yaşamayı öğrenecek ve her şeyi unutacağız...” *Nasılsı?* “Ya da yolumuzu tamamen ayıracağız. Başka yolu yok.”

Annemin bakışlarındaki hayal kırıklığına aldırmadan arkamı döndüm ve merdivenleri çıkmaya başladım. Söylediklerimin bir oluru yoktu, yok sayıp devam edemezdik yolumuza. Tek çözüm yollarımızın tamamen ayrılmasıydı ama bu ihtimal hepimizi yaralardı, en çok da beni.

Bu pazar, her pazar olduğu gibi hep birlikte kahvaltı etmiştik. Annem, babam ve Firuze babaanne erkenden çıkmışlardı. Çetin Adalı'nın tavsiye ettiği doktor öyle yoğun çalışıyordu ki rica minnet, pazar gününe randevu ayarlanmıştı.

İrmak ve ben geç saatlere kadar uyumuştuk. Dün gece İrmak, kötü bir şey olduğu endişesiyle bize gelmişti. Parti bitmeden oradan ayrılmam, üstelik gittiğimi bile haber vermemem onu kızdırmış olsa da bir terslik olduğunu düşünüp korkmuştu. Gelirken çantamı, telefonumu ve ceketimi de getirmişti. Oturup saatlerce konuşmuştuk. İrmak her fırsatta Baran konusunu kurcalamış ama ağzımdan laf alamamıştı. Sonra Yağız'a bir özür mesajı atmıştım; ona da ayıp olmuştu fakat mesajıma dönüş yapmamıştı.

Uyandığımızda İrmak çabucak hazırlanıp gitmiş, kahvaltıya bile kalmamıştı çünkü doğum günü aslında bugündü.

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Gitmeden önce ona, çok sevdiği yabancı bir müzik grubunun yakında Türkiye'ye geleceği haberini vermiş ve üç kişilik konser bileti uzatmıştım. Doğum günü hediyemdi ve Irmak sevinçten havalara uçmuştu.

Evde yalnızca Mehmet ve ben vardık, Baran hâlâ ortalarda yoktu. *Neredeydi?*

Neredeyse neredeydi. Küçük bir çocuk değildi sonuçta, başına bir iş gelecek hali yoktu. Üstelik beni zerre düşünmeyen birini benim de düşünmemem gerekiyordu.

"Hava çok güzel, çıkalım diyorum işte. Ne yapacaksın oturup evde?" Mehmet dünden beri hastaydı ve hâlâ iyileşmiş sayılmazdı. Yine de ısrarla beni dışarı çıkarmaya çalışıyordu.

"Asıl sen ne yapacaksın dışarı çıkıp?" Verandada oturup güzel havadan nasibimizi alıyorduk. Yetmez miydi? "Hastasın ve zaten her gün dışarıdasın," dedim arkama yaslanırken. Bir gün de otur evinde."

"Kızım senin için geçmiş," dedi Mehmet. Sesi boğuk çıkıyordu hastalıktan. "Ayrıca iyiyim ben. Alerjik grip oluyorum her sene mevsim geçişlerinde. Kış çayı içtim ya akşama kalmaz bir şeyim."

"Evde oturmak sana batıyor mu?" diye sordum alayla. Elimde tuttuğum kitabı yavaşça dizlerimin üstüne indirdim. "Niye oturamıyorsun? Mesela niye haftada bir gün de olsa evde oturup kitap falan okumuyorsun?"

"Kitap mı?" Çağ dışı bir şeyden bahsediyormuşum gibi şaşkıındı. "Ben en son kitap okuduğumda dokuza gidiyordum herhalde," dedi eğlenerek. "O da öğretmenin zoruyla. Neydi hatta kitabın adı... Hah. Gürültülü Tepeler."

"Geri zekâlı," diye mırıldandım Mehmet'e küçümseyici bir bakış atarken. "*Uğultulu Tepeler* o."

.....
* Emily Brontë'nin ilk kez 1847 yılında, Ellis Bell mahlası ile yayımlanan romanı.

“Her neyse.” Mehmet kafasını elindeki telefona gömmüştü bile. “Edebiyat sevmiyorum ben. Tek bildiğim, Reşat Nuri’nin *Aşk-ı Memnu*’su.”

“Gittikçe batıyorsun Mehmet. *Aşk-ı Memnu*, Halid Ziya Uşaklıgil’in kitabı. Yani bunu ebem bile bilir.”

Umarsızca tebessüm etti. “Ben bilmiyormuşum demek ki.”

“Cahil! Hiçbir şey bildiğin yok,” diye söylendim.

“Hakkımı yeme lütfen,” dediğinde sırıtıyordu. “En azından Sait Faik’in, Abasıyanık diye bir kitabı olmadığını biliyorum!”

“Tebrik ederim,” dedim dalga geçer gibi.

“Ee... Sen benimle dışarı çıkıyor musun, çıkmıyor musun? Onu söyle.” Başını kaldırıp baktı, yüzünün yarısına düşen güneşten rahatsız olmuş gibi bir hali vardı.

Bilmem der gibi dudaklarımı büktüm ama hiç çıkasım yoktu. Ders çalışmalıydım ama odaklanabileceğimi sanmıyordum. Belki de günü kendime ayırmam gerekiyordu.

“Nereye gideceğiz ki?”

“Bir arkadaşım parti veriyor bu akşam,” dedi Mehmet hiç uzatmadan. “Oraya gidebiliriz. Çok eğlenceli olur hem kafan dağılır.”

“Ne partisi Mehmet ya...” Dün akşamdan sonra kafam gü-rültü kaldırmazdı. “Sence elinde içki kadehiyle sallanan tiplerin içinde eğlenebilecek biri miyim ben?” Hayır der gibi kaşlarımı kaldırdım. “Hiç olmadım, biliyorsun.”

“Pekâlâ,” dedi Mehmet. Beni ikna edemeyeceğinin farkındaydı. “Ne istersin? Sahile inip dondurma mı yiyelim yaşlılar gibi?”

“Sahilde oturup dondurma yemek dünyanın en güzel aktivitesi bence.”

“Bari bowling oynamaya falan gidelim.” Sözlerime burun kıvrırmıştı. “Ya da *go-karta* falan binelim.”

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

“Hiç havamda değilim.” Dizlerimin üzerindeki kitabı tekrar elime aldım ve kapağını araladım. “Başka bir zaman yapalım bunu ama. En son ne zaman *go-karta* binmiştik?” Bakışlarım satırların üstünde geziniyordu. “Geçen sene miydi?”

“Evet, geçen seneydi.” Mehmet sessizce güldü. “İndikten sonra kusmuştun.”

Hatırlayınca yüzüm buruştu. “Binmeden önce yediğim hamburger çok yağlıydı, dokunmuştu.”

“Abi?” dedi Mehmet o sırada. “Ne ara geldin sen?” Kafamı kitaba gömdüğümünden olsa gerek, Baran’ın geldiğini fark etmemiştim. Adımları da sessizdi, duymamıştım. Muhtemelen taksiyle dönmüş, demir kapının önünde inmişti. Araba sesi verandaya ulaşmamıştı.

“Nereden geliyorsun?” diye sordu Mehmet. Kafamı kitaptan hiç kaldırmadım. “Gece uyumadın mı? Gözlerin kan çanağına dönmüş.”

“Sana ne lan?” Baran Mehmet’e başka türlü bir cevap vermezdi zaten. “Amma soru sordun.”

“Sen de insan gibi cevap versen ölürsün değil mi?”

Baran sessiz kaldı. Bakışlarım hâlâ kitaptaydı; o burada değilmiş gibi davranıyordum ama gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyordum.

“Arabamın anahtarı nerede?” diye sordu. Bu sorunun muhatabı bendim. Yüzümü kitaptan yavaşça kaldırıp boş boş yüzüne baktığımda Mehmet araya girdi.

“Niye Açelya’ya soruyorsun ki?”

Baran Mehmet’e cevap vermedi, sadece bana bakıyor ve bir cevap bekliyordu.

“Bilmiyorum,” dediğimde Baran’ın kaşları çatıldı. Bilmem mümkün değildi, dün gece eve girer girmez portmantonun çekmecelerinden birine atmıştım. Arayıp bulabilirdi, söylemeyecektim.

“Ne demek bilmiyorum?” diye sordu bu sefer de. Yüzü asıktı. “Sen dün gece benim arabamı alıp kaçmadın mı?”

“Öyle mi yaptın?” Mehmet gözlerini belertmiş bana bakıyordu.

“Sen beni taksiden indirmeseydin mecbur kalmayacaktım,” dediğimde Mehmet bir kez daha araya girdi. “Sen Açelya’yı taksiden mi indirdin?” diye sordu abartılı bir şaşkınlıkla.

“Sus Mehmet!” Baran’la aynı anda bu tepkiyi verince Mehmet küskün bir çocuk gibi kollarını göğsünde birleştirdi. En ciddi anlarda bile alay etmek onun doğasında vardı, insanı sinir ediyordu.

“Açelya...” Baran bakışlarını üzerime çevirdi. Sabırsızdı. “Arabamın anahtarı nerede?”

“Hatırlamıyorum.” Omuzlarımı silkerek bakışlarımı kitabıma indirdim. “Havuza atmış bile olabilirim.”

“Abi senin yedek anahtarın yok mu?”

“Var ama kimbilir nerede...” Baran burnundan soluyarak cevap vermişti. Tekrar bana döndü. “Gerçekten havuza mı attın? Bu kadarını da yapmamışsındır herhalde.”

Sesinde üstü kapalı bir tehdit vardı. Gerçekten yaptıysan, seni mahvederim der gibiydi. Ama umurumda değildi. “Yapmışındır,” diye mırıldandım.

“Bu kadar ileriye gideceğini sanmıyorum Açelya.” Gittikçe sinirleniyordu.

“Gitmişimdir belki?”

Yalnızca o mu gidecekti?

Baran derin bir nefes aldı. “Nereye sakladıysan çıkar ver şu anahtarı.”

Emir verir gibi konuşmasaydı anahtarın yerini söyleyecektim ama tavrı beni gıcık ettiği için umarsızca gülümsedim. “Havuzun dibinde bulabilirsin.”

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Mehmet sessiz bir şekilde gülerken telefonu çaldı ve ayağa kalktı. "Bu telefonu açmam lazım." Halbuki kimsenin ondan bir açıklama beklediği yoktu. "Yoksa kaçırmazdım bu cümbüşü." Eve doğru yürürken "Umarım anahtarı gerçekten de havuza atmışsındır," dedi gülerek.

"Defol Mehmet!" dedi Baran dişlerinin arasından. "Sakın gelme!" Bakışlarını tekrar bana çevirdiğinde dikkatimi kitaba vermiş gibi yapmıştım. "Üç kadar sayacağım." Karşıma geçip Mehmet'in kalktığı yere oturdu. "Ya çıkarır verirsin ya da attığın anahtarı çıkarman için seni havuza atarım."

Ciddiye almadığımı gösterir gibi sessizce güldüm. "O biraz sıkar işte."

"Sıkarmı?" diye sordu Baran. "Emin misin?"

"Git başımdan," dedim yüzüne karşı. Sahiden de uyumamıştı, yorgun gözüküyordu. "Öyle bir şey yapamazsın, yüzemediğimi ve boğulacağımı biliyorsun."

"Boğulmazsın, Mehmet çıkarır seni. Hem hava da fena sayılmaz. Çabuk kurursun."

Ciddi olup olmadığını anlamak ister gibi yüzüne baktım. Saymaya başladı. "Bir." Sırıttım. "İki," dediğinde içime bir korku düştü. Baya baya sayıyordu. "Üç."

Hızla ayağa kalktım ve havuzun tersi yönünde, bahçeye doğru koşmaya başladım. "Ya sen delirdin mi?" diye bağırdım. "Bana dokunmayı aklının ucundan bile geçirme! Firuze babaanne görecektir şimdi!"

Evde yoktu ama muhtemelen bundan, Baran'ın haberi yoktu. "Görürse görsün! Ver anahtarımı!"

"Mehmeeet!" diye bağırdım çaresizce. "Yardım et! Mehme-eet!"

"Seni babam gelse alamaz elimden," dedi öfkeyle. "Sen kaşındın!"

“Ya Mehmet!” Nereye gitmişti bu çocuk? Bir şey daha söyleyecektim ki Baran beni yakaladı. Hızla eğilip bacaklarımdan tutmuştu. Beni havaya kaldırması, bedenimi omzuna atması ve başımı sırtından aşağı sallandırması beş saniyeden kısa sürmüştü. Dünya bir anda tersine dönerken saçlarım da yüzümü kapatmıştı.

“Ne yapıyorsun sen ya?” Yüzüme düşen saçları aralarken sırtına peş peşe vurdum. “Baran, indir beni! Bir araba anahtarı için yaptığın şu çirkefliğe inanamıyorum gerçekten!”

“Çirkeflik mi?” Hızlı adımlarla, koştuğumuz yönün tersine gidiyorduk. “Bunu arabamın anahtarını saklayan bir baş belası mı söylüyor?”

“İndir beni çabuk!” dedim öfkeyle. Sırf korktuğum için pes etmek istemiyordum. “Yemin ederim bu sefer babama söyleyeceğim.”

“Söylersen söyle kızım, demirden korkan trene binmez!” Adımları havuzun dibinde durduğunda “Son kez soruyorum,” dedi nefes nefese. “Anahtarım nerede? Ağzından havuz kelimesi çıktığı an suyun dibini boylarsın demedi deme.”

İnadım tutmuştu. Söylemeyecektim. Havuzun dibini boylamak da umurumda değildi. Nasıl olsa ölmezdim. “At beni havuza,” dedim pes ederek. Dün gecemi mahvetmişti, bu yaptığım ona az bile gelirdi. “Yerinde olsam yetkili servise giderdim yedek anahtar almak için. Boşuna uğraşıyorsun benimle. Bilmiyorum anahtar nerede. Ayrıca şu halimizden hiç memnun değilim!”

“Ben çok memnunum.”

“At beni havuza!” diye bağırdım. “Suyun dibinde olmak senin tepende olmaktan iyidir!” Pes etmişti. Beni hızla, sinirle yere indirdiğinde dengemi sağlayamayıp düşecek gibi oldum ve istemsizce kollarımı boynuna doladım. Yüz yüze geldiğimiz an ona ters bir bakış atıp hemen geri çekildim. Nasıl böyle

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

pervasız olabiliyordu? Dün gece yaptığından hiç mi utanmıyordu? Hiçbir şey söylemeden arkamı döndüm, kaçıp gidecektim fakat olduğum yerde kalakaldım.

Azra karşımızda duruyordu.

Ne ara gelmişti ve neden gelmişti hiçbir fikrim yoktu. Ne kadarını görmüştü ve hakkımızda ne düşünmüştü zerre umurunda değildi. Dümdüz bakıyor ve yüzünü ifadesiz tutmaya çalışıyordu ancak bozulduğu apaçık ortadaydı. Üstünde mavi kot pantolon ve salaş, siyah bir bluz vardı. Saçlarını toplamıştı, yüzünde ise çok az bir makyaj vardı.

Göz göze geldiğimiz an bakışlarımı kaçırdım ve onu görmekten memnun olmadığımı haykıran bir tavırla oradan uzaklaştım. İçimden onu kovmak geliyordu ama yapamazdım. Eve yürüyüp kapıdan içeri girdiğim an Mehmet'le karşılaştım. Beni görünce, "Bir şey kaçırdım mı?" diye sordu. Benim yanıtımsa sadece ters bir bakış atmak oldu. Doğruca merdivenlere yürüdüm. Mehmet kendi kendine söyleniyordu. "Bu evde herkes de ayrı bir âlem!"

Odama girip kapıyı yavaşça kapattım ve koltuğa oturup boş bakışlarla duvarı seyrettim. Buradan asla kalkmamalı ve havuzu gören odalardan birine geçip pencereden dışarı bakmamalıydım. O ikisinin ne yaptığı beni ilgilendirmiyordu.

Aradan ne kadar zaman geçti bilmiyordum. Birisi odamın kapısına yavaşça vurdu. "Gel," dedim sessizce.

Mehmet olmasını beklerken, içeri girenin Azra olduğunu gördüğüm an hızla ayağa kalktım ve önüne geçtim. Canı istediği zaman evime girebiliyordu ama odama giremezdi. Artık ona tahammülüm yoktu.

"Müsait değilim Azra," dedim öfkeyle. "Bu sefer de beni pencereden aşağı atmayı falan düşünüyorsan inan, hiç havamda değilim."

SÜMEYYE KOÇ

"Açelya lütfen..." Azra'nın sesi ılımlıydı. Ellerini teslim olur gibi havaya kaldırırken gözlerime çekinerek baktı. "Sadece konuşmak istiyorum. Kavga çıkarmaya falan gelmedim."

"Kavga çıkaramazsın zaten, bu defa gerçekten zıvanadan çıkarım ve olan sana olur." Dudaklarımdan büyük bir hiddetle dököldü bu sözler. "Ayrıca ben seninle konuşmak istiyor muyum ki? Sen o hakkı çoktan kaybettin." Bir adım atmasına bile izin vermeyecek şekilde önünde dikilirken parmağımı kaldırıp kapıyı işaret ettim. "Çık odamdan."

"Özür dilerim," dedi Azra. Yüzüne hayretle baktığım an bakışlarını kaçırdı suçlulukla. "Hiçbir şey ifade etmeyecek belki ama gerçekten, özür dilerim. Seni havuza itmemem, o sözleri söylememem gerekiyordu. Ben kendimi kaybetmişim, iyi değildim."

"Ne için özür diliyorsun sen benden?" diye sordum alayla. Anlamıyordum. "Ben senin bu masum tavırlarına kanmam artık, boşuna uğraşma. Esas derdini söyle, amacın ne?"

"Hatamın farkına varmış olamaz mıyım?"

Olamazsın! Beni havuza ittiğinde gerçekten sinirliydi ve insan öfke anında ne yaptığını bilmez, sonrasında sahiden de pişman olup hatasının farkına varabilirdi. Fakat bana besleme dediğinde akli başındaydı, hatta keyifle gülümsüyordu. O yüzden bu numaralar fazla bayattı.

"Baran mı istedi benden özür dilemeni?" Baran o günden sonra Azra'ya resti çekmişti, belli ki yüzüne de bakmamıştı bir daha. Tüm bu masum tavırlar ve sözde pişman bakışlar, Baran'a yaklaşmak için miydi?

"Ne fark eder?" dedi Azra. *Evet. Onun içindi.* "Sonuç olarak hatamın farkındayım ve kendi hür irademle karşıdayım. Saçma sapan, çocuksu kavgalar ettik ve hepsi birbirinden gereksizdi. Kapatalım bu konuyu artık."

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

“Kapatılacak bir konu yok Azra,” dedim sertçe. “Benim seninle bir meselem yok. Kavgayı çıkaran da özür dileyen de sensin.”

“Peki...” Azra yalandan bir tebessüm etti. “Haklısın, ne diyebilirim? Ben özrümü diledim, gerisi senin bileceğin iş.”

“İçinden gelerek özür dilemiyorsun benden.” Gözlerine dikkatle baktım. Gözler insanı ele verirdi. Azra’yı da ele verecekti. “Sırf Baran’dan uzak duramadığın için, benim yüzümden sende uzaklaştığı için...” Gülümsedim. Şaşkındı çünkü haklıydım sözlerimde. “Ama korkma Azra... Ben sizin aranızda bir engel değilim. Hiçbir zaman da olmadım.”

“Yanlış anlıyorsun.” Azra, ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. Özrünü diler, ben de kabul ederim ve bu mesele kolayca kapanır sanmıştı. “Baran benim için çok değerli ama ben sana haksızlık...”

Sözlerini sertçe kestim.

“Baran’a âşıksın, onun sana hiç olmadığı kadar hem de.” Bu cümle yeterdi onun esas yüzünü ortaya dökmeye. Azra’nın kaşları çatıldı ve dudakları hafifçe aralandı. Oldukça sert bakıyordu gözleri. Kendini zor tutuyor gibiydi.

“Sana da âşık değil ki Açelya,” dedi sinirli bir gülümsemeyle. “Kalbi boş, aklı karışık. Tamam, belki biz hiç sevgili olmadık ama ben onu senden daha iyi tanıyorum. Birlikte geçirdiğiniz on altı yılın hiçbir önemi yok. Senin bilmediğin birçok şeyi biliyorum. Sırf sana kötü davrandım diye vazgeçmez o benden. Vazgeçemez. Bizim aramızda çok kuvvetli, çok özel bir bağ var.”

Neyden bahsettiğini bilmiyordum. Ortaya bir yem atmıştı ve ne olduğunu sormam için can atıyor gibiydi ama sormayacaktım. Nitekim alacağım yanıt hoşuma gitmeyecekti. “Ne hoş...” Umursamaz bir tavırla kafamı salladım. “Fakat bunları bana neden anlatıyorsun, çözebilmiş değilim?”

“Yani demem o ki, senden özür dilememin Baran’la bir ilgisi yok,” dedi Azra. “O her halükârda affeder beni, kızamaz. Lütfen sen de aramızdaki bu kırgınlığa bir son ver. Olan oldu artık, önümüze bakalım.”

“Sen önüne bakabilirsin Azra,” dedim ona arkamı dönerken. Masama doğru ilerledim ve kitaplarımı karıştırmaya başladım. “Aramızda herhangi bir kırgınlık yok. Senin beni kırman mümkün değil.”

“Peki.” Azra kaşlarını kaldırdı, dudaklarında samimiyetten uzak bir gülüş vardı. “Ben yapmam gerekeni yaptım ve eski defterleri bir daha açmamak üzere kapattım. Dolayısıyla senin için önemsiz biri olduğumu dile getirdin ama o kadar da önemsiz biri olmadığımı zamanla anlayacaksın. Baran’ın hayatında olduğun müddetçe, baktığın her yerde beni göreceksin.”

“Çıkarken kapıyı kapatır mısın?” Sandalyeye oturup ders kitaplarımdan birini açtım, zira bu konuşmaya daha fazla katlanamayacaktım. Azra odamdan çıkmış olmalıydı, kapı iki saniye içinde sertçe kapandı. Az önce konuştuklarımızı kafamdan kovmak ister gibi dikkatimi önümdeki kitaba versem de olmadı. Neydi aralarındaki o çok özel, kuvvetli bağ? Yine tadımı kaçırmayı başarmıştı.

Bir saatten fazla zaman geçmişti fakat Azra hâlâ buradaydı. Verandada, Baran’la karşılıklı oturuyordu. Ne konuştukları duyulmuyordu ve meraklı yanım bana huzur vermiyordu. O gitmiyorsa ben giderdim, Azra’yla aynı çatı altında olmak sinirlerimi bozuyordu. Hazırlanmam yirmi dakika sürmüştü. Siyah, deri bir pantolon ve mavi bir gömlek giyip, sade bir makyaj yapmıştım. Nereye gideceğimi bilmiyordum ama mühim değildi, yaşlılar gibi saatlerce sahilde oturabilir ve dondurma yiyebilirdim.

Merdivenleri hızla inmiş, evden sessizce çıkmıştım. Niyetim kimseye görünmeden uzaklaşmaktı fakat avluya adımımı attığım an Baran’ın radarına yakalanmıştım. “Açelya?” diye seslendi.

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Duymazdan geldim ve adımlarımı hızlandırdım. “Açelya!”

Bir kez daha duymazdan gelirim göze batacağımdan durdum ve arkamı döndüm. Baran da karşımda durdu. “Nereye?”

“Ne zamandan beri hesap veriyorum sana?”

“Hesap sorduğum falan yok.” Kaşlarını çattı. “Alt tarafı nereye gittiğini soruyorum. Tek başına araba mı kullanacaksın? Şoförün izinli.”

“Tek başıma araba kullanmamda ne gibi bir sakınca var?” Bakışlarım verandaya kaydı. Azra pürdikkat bizi izliyordu.

“Dile getirmek istemiyorum.” Baran umursamazlığıma öfkelenmiş gibiydi, sesi sertti. “Ama sen ne olduğunu biliyorsun.”

“Ben bile kendimi senin kadar umursamıyorum,” dedim dalga geçerek. “Dert etme, Azra’yla ilgilen sen. Korkuyorum, yine sinirlenirse bu sefer öldürmeye falan kalkar beni.”

“Açelya...” dedi Baran alçak sesle. “Gelene git diyemem, anla beni. Azra özünde kötü bir kız değil. Yapma böyle.” Özünde herkes iyi değil miydi zaten?

“Bana bir şey açıklama,” dedim. “Umurumda değilsiniz. İkiniz de.”

Sözlerimin ardından arkamı döndüğüm an Baran kolumdan tuttu. Parmakları kelepçe misali kavramıştı tenimi. “Azra burada diye gidiyorsan onu bir şekilde gönderirim,” dedi.

“Çok ayıp Baran.” Alaycı tavrımı sürdürüyordum. “Ayrıca Azra ne alaka ki?” Kolumu kendime doğru çekip ondan kurtardım. “Biriyle buluşacağım.”

“Kiminle?”

“Yağız’la.” Hiç düşünmeden yalan söylemişim. Halbuki Yağız dünkü mesajıma bile cevap vermemişti. Baran’ın yüzü anında asılırken ben gülümsedim. “Geç kalıyorum. Merak etme. Yağız korur beni.”

Baran öfkeli gözlerle bakarken ona arkamı döndüm. “Açelya! Bekle!” Bu ses Mehmet’e aitti. Durup tekrar Baran’a döndüğümde Mehmet koşarak yanımıza geliyordu.

“Beni niye beklemiyorsun kızım? Bensiz nereye?”

Baran dikkatle yüzüme bakmıyor olsa Mehmet’e kaş göz işareti yapardım. Salak çocuk, beni ele verecekti.

“Sen nereye?” diye sordu Baran Mehmet’e bakarak.

“Planımız var bizim.” Mehmet elindeki araba anahtarıyla beni işaret etti. “Bugün beraberiz.”

Baran’ın dudakları anında keyifli bir gülümsemeyle kıvrıldı, bakışları da beni buldu. “İyi eğlenceler,” dedi alaylı bir şekilde. Yalan söylediğimi anlamıştı. Bize arkasını dönüp verandaya yürüdüğünde öfkeden dudaklarımı ısıırıyordum. Yoksa sinirden Mehmet’i ısıracaktım.

“Mehmet,” dedim öfkeyle. “Sen her zaman, bir çuval inciri berbat etmek zorunda mısın?”

Mehmet’in kaşları çatılmıştı. “Yine ne yaptım? Nefes alsam batıyor size bir bok anlamadım!”

Ne demeye takılıyordu peşime? Ne diye bozuyordu oyunumu? Üstelik niye baş başa bırakıyordu Baran ve Azra’yı evde?

“Yürü,” diye mırıldandım. “Bir an önce gidelim şuradan yoksa çıldıracağım, ramak kaldı.”

Arabaya bindiğimizde ve demir kapıdan çıktığımızda suratımdan düşen bin parçaydı. Ta ki evimizin olduğu sokağın başında babamın arabasını görene dek. Nihayet dönmüşlerdi ve meydan Azra’ya kalmamıştı.

Şimdi eğlenebilirdim.

~ ~

“Dökül bakalım.”

Mehmet, garsonun önümüze henüz bıraktığı kahveden ilk yudumunu almıştı. Bense soğumasını bekliyor, parmaklarımı bardağın sıcak yüzeyinde gezdiriyordum.

“Neyi döküleyim?” diye sordum anlamazdan gelerek. Evden çıktığımızda bowling oynamaya gitmiştik doğruca. Sonrasında

yemek yemiş, yaşlılar gibi sahilde oturmuştuk. Şimdi de sahile bakan bir kafede kahve içiyorduk. Saat on olmuştu. Ve Mehmet, ağzımdan laf almaya çalışıyordu.

“Neden bu halde olduğunu?” dedi Mehmet sorar gibi. Arkasına yaslandığında yüzüme dikkatle baktı.

“Nesi varmış halimin?” Gülümsemiştim. Oysa Mehmet oldukça ciddi duruyordu.

“Sorularıma soruyla mı karşılık vereceksin?” Kahvesinden bir yudum daha aldı. “Herkesten kaçırıyorsun ama benden kaçamazsın. Ruh gibisin, sürekli boşluğa dalıyor gözlerin. Durduk yere gülümsüyorsun ama neye gülümsediğini sen de bilmiyorsun. İçindeki acıyı bastırmaya çalışırıyorsun ama üzgünüm, başarılı değilsin.”

“Mehmet...” dedim ikaz eder gibi. Susması gerekiyordu. Bu konuda hiç kimseyle konuşmak istemiyordum.

“Hiç boşuna Mehmet falan deme, konuşacağız.” Masaya doğru eğildi ve “Yapma artık,” dedi alçak sesle. “Hiçbir şey olmamış gibi, olmuşsa da umursamıyormuşsun gibi davranma. Kendine zarar verırıyorsun. Sürekli gülüyorsun ve her şeyle eğleniyormuş gibi yapıyorsun ama bu sen değilsin. Kime, neyi ispatlamaya çalışırıyorsun?” Her zaman serseri değildi, sürekli her şeyle dalga geçmediği nadir anlarından birindeydi ve piyango bana vurmuştu. Şaka bir yana, çok iyi bir dinleyici ve akıl hocasıydı. Cahilin teki olsa da!

“Kimseye bir şey ispatlamaya çalışmıyorum,” diye itiraz ettim. Kahvemden ufak bir yudum aldım. “Ben gerçekten iyiyim.”

“Annem dün gece oturup ağladı Açelya,” dedi Mehmet. “On altı yıl boyunca hiç yapmadığın bir şeyi yapıyor ve o kadına arkasını dönüyorsun.” Sözleri tokat gibi patladı suratımda. “Gerçekten emin misin iyi olduğuna?”

“Ağladı mı?” Boğazımın düğümlendiğini hissettim. Onu ağlatacak ne söylemiştim? Ben hiç farkında değildim. “Benim yüzümden mi?”

“Senin veya bir başkasının...” Mehmet’in sesi sertti. Kahvesini içmeye devam ediyordu. Benim kahvemse yalnızca avuçlarımı ısıtıyordu. “Hani genelde evin umursamazı, halden anlamayanı benim ya... Öyleyse neden annemle babam arasında bir problem olduğunu yalnızca ben görüyorum? Gerçi abim fark etse de umursamaz ama...” Kafasını yavaşça salladı. “Annem babama tavırlı. Babam eve hep geç geliyor. Farkında değil misin gerçekten?”

Kendi derdime öyle bir düşmüştüm ki uzun zamandır, gözümün gördüğünü bile anlamayacak haldeydim. Dün gece eve geldiğimde babam hâlâ yoktu mesela. Annem bundan sitem eder gibi bahsetmişti. Fakat ben babam neden evde değil, neler oluyor diye bile sormamıştım.

“Aralarında ne gibi bir problem olabilir ki?” Anlam veremiyordum. Onların arasından su sızmazdı.

“Bir bilsem...” Mehmet derin bir çekerken ensesindeki saçlarını karıştırdı. “Anneme sordum ama anlatmadı. Bana anlatmaz zaten. Eğer sen konuşmuş olsaydın sana mutlaka anlatırdı. Anne kız dayanışması...” Gülümsedi. “Tuhaf olanı şu ki,” diye devam etti sözlerine. “Ne olursa olsun babam eve asla geç gelmezdi. Hiç şahit olduk mu böyle bir duruma?”

“Olmadık. Çok çalışıyor, işleri yoğun biliyorsun,” dedim ama bu bir bahane değildi.

“Babam senelerdir çok çalışıyor Açelya,” dedi Mehmet, dudakları kıvrılmıştı. “Bu öyle, iş yoğunluğu falan değil. Başka bir şey var belli.”

“Annemle konuşacağım.” Eve gider gitmez, ilk işim bu olacaktı. Hatta ona sarılacak ve özür de dileyecektim. “Öğreneceğim ne olduğunu. Ama ben sanmıyorum ki büyük bir problem olsun.”

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

“Umarım.” Mehmet derin bir nefes aldı. “Valla bıktım Açelya. Abim ve senin derdin bitmeden bir de annemle babamınki çıktı. Sap olmak çok zor. Sözde aşk acısı çekmiyorum ama aşk acısı çekenlerin acısını çekiyorum. Bu nedir ya...”

Kaşlarımı çattım. “Abin ve beni aynı cümlede, bir çiftmişiz gibi dile getirmezsene sevinirim,” dedim. “Ayrıca mutlu ol sap olduğun için.”

“Pekâlâ,” dedi Mehmet sırtarak. “Ee? Anlatmayacak mısın sen? Bak bu psikolog Mehmet’i her zaman bulamazsın, benden söylemesi.”

“Anlatacak bir şey yok,” dediğimde Mehmet kaşlarını kaldırdı.

“Muhakkak vardır, olmalı...”

“Bazı şeyler dile gelmiyor.” Güçlkle yutkundum. “Anla beni.”

“Mutlu olmanı istiyorum Açelya,” dedi Mehmet ciddiyetle. “Eskisi gibi içtenlikle gülümsemeni... Bunu söylemek benim için hiç kolay değil, o benim abim ama seni zerre hak etmiyor...” İçimi sızlatmıştı bu sözleri. “Önüne bak, seni gerçekten sevecek birine âşık ol.”

“Keşke söylediğin kadar kolay olsaydı,” dedim buruk bir tebessümle.

“Ben kimseye âşık olmadım, seni anlamam mümkün değil belki... Ama vazgeç çünkü gerçek bu, o senin sevgini kaldıramadı. Ne istediği belli değil. Azra’yla evleneceğim dedi, iki gün sonra onu başından attı. Şimdi kedi gibi senin etrafında doluyor ama ne malum aynısını sana da yapmayacağı? Kaldırabilecek misin bunu?”

“Mehmet ben çoktan vazgeçtim...” Sahici bir itiraftı bu. “O yüzden bu haldeyim ya zaten. Her gün usul usul ölüyorum çünkü başlamadan bittiğini kabul ediyorum. Bunu sindirmek çok zor, bu yüzden afallıyorum ama geçecek. Biz diye bir şey hiç olmamış daha yeni görüyorum.”

SÜMEYYE KOÇ

Mehmet bir süre, sanki sözlerimin doğruluk payından emin olmak ister gibi baktı yüzüme.

“Keşke demek bir halta yaramıyor ama keşke böyle olmasaydı Açelya.” Dudaklarını birbirine bastırdı. Söyleyeceği şeyin beni yaralamasından korkuyordu. Farkındaydım. “Yani keşke abimle, benimle olduğun gibi olabilseydin. Sana yâr olamadı, şimdi her ne olmaya çalışıyor bilmiyorum ama neresinden tutsa elinde kalıyor.”

“Mehmet sus,” dedim ağlamaklı bir sesle. Gözlerim dolmuştu. Onun bana yâr olamadığını, keşke şu aptal kalbim de anlasaydı.

“Ağlamaktan çekinme. Boş ver etrafı, kalabalığı, insanları... Tutma içinde.”

Aksine, gülümsemiştim. “Ağlamayacağım.”

“Ben hep senin yanıdayım.” Masanın üstünde duran ellerimi tuttu. “İyi günde, kötü günde. Seni her zaman koruyup kollayacağım. Bunu böyle bil.”

“İyi ki,” diye fısıldadım. “İyi ki benim kardeşimsin.”

On beş dakika içinde hesabı ödeyip kafeden çıktığımızda arabaya atlamış ve evin yolunu tutmuştuk. Saat onu geçmiş olabilirdi fakat Mehmet için gece yeni başlıyordu. Beni eve bıraktıktan sonra gündüz bahsettiği partiye gidecekti. Teklifi benim için hâlâ geçerliydi ama gitmeyecektim. Kafam bu saatten sonra gürültü kaldırmazdı. Kaldı ki aklımda tümüyle annem vardı.

“Beni burada indirsene.” Evimizin bulunduğu sokağa az bir mesafe kalmıştı ve ben eve kadar yürümek istiyordum.

“Emin misin?” diye sordu Mehmet. “Bıraksaydım eve kadar?”

“Eminim.” Sokak hareketliydi. Herkes havaların ılık olduğu akşamların, kış gelmeden tadını çıkarma derdindeydi. Küçük bir kız bisiklet sürüyor, babasıysa peşinden koşuyordu. İki çocuklu bir aile dondurma yiyerek yürüyordu ve köşe başında bir çift gülüşerek konuşuyordu. “Yürüyeceğim, baksana herkes dışarıda.”

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Mehmet arabayı sağa çekti. "Eve girer girmez beni ara ama. Aklım sende kalmasın."

"Çocuk muyum ben?" Ters bir bakış attım.

"Değilsin ama ne olur ne olmaz diye..."

"Tamam ararım." Kapıyı açmadan önce uzanıp yanağından sert bir makas aldığımda yüzünü buruşturdu. "Hadi, iyi eğlenceler sana."

"Görüşürüz Fiona." Kapıyı kapatıp arabanın önünden dolanırken Mehmet'e dil çıkardım. "Aramayı unutma," diyordu hâlâ.

Eve doğru yavaş yavaş yürümeye başladığımda Mehmet çoktan gaza basıp uzaklaşmıştı yanımdan. Ağlasa mıydım şimdi burada? Hazır kimse de yokken yanımda... Buna çok ihtiyacım vardı fakat kapıdan girdiğim an yüzüme bakan ağladığımı anlardı.

İçim çok doluydu.

Yürüdüğüm diğer sokak sessiz ve ıssızdı, sokağın sonuna vardığımda bir araba sesi duymuş ve dönüp arkama bakmıştım. Siyah bir Range Rover, yol sadece ona ait olsa da yavaş ilerliyordu. Bu beni tedirgin etti, adımlarımı hızlandırdım. Kuruntu yaptığıma inanmak istiyordum fakat araba, sanki bana doğru yaklaşıyordu.

Yanılmadım.

Araba birden önüme geçip yolumu kestiğinde kalbim korkuyla titredi. Vakit kaybetmeden ters yönde koşmaya başladığım an, "Açelya!" diye seslendi biri. "Korkma, dur lütfen!"

Durmamalıydım belki de. Sonuçta kötü niyetli hiç kimse, seni kaçırmaya ya da sana zarar vermeye geldim demezdi. Ama durdum ve istemsizce dönüp geriye baktım. Sonuna kadar inen ön camın ardından, genç bir adam bana bakıyordu. Tanıdığım biri değildi fakat yüzü bana hiç yabancı gelmiyordu. Adımı nereden biliyordu?

“Korkma Açelya...” diye tekrarladı. Yüzü ifadesiz, sesi soğuktu fakat gözlerinde içimi telaşa sürükleyecek kötü bir bakış yoktu. “Kötü bir niyetim yok. Yolunu kestiğim için özür dilerim, seni korkutmak istemedim.” Beni mi takip ediyordu? Yalnız kalacağım bir anı mı kolluyordu?

“Kimsiniz?” diye sordum sertçe. Arabadan oldukça uzak, her an kaçmaya hazır, tetikte bekliyordum.

Adam kapısını açıp dışarı çıktığında birkaç adım geriledim. Ellerini kaldırıp dur der gibi baktı. Uzun boyu, kalıplı bir vücudu vardı. Kumraldı. “Kim olduğumu söylediğimde kaçıp gitmeni istemiyorum,” dedi. Bu ne demekti? “Aslında tanıyorsun beni.”

“Kimsin sen?” diye sordum birkaç adım daha gerileyerek.

“Sadece araya yıllar girdi,” dedi tok bir sesle. “Uzun, çok uzun yıllar.”

Tekrar koşmaya başladım. Onu hatırlamıştım. Benden ne istediğini az çok anlamıştım. Peşime düşüp ardından koşması ve koşarken, “Lütfen!” diye bağırması beni durdurmadı, aksine daha da hızlandım.

“Babam ölüyor!” diye bağırdı feryat eder gibi. “Allah aşkına bir dur, dinle! Amcan o senin!”

Birden durduğumda düşecek gibi olup ellerimi dizlerime bastırdım. Yüreğim ağzımdaydı. “Senin baban, benim babamın katili!” diye haykırdım. Birkaç adımda önüme geçip yolumu kapattığında ona doludizgin bir öfkeyle baktım. “Ölsün! Umu- rumda mı? Ölmeden önce beni de mi öldürecek? Ne istiyorsunuz benden?”

Karşımdaki genç adam Efkan Kara’nın oğluydu, Reha’ydı.

Aynı kanı taşıdığım, amcam olacak adamın oğlu.

Önce babası dönmüştü İstanbul’a, şimdi de oğlu karşımdaydı. Onca yılın ardından, benden ne istiyorlardı?

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Onu yıllar önce bir kere görmüştüm. O zamanlar çocuktum, o da çok büyük sayılmazdı. Şu an en fazla otuz yaşında olmalıydı. O gün hafızama kazınan yüzü hiç silinmemişti, hâlâ aynı bakıyordu gözleri. Acı çekiyormuş gibi.

"Benim senden hiçbir şey istediğim yok," dedi Reha Kara. Bana bir adım daha yaklaşmıştı. "Babam için duruyorum karşında. Sen onun yıllarca kötü biri olduğuna inandırıldın ama benim babam kötü biri değil!"

İnandırılmış mıydım?

"Kötü biri değil, sadece kardeş katili!" diye bağırdım aynı öfkeyle. "Onca yıldan sonra benden istediği ne? Ölüyor diye onu affetmemi falan beklemiyor herhalde?"

"Sadece konuşmak istiyor seninle," diyerek bir adım daha yaklaştı.

"Ne konuşacakmış?" diye bağırdım. "Ölmeden önce bana, babamı nasıl öldürdüğümü mü anlatacakmış?"

Reha Kara'nın soyadına yakışır karalıktaki gözleri acıyla kısılrken "Babam yapmadı," dedi tane tane. "Onlar seni nasıl zehirledi, seni neye inandırdı bilmiyorum ama benim babam suçsuz. Kimseyi öldürmedi."

"Sakin!" Parmağımı ona doğru, tehdit eder gibi kaldırdım. "Sizin yapmadığınızı yapan, bana bir aileden daha çok aile olan insanları o kirli ağzına alma! Kimsenin beni bir şeye inandırdığı yok." Birkaç adım daha geriledim. "Ben küçücük bir çocuktum ama senin babanın, babamı nasıl tehdit ettiği aklımdan hiç çıkmıyor! Babamın yüzünü bile unuttum ben ama kahretsin ki senin babanın yüzünü unutmadım. Hiç unutmadım!"

Sustuğumda dudaklarım titredi, tıpkı ellerim ve dizlerim gibi.

"Ben sana hak veriyorum." Sözlerimin aksini iddia etmemişti. "Yaşadıkların hiç kolay değildi. Ama hiç düşündün mü?" diye sordu kısık bir sesle. "Ya senelerce bir yalana inandıysan?"

“Git buradan,” dedim yolu göstererek. “Arabana bin ve defolup git Reha Kara! Benim ne seninle ne de o katille konuşacak bir şeyim yok.”

“Hemen kestirip atarak yanlış yapıyorsun...”

“Hangi yüzle söyleyebiliyorsun bunları?” dedim sözünü keserek. Aklım sahiden almıyordu. “Günler önce saldırıya uğradım ben! Bunu siz yapmadınız mı? Derdiniz belli, size nasıl inanmamı bekliyorsunuz?”

“Ne saldırısı?” diye sorduğunda sinirden güldüm, kabul edecek hali yoktu. Bir cevap vermediğimde “Neyden bahsettiğini bilmiyorum ama bunu da babamın üzerine yıkacak haliniz yok değil mi?” dedi. “Bak Açelya... Babamın şu saatten sonra kimseye bir zararı dokunmaz. Diyelim ki geçmişte kötüydü ve sen de buna böyle bildin... Ölüyor diyorum, çok az bir zamanı kaldı. Hiç mi bir önemi yok? Ya doğru bildiklerin yanlışsa ve bu ortaya bir şekilde çıkarsa, ki çıkacak... Hiç mi sızlamayacak vicdanın?”

İnkâr edercesine kafamı salladım.

“Belki de sensindir o saldırıyı düzenleyen.” Tepkisini ölçmek için dikkatle yüzüne baktım fakat yüzünde mimik bile oynamadı. “Belki de babanın intikamını almak istiyorsundur benden, ailem dediklerimden...”

Soğuk bir gülüş sarf etti ve “İntikam?” dedi sorar gibi. “İntikam alacak bir adam, bu kadar yıl bekler mi? Babası ölüm döşğine geldikten sonra ne anlamı kalır ki?” Parmağını göğsüne bastırdı. “Ben sadece adalet istiyorum. Babam ölmeden önce, onun suçsuzluğunu ispatlamak istiyorum. Bir evlat olarak bunu ona borçluyum. Aslında senin neye inandığının benim gözümde zerre önemi yok ama babam işte... Bizim ona inanmamız yetmiyor, senin inanmanı istiyor.”

“Ona cehennemin dibine kadar yolu olduğunu söyle,” dedim, aradan geçen her saniye öfkem azap gibi büyüyordu

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

içimde. “İki cihan bir araya gelse bile ben o adamla bir araya gelmem. Bunu böyle bilsin!”

Reha Kara öfkelenmişti, bakışları ateş gibiydi fakat öfkesini dile getirmedi.

“Konuşamayacağımızı biliyordum zaten, sadece şansımı denemek istemiştım,” dedi kafasını sallayarak. “Düşün bu söylediklerimi, sabaha kadar tart kafanda.” Cebinden çıkardığı cüzdanından bir kartvizit çekip bana uzattığında ona bomboş gözlerle baktım. “Çok peşin hükümlüsün. Ama kesin yargılarda bulunmadan önce, uzun uzadıya düşün.”

Gülümsedi. Sıradan bir tebessüm değildi. “Babanın ölümüne sebebiyet veren o paranın, şimdi kimde olduğunu düşün en çok da.” Kartı almam için ısrarla uzatıyordu ama ben donup kalmıştım bu sözlerden sonra. Babam o parayı almamıştı. Mahir babamın bana söylediği buydu.

“Uğruna katil olduğu parayı başkasına bırakacak göz var mıydı senin babanda?” diye sordum alayla.

Uzun bir sessizlik oldu ve sanki zaman, bu anın içinde durdu. Reha Kara, karanlık gözleriyle gözlerimin içine uzun uzun bakıyordu.

“On altı yıl önce Mahir Demirdağlı’nın hiçbir şeyi yoktu.” Elini havaya kaldırarak arkamızda kalan yolu, yolun devamındaki iki sokak öte bulunan evimizi işaret etti. “Değil o evi almak, o evden bir çöp alacak kadar parası bile...”

“Kes sesini!” Sesim geceyi inletirken titremeyen tek bir zerre yoktu. Mahir babam hep çok çalışmıştı, yıllar boyunca dişini tırnağına takmıştı ve bugünlere gelmesi hiç kolay olmamıştı. Aksi bir ihtimal, aklımın ucundan bile geçmezdi.

“Farklı bir pencereden bakmayı dene,” dedi Reha Kara. “Artık çocuk değilsin, parçaları birleştirebilir ve seni işkillendirecek detaylara ulaşabilirsin. Gerçek zaten er ya da geç çıkacak karşına.

Bunun için ne gerekiyorsa yapacağım.” Bana doğru birkaç adım atarak tam karşımda durdu, öyle perişan bir haldeydim ki yeniden kaçacak, uzaklaşacak gücüm yoktu. Aynı kanı taşıdığım yabancının elimden tutmasına ve titreyen avuçlarıma kartını bırakmasına izin bile vermiştim. Zira kendimde değildim.

“Tek dileğim, o gün geldiğinde hiçbir şey için geç olmaması.”

Yanımdan uzaklaştığında hızlı adımlarla arabasına doğru yürüdü. Kapısını açarken dönüp son kez yüzüme baktı ve hızla uzaklaştı. Arkasından bakarken gözlerim dolu, içim bomboştu. Ne düşünmem, ne hissetmem gerekiyordu?

Ben sevgiyle büyümüştüm. Can bağının, kan bağından öte olduğunu öğreten insanlarla beraber, dikensiz bir yolda yürümüştüm.

Canımı isteseler hiç düşünmeden vereceğim insanların bana bir yalanı yaşattıklarına inanacağıma ölürdüm.

“Hayır...” Birkaç damla yaş, yavaşça süzüldü yanaklarıma. “Mahir Demirdağlı, dünyanın en iyi adamı...” Avcumdaki karta baktım. “Serttir, öfkeli ama çocuklarına asla yalan söylemez. Özellikle de bana, emanet kızına... İhanet etmez asla.”

Eve nasıl yürüdüm, ayaklarım bedenimi nasıl taşıdı, hiç anlamadım. Sanki bir rüyanın içine sıkışıp kalmıştım. Bir anda sesler susmuş ve yerine uğultular dolmuş, renkler silikleşmiş ve dünyam karanlığa gömülmüştü sanki.

“Açelya?”

Baran bana seslenene kadar eve geldiğimin de farkına varmadım. Demir kapının önünde duruyor, elinde telefonla birlikte bana bakıyordu. “Ben de tam sana bakmaya çıkmıştım. Mehmet aradı, eve gelip gelmediğini sordu. Seni aşağı sokakta indirmiş, sonra da aramış ama açmamışsın.”

Baran’ın telaşla sarf ettiği sözler, kulaklarıma zar zor ulaşıyordu.

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

“Geldim işte,” dedim sessizce. “Yürüdüm biraz.”

“Neyin var senin?” diye sordu Baran. Gözlerini kısmış, dikkatle yüzüme bakıyordu. “İyi misin?” Gözünden de hiçbir şey kaçmıyordu. “Tuhaf görünüyorsun.”

“İyiyim,” dedim saçlarımı düzeltirken. “Neden kötü olayım ki?”

Başka bir şey söylemeden içeri girdim, avlu boyunca ağır adımlarla ilerledim fakat eve girmedim, giremedim. Baran da arkamdaydı. Yıllarımı geçirdiğim bu ev, ilk defa yabancı geliyordu bana. Verandaya geçip oturdum ve etrafı seyrettim dakikalar boyunca. Baran da yanımdaydı. Bana yaşattıkları için ondan nefret etsem de şu an benimle sustuğu için ona minnettardım.

Uzunca bir süre daha hiç konuşmadan oturmaya devam ettik.

“Neyin var diye sormak istiyorum.” Sessizliğini bu cümleyle bozduğunda bakışlarımı ona çevirdim. “Ama sonra vazgeçiyorum.”

“İyi ki vazgeçiyorsun,” diyerek gülümsedim. Onun bana bir şey sormaya hakkı yoktu ve bunu o da biliyordu.

“Ama sen böyle üzgün olduğunda dayanamıyorum.”

“Baran...” Adı hayretle döküldü dudaklarımdan. “Bunu sen mi söylüyorsun? Sen benden, bana oyunlar oynayacak kadar nefret etmiyor musun? Ne değişti, söylesene?”

“Ben senden ne zaman nefret ettim?” Kırgın bir bakış attı. “Kırgınlık ve öfkenin adı ne zaman nefret oldu?”

“Sen bana bunu hissettirdin ama... Dile getirdiğin o sözlerle.”

Burası benim evim ve gitmesi gereken kişi ben değilim.

“İnsan dili zehirli bir yılan gibidir bazen. Gözlerim sana o nefreti hiç hissettirdi mi?”

Öfkelendiğinde ne kadar kötü baktığını bilmiyordu. Dalga geçer gibi gülümsedim. “Seviyor musun beni?”

Baran böyle bir soru sormamı bekleme de, “Evet,” dedi. “Seviyorum.”

Ben de böyle bir cevabı beklemiyordum. Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. “Ama bana âşık değilsin,” dedim. Kulaklarımda Azra’nın sesi yankılandı. *Sana da âşık değil ki Açıyla.*

Sustu, gözlerini kaçırdı. Korkmasına gerek yoktu, bu gerçek zaten canımı öyle bir yakmıştı ki geriye bir şey kalmamıştı.

“Mehmet bugün bana ne söyledi biliyor musun? Keşke biz, yani sen ve ben, kardeş gibi kalabilseymişiz... Senden bana çok iyi bir abi olurmuş.” Dudaklarım kıvrıldı. “Haklı,” dedim, derin bir nefes alırken. “Çok haklı.”

Baran susmaya devam ediyordu.

“Zaten nerede görülmüş ki aynı evde büyüyenlerin ileride âşık oldukları?” Kendi sözlerime kahkaha attım. “Babam da yani... Ne hayal etti acaba? İkimiz yan yana...” Gülmekten suratım acıdığına kendimi güçlkle susturdum. *Ağlayınca susamıyordum ama.* “Böyle bir şeye inanmak için ancak benim kadar salak olmak gerekir zaten.”

“Mehmet haklı falan değil.” Onca sözün arasında buna mı takılmıştı?

“Senden bana bir abi bile olmaz yani?” dedim sorar gibi.

Yüzüme sertçe baktı. Anlamıyordum. Bunda kızacak ne vardı?

“Ne olur peki?” diye sordum gülerek. “Madem seviyorsun beni, bir şeyim ol hadi... Boşa gitmesin o sevgi.”

“Açelya...” dedi Baran. Saçmalama der gibi bir hali vardı.

“Ben hiç evlenmeyeceğim.” Parmaklarımı art arda kütletirken bakışlarımı avluya çevirdim. “Zaten yirmi bir yaşında ne evlenmesi? İleride de evlenmeyi düşünmüyorum bu saatten sonra. Hep böyle yaşayacağım. Ama arada erkek arkadaşlarım falan olur belki. Kısa süreli ilişkiler yaşar, eğlenmeme bakar...”

“Sus artık,” diyerek kesti Baran sözlerimi. “Saçma sapan konuştuğunun farkında mısın? Neyin var senin?”

“Bir şey soracağım,” dedim ciddileşerek. Kafamı dağıtmaya çalışmam ve bu uğurda saçmalamam nafileydi. Aklım bütünüyle başka yerdeydi. “Babamın öldüğü günü hatırlıyor musun? Ben çok küçüktüm. Her şey hayal meyal... Ya da unutmak istediğimden hatırlamıyorum ama bu gece, tüm detayları hatırlamak istiyorum nedense.”

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

“Nereden çıktı bu şimdi?” diye sordu Baran kaşlarını çatarak. Ölüm muhabbeti onu hep tedirgin ederdi.

“Merak ediyorum.” Şüphe çekmemem lazımdı. “Bu yaşa kadar hep kaçtım gerçeklerden, yüzleşmekten ve acı çekmekten...” Babamın ölümü benim travmamdı ve ben onun ölümüyle ilgiyi hiçbir detayı bilmek istememiştim. Kaldı ki o zamanlar küçüktüm fakat artık değildim. “Ama madem o adam İstanbul’a geri döndü ve madem bizi yine tehdit ediyor, benim de bazı detayları öğrenmem gerekiyor.”

“Hatırlamıyorum Açelya,” dedi Baran kestirip atar gibi. Hatırlamaması imkânsızdı. “Ben de küçüktüm.”

“Dokuz yaşındaydın,” dedim sorgulayıcı bir tavırla. Üzüleceğimden mi endişe ediyordu? “Gayet de her şeyi hatırlayacak bir yaştaydın.”

“Babama sor.” Baran, bu konudan kaçıyordu. “O her şeyi hatırlıyor.”

Ona hiçbir şey soramazdım.

Bir süre sonra eve girdim ve doğruca odama çıkıp yatağa uzandım. Uyuyabileceğimi hiç sanmıyordum çünkü zehir gibi bir gece, asır gibi geçecek saatler beni bekliyordu. Öyle de oldu.

Sabahın ilk saatlerinde, henüz kimse uyanmadan evden çıktığımda okuldaki ilk dersime iki saatten fazla vardı. İçimi kemiren şüphe, beynimi yakan düşünceler ve kalbimdeki ağrı beni hiç uyutmamıştı.

Hızlı adımlarla taksi durağına yürüyüp, boş taksilerden birine oturmuş ve araba hareket ettiğinde, telefonumun kılıfını çıkarmıştım. Reha Kara. Bu ismi telefonuma, yalnızca K olarak kaydettim ve K’ye, dünden beri kafamda kurguladığım mesajı yazdım.

Bu akşam altıda, seni Üsküdar sahilde bekliyor olacağım.

14

Yağmurlar Gibi Aniden Bastırdı Hüzünler

♪ Buray- Yüreksiz Tilki ♪

Saat altıyı çeyrek geçiyor, şafak usulca söküyordu ama benim dünyam hâlâ zifiri karanlıktı.

Evdekiler uyandığında yokluğum dikkat çekecek miydi bilmiyordum fakat kimseyle karşılaşmak istememiştim. Gece boyu uyuyamadığım için keskin bir ağrı şakaklarıma saplanıp gözçukurlarıma doğru yayılıyor ve midemi bulandırıyor. Nasıl akşam olacaktı, saatler nasıl akacaktı... Zira bedenim, can çekişen bir ruhu ağırlıyordu içinde.

İnsana aldığı nefes bile azap verirken hiçbir şey yokmuş gibi davranması çok ağırdı. Ve benim omuzlarım böyle yükleri kaldıramayacak kadar zayıftı.

Avuçlarıma hapsettiğim telefon titrediğinde düşüncelerim dağıldı. K'den bir mesaj vardı. Sabahın altısı oluşu Reha Kara'nın mesajıma hemen dönüş sağlamayacağını düşündürmüştü ama yanılmıştım.

Reha Kara: Akşam altı olmaz. Yarın görüşebiliriz.

Yarını bekleyemezdim. Benim bir geceyi daha o çıldırtan şüphelerle geçirecek dermanım yoktu. Bugün, şartlar ne olursa

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

olsun onunla görüşmeliydim. Ruhuma ektiği zehirli tohumlar büyümeden kurtulmam gerekiyordu. Mesajına hızlı bir cevap yazarken geriye doğru yaslandım.

Açelya: Bugün görüşmemiz lazım. Saat dört senin için uygun mu?

Aslında o saat uygun değildi fakat hiç yapmadığım bir şeyi yapıp dersi asacaktım. Zaten dinlediğim dersten de bir şey anlamayacaktım. Reha Kara'nın yanıtı da hızlı olmuştu.

Reha Kara: Maalesef. O saatlerde mühim bir işim var.

Kaşlarım çatıldı. Karşıma çıktığında, onunla görüşmem için neredeyse yalvarmıştı. Şimdi erteliyordu. Dalga mı geçiyordu?

Açelya: Bugün saat kaç olursa olsun, muhakkak görüşmemiz lazım.

Sms yoluyla yazıştığımızdan mesajımı görüp görmediğini bilmiyordum. Beş dakika geçmesine rağmen beklediğim yanıt bir türlü gelmeyince bir mesaj daha yazıp yolladım.

Açelya: Madem bu saatte uyanıksın, hemen şimdi görüşelim. Reddedersen bir daha bu fırsatı bulamazsın.

Blöf yapıyordum zira başka şansım yoktu. Aradan birkaç dakika daha geçtiğinde umudumu yitirmek üzereyken istediğim yanıt geldi.

Reha Kara: Peki, ben zaten dışarıdayım. Yarım saate kadar Üsküdar'a geçmiş olurum.

Mesajına anında cevap yazdım.

Açelya: Meydan çeşmesinin önünde bekliyor olacağım.

Taksi Kadıköy'e varmak üzereyken dikiz aynasından taksiciye baktım. "Üsküdar'a gitmem gerekiyor."

Dakikaları saymış, sayarken de tırnaklarımı kemirmeye başlamıştım. Taksi Üsküdar meydana vardığında parayı ödeyip hızlıca indim ve meydan çeşmesine doğru yürümeye başladım. Hava serindi ve tüm bedenim titriyordu. Yarım saat bile olmamıştı, Reha Kara'nın henüz gelmediğini ve haliyle beni bekleceğini düşünmüştüm fakat orada, tarihi çeşmenin denize bakan tarafında, yüzünü denize dönmüş bekliyordu.

Arkasından sessiz adımlarla yaklaşırken içimde büyük bir suçluluk hissi baş gösterdi. Bu yaptığım hiç doğru değildi. Hatta belki de öz babama ve bana aile olan o insanlara ihanetti. Ama ben buraya ona inanmak istediğimden değil, dün akşam söylediklerini yutturmak için gelmiştim. Neye dayanarak öyle konuştuğunu bilmiyordum ama önce savunmasını dinleyecek sonra bir daha karşıma çıkmaması gerektiğini söyleyecektim.

Reha Kara'nın birkaç adım gerisinde durduğumda ona nasıl sesleneceğimi düşündüm. Günaydın, merhaba ve benzeri sözcükler eğreti kalırdı. Zaten gerek de kalmadı. Sanki arkasında gözleri varmış gibi, "Uyuyamadın, değil mi?" diye sordu.

"Öfkeden uyuyamadım." Dönüp bana baktığında dudaklarında buruk bir tebessüm vardı. Bense oldukça öfkeliydim. "Söyle," dedim sertçe. "Dün akşam, neye dayanarak söyledin o sözleri? Parayı Mahir babamın aldığını kastettin ama..."

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Kadraja ansızın giren Baran ve onun Reha Kara'nın suratında patlayan yumruğuyla boğazıma takıldı sözlerim. Dudaklarımdan kuvvetli bir çığlık koptu. Şaşkınlık her zerreme yayıldı. Baran nereden çıkmıştı! Neden bu kadar hoyrat bir tepki vermişti! "Dur!" diye bağırdım ama ne duydu ne durdu.

Tek bir yumrukla yere devirdiği Reha Kara'nın üstüne ecel gibi çökmüştü, nefes almasına fırsat tanımadan art arda vuruyordu. Üstelik anlam veremediğim kadar sertti yumrukları. Profesyonel bir dövüşçü gibi davranıyordu.

"Baran!" diye bağırdım çığlık çığlığa. "Dur! Dur, Allah aşkına!"

Reha Kara bu kadar hazırlıksız yakalanmamış olsaydı nasıl bir karşılık verirdi bilmiyordum ama şu an kendini savunamayacak kadar kapana kısılmıştı. Ben de çaresizdim. Tek yaptığım şaşkınca bakmak ve Baran'ın durması için avazım çıktığı kadar bağırıktı.

Sahil yolunda yürüyüş yapan birkaç adam kavgayı görüp yanımıza geldi. Baran'ı güçlülkle Reha'nın üzerinden kaldırdılar fakat zapt etmeyi beceremediler. Reha avuçlarını yere bastırarak hızla toparlanmış ve sol tarafa dönüp kan tükürmüştü. Peş peşe öksürüyor ve nefes almaya çalışıyordu.

Hızla yanına diz çöküp, "İyi misin?" diye sordum. Kim suratına peş peşe, sert bir şekilde yediği sayısız yumruktan sonra iyi olabilirdi ki? Öldüresiye vurmuştu Baran, gözü hiçbir şeyi görmemişti.

"Açelya! Sakın!" diye bağırdı Baran korkunç bir hiddetle. "Yaklaşma o herifin yanına!"

Reha kafasını kaldırıp yüzüme baktı, ağzı burnu kan içindeydi ve bakışları alev alevdi. Sorumu es geçerek hızla ayağa kalktı ve Baran'ı zapt eden adamları fırsat bilerek ona atıldı, yediği yumrukların acısını çıkarmak ister gibi Baran'a sert bir yumruk

SÜMEYYE KOÇ

attı. Birileri daha gelmişti ve bu sefer tuttukları Reha'ydı. Aklımı kaybetmeme çok az kalmıştı.

"Öldüreceğim lan seni! Yaz bunu bir kenara!" Bu ses, bu öfke ve bu tehdit kokan sözler Baran'a aitti. Onu tutan üç adama rağmen her an ellerinden kurtulacakmış ve Reha'ya yeniden saldıracakmış gibi duruyordu. Kelimenin tam anlamıyla, delirmişti.

"Görüşeceğiz!" Reha da aynı şekilde karşılık vermişti Baran'a. "Bunu senin yanına bırakanın ecdadını si...!"

"Bekle sen, bekle! Asıl ben senin ecdadını...!" diye kükredi Baran. Avuçlarımı kulaklarıma kapattım, küfürler havada uçuşuyordu. Ne yaptığım, neden yaptığım ve neye sebep olduğum konusunda hiçbir fikrim yoktu ama iyi bir şey yapmadığımı ortadaydı. Böyle olmaması gerekiyordu. Ama olmuştu ve suçlu bendim.

Reha Kara birileri tarafından uzaklaştırılmış, görüş alanımdan çıkmıştı. Aynı saniyeler içinde Baran kolumdan sertçe tutup hiçbir şey söylemeden beni sürüklemeye başladı. Her şey çok ani geliyordu ve ben anlam vermekte güçlük çekiyordum. Kötü bir kâbus görüyorsam hemen uyanmak istiyordum. Küçük bir çocukken, kazara bile canımı acıtmayan Baran şimdi farkında olmadan yaralıyordu beni. Dilim tutulmamış olsaydı ağzımı açacak ve canımın acıdığını söyleyecektim ama yapamıyordum. Yolun karşısına geçip arabanın önünde durduğumuzda Baran kolumu birden bıraktı ve dudaklarımdan acıyla karışık bir inleme kaçtı.

Baran bana o kadar kötü bakıyordu ki afalladım, yutkunmadım ve öylece kalakaldım.

"Sen bunu nasıl yaparsın aklım almıyor!" diye bağırdı öfkeyle karışık bir şaşkınlık içinde. "O görüştüğün herif kimin oğlu biliyor musun? Bizi geçtim, sen bunu babana nasıl yaparsın ya?"

Ne diyeceğimi bilememenin verdiği şaşkınlık ve utançla bakışlarımı yola eğdiğimde, elimle az önce tuttuğu koluma dokun-

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

dum. Canım acıyordu. Ansızın çöken pişmanlık hissi içimde benzin dökülmüş ateş gibi harlanırken konuşamadım, dudaklarım titredi. Baran haklıydı. Ne diyecektim ki?

“Özür dilerim,” diyebilirdim sadece. *Ne halt ettiğimi bilmiyorum.*

“Ne zamandır görüşüp konuşuyorsun onunla?” diye sordu Baran. Öfkesi ve ses tonu beni korkutuyordu. “Ne zamandır Açelya?”

“Görüşmüyoruz!” dedim titreyen sesimle. “Dün akşam eve dönerken çıktı karşıma. Öncesi yok. Onu ilk defa dün gördüm, yemin ederim!”

Sözlerimin ardından korkuyla bekledim. Baran bir şeyler söyleyecekmiş gibi oldu ama sustu ve eliyle sertçe çenesini sıvazladı. Sakinleşmek ister gibi derin bir nefes alırken arabanın kapısı gösterdi. “Bin.”

Öfkeliydi, ağzından yanlış bir şey çıkacak olmasından korkuyordu. Ben de ne hissetmem gerektiğini bilmediğim bir andaydım. Hissettiğim tek şey suçluluk duygusuydu ve bu his bana doğru cevaplar verdirmiyordu.

Tek kelime etmeden oradan uzaklaştık. Ölüm sessizliğinde birkaç dakika geçti. Öyle gergin, öyle telaşlıydım ki midem ağzıma gelmişti. Böyle anlarda hep midem bulanırdı, kusardım. Sonunda kendimi tutamayıp öğürürken elimi ağzıma kapattım. Baran hızla sağa çekerek durdurdu arabayı. Ondan önce davranıp kapıyı araladım fakat arabadan inmeden yola doğru tekrar öğürdüm. Tekrar, tekrar ve tekrar... Fakat içim o kadar boştu ki kusamıyordum bile.

“Su iç, kendine gel.” Baran bana su uzatıyordu. İstemiyordum. Saçlarım önüme dökülmüş, utançtan kızaran yüzümü kapatmıştı. Beni bu halde görsün istemiyordum.

“Babama hiçbir şey söyleme,” dedim ağlamaklı bir şekilde. Acıyan gözlerim yeniden ıslanmıştı. “Lütfen söyleme.”

“Açelya, tamam...” Baran dizlerinin üstüne çöküp yüzüme uzandı ve saçlarımı geriye itti.

“Söz ver,” dedim ikna olmayarak. “Kimseye bir şey söylemeyeceğine...”

“Tamam,” dedi Baran tekrar. “Kimseye bir şey söylemeyeceğim.” Yüzüne bakamıyordum hâlâ.

“İyi misin şimdi?” diye sordu. Aslında öfkesinin geçtiği yoktu, sadece benim için endişeleniyordu. “Şu suyu içer misin?” Kapağını açtığı şişeyi bana uzattığında istemsizce aldım ve bir yudum içip ona geri uzattım. Su soğuk değildi ama mideme inerken buz gibi hissettirmişti.

“İyiym,” dedim kupkuru bir sesle. “Endişelenme.”

Baran ayağa kalkıp kapımı kapattı ve tekrar arabaya geçti. Arkama yaslanıp derin bir nefes aldım, şimdi daha yavaş gidiyordu. Gözü üzerimdeydi. Yalnızca birkaç dakika sonra, sahil güzergâhındaki restoranlardan birinin açık otoparkına saptığında eve gitmediğimiz için rahatladım. Fakat asıl sıkıntı şimdi başlıyordu. Çünkü Baran’ın sorularına ne cevap vereceğimi bilmiyordum.

Restoran neredeyse doluydu, insanlar bu saatte işe gitmeden önce kahvaltı ediyorlardı. Cam kenarındaki tek boş masaya geçip oturduk. Ellerim ve dizlerim hâlâ titriyor, bakışlarımsa yerden kalkmıyordu. Garson yanımıza gelip ne istediğimizi sorduğunda sessiz kaldım. Baran iki çay ve bir kahvaltı tabağı getirmelerini istedi.

Garson yanımızdan uzaklaşırken “Dinliyorum,” dedi sakın kalmaya çalışarak.

Ama ben ne anlatacağımı bilmiyordum. “Dün,” diye başladım söze. “Mehmet beni eve bırakacaktı. Ama ben kalan yolu yürümek istedim çünkü hava güzeldi. O sırada çıktı karşıma. Bizim eve, iki sokak kala... Kaçmak istedim, bana bir zarar vereceğini düşündüm ama o sadece konuştu.”

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Sustuğumda kaşlarını çatı Baran. "O herif sana ne söyledi de bugün onunla buluşmaya ikna oldun?" Her bir kelimenin, üzerine basa basa konuşuyordu. "Dünkü o garip tavrın, üstü kapalı geçmiş sormaların da bu yüzden miydi?" Baran masaya doğru eğildi ve "Anlat Açelya," dedi. "Bilmek istiyorum her şeyi."

"Neden takip ettin beni?" diye sordum. Evden çıkarken kimseye yakalanmadığıma emindim. Sadece halimden ve sorularımdan mı şüphe etmişti?

"Soruma soruyla karşılık vermenden ne anlamalıyım? Ne gizliyorsun Açelya?"

"Bir şey saklamıyorum," dedim burnumu çekerek. "Evet, dünkü halim bu sebeptendi. Reha Kara birden karşıma çıktı, bazı şeyler söyledi ve canımı sıktı. Bugün onunla yeniden görüşme sebebim ağzının payını vermek istememdi."

Baran'ın yüzüne çekinerek baktım. Bakışları, bana inanmadığını haykırıyordu. "Ne söyledi sana?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Babasının, babamı öldürmediğini," diyebildim sadece.

"Ve sen de buna inandın, öyle mi?" Yapma der gibi kafasını salladı. "Sırf buna inandığın için o kadar kötüydün dün gece. Başka bir şey söylemedi yani... Bu kadar mı?"

Sözlerim onu tatmin etmemişti. Etmeyeceğini biliyordum ama daha fazlasını söylemeye ne yüzüm vardı ne de cesaretim. "İnanmadım Baran," diye çıktım. "Ama o kadar kesin konuştu ki... İspatlayacağını söyledi. Bir şeyler biliyor gibiydi. Ne söyleyeceğini merak ettim, çok merak ettim. Uyuyamadım, gece boyu gözüme uyku girmedi benim."

"Nasıl ispatlayacakmış?" Baran sinirle güldü, parmakları gergin bir tavırla masanın üstünde gezinirken gözleri gözlerimden ayrılmıyordu.

"Bilmiyorum," dedim altdudağımı ısırarak. "Sen hiç hesapta yokken gelip ortalığı karıştırmasaydın öğrenecektim."

“Neyi öğrenecektin?” Sözlerim dindirmeye çalıştığı öfkesini yeniden körükledi. “Neyi? Utanmadan beni mi suçlayacaksın şimdi? Ya peşine takılıp gelmeseydim... Ya sana bir zarar verseydi?”

“Ulu orta yerde bana niye zarar versin ki?” diye sordum çekinerek. “Zarar verecek olsaydı dün verirdi zaten... Benimle sadece konuşmak istedi.”

“O katil yıllar sonra İstanbul’a döndü Açelya.” Baran parmağını bana doğru kaldırdı. “Belki unutmuştundur diye hatırlatmak isterim, biz seninle yakın zamanda neredeyse bir saldırıya uğradık. Ve tesadüfe bak ki bir süre sonra da oğlu çıktı karşına. Sen şimdi geçmiş karşıma, bana neden zarar versin diyorsun... Doğru mu anlıyorum?”

“Belki de saldırının suçlusu onlar değildir,” dedim kendime bile yabancı gelen bir sesle. Ortada bir ispat yok sonuçta.”

“Sana inanamıyorum Açelya,” dedi Baran şaşkınlıkla. “Karşımda oturan sen misin yoksa bir başkası mı...”

“Baran...” diyerek kestim sözünü. “Haklısın, kulağa deli saçması gibi geliyor ama Reha Kara o kadar emin konuştu ki belki de...”

“Şu herifin adını ağzına alma,” dedi Baran nefretle.

“Onun suçu ne?” diye sordum. “Katilse babası katildi, o bize bir şey yapmadı ki.”

“Katil babasını savunduğu yetmez mi?” Hırsını alamamış gibi elini masaya vurdu. “Sen bana kimi savunuyorsun şu an? Doğru mu duyuyorum? Babam duysa ölürdü kahrından!”

Derin bir nefes aldım. Baran kendince haklıydı. Üstelik ben ne söylersem söyleyeyim anlamayacaktı. Hissettiklerimi hissetmediği sürece, beni anlaması mümkün değildi.

“Efkan Kara hastaymış, ölüyormuş...” diye mırıldandım. Masada derin bir sessizlik oldu. “Babam ölmeden önce, onun

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

suçsuzluğunu ispatlayacağım dedi. Ufacık bir şüphe Baran... Tüm gece beni uykumdan etmeye yetti. Ya doğruysa dedim ya ufacık bir ihtimal de olsa..."

Sustum. Baran'ın öfkeyle bakan gözleri konuştuğu dibe batmışımı söylüyordu.

"Rahmetli Kenan Sezginer'in katili, aynı kanı taşıdığı Efkan Kara'dır," dedi sustuğum an. "Adımın Baran olduğundan şüphe et ama bundan şüphe etme. Eğer onların yalan sözlerine inanıp da vicdanını yumuşatırsan babanın kemiklerini sızlatırsın, bunu da böyle bil."

Baran'ın sesi öyle sert ve öyle keskindi ki ağlayacak gibi olmuşum. Titreyen dudaklarımı birbirine bastırırken, "Nasıl bu kadar emin konuşabiliyorsun?" diye sordum. Dün gece Baran'a babamın ölümünü sormuştum ve o, hiçbir şey bilmiyormuş gibi konuyu kapatmıştı. Şimdi ise kesin konuşuyordu. *Sebebi neydi? Bilmediğim neyi biliyor olabilirdi?*

"O adam babamı öldürürken gözünle mi gördün?" Baran'ın yüz ifadesi bir anda değişirken bana oldukça tuhaf bir bakış attı.

"Gözümle görmeme gerek var mı? Delillerle ispatlanmış bir suçtan bahsediyoruz. Kim öldürecekti babanı ondan başka? Kim yapar bunu?"

Bilmiyorum der gibi omuzlarımı silktim. "Babamın gizli bir düşmanı vardı belki de? Hiçbirimizin bilmediği... Olamaz mı?"

Baran elini dudaklarına kapatıp sessizce gülmeye başladı. Kaşlarım çatıldığında "Sinirimden gülüyorum," dedi. "Kimseye söylemeden, sabahın köründe babanın katilinin oğluyla görüşmeye gitmen, yenilir yutulur şey değil."

Eli dolu vaziyette masaya yanaşan garsonu görünce susmak zorunda kaldı. İkimiz de arkamıza yaslandık, masa hızlıca hazırlandı ve garson tekrar uzaklaştı.

"Dün geceyi de bu sabahı da yaşanmadı farz edeceğim," dedi Baran aradan birkaç dakika geçtiğinde. "Sen o herifle hiç

karşılaşmadın, hiç buluşmadın ve biz seninle bu konuşmayı hiç yapmadık.” Yolun karşısından görünen denize baktı. “Sırf seni kırmamak, incitmemek için neleri yuttuğumu bilemezsin. Bu yaptığın... Babanın katilini aklamaya çalışman...” Kafasını salladı. “Akıl alır gibi değil.”

“Haklısın,” dedim. Kendime düşünecek, doğruyu bulacak zaman tanımamıştım. Şu an hiçbir şey düşünemiyordum. “Ama sen benim ne hissettiğimi bilmiyorsun, sana göre fazlasıyla hadsiz olan bu hataya neden düştüğümü de anlayamıyorsun.”

“Anlayamam evet. Ama anlamaya çalışıyorum, sana hak vermeye çalışıyorum ve sırf bu yüzden de üstüne gitmiyorum.” Bakışları gözlerimi bulduğunda ifadesi kırgındı. “Aklımda onlarca soru var ama sormuyorum, dile getirirsem canım yanar, canın yanar...”

Belki de sorsa, dile getirse, “Babamdan mı şüphe ediyorsun?” diyecekti ama ne onun bu soruyu sormaya cesareti vardı ne de benim duymaya. Haklıydı. Bu mevzu burada kapanmalıydı.

“Bana bir söz vermeni istiyorum. O herifle bir daha görüşmeyecek, konuşmayacaksın. Eğer bir şekilde, bir yerde karşına çıkarsa da bundan ilk benim haberim olacak.”

İtiraz edecek durumda değildim. “Söz. Ama sen de bana bir söz vereceksin,” dedim. “Bu meseleden kimsenin haberi olmayacak. Özellikle de babamın.”

“Söz,” dedi Baran hiç düşünmeden. “Zaten aksi felaket olur.” Biliyorum dercesine kafamı salladım. “Ama sen sözünü çiğner sen ben de çiğnerim ve bu iş babama intikal eder. Bu bir tehdit değil Açelya, bil diye söylüyorum.”

Biliyordum. Eğer bu sabah yaşananlar tekrarlanırsa ve Baran’ın da bundan haberi olursa direkt babamın da haberi olurdu. Kurtulamazdım. Ve o zaman kopardı kızılca kıyamet... Babam kendini ispat etmek için sonuna kadar savaşırdı benimle, birlikte

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

yaşadığımız on altı yıla rağmen bir daha bakamazdım yüzüne. Bu bir sır olarak aramızda kalmalıydı ve tekrarlanmamalıydı. Fakat benim içimdeki şüphe ne olacaktı? Aklımı kemiren kuşku, Mahir babamdan kaynaklanmıyordu. Ama bir ihtimal, babamın katili Efkan Kara olmayabilirdi. Bunca yıl sonra, öleceğini hissetmişken, kendini aklamaya çalışması kafamda bu sonucu doğurmuştu.

“Aç değil misin?” diye sordu Baran. Kustuğumda midemden hiçbir şey çıkmayacak kadar boş olduğunu görmüştü. “Neden yemiyorsun?”

“Sen neden yemiyorsun?” O da benim gibi, hiçbir şeye dokunmuyordu.

“Aç değilim çünkü.” Masanın ortasında duran kahvaltı tabağını önüme itti. “Bunu senin için söyledim.”

“Canım istemiyor.” Hiçbir şey olmamış gibi davranmak ikimizi de mahvediyordu.

“Yemen lazım,” dedi Baran. “Okula gideceksin sonuçta. Aç olursan dinlediğini de anlamazsın.”

“Hiçbir şey yiyecek durumda değilim,” dedim.

“Açelya,” diye uyardı Baran beni. “Bu konu aramızda kalacak ve kapanacak, şimdi lütfen bir şeyler ye.”

Zoraki bir tavırla çatalı batırdığım patates kızartmasını ağızıma attığımda, Baran dumanı tüten çay bardağını da önüme itti. Attığı yumruklardan dolayı elinin üstü kızarmıştı. “Bir şey soracağım.”

“Sor,” dedi kendi çayından bir yudum alırken.

“Sen dövüş eğitimi falan mı aldın?” Birden öksürdü, içtiği çay boğazında kalmıştı.

“Ne alakası var şimdi?”

“Ne demek ne alakası var? Yumruklarından çıkan ses hâlâ kulağımda.”

“Sadece çok öfkeliydim o an,” dedi olağan bir şeyden bahsediyormuş gibi. “Altında başka bir şey arama. Eğitim falan da almadım.”

İnanmamıştım çünkü yalan söylüyordu. Fakat neden yalan söylediğini anlamamıştım. Profesyonel bir eğitim almış olmasında herhangi bir sakınca yoktu ama o her zamanki gibi gizleme gereği duyuyordu. “Yalan söylüyorsun,” diye üsteledim. “Salak değilim ben, gözümle gördüm.”

“Olur olmaz şeyleri gözünde büyütmekten vazgeç. Neden yalan söyleyeyim?”

Haklıydı, insan neden yalan söylerdi ki böyle bir konuda? Sessiz fakat bir o kadar da isteksizce kahvaltıya devam ettim. Çay, başımın ağrısını biraz olsun azaltmıştı. Baran da sessizdi. Hiçbir şey yemiyor, sadece dışarıyı izliyordu.

“Açelya?”

Yabancı bir ses adımı söyleyince başımı kaldırdım. Yanı başımda Oğuz duruyordu, bizim fakülteden iki sene önce birincilikle mezun olmuştu. O zamandan beri ilk kez denk geliyorduk. Okuldayken kimse onun önüne geçemez, kimse ondan daha yüksek not alamazdı. Fazlasıyla çalışkan ve bir o kadar da sosyal biriydi. Bana iki kez çıkma teklifi etmiş ve ikisinde de reddedilmişti.

“N’aber? Nasılsın?” Sormaksızın yanımdaki boş sandalyeyi çekip otururken Baran ona ters ters baktı. Oğuz da bunu fark etti. “Bölmüyorum umarım,” dedi kibarca. “Erkek arkadaşın mı?”

“Hayır,” dedim gülümseyerek. “Abim olur kendisi.”

“Öyle mi? Memnun oldum,” dedi Oğuz. Baran bir karşılık vermedi. Yüzündeki ters ifade yerini şaşkınlığa bırakırken umursamaz bir tavırla Oğuz’a döndüm. “İyiyim. Her zamanki gibiyim Oğuz. Dersler çok yoğun, soluksuz çalışıyoruz Irmak’la. Sen neler yapıyorsun?”

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Oğuz her zamanki özgüveniyle gülümsedi. "Son senenin zorluğunu çok iyi bilirim. Allah belanı vermiş de sürünüyormuşsun gibi bir sene... Ben de müvekkilimi bekliyordum, seni görünce bir selam vereyim dedim."

"Demek avukatlığa başladın," dedim gülümseyerek.

"Uzun süre staj yaptım, işin erbabı avukatlardan çok şey öğrendim. Son altı aydır da özel davalarla ilgileniyorum ve her şey, tam hayal ettiğim gibi." Avukat olmak için doğmuştu Oğuz. Tuttuğunu koparan, sivri dilli ve keskin zekâlı bir öğrenciydi her zaman. Başarılı olacağı su götürmez bir gerçektir.

"Sevindim. Umarım her şey gönlünce olur." Parmaklarımı soğuyan çay bardağımın üstünde gezdirirken göz ucuyla Baran'a baktım. Oğuz'a ters ters bakıyordu hâlâ. Ya da bana öyle geliyordu. Bu sabah ikimizin de sınırları yeterince bozuktur.

"Sen ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu Oğuz. "Mezun olunca hemen çalışacak mısın?"

"Muhtemelen evet," diyerek başımı salladım. "Vakit kaybetmek istemiyorum."

"Bir ara bir şeyler duydum, Açelya sözlendi falan dediler, doğru mu?" Ağzının ayarı yoktu. Pat diye sormuştu.

Ne diyeceğimi bilemeyerek yutkunurken bakışlarım tekrar Baran'ı buldu. Sonra Oğuz'a döndüm ve elimi havaya kaldırarak boş parmağımı gösterdim. "Daha neler! Yanlış duymuşsun."

"Zaten ben de pek ihtimal vermemiştim," dedi Oğuz gülererek. "Okuldayken kimseye yüz vermezdin, önceliğin hep derslerindi."

"Hâlâ öyle." Ellerimi birbirine kenetledim. "Bu hayatta herkesin önceliği kendisi olmalı. Aksinin peşinden gideni eninde sonunda harcıyor hayat." Kendimden biliyordum. Beni harcıyan da karşımda oturuyordu.

"Kesinlikle öyle." Şık giyimli, orta yaşlarda bir kadın uzaktan el salladığında Oğuz yavaşça ayağa kalktı. "Müvekkilim

geldi. Seni gördüğüme sevindim Açelya, umarım tekrar görüşürüz.”

“Görüşürüz,” dedim, her zaman böyle söylenir ama görüşülmezdi.

Aslında hâlâ iletişim halinde sayılırdık Oğuz’la. Instagram üzerinden takiplesiyorduk fakat ben bu zamana kadar Baran dışındaki erkeklere kapı duvar olduğum için onların gözünde ulaşılması ve elde edilmesi zor bir kızdım. Artık şanslarını bile denemiyorlardı.

“Etrafın kalabalıkmiş meğerse.”

Oğuz çoktan birkaç masa ötedeki yerini almıştı müvekkiliyle birlikte. Dönüp Baran’a baktım. “Anlamadım?” diye mırıldandım.

“Hiç.” Dudaklarında tuhaf bir gülümseme vardı. Keyiften uzak, hüzne yakın. “Kalkalım mı doyduysan?”

Dudaklarımı sildiğim peçeteyi buruşturup tabağıma bıraktım. “Kalkalım.”

Sessiz yolculuğumuz kampüsün girişinde son bulduğunda emniyet kemerimi çözdüm. Birazdan arabadan inecektim ama bir şey söylemeli miydim bilmiyordum. O sırada koluma dokundu. Canım yanınca dönüp Baran’a baktım, hemen çekti elini. Yüzüme suçlulukla baktı. “Acıyor mu?” diye sordu.

“Hayır,” dedim, uzatmanın bir anlamı yoktu.

“Bakabilir miyim?” İzin vermeme beklemeden bluzumu bileğimden yukarı doğru sıyırdı. Kolumda belirgin bir morluk vardı ama şaşırmamıştım. Tenim hassastı. Bir yere çarptığımda hemen morarırdı.

“Nasıl yaptım ben bunu?” Gözleri acıyla kısıldı. “Özür dilerim, kendimi öyle bir kaybettim ki...”

“Tamam artık, konuşmayalım bunları.” Yeterince mahcup-tum, bir de onu suçlayamazdım. Bilinçli yapmamıştı.

“Sana kızdığımın değil, korktum ben. O herif sana bir şey yapacak sandım.”

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

“Baran...”

“Açelya lütfen...” dedi Baran. Sustu, yutkundu. “Bir daha o adama inanma. Konuşma, görüşme. Bize bunu yapma.”

“Baran tamam...” Kolumu çekip bluzumun kolunu düzelttim. “Hani kapatmıştık konuyu? Yaşanmamış farz edecektik... Beni daha fazla utandırma.”

“Kapattık, yaşanmadı öyle bir şey.” Elleriyle yüzümü avuçladı ve ben yine ağlama isteğiyle dolup taşım. “Ne zaman ne mesafe ne de ettiğimiz kavgalar girebilir aramıza. Ben ne söylersem söyleyeyim vazgeçemem senden.” Gülümsedi ama hâlâ hüzünle bakıyordu. “Sen de vazgeçme bizden. Annem, babam, Mehmet... Seni o kadar çok seviyorlar ki.” Sol gözümünden süzülen bir damla yaşı parmağıyla sildi. “Hadi git, geç kalacaksın.”

Geç kalmış değildim ama gitmek istiyordum. Ellerini yüzümünden çektiğinde çantamı omzumdan geçirip arabadan indim. Hızla kampüse yürüdüm ve dönüp arkama bakmadım. İlk dersim başladığında, aradan saatler geçtiğinde hatta gün bittiğinde bile hissettiğim suçluluk duygusunu aşamamış, içimi kemiren şüpheden bir türlü kurtulamamıştım. Elimde değildi, aklım benimle oynuyordu ve kalbim bu yüzden azap çekiyordu. Annem gün içinde beni arayıp neden evden sabah erkenden çıktığımı sormuştu. Verecek bir cevabım olmamakla birlikte, Baran’ın da o saatte evde olmayışı açıklanması güç bir tabloyu gözler önüne seriyordu. Irmak da gün boyu halimden ve tavrımdan hiç hoşlanmadığını söyleyip durmuş, sorgulayıp konuşturmaya çalışmıştı fakat anlatacak bir şey yoktu. Herkesten ve her şeyden kaçmak istiyordum.

Aklım Reha Kara’daydı. Dağılmış ve mahvolmuş suratıyla, öfkeden delirmiş halde gözden kaybolmuştu. Bir daha da benimle iletişime geçmemişti. Şayet bana ulaşmaya çalışırsa veya yeniden karşıma çıkarsa ne yapacağımı, onunla ne konuşacağımı bilmiyordum. Baran’a verdiğim bir söz vardı, şüphenin

cehenneminde yansam da tutmak zorunda olduğum bir söz... Aksi gerçekten felaket olurdu.

Araba demir kapıdan içeri girdiğinde derin bir nefes aldım. Bu sabah kâbusummuş gibi kaçtığım eve geri dönmüştüm. Gidecek başka bir yerim yoktu, burası benim evimdi ve içindekiler de ailem... Bunu kabul etmeli ve bu gerçeğe ihanet etmemeliydim. Aksi benim de felaketim olurdu.

Onur Bey'e iyi akşamlar dileyerek eve geçtim. Kapıyı Mine Abla açtı. Annem ortalarda görünmüyordu ve ev sessizdi.

"Kimse yok mu?"

"Gelmek üzeredirler," dedi Mine Abla. "Firuze Hanım'ı doktora götürdüler yine. Epey de oldu."

Haberim yoktu. Annem telefonda bahsetmemişti. "Bir şey mi oldu?" diye sordum endişeyle.

"Hayır, gayet iyiydi Firuze Hanım. Doktor bu bir hafta boyunca sık sık görecekmış onu, tedavi için miymiş neymiş."

Anladım der gibi başımı salladım. Akşam yemeğine iki saat vardı, o zamana kadar biraz dinlensem hatta uyusam iyi olacaktı. Odama çıkıp kendimi yatağa attığımda öyle yorgundum ki hemen dalmışım.

Birinin omzuma dokunduğunu hissettiğimde sadece yarım saat geçmiş gibi hissettim. Annem başımdaydı.

"Kalkıyorum şimdi," diye mırıldandım uykulu sesimle. "Yemekte ne var?"

"Saat onu geçti Açelya, akşam yemeği mi kaldı?"

"Ne?" Hızla doğrulup oturduğumda başımda kuşlar uçuştu sanki. "Uyudum mu ben o kadar? Neden uyandırmadınız?"

"Denedim," dedi annem. Yatağımın kenarına oturmuş, ellerini de dizlerine koymuştu. "O kadar derin uyuyordun ki uyanmadın bir türlü. Ben de kıyamadım. Merak etme yemeğini ayırdım." İki saat uyuyup kalkacaktım ama dün geceyi tümüyle

uykusuz geçiren bedenim yorgun düşmüştü. Bıraksalar uyuma-ya devam ederdim ama toparlanıp ders çalışmam gerekiyordu.

“O zaman önce yemek yiyip, sonra ders çalışmaya başlayayım.” Kendi kendime söylenerek yataktan kalktığımda aslında kaçmamam, oturup annemle konuşmam gerektiğini düşündüm ama cesaretim yoktu. Banyoya girip yüzüme peş peşe soğuk su çarptığımda uykum tamamen açıldı. Tekrar odaya geçtiğimde annem hâlâ yatağın kenarında oturuyordu. Gitmemiştii.

“On dakika.” Parmağını kaldırıp koltuğumu işaret etti. “Konuşacağız.”

Rica etmiyor, emrediyordu. Beni kendi halime bırakırsa günlerdir olduğu gibi konuşmaktan kaçacağımı biliyordu. El mecbur, koltuğa geçip oturduğumda bakışlarım suçlu bir tavırla yere eğildi.

“Hani biz seninle sadece anne kız değildik, arkadaştık. Hani sen hiçbir şey gizlemezdin benden?” Sesi sistem doluydu. “Tüm bunlar ne zaman değişti? Ne oldu sana?”

“Bir şey olmadı.”

Aslında çok şey oldu. Kandırıldım, bir yalana inandırıldım ve acı çektim. Nefret edildim, hor görüldüm, fazlalık gibi hissettim. Fakat bunun beni ne kadar mahvettiğini dile getiremedim hiç, aksine gülümsedim. Canım o kadar çok yandı ki hiç ummadığım birine dönüştüm, kendimi küçük düşürdüm. Yıllar sonra, çocukluğumu acıtan o küçümseyici kelimeyi tekrar duydum hoyrat dudaklardan. İtildim, havuza düşürüldüm, boğuldum. Depremeler oldu içimde, enkaz altında kaldı tüm duygularım. Ve hâlâ en ufak bir açıklaması bile yok tüm bunların.

“Baran ne zaman Azra’yla ayrıldığını söyledi, o gün bugündür iyi değilsin sen.”

Buruk bir şekilde gülümsedim. “Neden iyi olayım ki?”

“Neden kötü olasın ki?” Anlamaya çalışıyordu. “Ben de bunu merak ediyorum Açelya. Atlatmamış mıydın? Baran yanında Azra’yla döndüğünde bile bu kadar kötü olmamıştın.”

“Çoktan atlatmış olmam gerekirdi, haklısın.” Bakışlarım boşluğa takıldı. “Ayrıldılar diye sevinmem de gerekmiyor. Bana ne ki?”

“Seni ilgilendirmiyorsa bu kadar kötü olmanın sebebi ne o zaman? Söylemiyorsun, çıldıracağım...”

“Kandırıldık anne.” Sonunda patlamıştım. “Baran hepimizi kandırdı. Aslında sevgili bile değillermiş ki Azra’yla... Ayrılıkları da birliktelikleri kadar yalanmış. Baran sırf benden kurtulmak için böyle ucuz bir oyun oynamış. Olan biten bu, öğrendin işte. Oldu mu?”

Annem ağzı bir karış açık bakıyordu bana. “Biliyordum aslında,” dedi şaşkınca. “Yani biliyorsun, başından beri tahmin ediyordum. Fakat böyle birden, pat diye duyunca... Neye uğradığımı şaşırdım.”

“Şimdi söyle bana, ben neden iyi olayım?” dedim alaylı bir tebessümle. “Karşıma geçip, yüzüme beni istemediğini söylemeye gerek duymayacak kadar bana değer vermeyen birini sevmişim. Ben onun aşkına bile saygı duyardım ama o bana hiç saygı duymamış. Neden duysun ki zaten?” Ellerimi iki yana açtım. Avuçlarım kadar boştu artık umutlarım. “Bana verdiği değer bu kadarmış.”

“Ben buna inanmak istemiyorum Açelya. Baran’ı savunmuyorum fakat bu oyunu, senden kurtulmak için yapmış olduğuna inanmıyorum.”

“Ama yaptı ve hiçbir açıklaması yok. Hâlâ yüzüme bakabiliyor, hiçbir şey olmamış gibi davranıyor ve bu beni deli ediyor!”

“O benim oğlum.” Sesinde saf bir acı vardı. “Onu biraz olsun tanıyorsam bu kadar basit değildir. Olamaz.” İnanmak istemiyordu.

“O bile kendini savunamıyorken sen onu savunmaya çalışıyorsun,” dedim, yapma dercesine. “Boşuna nefesini tüketme.

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Baran'ın gözündeki değerim bu kadar işte. Azra bile daha değerli onun için."

Bana yaptığı onca şeye rağmen hem de.

Annem hiçbirini bilmiyordu, Azra'nın şeytan yüzünü görmemişti henüz. Çocuk gibi şikâyet edecek halim yoktu, bilmesini de istemezdim fakat çok şey birikmişti içimde. Kimse bana neden bu haldesin diye sormamalıydı.

"Konuşacağım onunla."

"Sakın," diye gürledim. "Hayır, lütfen konuşma. İstemiyorum, bu meselenin içime dert olduğu falan yok." *Beni paramparça etmesi dışında, bir sorun da yok.* "Daha fazla küçük düşmek istemiyorum. Benim ne hissettiğimi bilmesin."

"Senden bahsedeceğimi kim söyledi ki?" dedi annem, öfkeliydi. "Eğer konuşmazsam bu gece uyuyamam, işin aslını astarını öğrenmem lazım."

"Sen değil miydin Baran benimle konuşmuyor diyen? Yine konuşmaz ki."

"Konuşmazsa da dinlemek zorunda, ona iki çift lafım var."

"Anne lütfen, sordun söyledim, pişman etme. Neden sana anlatmayıp senden köşe bucak kaçtığımı şimdi anladın mı?"

"Ama Açelya..."

"Aması yok," diyerek kestim sözünü. "Ben artık bu konuda üzülen taraf olmak istemiyorum."

Annem bir müddet sustu. Elleriyle yüzünü sıvazlarken derin bir nefes aldı. Düşünüyordu. "Madem senden kurtulmaktı niyeti, madem bu yüzden böyle bir oyun oynadı, şu an neden senin peşinde o zaman? Hiç düşündün mü?"

Sessiz kaldım, düşünecek bir şey yoktu. Belki de vicdanını rahatlatmaya çalışıyordu çünkü oyununun beni bu denli mahvedeceğini düşünememişti.

"Çıkamıyorum işin içinden," dediğinde sesi bağırır gibi yükseldi. "Babana olan öfkesini senden mi çıkardı yani? Benim

oğlum bu kadar mı gamsız?” Sorduğu soruya cevabı kendisi verdi. “Hayır... Başından beri şüphe ettiğim şeyde yanılmadım, haklı bir gerekçesi olduğu konusunda da yanılmayacağım. Çözeceğim bu meseleyi.” Peş peşe kafasını salladı. “Baran’ın bir derdi var; anneyim ben, hissederim. Öğreneceğim ne olduğunu.”

“İçine su serpilecekse öğren tabii,” dediğimde bakışlarımız kesişti. “Ama her şey zamanında olmalı, iş işten geçtikten sonra bir anlamı kalmıyor.”

Annem bana üzgün gözlerle baktı. “Seni bu kadar üzmeye hakkı yoktu,” dedi çaresizce. “Ama ya geçerli bir sebebi varsa? Ya bize söyleyemediği bir derdi varsa?”

“Derdi varsa, öyle mi?” Dalga geçer gibi güldüm. “Onun derdi var diye benim de olmak zorunda mıydı ya? Anlatsa anlamaz mıydım? Ben onu ne zaman yargıladım? Ama anlatmadı, kolayı varken zoru seçti ve sonunda her şeyi mahvetti. Öyle bir duruma geldik ki uyuyamıyorum, nefes alamıyorum, kapı orada ama çekip gidemiyorum! En zoru da tüm bunlara rağmen onun yüzüne bakıyorum, aynı sofrada yemek yiyorum ve bir an geliyor her şeyi unutup ona gülüyorum. Konuşsam olmuyor, konuşmasam olmuyor! Yok saysam nereye kadar? Ne yapacağımı bilmiyorum! Baran beni bitirdi!”

Tek nefeste sarf ettiğim bu sözler annemin yüzüne tokat gibi inmişti. Tek elini yanağına bastırırken bakakaldı öylece, hiçbir şey diyemedi. “Keşke olmasaydı bunların hiçbirisi,” dedi sonra. Tıpkı Mehmet gibi, “Keşke kardeş gibi büyüseydiniz,” dedi. “Keşke Mahir’i dinlemeseydim, keşke...”

Klişe görünse de benim tek suçum sevmekti. Sevmeseydim olmayacaktı bunlar. Ezilmeyecektim bu yükün ağırlığı altında, üzmeyecektim de kimseyi. En çok da beni büyüten kadını... O da benim kadar üzölmüş, yıpranmış ve yorulmuştu. Öyle yorulmuştu ki artık teselli bile edemiyordu.

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Annem odamdan çıktığında üzerime rahat bir şeyler giyip mutfığa indim. Kim evdeydi kim değildi bilmiyordum, sadece salondan gelen televizyon sesini duydum. Fırında taze çörek görünce yemek yemekten vazgeçtim, kendime bir bardak süt doldurup çöreğin yanında içtim. Mutfaktan çıkıp merdivenlere attığım ilk adımda korktuğum şey geldi başıma.

“Kızım?”

Mahir babam bana sesleniyordu.

Dönüp ona baktığımda kalbime keskin bir sızı oturdu. Bana yine tüm sıcaklığıyla gülümsüyordu. Salon kapısının önünden bana doğru yürüdüğünde kendimi hiç olmadığım kadar savunmasız hissettim karşısında. *Ve bir o kadar da suçlu.*

“Çok mu yoruluyorsun sen?” Dimdik bir dağ gibi karşımda durdu ve saçlarımı sıvazladı. “Geldiğimizden beri uyuyormuşsun. Dersler mi zorluyor seni?”

Neyse ki neyin var diye sormuyordu. Sorsa tutamazdım kendimi, ağlardım çocuklar gibi.

Kendimi gülümsemeye zorlarken “Okul biraz yoruyor,” diye yalan söyledim. “Bugün dersler çok ağırdı.”

“Niye yoruyorsun ki kendini bu kadar?” Ellerini omuzlarıma kaldırıp şefkatle sıvazladı. İliklerime kadar hissettirdi baba sıcaklığını. “Şart mı bu sene mezun olman? Bu kadar zorlanıyorsan birkaç dersini seneye bırak. Senden daha mühim değil.”

Kalbimdeki sızı ağrıya meyletti. “İyiyim böyle, bir şikâyetim yok.”

“Öyle diyorsan öyledir.” Gururla bakıyordu her zaman olduğu gibi. “Ama bu kadar zorlamanın bir anlamı yok. Tadını çıkar, gez, dolaş. Sonra özlarsın okul günlerini.”

Gülümseyerek başımı salladım. “Her şey zamanında güzel. Yirmi iki yaşında mezun olmuş olacağım.”

“Ne ara bu kadar büyüdünüz bilmem ki...” dedi dudaklarında buruk bir tebessümle. “Keşke hep çocuk kalsaydınız, zaman hiç geçmeseydi...”

“Keşke,” dedim. Bunu ne kadar çok istediğimi bilemezdi. “Keşke baba...”

“Mahir! Ay! Mahir!” Firuze babaannenin tiz sesi kulaklarımızı doldurduğunda babam ellerini üstümden çekti ve adımları salona çevrildi. Ben de arkasından ilerledim. “Anne? İyi misin?” diye sordu babam salondan içeri geçtiğinde.

Firuze babaanne verandaya açılan kapının önünde idi, avluya doğru bakıyordu. Avluda ise bir arabanın farları yanıyordu. “Yine geldi şu sırik oğlan!” diye bağırdı.

Babamla bakışlarımız aynı anda avluya kaydı. Gelen Baran’dı ve bu olağan hale gelmişti.

“Allah’ım sen bu kadının aklını alacağına gözlerini bozsaydın ya...” Babam dua eder gibi ellerini havaya kaldırdığında gülecek gibi olmuştum. “Anne ben senin kadar iyi göremiyorum buradan avluyu!”

Firuze babaanne oralı olmadı, avluyu işaret ederek bağırma devam etti. “Niye geldi yine? Neden gelip duruyor evimize?”

“Anne... Baran o, senin torunun.” Babam sabırla ve anlayışla, her seferinde aynı şeyi tekrar ediyordu bir umut. “Konuşmuştuk hani, hatırladım demiştin unuttun mu?”

“Ben bunak değilim!” Bir de bu çıkışları vardı tabii. Hiç olmadığı kadar agresif oluyordu günden güne. “Baran değil o, siz çıldırmışsınız!” Dönüp tekrar avluya baktı. “Bak kapıya geliyor, gördün mü?” diye bağırdı. “Gönder şu oğlanı Mahir, genç kız var bu evde. Ayıp yahu ayıp!”

Babam dönüp bana baktı ve “Git kapıyı aç kızım,” dedi sessizce. Tekrar annesine döndü. “Sen dizi izlemiyor muydun? Gel biz dizi izleyelim beraber.”

Firuze babaanne bir ilki başarıp babamı pembe dizilere başlatacaktı. “Reklam girdi,” dedi huysuzca. Ben kapıdan çıkarken annem de merdivenlerden iniyordu. “Hem boş ver diziyi oğlum.

Açelya geri çeviremez o çocuğu, gönlü var onda gönlü! Sen git kov hemen!”

“Yine mi?” diye sordu annem, salonun çift kanatlı kapısını kapattığım sırada.

“Evet. Baran’ın geldiğini gördü ve gerisi bildiğin gibi.”

“Ah ah,” diye söylendi annem, ne yapacağız der gibi. O, kapıya yönelince merdivenlere yürüdüm. Baran’la karşılaşmamak daha iyiydi. Hızla yukarı çıkıyordum ki kıyamet koptu. Babamın tutamadığı Firuze babaanne salondan çıkıp kapıdan içeri giren Baran’ın üstüne atlamıştı.

Trajikomik bir manzaraydı bu. Firuze babaannenin elinde, annemin kapının girişine koyduğu demir vazı vardı. Sahiden de Baran’a mı vuracaktı o vazıyla? Durum günden güne tehlikeli bir hal alıyor ve hepimizi korkutuyordu. Baran annemi tutmaya, annem Baran’ı saklamaya, babamsa annesinin elindeki vazoyu almaya çalışıyordu fakat Firuze babaanne yaşına tezat bir çeviklikle savaşıyordu. Babam sonunda vazoyu almayı başardı ama onu zapt etmeyi başaramıyordu.

“Alma dedim bu oğlanı eve! Niye dinlemedin beni! Kaçırarak kızımızı işte, bak görürsün!”

“Allah Allah ya yeter babaanne! Kız kaçırın mıyım ben niye kaçırayım kızınızı!”

“Hoş! Sensin babaanne! Ben senin babaannen yanında mıyım terbiyesiz!”

“Mahir, bu kadın yaşını da unuttu galiba!” Annem elini alnına koymuştu. “Ne yapacağız? Ya kendini bizden daha genç zannederse?”

“Ya bir sus Selma, derdimiz bu mu şimdi?” Babam çareyi kocaman kadını kucaklamakta bulmuştu. “Tamam anne, yeter, uyku vaktin geldi senin! Hadi!”

“Ne uykusu oğlum indir beni aaa!” Babam onu zorla odasına götürürken kafasını kaldırmış Baran’a parmağını sallıyordu hâlâ.

“Pis, sırık oğlan! Sakın kızımızı kaçırma!”

“Hay size de kızınıza da...”

Annem babama yardım etmek için peşinden gidince Baran kaçar gibi merdivenlere yöneldi. Ben de hızla yürüyüp odama girdim. Baran’la göz göze bile gelmemiştik. Kapının önünde durup adımlarını dinlemiş, yukarı çıktığına emin olduktan sonra da rahat bir nefes almıştım.

Ev yeniden sessizliğe gömülse de duyacağım en ufak bir ses dikkatimi dağıtacağından ders çalışmak için misafir evine geçecektim. Sessizce çıktım. Bahçeden geçip misafir evine girdim ve geniş koltuğa yayılıp, ceviz sehpayı kitaplarımı serdim. Önüme boş bir not kâğıdı koydum, telefonumdan da sesli notları açtım. Hem not alacak hem sesimi kaydedecektim. Saat on birdi ve hedefim, gecenin üçüne kadar ara vermeden çalışmaktı.

Neyse ki yarın salıydı ve dersim öğleden sonraydı. Sabahın köründe uyanmak zorunda kalmayacaktım. Ders çalışırken vaktin nasıl geçtiğini anlamıyordum. Kendimi öyle kaptırmıştım ki kapı çalmasa iki saatten fazladır çalıştığımın farkına varmazdım. Saat neredeyse bir olmuştu. Kalemı sehpayı bırakıp kalktım. *Boş evde bile rahat yoktu.*

Kapıyı açmadan önce merceğe baktım çünkü gelen Baran’sa kapıyı açmayacaktım. Ki Baran’dı ve şaşırmamıştım. “Ders çalışıyorum Baran. Neden geldin?”

Baran ona mercekten baktığını fark etmiş gibi doğruca merceğe bakarak “Konuşmamız lazım,” dedi ciddiyetle. Sabahki olayı yaşanmamış farz etmişsek, konuşacağımız ne kalmıştı ki geriye?

“Hangi konuda?” diye sordum. Yoksa annem ikazıma rağmen Baran’la mı konuşmuştu?

“Kapıyı açmayacak mısın Açelya?” Hemen de sinirleniyordu. “Kapı önünde mi konuşacağız, anlamadım?”

“Açmayacağım. Ders çalışıyorum dedim farkındaysan.”

“Tamam, ben de çok vaktini almayacağım zaten.” Merceğe bakmaya devam ediyordu.

“Alırsın,” dedim inatla. “Hep öyle diyorsun, iki saat gitmiyorsun.”

Gülecek gibi olmuş, mercekten onu izlediğimi hatırlayınca da hemen ciddi tavrını takınmıştı. “Ne zaman yaptım ben öyle bir şey?”

“Ne zaman yapmadın ki?”

“Tamam da aç artık şu kapıyı.” İnkâr edemiyordu. Anlaşılan, gitmeyecekti de. “Önemli.”

Kapıyı açıp kenara çekilirken ona üstten bir bakış attım. “Umarım gerçekten önemlidir.”

“Öyle,” dedi Baran bastırarak ve içeri girip kapıyı kapattı. Duş almıştı, alnına dökülen kahverengi saçları nemliydi, şampuanın kokusu anında sarmıştı evi. Salona geçip koltuklara karşılıklı oturduk, seni dinliyorum der gibi baktım yüzüne.

Konuya hemen girmedi. “Ne yiyorsun?” Gözünü içi jelibon dolu tabağa dikmişti. Ders çalışırken muhakkak bir şeyler araştırırdım.

“Bunu sormaya gelmedin herhalde?” Yanıtım sertti, anlam verememiş gibi bakıyordu.

“Efkan Kara’nın Kastamonu’da gittiği özel bir hastaneden bilgi aldım,” dediğinde içimi bir korku sardı. “Aslında hiç aklımda yoktu, bugün bu mevzuyu tamamen kapatacaktım ama gün boyu aklım bu meseleye takılıp durdu. Biliyorsun, içeriden çıktıktan sonra Kastamonu’ya yerleşmişti. En son sekiz ay önce gitmiş oradaki bir hastaneye. Hastaneden bir doktor, dosyasını inceleyip bana dönüş yaptı. Hastaymış, ölüyormuş demiştin değil mi?” Sesinde belirgin bir alay vardı.

“Reha Kara öyle söyledi,” dedim tedirgince.

“Babasının hiçbir şeyi yokmuş.” Dudakları kıvrıldı sözlerinin ardından. “Ciddi bir hastalığı olsaydı eğer doktoru bunu bilirdi.”

“Belki de yenidir hastalığı?” Mantık yürütüyordum. “Belki de o zaman gittiği hastane bilemedi neyi olduğunu? Bazı hastalıklar o kadar sinsi ilerliyor ki doktorlar hemen teşhis edemeyebiliyor. Belki de İstanbul’a bu yüzden geldi ve o da yeni öğrendi ciddi bir hastalığı olduğunu. Bilemeyiz ki...”

Baran kaşlarını çattı. “İnanıyorsun yani bu yalana?”

“Yalan olup olmadığını bilmiyoruz, bilemeyiz de,” dedim sakin bir üslupla. “Sadece ihtimaller üzerine konuşuyorum ben. Düşünmeye, anlamaya çalışıyorum bir şeyleri...”

“Düşünecek ve anlayacak bir şey var mı ki?” Baran sağ ayağını yere vuruyordu hızla. Ne zaman sabırsız olsa, içindeki öfkeyi dizginlemeye çalışsa bu hareketi yapardı. “Düşünüp anladığında ne olacak peki? Görüşecek misin o herifle, bana şunu doğru düzgün söyle.”

“Hayır görüşmeyeceğim!” diye çıktım sert bir sesle. “Üzerime gelip durma artık, neden bu kadar büyütüyorsun anlamıyorum. Hani bu konuyu kapatacaktık?”

“Ben mi büyütüyorum.” İşaretparmağını kendisine doğrulttu. “Ortada hiç sıkıntılı bir durum yok da ben mi kendi kendime evham yapıyorum? Bu mu söylemeye çalıştığın?”

Ortada sıkıntılı bir durum yok değildi fakat Baran’ın tepkisi şüphe çekiciydi. “Sadece gereğinden fazla tepki veriyorsun.”

“O adam senin babanı öldürdü babanı!” diye bağırdı Baran. Sakinliğini tamamen yitirmiş, zaten iri olan gözleri öfkeden kocaman olmuştu. “Şimdi de senin etrafında dolaşıyor oğlu. Peki neden? Saldırı olayı da mı bir ipucu vermiyor sana? Nasıl bu kadar saf olabiliyorsun anlamıyorum Açelya!”

Sabırımın taşıdığı bir noktadaydım. Birden ayağa kalkıp karşısına dikildim. “Bu kadar çok mu düşünüyorsun beni?” dedim alayla. “Bu kadar çok mu korkuyorsun bana bir şey olacak diye?”

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

"Evet," dedi Baran, o da ayağa kalktı. Yüzüne bakabilmek için kafamı yukarı kaldırdım. "Korkuyorum lan, neyini anlamıyorsun?"

"Neden?" Sorum istihza doluydu çünkü onun verebileceği bir yanıt yoktu. Yanılmamıştım da. Susuyor ve her zamanki gibi, bakışlarında çözemediğim bir anlamla gözlerime bakıyordu.

"Ben senin susmalarından çok sıkıldım," dedim. Aldığım nefes içime sığmadı, o derece doluydu içim. "Ben senin beni düşünmelerinden, benim için korkmandan da sıkıldım." Sesim kısık fakat öfke doluydu. "Hep aynı şeyleri söylemekten de bıktım, usandım!"

"Söyleme o zaman," dedi gözlerini gözlerimden ayırmadan. "Çünkü ben ömrümün sonuna kadar seni düşünmekten vazgeçmeyeceğim. Hem de hiçbir zaman."

Gülümsediğimde tebessümüm alaycıydı. "Beni böyle düşüneneksen hiç düşünme." Sesim titremiştii. "Beni sevdiğini, bana değer verdiğini söylediğin halde beni kandıracaksan, benimle oynayacaksan beni düşünme Baran... Bana zarar veriyorsun çünkü." Hiçbir şey söylemiyor, gözlerime bakmayı sürdürüyordu. "Cevap veremiyorsun bak. Bozuk bir plak gibi hep aynı noktada takılıyor, sonra da başa sarıyorsun."

Aramızdaki mesafeyi yok edecek kadar ona yaklaştığımda kokusu bağırmı sızlattı. Ona bu kadar yakın olmak bile başlı başına azaptı. Sarılmak için değil, canımı yaktığı kadar canını yakmak için yükseldim parmak uçlarımda. "Ama ben o şarkıyı dinlemekten de yorulduum," diye fısıldadım kulağına. "Senin şarkıların yalan söylüyor Baran... Acıtıyor, kanatıyor. Bitir artık bu işkenceyi."

Geri çekildiğimde bakışlarım yüzünde gezindi; sureti solgun, gözleri kapalı, dudakları birbirine yaslıydı. "Git," dedim ona arkamı dönerken. İçimden bir şeyler koptu. "Rahat bırak beni."

SÜMEYYE KOÇ

Koltuğa geçip oturdum, sehpayı önüme doğru çektim ve o gelmeden önce bıraktığım kalemi tekrar aldım elime. Kafamı kuma gömer gibi nota gömdüm, bakışlarımı satırlarda gezdirdim. Baran birazdan giderdi ve ben kâğıda bakarken bile onun acı çeken yüzünü görmekten kurtulurdum.

Acı çekmeye hakkı olmayan yüzünü.

Ama gitmemişti ve gitmiyordu, onu bıraktığım yerde kıpırdamaksızın dikilmeye devam ediyordu. “Ne yaptıysam senin içindi,” dedi ölüm gibi bir sessizliğin ardından.

Derin bir nefes aldım, gözlerim kapandı. Elimde tuttuğum kalem titredi, gözlerim yavaşça aralandı ve yüzüne baktım. “Ben seni beklerken sen bir başkasıyla döndün Baran.” Sesime vuran acının kelimelerce izahı olamazdı. “Gözlerimin içine baka baka onun elini tuttun. Ben daha gözümün gördüğünü kalbime anlatamamışken, sen bir fazlalık olduğumu hissettiren sözlerinle beni yerin dibine soktun. Havuza düştüğüm akşamı hatırlıyor musun? O an orada olmasaydın boğulacaktım, öyle söylemiştin bana...” Acı bir gülümseme kondu dudaklarıma. “Ben havuza düşmeden önce boğulmuştum zaten...” *Ona, seni seviyorum dediğinde kesilmişti benim nefesim.* “Söylesene, tüm bunlar beni yaşarken öldürmek için miydi?”

“Seni değil,” dedi Baran, parmağını göğsüne doğrulturken. “İçimdeki seni öldürmek içindi.” Yutkundu, parmağı üzerime çevrilmişti. “Ve içindeki beni...”

Anlamıyordum, anlamadığım kadar da haykırmak, hıçkırarak ağlamak istiyordum. Eğer içindeki bensem tüm bunlar nedendi? “İçindeki beni öldürebildin mi peki?” diye sordum boğazıma geçmeyecek bir yumru oturduğunda.

Bakışları suçlu gibi yere eğildi. “Hayır, öldüremedim.”

“Üzülme,” dedim kalbimdeki acıya tuz basar gibi. “İçimdeki seni öldürdün en azından, çaban boşa gitmedi. Artık bende yoksun. Eserinle övün şimdi.”

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Ayağa kalktığımda yürüyebildiğime, adım atarken düşmediğime hayret ederek gittim kapıya. O gitmiyordu ama benim onun yüzüne bakacak takatim kalmamıştı. Hiçbir şeye kalmamıştı... Ne yaşamaya ne yeni umutlara yelken açmaya...

"Böyle arkanı dönüp gidersen ben bu gece uyuyamam." Baran birkaç adımda önüme geçip yolumu kesti. "Sen böyle arkanı dönüp gittiğinde sigaramın biri sönüyor, diğeri yanıyor." Yüzümde gezinen bakışları çaresizdi. "Beni öldürüyorsun sen, benim seni öldürdüğümden daha fazla."

Sanki başka bir dili konuşuyor gibiydi Baran, sözleri benim nazarımda anlamsızdı. Hangi insan vazgeçtiği biri için olurdu uykularından? Baran'ın bende arayıp da bulamadığı, sonra yana yakıla tekrar aradığı şey neydi?

"Ben seni anlamıyorum," dedim titreyen sesimle, içimdeki öfkeyi zor zapt ediyordum. "Ama artık anlamak da istemiyorum. Hiçbir şey söyleme bana, anlatma. Önümden çekil!"

Çekilmedi, kurtulmak için sağa adım attığımda tekrar önüme geçti. "Çekil!" diye bağırdım. "Ya da git Baran! Defolup git!"

"Gidebilsem keşke..." Bana doğru bir adım attığında geriledim. "Keşke buna gücüm yetse." Bir adım daha. "Olmuyor Açelya, ben yapamıyorum artık."

Bir adım daha gerilerken, "Yaklaşma," dedim ama dinlemedi. Az önce çıktığım salona adım adım geri dönüyordum. "Neyi yapamıyorsun ya?" diye bağırdım çıldırmış gibi. "Söyle de bileyim!"

Ayaklarım koltuğun başlığına çarpınca istemsizce koltuğun deri başlığına oturdum. Baran da karşımda durupeğildi ve yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Senden gitmeyi," dedi yüzümü yüzüne kaldırarak. Alnını alnıma yasladığında kalbim telaşla çarpıyordu. "Çok istedim, hiç olmadı."

Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Bildiğim tek şey bunun yaşanmaması gereken bir an olduğuydu. Tüm algılarım

kapanmış, beynim durmuştu. Onun tarafından sevilmemenin acısıyla küle döndüğüm adam karşıma geçmiş, beni yakan o değilmiş gibi yalvarırcasına konuşuyordu. Ve ben hâlâ bilmiyordum benden ne istediğini.

Beni bir oyun uğruna, neden bir başkasına tercih ettiğini bilmediğim gibi.

“Baran yeter...” dedim kısık bir sesle. “Sen bıraktın beni, sen arkanı döndün bana.” Beni, ona arkamı dönmekle suçlayamazdı. “Şimdi sırf sen istiyorsun diye bana böyle dokunamazsın. Haksızlık bu.”

Ellerim iki yanda, koltuğun başındaydı. Tırnaklarımı saplamış var gücümle sıkıyordum deri döşemeyi. Kaçmak istiyordum fakat mecalim yoktu.

“Kime haksızlık?” diye sordu. Avuçlarını çenemin altına indirdiğinde boynuma gömülen parmakları tenimde yangınlar var etti. Yakacaktı ikimizi. “Hangimize?” Bakışları dudaklarıma indi. Nefesi nefesimde gezindi. Yutkunamadım. Bakışları alev alevdi. Yapacak mıydı sahiden? Daha bana hiçbir şeyi açıklayamazken, dudaklarıma mı bırakacaktı izini?

Eğer buna izin verirsem bu defa affetmediğim o değil, ben olurum. “Sakın,” dedim gözlerimi usulca kapatırken. “Eğer bunu yaparsan giderim, on altı yıl boyunca hiç var olmamışım gibi.” Derin bir nefes aldığını duydum, gözlerim hâlâ kapalıydı.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı, iki parmağı dudaklarıma kapanmıştı geri çekilmeden önce. Adımları benden uzaklaştığını haber verirken aralanan gözlerim yerden hiç kalkmadı.

“Özür dileme.” Hızla ayağa kalktım. Ne tarafa döneceğimi şaşırmıştım. “Bu iki etti. Hiçbir anlamı yok özrünün.” Ondan kaçır gibi uzaklaşıp kapıya yürüdüm; sehpanın üzerinde bıraktığım kitaplarım ve notlarım umurumda olmadı. Kapıyı aralamadan önce durdum ama geriye dönüp ona bakmadım. Bakamadım.

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

"Hangi sebeple benden uzak duramıyorsun bilmiyorum ama ben senden uzak duracağım. Bunu senden kaçarak yapmayacağım üstelik. Yan yana olduğumuzda bile yokmuşsun gibi davrandığımda anlayacaksın bende bittiğini."

~ ~

Sözümün arkasıdaydım.

Aramızdaki isimsiz bağı, o geceden sonra kökünden koparmıştım. Onu gördüğüm yerde ondan kaçmıyordum artık. O hiç yokmuş gibi, hiç dönmemiş gibi davranıyordum. Benimle konuşma çabalarını duymazdan geliyor, gözlerime bakmak için çıldıran bakışlarını görmezden geliyordum. Çünkü o yoktu. Ve ben bu şekilde daha mutluydum.

Geride bıraktığım günler boyunca sadece okula gitmiş, akşamları odama kapanarak ders çalışmıştım. Bu tavrımın evdekiler tarafından fark edilmemesi için elimden geleni yapsam da annemin gözünden kaçmamıştı. Fakat nedenini de sormamıştı. O da artık bir şeyleri görmezden geliyordu. Mehmet'le konuştuğumuzdan bu yana aklımı kurcalayan meseleyi anneme dün sormuştum. Babamla aralarında bir problem olup olmadığını... Yok diyerek geçiştirmiş ve benden saklamıştı.

Bazı şeyler hemen dile gelmiyordu, zamanı vardı. Tek dileğim, aralarındaki problemin birbirlerine duydukları sevgiden daha güçlü olmamasıydı.

O pazartesi sabahından sonraki günlerde tetikte beklesem de Reha Kara bir daha karşıma çıkmadı. Artık onda numaram da vardı fakat aramamıştı. Anlam veremiyordum bu duruma. Sanki söyleyeceklerinin, benden istediği şeyin hiçbir önemi yokmuş, hatta kalmamış gibiydi. Bu da gün geçtikçe siliyordu içimdeki şüpheyi. Haklı olsaydı bir şekilde peşime düşerdi. Vazgeçmezdi. Ama o vazgeçmişti ve bu, Baran'ı haklı çıkarıyordu. Belki de tek derdi oyun oynamaktı, bu yüzden bana yaklaştırmaya

çalışmıştı. Haklı olduğu hiçbir konu yoktu ve boş yere aklımı karıştırmıştı.

Yağız, elinde iki kahveyle oturduğumuz masaya döndüğünde yüzümdeki düşünceli ifadeden kurtulup gülümsedim. “Teşekkür ederim,” dedim önüme bıraktığı kahveye uzanarak.

Onu bu buluşmaya ikna etmem zor olmuştu ama başarmıştım. Her zaman bir şeyler için beni ikna eden o iken bu sefer ben ısrarcı olmak zorunda kalmıştım. Ona bir özür borcum vardı.

“Nasıl gidiyor?” diye sordum. “Okul, müzik falan...”

“Bildiğin gibi,” dedi Yağız. Kahvesinin soğumasını beklemeden ilk yudumunu almıştı. “Derslerden boğuldukça sahneye çıkıyorum. Ben de bu şekilde nefes alıyorum.”

Kafamı salladım gülümseyerek. O bana neler yaptığımı sormamıştı. Bozulmuştum fakat bozulmaya hakkım olmadığını biliyordum. “Özür dilerim,” dedim utana sıkıla. Mesajıma cevap vermemiş, günlerce arayıp sormamıştı beni. Onu gerçekten kırmış olmalıydım ki şu an bile mesafesini koruyordu bana karşı. “Özür dilemekten hiç hoşlanmam, kimsenin de benden özür dilemesini beklemem. Çünkü özür dilenecek hareketler yaptıktan sonra anlamı kalmıyor, tıpkı şu an olduğu gibi... Ama ben kimseyi aklımla, mantığımla, bile isteye kırmam Yağız. O akşam, kalbime söz geçiremediğim bir akşamdı.”

“Biliyorum,” dedi Yağız. Bakışları elinde tuttuğu kahveye dönüktü. “Özür dileyeceğin bir durum yok aslında. Kırgın değilim.”

Kaşlarını çatıldı. “Öyleyse sorun ne?”

Yağız gülümsedi. “Bir sorun yok Açelya, bitti gitti. Üzülme.” Bana kırılmıştı, biliyordum. Fakat şu an, hiçbir şey olmamış gibi konuşuyordu. Tavriysa tam tersiydi.

“Peki ben neden inanamıyorum öyle olduğuna?” Kahvemden bir yudum alırken bakışlarımı yüzünden ayırmadım.

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

“Kırgın olduğumu görebiliyorum, seni biraz olsun tanıdıysam şu anki sen, her zamanki sen değilsin.”

“Hayatta bazen, her şey yolunda gitmiyor,” dedi düz bir sesle. “Şu sıralar bazı problemlerle boğuşuyorum ama sorun sen değilsin. İnan bana.” İnanıdırıcı değildi ama bu sözlerle inanmak kolayıma gelmişti. “Bana anlatabilirsin,” dedim dostça. “Sen beni hep dinledin, ben de seni dinlerim, biliyorsun.”

“Bilmez miyim,” dedi Yağız sıcak bir gülümsemeyle. “Ama sana anlatabileceğim bir şey değil, üsteleme.”

“Peki, öyle olsun.”

Kahvelerimiz bitinceye kadarki sohbetimiz öncekilerin yanından bile geçememişti. İçten içe suçlu olduğumu bilmek elimi kolumu bağlamıştı. Eskisi gibi olalım diye uğraşmışım. Belki de böylesini istediğim içindi. Yarım saat geçmeden oturduğumuz mekândan kalktık. Eve kendim gitmeyi istesem de Yağız kabul etmemiş, beni bırakacağını söylemişti.

Ekim’in ilk günleri yağmurlu, kasvetli ve bulutluydu. Tıpkı içim gibi. Yağmur ince ince çiselediğinden az yağıyor gibi görünüyordu fakat yol kenarlarında küçük göller oluşmuştu. Araba yirmi dakika sonra evimizin önünde durduğunda emniyet kemerimi çıkardım. “Yarın kızlarla Ma Belle’e gelebiliriz,” dedim dönüp Yağız’a baktığımda. “Çıkacak mısın yine?”

“Hayır, bu hafta başka bir işim var.” Mesafeli bir cevap vermişti. Zaten öyle bir planımız yoktu, benimki sadece nabız yoklamaktı.

“Her cumartesi çıkardın ya genelde...” Daha fazla saçmalamamak için sustum. “Neyse, teşekkür ederim bıraktığın için. Ama bugünü saymıyorum,” dedim zorunlu bir tebessümle. “Yine görüşelim.”

Başını sallamakla yetindi, ben bu kadar uzun cümleler kurarken onun verdiği bu tepki... Belki de kibarca kovuyordu yanından

SÜMEYYE KOÇ

beni. Arabanın kapısını açıp dışarı çıktım, kapıyı kapatırken Yağız'a son kez bakıp el salladım ve arkamı döndüm. Suratım anında bozguna uğramış bir ifadeye bürünmüştü. Hayatımda iyi giden ne varsa, hepsi bir bir alt üst oluyordu.

"Açelya!"

Yağız adımıyla seslendiğinde demir kapının önünde durup geriye baktım. Arabasından çıkmış, yanıma yürüyordu. Bir şey mi unutmuştum? "Ne oldu?"

Karşımda durduğunda ellerini cebine koydu, sonra tekrar çıkardı ve bu sefer yüzünü sıvazladı. Bana bir şey söyleyecekti, hissediyordum ve bu beni şimdiden korkutmuştu.

"Sana söylemem gereken bir şey var," dedi ansızın. Ve hiç beklemeden devam etti. "Ma Belle'de Irmak'ın doğum gününü kutladığımız gün, Baran'ın oraya gelmesine ben sebep oldum."

"Nasıl?" diye sordum. Orada olacağımızı Yağız mı söylemişti Baran'a? "Seninle ne ilgisi var?"

"O sabah, Arzen Mimarlık'ta Baran'la karşılaştım," dedi Yağız. Bakışları suçlu bir tavırla yere eğildi. "Konuşmaya başladık ve konu bir şekilde sana geldi. Baran beni seninle ilgili uyarınca kendimi tutamadım sanırım, onu kışkırtan cümleler kurdum. Seni elde edeceğimi söyleyip çirkin şeyler konuştum ama yemin ederim, niyetim kötü değildi."

"Yağız sen neler söylüyorsun?" dedim inanamayarak. Ben onun iyi niyetine inanmışken, o annemi haklı mı çıkarıyordu şimdi? "Gerçekten yaptın mı bunu?"

Baran bu yüzden mi oraya çıkıp gelmişti? Bu yüzden mi büyük bir öfkeyle, onunla dans edemezsin demişti?

Yağız suskundu. Suçlulukla yere bakan gözleri her şeyi açıklamaya yetiyordu.

Bomboz olmuş bir suratla "Sakin bir daha karşıma çıkma," dedim öfkeyle. "Artık arkadaş falan değiliz."

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Bir hışımla arkamı döndüğümde “Neden diye sormayacak mısın?” diyerek durdurdu beni. “Hiç mi merak etmiyorsun peki?”

“Neden?” Dönüp Yağız’a baktım. Tavrım soğuk ve umarsızdı. “Söyle hadi.”

“Sen beni hepi topu bir aydır tanıyorsun.” Bana doğru bir adım attı. “Belki daha önce adımı duydun ama yüzümü hiç görmedin.”

“Ne söylemeye çalışıyorsun Yağız?” dedim sabırsızca.

“Ama ben seni bir yıl önce gördüm Açelya. Görür görmez de tutuldum sana.” Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktığında, Yağız titrek bir tebessüm etti. “Babam dedi ki; sakın... Mahir’in gelini olacak o kız. Ben de vazgeçtim. Sana hep uzaktan baktım ama hiç karşına çıkmadım. Ailelerimiz sıklıkla bir araya gelse de ben hiç aranızla karışmadım.” Dudaklarım aralandı fakat Yağız konuşmama izin vermedi. “Sus,” dedi bana. “Ne söyleyeceğini biliyorum ben senin, söyleme. Sadece bil istedim, bir karşılık beklemiyorum çünkü o karşılığı veremeyeceğini biliyorum. Bendeki de salaklık işte... Baran’ın Azra’yla birlikte olduğunu duyunca bomboş bir umuda kapıldım.”

“Yağız...” diyebildim sadece. O kadar şaşkındım ki cümle kurma yetimi kaybetmiş gibiydim.

“Sen de aksini söyleyemezsin zaten.” Sesi titremişti. “En iyisi biz, bir daha görüşmeyelim.” Gözlerime son kez bakıp sırtını döndüğünde öylece bakakaldım. Gidiyordu. Bir daha görüşmeyelim demişti ve ben susup yüzüne bakmıştım. Susmayıp ne yapacaktım ki? Yağız bana hayatımın şokunu yaşatmıştı. Arabasına binip gözden kaybolana dek, olduğum yerden kıpırdayamadım.

Yüreğimde sanki hiç ağırlık yokmuş gibi, bir yenisini daha ekleyerek, ağır adımlarla demir kapıdan içeri girdim. Avluyu yavaşça yürürken bakışlarım istemsiz yukarı kaydı. Baran balkondaydı, sigarasından derin bir nefes alırken bana baktı. Belki de dakikalardır bizi izliyordu. İçten içe ne konuştuğumuzu

SÜMEYYE KOÇ

merak ediyor, Yağız'ın ne söyleyip de beni bu kadar dağıttığını sorguluyordu.

Karşıma geçip soramazdı çünkü buna hakkı yoktu. Peki o biliyor muydu? Yağız ona da itiraf etmiş miydi benim gibi?

Yarım saat sonra akşam yemeği yeneceğini bilsem de eve girer girmez odama çıkmış, üzerimi değiştirmiş ve kendimi yatağa atmıştım. Zaten toktum. Gözlerimi kapattım. Fakat kendi karanlığımda bile gördüğüm tek şey Yağız'ın acı dolu bakışlarıydı. Kendimi suçlu hissediyordum. Sözlerimle aksini iddia ederken, bakışlarımla umut mu vermiştim istemeden?

Aynı yollardan geçmiştim, onun ne hissettiğini biliyordum. Karşılıksız sevme hissinin, ne demek olduğunu da... Canım acıyordu. Hem sevdiğim hem de sevildiğim için... Neden bu hayatın bir şirazesini yoktu?

Kapım çalındığında yatakta toparlanarak, "Gel," dedim, kapının ardında annemin olduğunu varsayarak. Ama içeriye Baran girdi. Onu görünce hızla yataktan inip ayağa kalktım. Onunla konuşmayacak, onu dinlemeyecektim. Odamda ilerlemesine müsaade etmeden karşısında durduğumda parmağımı kaldırıarak kapıyı işaret ettim.

"Çık lütfen. Konuşacak hiçbir şeyimiz yok."

"Açelya..."

"Sus." Yüzüne değil, kapıya bakıyordum. Günlerdir yaptığım gibi, onu yine yok sayıyordum. Ettiğimiz birkaç kelime bile çok gereksizdi. "Konuşmak istemiyorum."

"Konuşmamız gerekiyor," dedi Baran. "İnat etme artık, söylemem gereken şeyler var sana."

"Odamdan çık," diye direttim sertçe. İçten içe yiyip bitiriyordum kendimi. Hâlâ salak gibi merak ediyordum bana söyleyeceklerini. Fakat ilk defa, âşık yanımdan değil acıyan yanımdan ağır basıyor ve buna derhal bir son vermeme söylüyordu. *Ağlaya ağlaya sabahladığın geceleri unutma Açelya, buna sebep olan adamsa, şu an tam karşında.*

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

"Dışarı çıkalım." Baran beni duymuyormuş gibiydi.

"Baran!" diye bağırdım birden. Sesimin evde duyulmasından bile çekinmemiştim. Sanırım artık, tamamen patladığım bir noktadaydım. "Sana odamdan çık diyorum, çık! Konuşmak istemiyorum diyorum, farklı bir dil mi konuşuyorum ben?"

Ben o limanı yakmıştım. Artık hiçbir şey umurumda değildi.

Baran birkaç saniye boyunca, dudaklarını birbirine bastırarak yüzüme baktı. Bakışlarında saf bir acı, koyu bir pişmanlık vardı. Yavaşça arkasını döndüğünde derin bir nefes aldım, genzim ağlama hissiyle dolup taşmıştı. Kaldıramıyordum artık. Kalbime bıraktığı yük çok ağırdı. Kapının önünde durup birden geri döndüğündeyse kaşlarım çatıldı. Göz göze geldiğimiz an tekrar gitmesini söyleyecektim ki aralanan dudaklarımdan ufak bir çığlık kaçtı. Eğilmiş, bacaklarımdan tutmuş ve beni havaya kaldırdığı gibi omuzlarına atmıştı. Hızlı adımlarla odamdan çıkıp merdivenlere yürüdü. "Ne yapıyorsun?" diye bağırdım. "Baran, indir beni! Evdeyiz delirdin mi?"

"Sen az önce bağıırken de evdeydik!" Maksadı neydi, beni neden kucaklamıştı ve nereye götürüyordu hiçbir fikrim yoktu. Merdiven basamaklarını süratle inmeye başladığında "Lütfen," dedim yalvarır gibi. "İndir beni!" Tesir etmeyeceğini iyi biliyordum. Baran da delirmişti.

Sesimizi duyan annem ve Mine Abla mutfaktan, Firuze babaanne de salondan çıkmıştı. Şans buydu ya babam ortada yoktu. Olsaydı Baran'ın önüne geçerdi ve bu saçmalık derhal biterdi. Annem, Firuze babaanne ve Mine abla... Hepsinin ağzından ayrı bir ses çıkıyordu. Ben utançtan yerin dibine girmiştım ama Baran durmuyordu. Kimsenin müdahale edip onu durdurmasına izin vermeden kapıyı açıp dışarı çıktığında annem peşimideydi. Fakat işin garibi, Baran'ı engellemeye çalışır gibi bir hali yoktu. Beni kaçırın Baran değil de bir başkası olsa kıyameti koparırdı ama şu an kılını kıpırdatmıyordu.

"Baran!" diye bağırdı arkamızdan. Utanmasa gülecekti halimize. "Oğlum sen ne yapıyorsun? Dur! Bırak Açelya'yı!"

“Baran!” Babamın celalli ses tonu duyulduğunda kafamı güçlükle kaldırıp yukarı baktım. Yatak odasının penceresinden bize bakıyordu. “Lan! Ne yapıyorsun sen! Bırak kızımı!”

“Kimse bana engel olmaya kalkışmasın!” diye bağırdı Baran. “Bizim bir sorunumuz var ve bunu çözmeden de dönmeyeceğiz!”

“Seninle bir yere geleceğimi kim söyledi!” Benim sesim araya kaydı. “Sana diyorum, bırak beni!”

“Ulan eşekoğlueşek!” Babam pencereden bağırmaya devam ediyordu. “Dur! Geliyorum!”

“Gel, gel!” Baran dalga geçer gibi güldü. “Yetişirsen kurtarır-sın kızını...”

Beni arabanın önünde yere indirdiğinde bileklerimden sıkıca tuttu. Kaçamayacaktım ama yine de var gücümle karşı koymaya çalıştım. “Seni buna pişman edeceğim Baran,” dedim arabanın koltuğuna zorla oturtulurken. “Burnundan fitil fitil getirmez-sem, bana da Açelya demesinler!”

“Getirdin zaten,” dedi Baran öfkeyle gülerken. “Daha ne yapacaksın ki?”

Kaçma ihtimalime karşın kapıyı üstüme kilitleyip şoför kapısına yürürken son bir umutla evin kapısına baktım. Babam yetişemeyecek miydi sahiden? Kaçırarak mıydı bu öküz beni?

Baran kapısını açıp arabaya biner binmez motoru çalıştırdı. Avlunun ortasında U dönüşü yapıp önünü demir kapıya çevirdiğinde camı indirdi ve kapıdan yeni çıkmakta olan babama el salladı.

Gaza basıp son sürat uzaklaşmadan önce duyduğum son şey Firuze babaannenin sesiydi.

“Ah be Mahir! Ah be oğlum! Ben sana bu sırik oğlan kızımızı kaçırarak dedim mi, demedim mi?”

15

Zehirli Uykular ve Çıkmaz Sokaklar

♪ Madrigal- Geçme Artık Sokağımdan ♪

Yaklaşık iki saattir tek yaptığım, bakışlarımı camdan ayırmadan yolu izlemektir.

Önce İstanbul sınırları, ardından İzmit sınırları geride kalmıştı. Baran beni nereye götürüyordu hiç bilmiyordum, konuşmamakta öyle ısrarcıydım ki yola çıktığımızdan beri ağzımı bıçak açmıyordu. Firuze babaanne haklı çıkmıştı. Ben dahil kimse ihtimal vermezken, Baran beni gerçekten kaçırmıştı.

Baran'ı tanıyordum; dur desem durmaz, dön desem dönmezdi. Ama ben ondan daha inattım. Konuşmak istememem de bir tercihti ve Baran bu konuda bana saygı duymadığı için bedelini ağır ödeyecekti. Altımda siyah bir tayt, içimde beyaz askılı bir crop, üstümde de açık kahve, kapüşonlu bir sweatshirt vardı. Buraya kadar iyi hoştu fakat ayağımda ayakkabı, yanımda da telefonum yoktu. *Peluş ev terliklerimle daha nereye kadar gidecektim ben?*

Kendimi damdan düşmüş gibi çaresiz hissediyordum. "Konuşmayacak mısın?" diye sordu Baran. Hiç istifimi bozmadan yolu izlemeye devam ettim.

"Hiç mi?"

Hiç.

"İki saattir tek bir noktaya bakıyorsun Açelya... Dilin tutuldu anladım da boynun da tutulacak şimdi."

Ağzımdan laf alamayacaktı.

"Peki, sen bilirsin," dedi pes etmiş gibi. "Yalnız on gün boyunca geri dönmeyeceğiz, şimdiden söyleyeyim de..."

Birden, "Saçmalama Baran!" diye bağırırken buldum kendimi. Başımı sola çevirip öfke saçan gözlerle yüzüne baktığımda, Baran benim aksime keyifliydi. "Okulum var benim! Ne on günü? Saçmalama!"

"Şaka yapmıştım." Baran muzip bir ifadeyle gülümsedi. "Başka türlü konuşacağın yoktu."

Bakışlarını yola çevirdiğinde "Ben gülmüyorum yalnız," diye çıkıştım. "Kafana göre iş yaparak boşa yoruyorsun kendini... Arabadan indiğim an eve geri döneceğim ben."

"Dönersin," dedi Baran rahat bir tavırla. Saat sekize yaklaşıyor ama gittiğimiz yol bitmek bilmiyordu. Bu saatten sonra tek başıma dönmem mümkün olmayacağı için rahattı tabii.

"Döner miyim dönemez miyim görürsün," dedim tekrar sessizliğe gömülmeden önce.

Başım sağ cama, bakışlarımsa yola kaydı. Bir süre sonra Baran Sapanca yönüne saptığında rahat bir nefes aldım. Hiç değilse daha da uzağa gitmeyecektik ve dönüşüm zor olmayacaktı. Akşamın karanlığından pek göremediğim Sapanca Gölü boyunca ilerlerken yola dikkatle bakmıştım ama görünürde bir taksi durağı bile yoktu. Ve etraf giderek ıssızlaşıyordu.

Baran bir süre sonra yavaşladığında gözüme bungalow evler çarpmaya başladı. Birkaç dakika sonra, oldukça geniş bahçeli bir bungalovun önünde durduğumuzda Baran emniyet kemerini çıkardı yavaşça bana baktı.

Önce yüzüme, sonra ev terliklerinin olduğu ayaklarıma.

"Sabaha kadar idare edersin, sabah olunca sana bir yerden ayak-kabı alırız." Ciddi ciddi, onunla bu evde kalacağımı düşünüyordu.

Bakışlarım yüzüne tırmanırken "Gerek yok," dedim mesafeli bir şekilde. "Eve geri dönmekten başka bir şey istemiyorum. Hemen şimdi."

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

“Geri dönmeyeceğiz Açelya,” dedi ciddiyetle. “En azından bu gece.”

Benim emniyet kemerim hâlâ takılıydı. Pes eden o olacaktı. Aradan kaç saat geçerse geçsin bu arabadan dışarı adımımı atmıyacaktım ve geldiğimiz gibi geri dönecektik. Her zaman onun istediği olamazdı.

Baran karşımızda duran bungalovu işaret etti. “Buraya para ödedim ben,” dedi çok büyük bir sorunmuş gibi. “Dönemeyiz geri. Biraz kafa dinlemek ikimize de iyi gelecek.”

“Kendi kendine kafa dinleyebilirsin.” Eve bakmıyordum bile. “Ben dönmek istiyorum. Arabadan çıkmayacağım.”

“İnatçıyım diyorsun yani?”

“Hayır,” dedim kendimden emin bir şekilde. “Bir karar verdim ve sonuna kadar arkasındayım.”

“Peki...” Baran iç çekti. Telefonunu ve sigara paketini eline alırken, “Ben de kararlıyım,” dedi. “Bazı şeyleri rayına oturtmadan eve geri dönmek gibi bir düşüncem yok.”

“Öyle olsun.” Sırtımı koltuğa yasladım. “Burada, sabaha kadar arabanın içinde otururuz o zaman.”

“Sen otur.” Baran arabanın kapısını açtığı anda ona ters bir bakış attım. “Ben şimdi eve girip kısa tatilimin tadını çıkarmaya başlayacağım.” Gözüme sokmak ister gibi salladığı araba anahtarını da cebine attı. Daha önce arabasını alıp kaçtığım için işini artık şansa bırakmıyordu. “Fikrini değiştirdiğinde seni evde bekliyor olacağım.”

Başka bir şey söylemeden arabadan çıktı ve eve doğru yürüdü. Arkasından bakarken bakışlarım öfke doluydu. Bir süre sonra pes edeceğimi, yorulacağımı ve eve gireceğimi düşünüyordu ama yanılıyordu.

Aklım karmakarışık. Yalnız olmaya en ihtiyaç duyduğum anda, Baran beni bana bırakmıyordu. İyi değildim. Yağız’ın itirafı beni öyle dağıtmıştı ki üstümden tır geçmiş gibi hissediyordum. Birini sevmenin ve bir karşılığı olmadığını görmenin nasıl hissettirdiğini o kadar iyi biliyordum ki hiçbir suçum olmamasına

rağmen, Yağız'a karşı kabahatli hissediyordum. Önce bana âşık olduğunu söylemiş, sonrasında, "Bir daha görüşmeyelim," demişti. Hislerinin bende hiçbir karşılığı olmayacağından o kadar emindi ki beni hayatından tamamen çıkarmak istemişti.

Eğer kalbe söz geçseydi, şimdi, şu anda Yağız'a giderdim ve onu sevmeyi tercih ederdim. Aşk neden bu kadar karmâşık bir denklem üzerine kuruluydu ki?

Baran eve girdi, kapıyı kapattı ve ben arabada kaldım. Öfkeli olduğumu bildiğinden üzerime gelmiyor, sözde beni kendi halime bırakıyordu. Nasıl olsa bir süre sonra burada oturmaktan sıkılacağımı ve eninde sonunda yanına gideceğimi düşünüyordu ama gitmeyecektim. Tuvaletim yoktu, aç ve susuz da değildim. Hiç değilse sabah olana kadar dayanabilirdim.

Gece burası soğuk olur muydu? *Sanki Baran geceyi burada geçirmeme izin verirdi de.*

Benim tek derdim direnebildiğim son noktaya kadar direnmek ve gece saatlerinde de olsa eve dönmeye onu ikna etmektir.

Emniyet kemerimi çıkarmış ve koltuğu yaslayabildiğim kadar geriye yaslayıp koltuğa uzanmıştım. Uyuyabilir miydim bilmiyordum ama vaktin geçmesi için uyumak iyi bir fikirdi. Ellerimi başımın altına koyup sola doğru döndüm, sonra gözlerimi kapattım ve birkaç dakika boyunca uykuya dalmak için kendimi zorladım. Mümkün değildi. Koltuk ne kadar rahat olursa olsun başımı koyduğum yer rahatsızdı. Sonunda pes ederek kafamı kaldırdım ve oflayarak koltuğa sırtüstü uzandım.

Uyuyamazdım ama hiç değilse böyle daha iyiydi.

Aradan ne kadar zaman geçtiğini kavrayamadım, yanımda telefonum olmadığından ve araba da çalışmadığından saatten de bihaberdim. Saatler geçmiş olamazdı, hatta bir saat bile geçmiş sayılmazdı ama burada böyle bomboş bir şekilde beklediğim için sanki saatlerdir bu koltukta oturuyormuş gibi hissediyordum. Bir taraflarım acımişti ve hareketsizlikten ayaklarım uyuşmuştu.

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Dayanamayıp arabadan çıktım, kapısını aralık bırakarak arabanın önüne geçtim ve kollarımı göğsümde birleştirerek kaputa yaslandım.

Bir gözüüm evin camlarındaydı, Baran'ın bir yerden beni izlediğine adım gibi emindim ama karanlıktan hiçbir şey görünmüyordu. Derin derin nefesler aldım, kabullenmek istemesem de Sapanca'nın havası bana iyi gelmişti.

Dakikalar boyunca kaputa yaslanmış bir şekilde seyrettim gökyüzünü. Gece sessiz, gökyüzü yıldızlı ve her şey normaldi. Ta ki çok yakınımda hırıltılı bir ses duyana kadar...

Hemen toparlanıp etrafa bakınırken ayaklarımın dibindeki dobermanla burun buruna geldim. Köpek birkez daha hırıldadığında korkudan dizlerimin bağı çözüldü ve çığlık attım. Uzaklaşmak için geri geri giden adımlarım onun da üzerime gelmesiyle koşar adımlara dönüştü. Yönümü eve doğru çevirdim ve hızla koşmaya başladım. Korku insana gerçekten de deli bir güç veriyordu. Daha önce hiç bu kadar hızlı koştuğumu hatırlamıyordum, ayaklarım popoma değişiyordu ama bu sorun değildi. Köpek de peşimden geliyordu. Hem de havlayarak.

"Baran!" Sesim gecenin içinde yankılandı. "Köpek var burada Baran! Isıracak beni! Baran!"

Sadece koşuyordum, korkudan önümü göremiyordum. Evin kapısına toslamama ramak kalmıştı. O sırada Baran kapıyı açtı ve dışarı çıktı, her şey bir anda olmuştu. Tıpkı Baran'ı görmemle kendimi onun kollarında bulmam gibi. Ellerim istemsizce boynuna sarılmış ve ayaklarım yerden kesilmişti.

"Köpek var, ısıracak! İçeri girelim, kapıyı kapat!" Köpek havlamaya devam ediyordu ve ben Baran'ın kollarında ayaklarımın birini kaldırıp birini indiriyordum. Acaba köpek kalçamı ısır-mıştı da anın şokuyla acıyı mı hissetmiyordum?

"Açelya! Sakin ol!" Baran'ın elleri saçlarımdaydı. "Korkma, köpeğin sahibi de burada bak, zararsız, korkma..."

"Hı? Zararsız mı?" Kafamı gömdüğüm yerden kaldırıp korkuyla Baran'ın yüzüne baktım. Kollarının arasında olduğunu fark ettiğimde utançtan kızardım.

"Sakin ol," dedi Baran tekrar. "Korkulacak bir şey yok."

O sırada bir yabancıнын sesini duydum. "Kusura bakmayın lütfen," diyordu. "Arkanızdan seslendim ama duymadınız."

Baran'ın kollarından hızla çekilerek arkasına saklandım ve dağılmış saçlarımı düzeltirken karşımdaki adama baktım. Köpek birini ısıracaksa o Baran olmalıydı.

"Afacan akıllı bir çocuktur, kimseye zarar vermez." Köpeğin sahibi kırklı yaşlarda, kısa boylu ve oldukça atletik yapıda bir adamdı. Göz göze geldiğimizde hafifçe eğildi ve Afacan adını verdiği köpeğinin başını okşadı. "Ben etrafta birileri yoktur diye saldım, gezsin dolaşsın diye... İki gündür buradayım ama sizi görmedim yoksa salmazdım. Sadece oynamak istemiştir, hiç korkmayın."

Sahibinin kimseye zarar vermez dediği köpek bana dişlerini mi gösteriyordu yoksa ben korkudan halüsinasyon mu görüyordum?

"Hırladı," dedim korkuyla. "Sonra da havlayıp beni kovalamaya başladı!" Göz ucuyla Baran'a baktım. Gülmemek için dudaklarını birbirine bastırması gözümünden kaçmamıştı.

"Zarar vereceğinden değil, oynamak istemiştir," dedi adam tekrar. "Lütfen kusura bakmayın."

Baran beni geride bırakıp birkaç adımda köpeğe doğru ilerledi ve başını okşadı. Afacan köpek, bana hiç bakmadığı kadar sakın gözlerle bakıyordu Baran'a.

"Çok güzel," dedi Baran başını okşamaya devam ederken. "Kaç yaşında?"

"Dört," dedi adam Baran'a bakarak. "Doğduğu günden beri benimle ve ben onu sevgiyle büyüttüm. Ne var ki gördüğü herkesle oynamak istiyor..." Adamın bakışları tekrar beni buldu. "Köpeklerden korkar mısınız?"

"Korkar," dedi Baran benim yerime. "Altı ya da yedi yaşlarındayken pikniğe gitmiştik. Başiboş bir köpek onu kovalamıştı."

O günden beri korkar.” Bakışları beni buldu, buruk bir tebesüm etti. Benim bile unuttuğum bir anıydı bu ama o hatırlıyordu. “Daha doğrusu, saldıracak olmalarından korkar.”

“Doğru... Saldıracağını düşündüğüm için korktum,” dedim dürüstçe. “Dediği gibi, çocukluktan kalma bir travma. Öyle birden üstüme atlayınca...”

Adam güldü. “Haklısınız, nereden bileceksiniz.” Köpeğinin boynuna taktığı tasmayı tutarken “Neyse ki yalnız değildiniz,” diye devam etti. “Abiniz olmasa beni duyacağınız yoktu.”

Baran’ın çocukluktan kalma bir anıdan söz etmiş olması adama kardeş olduğumuzu düşündürmüştü ve bu cümleyle Baran’ın yüzü anında değişmişti. Sırf gıcıklık olsun diye adamın sözlerini onaylayacaktım ki Baran benden önce davrandı. “Kardeş değiliz,” dedi adama bakarak.

“Ah, pardon,” dedi adam elini kaldırırken. “Öyle çocukluktan falan bahsedince... Neyse gençler, daha fazla tutmayım ben sizi. İyi geceler. Tekrar kusura bakmayın.”

“İyi geceler,” dedi Baran da kısaca. Ben de gülümsemek ve başımı sallamakla yetindim. Zira dizlerim titriyordu hâlâ.

Adam köpeğiyle birlikte uzaklaşarak bungalovun bahçesinden çıktığında Baran dönüp bana baktı. O an arabaya doğru gitmek için bir adım attım fakat Baran önüme geçerek beni durdurdu.

“Açelya...” dedi sessizce. “Şu inadı bırak artık.” İnat eden ben değildim. Önce sola sonra sağa doğru bir adım attım fakat Baran ikisinde de önüme geçerek bana engel oldu.

“Baran...” dedim sakın olmayan bir sesle. “Çekil önümden.” Çekilmedi. Tam tersi bu saçmalığa bir son vermek ister gibi bileğimden tuttu ve beni, aralık kapıya doğru sürükledi. İçeri geçtiğimizde kapıyı kapattı ve bileğimi bıraktı.

Sırtını kapıya yaslarken, “Lütfen,” dedi gözlerimin içine bakarak. “Sadece konuşmak istiyorum. Günlerdir, sadece konuşmak istiyorum!”

“Ama ben konuşmak istemiyorum,” diye bağırdım. Artık hiç sakın değildim. “Sen benimle konuşmak istemediğinde ben sana bunu yapabiliyor muydum?”

Baran gözlerimin içine bakmaya devam etti ve sorumu yanıtsız bıraktı.

“Söylesene, yapabiliyor muydum?” Parmağımı suçlar gibi, yüzüne doğru kaldırdım. “Sen istemediğinde ben senin yüzüne bile bakamıyordum! Sen istemiyordun ve konu kapanıyordu. Benim ne istediğimin hiçbir önemi yoktu. Hâlâ da öyle!”

Baran bir süre daha sakın ve boş gözlerle yüzüme baktı. Sonra, “Haklısın,” dedi sadece. Söylediğim her şeyi kabul etmesi öfkemi dindirmiyor, aksine canımı yakıyordu. “Bana istediğin kadar kız, bağır hatta küfret yine de ağzımı açamam sana. İsteddiğim tek bir şey var...” Bana doğru bir adım attığında yaklaşma der gibi kaldırdım ellerimi.

“Bu evde benimle kal, yalnızca bir gün bile olsa.”

“Neden?” dedim ters ters. Benden ne istiyordu? “Ne değişecek bir anlasam...”

“Bilmiyorum.” Başını iki yana salladı Baran. Öyleyse burada olmamızın ne anlamı vardı? “Sonrasında hiçbir şey değişmeyecek belki... Ama benim sana anlatmam gerekenler var. İster hak ver bana ister tamamen sök at beni içinden. Gerisi senin bileceğin iş.”

“Öyle mi?” İstemsizce güldüm sessiz bir şekilde. Eskiden olsa değil bir günümü, bütün ömrümü verirdim ona. Ama bazı şeyler değişmişti. Kalbimde değilse bile aklımda öldürmüştüm Baran’ı. Bu saatten sonra bana anlatacağı her şey önemsizdi.

“Anlat, dinliyorum.”

“Böyle ayaküstü olmaz.”

Baran kapının önünden çekilip koltuklara doğru ilerlediğinde bakışlarımı kısaca etrafta gezdirdim. Ev tek bir salondan ibaretti. Duvarın köşesinde bir şömine, orta kısımda gri köşe koltuk, Amerikan bir mutfak ve geniş bir ada tezgâhı... Kapının

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

karşısında ise ahşap merdivenler vardı. Banyo ve yatak odası, yukarıda olmalıydı.

Baran koltuğun kısa tarafına oturup kollarını dizlerine yasladığında mutfığa gittim ve dolabın kapaklarını araladım. Raftan büyük bir bardak çıkarıp kendime su doldurdum ve kalçamı tezgâha yaslariken suyu nefes almaksızın içtim.

“Yavaş.” Baran gözlerini üzerime dikmiş bana bakıyordu. “Boğulacaksın.”

Suyu tamamen bitirdiğimde bardağı sertçe yere fırlattım. “Boğuluyorum zaten!” Bardak paramparça oldu ve cam kırıkları her yere saçıldı. “Sence ben nefes alabiliyor muyum? Sen geldiğinden beri, günlerdir, gecelerdir insan gibi uyuyabiliyor muyum?”

Cam kırıklarına basa basa Baran’a doğru ilerlediğim sırada ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü.

Ortada buluştuğumuzda, “Söylesene!” diye bağırdım yüzüne. “Kaç gecemi çaldın sen benim? Haftalarca kaç sabahımı aldın benden?” Baran suskundu. Tüm suçunu kabullenir gibi sadece gözlerime bakıyordu. “Yetmedi mi? Değil sana verebileceğim bir gün, bir saatim bile yok Baran, yok!”

Suskunluğu sinirlerimi bozuyor, beni hiç olmadığım birine dönüştürüyordu.

Ellerimi havaya kaldırmam ve omuzlarına sertçe vurarak Baran’ı iteklemem de kendimden beklemediğim bir şeydi. Oysa güçsüzdüm, titreyen ellerimde derman yoktu ama o savrulmak için ufacık bir rüzgârı bekliyormuş gibi birkaç adım geriye gitti.

Bana haklısın dememeliydi, yüzüme bu şekilde bakmamalıydı, karşımda durmamalıydı. O son damla bardağı çoktan taşırmıştı. İçimi yakan öfkeye dur diyebilmem mümkün değildi.

Bakışlarım hızla etrafı taradı ve tezgâhın üstündekilere takıldı. Bize ait olmayan bir evi dağıtıyor olmak bile umurumda değildi. Elime geçirdiğim her şeyi bir bir yere savurduğum sırada Baran hiçbir şey yapmadan beni izledi.

“İki günde tanıdığın insana değiştin sen beni!” diye bağırdım. Azra’nın adını anmak istemiyordum. “Ben senin gözünde o kadar değersizmişim ki, karşıma geçip seni istemiyorum demeyi bile çok gördün sen bana!” Daha önce de söylemiştim ben bunları. Tek bir farkla. Bu sefer aklım ya da kalbim değil, öfkem sahnedeydi.

“Neden peki?” Masanın üstünde fırlatacak hiçbir şey kalmamıştı. Peçetelik, boş ekmek sepeti, meyveler ve kutulu içecekler... Her şey yerdeydi. “Sırf, sen öyle istedin diye!”

Baran hâlâ aynı noktada, onu iteklediğim yerde duruyor ve konuşmadan gözlerime bakıyordu. “Neden?” diye bağırdım boğazım acıyana kadar. “Söyleyecek hiçbir şeyin yok değil mi?” Yoktu. Olsa bu şekilde durmazdı karşımda. Suçlu gibi gözlerime bakmaz ve canımı yakmazdı daha fazla. İçim soğumamıştı, öfkem hâlâ cayır cayırdı ama bağırıp çağırmak da bir yere kadardı.

“Ben çok düşündüm,” dedim birden kısılan sesimle. “Uykusuz kaldığım geceler boyunca uzun uzun...” Ellerim masadaydı. “Neden böyle oldu, neden bu hale geldik, neden bunları yaşadım diye... Ve bir cevap buldum.” Aldığım nefes, içimde titredi. “Bazen, bazı şeylerin yaşanması gerekiyormuş. Yoksa başka türlü açılmazmış gözlerin. Farkına varamazmışsın gerçeğin.”

“Hangi gerçeğin?” diye sordu Baran. Dakikalardır üzerimden ayırmadığı gözleri, korkak bir tavırla gözlerime uzandı.

Demir sandalyelerden birini masanın altından çekip oturdum. Ayakta duracak gücüm de kalmamıştı. “Bir keresinde Azra bana ne söylemişti biliyor musun?” Yüzüne bakmak istemedim, bakışlarım masadaydı. “Seni, benim dışımdaki tüm kadınlardan kıskandığını.” O an canım çok yanmıştı. O an kendimi küçücük ve değersiz hissetmişim. *O an hissettiğim duyguların, şu an etkisi kalmamıştı.* “Ama üzülmemeliymişim çünkü beni seviyormuşsun, hatta bana çok değer veriyormuşsun...” Gülüşüm sözlerimi duraksattı. “Ama Mehmet’i sevdiğin ve ona değer verdiğin kadar. Yani ben, senin gözünde hiçbir zaman kardeşten öte olamamışım.”

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Baran pürdikkat beni dinliyordu. Susup bir şeyler söylemesini bekledim. "Farkına vardığın gerçek bu mu?" diye sordu.

"Değil," dedim gözlerinin içine bakarak. "Canımı yakan da bu değil. İnan bana... Ben senin gözünde kötü olabilirim, suçlu olabilirim hiç önemli değil. Ama bunları senden değil Azra'dan duydum ya, artık hiçbir şey konuşarak çözülemez bizim aramızda. Çünkü ne kadar suçlu olursam olayım; duygularımın hafife alınmasını ve incinmesini hak etmedim." Nefes alamadığımı hissettim. "Sadece ben değil, kimse hak etmez bunu."

Baran başını salladı. Bir eli yüzüne tırmandı ve dudaklarının kenarında gezindi. Sözlerim onu büyük bir çıkmaza sürüklemiş gibiydi zira benden bunları duymayı beklemiyordu. Belki de beni nasıl bir enkaza çevirdiğini daha yeni görüyordu.

"Farkına vardığım gerçeğe gelince..." Saçının teline rüzgâr değse canım yanardı. Ama şimdi içi acısın istiyordum, benim içim nasıl acıyorsa, onunki de öyle acısın... *Bir kere de o beni anlasın.*

Yalanın zehri dilime akarken, "Ben de seni Mehmet'i sevdiğim gibi sevmişim," dedim. "İçimde öyle bir sadakat duygusu varmış, kendimi yıllarca o kadar borçlu hissetmişim ki sırf Mahir babam öyle istiyor diye seni sevmeye mecbur hissetmişim kendimi." Dudaklarımı ıslattım ve içim yana yana gülümsedim. "Ben de sana âşık değilmişim... Omuzlarındaki o büyük yükten azat olabilirsin şimdi."

Ve bu sözlerle âşık, kalbimden değilse bile, aramızdan çekilip gitti.

Kalbime büyük bir sızı çörekledi fakat sorun değildi. Omuzlarımdaki yük beni terk etmişti. Son sözümün aksine, bir şeylerin onu incittiğini hızla kaçırdığı bakışlarından anladım. Ama Baran hiçbir şey söylemedi ve birkaç adım ilerleyip yere eğildi. Onlarca parçaya böldüğüm bardağın kırıklarını eliyle toplarken de sessizdi. Kılımı bile kıpırdatmadan izledim onu. Tek tek, yavaş yavaş topladı bütün cam kırıklarını ve yerde tek bir parça kalmadığından emin olana kadar da etrafa baktı. Sonra yere saçtığım her şeyi bir bir toplayıp masanın üstüne bıraktı.

Konuşmak isteyen de oydu, konuşmamak için kendine kaçış yolu arayan da... Ama yoktu. Daha fazla oyalanamayacağını fark edince karşımdaki sandalyelerden birini yavaşça çekti.

“Canımı yakan sadece buydu,” dediğimde Baran sandalyeye oturmadan önce duraksayıp yüzüme baktı. “Senin bana söyleyemediğin her şeyi Azra’dan duymuş olmam.” Yalan söylemeye devam ediyordum. Sanki onu Azra’yla yan yana her görüşümde kalbim paramparça olmamış gibi... Sanki onu hiç, gerçekten sevmemişim ve yıllarca onu bekleyişimin, hiçbir anlamı yokmuş gibi. “Her şeyi affedebilirim ama bunu asla affetmeyeceğim.”

Baran, Azra’yla gerçek bir ilişkisinin olmadığını söyleyerek bana yaşattıklarından kurtulabileceğini sanıyorsa, büyük yanılıyordu.

“Affetme,” dedi Baran. Karşıma oturdu ve ellerini masanın üzerinde birleştirdi. “Zaten ben de sana beni affet demeyeceğim hiçbir zaman.” Sesinde herhangi bir sitem, kırgınlık yahut ima yoktu.

“O zaman benden istediğin ne?” diye sordum. “Neden buradayız mesela? Ne anlatacaksın bana?”

“Dinleyecek misin?”

“Dinleyeceğim,” dedim. *Belki de son kez.*

“Azra...” dedi Baran düşünceli bir sesle. İlk defa, hesaplaşmak için karşılıklı oturduğumuz masada söze Azra’yla başlaması gülümsememe neden oldu. Sitemle, kırgınlıkla ve imayla. Ama Baran aldırmadı. Oysaki ne hissettiğimin farkındaydı. “Sana bu zamana kadar neler söyledi bilmiyorum ama bilmeye de gerek duymuyorum. O gece dinlediğim ses kaydı bana fazlasıyla yetti. Azra’nın neden böyle yaptığını, sana neden böyle davrandığını da bilmiyorum. Gerçekten Açelya.” Gözlerime, ona inanmamı ister gibi bakıyordu. “Biz sadece arkadaştık, hâlâ da öyleyiz. İnanıp inanmamak sana kalmış ama hiçbir zaman daha fazlası olmadı aramızda. Seni kırmış olmasını hiçbir zaman affedemem, sana söylediği onca şeyi de... Ama en çok da kendimi.” Yutkundu. “Çünkü buna ben sebep oldum ve bazı hataların geri dönüşü yok.”

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Yoktu.

“Bilmiyor musun sahiden?” dedim kaşlarımı kaldırarak. “Bilmezden mi geliyorsun yoksa? Azra’nın sana âşık olduğunu hiç mi fark etmedin Baran?”

“Hiç fark etmedim,” dedi Baran ve ardından dudaklarını birbirine bastırdı. En azından artık inkâr etmiyordu. “Ama bana soracak olursan, Azra bana âşık falan değil. Onun olayı bambaşka. Yapayalnız o. Çok mutsuz... Ve bu yalnızlık ona korkunç şeyler yaptırıyor. Hepsi bu.” Azra’yı konuşmak sinirlerimi bozuyordu.

Sırtımı geriye yasladım. “Konu Azra mı?” diye sordum sakınmadığımı bir öfkeyle. “Bunun için mi geldik buraya?”

“Hayır. Sadece aklında hiçbir soru işareti kalmasın diye söylüyorum. Azra’yla aramda hiçbir şey olmadı. Olmayacak da.” Derin bir nefes alırken, o da geriye yaslandı. “Bu konunun seni bu kadar üzmesini de istemiyorum.”

“Beni üzen Azra’yla aranda bir ilişki olup olmaması değil,” dedim kaşlarımı çatarak. “Sen beni dinlemiyor musun? Ben sana ne söylüyorum günlerdir? Anlamadığın için yüzüne de bağırdım, daha ne yapayım?”

“Tamam Açelya, anladım.” Sinirleri bozulmuş gibi gülümsedi Baran. “Tek sorun, sana yalan söylemiş olmam. Bütün hatam, Azra’yı o şekilde aramıza sokup seni kandırmış olmam. Tamam... Anladım.”

“Güzel,” diye mırıldandım soğuk bir tebessümle. “Ve tüm bunların bir telafisinin olmadığını da anladın. Harika.”

“Evet,” dedi Baran kaşlarını kaldırdığında. “Harika.” Ayağa kalkıp sandalyesini geriye çekerken bakışlarım üstündeydi. “Ben biraz hava alacağım,” dedi yüzüme bakmadan. Hava almaktan kastı sigara içmek olsa gerekti zira koltuğun kenarına bıraktığı sigara paketini ve çakmağını alıp öyle çıktı dışarı.

Kapıyı aralık bırakmıştı.

Sandalyede oturmaya devam ederken duvarlarda gezdirdim boş bakışlarımı. Söylenebilecek ne varsa söylemiştim ben. Bazen

SÜMEYYE KOÇ

yalvararak, bazen ağlayarak, bazense bağırp çağırarak. Hislerimi, kırgınlıklarımı ve hiçbir şeyin affının olmayacağını... Peki neden içim soğumamıştı? Neden hâlâ acı çekiyordum ben? Onu sevmeye devam ettiğim için mi?

Bazı geceler uzun uzun aynaya bakmıştım. Ellerime, yüzüme, gözlerime, saçlarıma, dudaklarıma... Neden sevilmediğimi anlamak için aptal gibi düşünüp durmuştum dakikalarca. Artık anlıyordum, insan seveceği kişiyi seçemezdi. Akıl işi değil, kalp işiydi bu. Aklım kabul etmişti etmesine ama kalbim hâlâ zırdeliydi.

Sandalyemi geriye iterek ayağa kalktım, ben de dışarı çıkacaktım. Kapıdan çıkmadan önce camdan dışarı baktım, Baran ayakta dikiliyor ve sigara içiyordu. Yüzü dışarı dönük olduğu için ona baktığımı görmüyordu.

Kollarımı göğsümde birleştirerek dışarı çıktım ve ağır adımlarla yanına gittim. Bir süre sonra Baran geldiğim fark edip bana baktı. İkinci sigarasına başlamış olmalıydı, parmaklarının arasındaki sigara daha yeni yakılmıştı.

“Telefonunu verebilir misin?” diye sordum birkaç adım geride durarak. Irmak derste aldığı notları ona atmamı bekliyordu. Arayıp notları bugün atamayacağımı söylemem gerekiyordu. “Malum, benim telefonum odamda, masanın üstünde kaldığı için...”

Baran telefonunu neden istediğimi bile sorgulamadan uzatmıştı o sırada. Uzanıp elindeki telefonu aldığımda parmaklarıma değen parmakları ürpermeme sebep oldu. Elimi hızla çektim ve yanından uzaklaşmadan, şifresi açılmış telefondan Irmak'ın ezbere bildiğim numarasını tuşladım.

Telefonu kulağıma yaslarırken, “Annem ya da babam aramadı mı?” diye sordum. Annem değilse bile babam Baran'a kızgın olmalıydı. Biz evden çıkarken nasıl bağırdığını hatırladım.

“Aradılar,” dedi Baran. Sigarayı dudaklarından çekip külünü parmağının ucuyla çırpı. “Açmadım ve merak etmemeleri için mesaj attım sadece. İstiyorsan onları da arayabilirsin.”

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

“Efendim?” Irmak aramayı yanıtlamıştı.

Baran’dan birkaç adım daha uzaklaşırken, “Benim Irmak,” dedim telefona. Baran’ın numarası Irmak’ta yoktu bildiğim kadarıyla. “Baran’dan arıyorum seni.”

“Baran’dan?” dedi Irmak sorar gibi. “Senin telefonuna ne oldu?”

“Baran mı?” dediğini duydum Sahra’nın. Irmak, Sahra’yla beraberdi. “Ne olmuş, ne olmuş?”

“Bir dur Sahra,” dedi Irmak o sırada.

“Telefonum yanımda değil,” dedim sadece. Sorularını yanıtlayacak vaktim yoktu. Hem birkaç adım ötemde Baran vardı ve her şeyi duyuyordu. “İstediğin notları sana bugün atamayacağım. Onu haber vermek istedim.”

“Tamam notlar sorun değil de...” Sahra arka planda sorular sorup Irmak’ı bölmeye devam ediyordu. “Her şey yolunda mı?”

“Yolunda, yolunda... Benim şimdi kapatmam lazım.”

Başka bir şey söylemeden telefonu kapattım. Ne diyebilirdim ki? Baran beni kaçırdı ve biz şu an Sapanca’dayız mı? Kafalarında kırk tane senaryo kurarlardı. Hoş, kesin şimdi de kuruyorlardı.

Telefonunu Baran’a uzattım. Oyalanarak telefonunu karıştırdığımı düşünmesini istemezdim. Telefonunu alırken bahçedeki büyük salıncağa yürüdüm. Salıncağa oturup hafifçe sallanmaya başladığım sırada bakışlarım Baran’a kaydı. “Çocuk gibi tepinip beni eve götür diye ısrar edecek halim yok. Bu saatten sonra da gitmem mümkün değil ama ben burada kalmak istemiyorum. Sabah olunca ya direkt eve gidelim ya da ben bir şekilde kendim giderim.”

“Tamam,” diye karşılık verdi Baran. İkinci sigarasını da söndürdü ve yanıma doğru yürüdü. Salıncağın hemen yanında, karşılıklı konumlanmış hasır sandalyeler vardı. Sandalyelerden birini karşıma çekip otururken “Aç mısın?” diye sordu.

“Hayır,” dedim etrafa bakarken. “Eve gelmeden önce bir şeyler yemiştim. Tokum.”

“Yağız...” dedi Baran birden. “Canını sıkacak bir şey mi söyledi sana?” Kapının önünde konuşurken bizi izlemiş olmalıydı. Ve ikimizin de tavrından, yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu anlamıştı.

Gülümseyerek “Hayır,” dedim, kaşlarını çattı. “Benim canımı senden başkası sıkıyor, emin olabilirsiniz.”

Baran gözlerime bakakaldı; aralık dudaklar ve afallamış bakışlarla. Parmaklarını düşünceli bir tavırla çenesinde gezdirirken de gözleri gözlerimden ayrılmadı.

“Sanırım bu haline alışsam iyi olacak. Çünkü ben ne söylesem sen yanlış anlayacaksın ve daha da kötüsü, her yaptığımı sana batacak.”

“Doğru anlamam için ne yaptın?” Sallanmayı kestim ve ellerimle salıncağın iplerini kavrarken dikkatle Baran’a baktım. “Haklısın demekle, evet suçluydum demekle ve hatanı kabul etmekle telafi edemezsin hiçbir şeyi. Ve sonra benden, hiçbir şey olmamış gibi davranmamı bekleyemezsin.”

Bir kere daha haklısın derse çıldıracağımı bildiğinden susmayı tercih etti Baran. Aramıza öldürücü bir sessizlik yayıldı ve bir süre ikimiz de etrafı seyrettik. Hiç sesimiz çıkmadı. Irmak’ı aradığımda saat dokuz buçuktu. Bu şekilde, Baran’la baş başayken ve sinirlerim bozukken hiç vakit geçmiyordu.

“Amerika’ya gittiğim ilk zamanlar korkunç bir yalnızlık çektim,” dedi Baran ansızın. Yüzüne baktım. Bana Amerika’dan, oradaki yaşantısından ve arkadaşlarından hiç bahsetmezdi. Ben her şeyi Selma annemden duyardım. Şimdi ne olmuştu da böyle bir cümle kurmuştu anlayamadım. “Yabancı olduğu bir költür, bilmediğin bir şehir, birbirinden farklı insanlar...” “Onun da bakışları beni buldu. “Alışamadım hemen. Belki de alışmak istemedim, bilmiyorum. Yaşım on beşti ama ben sanki beş yaşındaydım.” Gülümsediğinde, bakışlarım yanağında oluşan çizgiye takıldı. Neden bu kadar güzel gülümsemek zorundaydı? “Babam bana her seferinde, sen artık kocaman adam oldun deyip dursa da ben çocuk gibi ağlıyordum orada.”

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Sözleri, ruhumu alevlerin içine çekmişti. Baran'a duyduğum öfke ayrı bir taraftaydı şimdi. Ne yaşarsak yaşayalım ve ne kadar kırılırsam kırılayım, çocukluğumuz benim zayıf yanımdı ve Baran tek bir sözüyle, ona olan gardımı indiriyordu her seferinde.

"Çocukmuşsun zaten," dedim. O zamanlar küçüktüm ben, her şeyden bihaberdim. Ne Baran'ın gidişine bir anlam verebilmişim ne sebebini anlayabilmişim. Yaşım on birdi ama ne kadar üzüldüğümü daha dün gibi hissedirdim. "Mahir babama bakma sen, on beş yaşında koca adam mı olunurmuş?"

"Olunurmuş," dedi Baran iç çekerek. "Olamamak benim suçummuş."

Yüzüne hüznün gölgesi düştü. Öylece elimi uzatmak ve o hüznü silip atmak istedim. Ama yapamazdım.

"Şimdi sorsam sana cevap verebilir misin?" Baran derin bir nefes aldı, saçlarını karıştırdı ve gözlerimin içine baktı. "Kaç doğum günümde yalnızdım ben? Kaç bayram geçirdiniz bensiz? Hiç hissedildi mi yokluğum?" Sesi ve bakışları buruktu.

Boğazıma koca bir taş gibi oturdu sözleri. Dile kolay, tam on yıl boyunca yoktu Baran. Bir şeyleri idrak ettiğimde içimi yakan o suçluluk hissi kadar can yakıcıydı Baran'ı öldüren, ağlatan o yalnızlık... Neden bu ayrılığa göz yummuştu ki Mahir babam? Selma annem, ben kendimi bildim bileli ağlardı. Baran'ın her doğum gününde, her bayram arifesinde ve aslına bakılırsa çoğu gece... Şimdi o kadar anlamsız geliyordu ki.

"Gelseydin diyeceksin belki. Seni tutan, sana engel olan mı vardı diyeceksin... Deme Açelya. Sadece şunu bil ki ben orada hiç mutlu değildim. Hani şimdi bana diyorsun ya seni hiç affetmeyeceğim diye..." Başını salladı iki yana. "Ben de babamı hiçbir zaman affetmeyeceğim."

Boğazım ağlama hissiyle yanmaya başladığında dişlerimi sıktım. "Babana duyduğun öfkenin sorumlusu olmak istemedim hiçbir zaman," diyebildim güçlkle. "Ama oldum değil mi?"

"Oldun." Bu gece dilin kemiği yoktu anlaşılan. "Ben babama açıkça istemiyorum diyebildim, sen diyebildin mi? Ben seni bir

kez olsun aramadım da sen beni arayabildin mi?” Benim de suçlu olduğum konular vardı ve Baran şimdi yüzüme vuruyordu. “Yıllarca aramızdaki bağ çürüsün diye çabaladım ben. Beni hiç anlamadığın için, seni de affetmeyeceğim.”

“Tamam,” dedim ağlamamak için savaşı verirken. “Birbirimizi hiç affetmeyelim.”

Gülümsedi. Hem alaycı hem de hüznü doluydu. Hem sözlerimi hafife alıyor gibiydi hem de o iki cümlemin altında ezilmişti sanki... Ne hissettiğini anlayabilmek çok zordu.

“Amerika’ya gittiğim ilk zaman annem senede birkaç kez yanıma gelmişti, hatırlıyor musun?” Hatırlıyordum. Bazen bir haftalığına bazen de on günlüğüne giderdi. Ve ben her gidişinde Selma annemin dönüşünü ipe çekerdim. “Bir süre sonra senede bir gelir oldu. Sonuçta yakın bir yer değil,” diye devam etti. “Bir de erkek çocuğuyum ya hani ben, güçlüyüm ya hani, hiçbir şey olmaz ya bana... Tamam dedi herhalde. On dokuz yaşına geldiğimde annem de elini eteğini çekti üstümden. Oysaki insanım, bir yanım hep aç sevgiye. Arkadaşlarım hiçbir zaman yetmedi bana. O sevgisizlik hissi var ya insanı hiç olmadığı birine dönüştürebiliyor.”

Gözlerine dikkatle baktım, insan güldüğünü unutuyordu da ağladığını unutmuyordu asla. O zaman yaşadığı ne zorluk varsa bakışlarındaydı şimdi. Baran’ı ilk defa bu kadar şeffaf görüyordum. Otururken sandalyenin kenarına bıraktığı sigara paketini aldı. Son sigarasını aldığı paketi parmaklarının arasında buruştururken, cebinden çıkardığı çakmakla sigarayı yaktı ve uzun bir nefesi içine çekti.

“Ölümden döndüğümü hiçbiriniz bilmezsiniz,” dediğinde kaşlarım çatıldı. “Günlerce hastanede yattığımı da bilmezsiniz.” Ses tonu, serzeniş doluydu. “Ölseydim haberim gelirdi muhakkak ama ölmedim ya, telefonlarınızı açmadığımda her zamanki Baran deyip geçmişsinizdir.”

“Baran sen neler söylüyorsun?” diye kestim sözünü. Oturduğum salıncaktan indim ve diğer sandalyeye oturdum. Şimdi

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Baran'a daha yakındım ve dikkatle, gözlerine bakıyordum. "Ne ölümden dönmesi?"

Baran sigarayı dudaklarından ayırdı, dumanını diğer tarafa üflerken "Bir önemi var mı bu saatten sonra?" diye sordu. "Çoktan geçmiş gitmiş bir mesele."

"Var. Bilmek istiyorum." Hafifçe esen rüzgârın savurup durduğu saçlarımı kulaklarımın arkasına ilıstırdım. "Madem bu gece bana kendinle alakalı bir şeyler anlatmaya karar verdin, her şeyi tam anlat."

"Bıçaklandım," dedi gözlerimin içine bakarak. "Karnımdan. Kim yaptı, neden yaptı diye sorma. Oldu işte. Tek başıma günlerce hastanede yattım." Son nefesini çektiği sigarayı yere atıp ayakkabısının ucuyla ezerken içini çekti. "O hastaneden yalnız taburcu oluşumu hiçbir zaman unutmayacağım."

Sözlerinin ardından hafifçe öne doğru eğildi ve ellerini bacaklarının arasında birleştirdi. Bakışları uzak bir noktaya takıldı, benim bakışlarımsa onun yüzünde donup kalmıştı. Hiçbir şey söyleyemezken yüzümde hissettiğim sıcaklıkla anladım ağladığımı.

Ya ölseydi? Ya o zaman ölseydi? Biz yaşamaya nasıl devam ederdik ki?

Baran ağladığımı fark edince kaşlarını çatarak yüzüme baktı. "Niye ağlıyorsun şimdi? Ağla diye anlatmadım ki."

"Neden söylemedin bize?"

"Söylesem ne olacaktı Açelya? Ben sizin hayatınızda değildim ki. Sen benim içimde nasıl bir kırgınlık büyüdüğünü anlayamazsın. Senin bir aydır kırık olan kalbin, benim yıllardır paramparça."

Baran'a ne kadar kırgın olursam olayım kızmam mümkün olmuyordu. Onu üzülürken görmek bana yetiyordu. Aşk nasıl bir hastalıktı da insana kendini unutturuyordu bilmiyordum, o üzüldüğünde benim dünyayı yakasım geliyordu.

Parmaklarını yüzümde hissettiğimde gözlerim kapandı. Gözyaşlarımı siliyordu Baran. Yavaşça ve nazikçe. "Her şeyi mahvettim," diye fısıldadı. "Bu saatten sonra düzeltemeyeceğimin de

farkındayım. Seni istemedim kıldım, paramparça ettim. Ve şimdi geri dönüşü olmayan bir yerde diz çökmüş gibiyiz. Ne ölmek mümkün ne ayağa kalkıp yola devam etmek.”

Sesi çok yakındı, dudaklarından dökülen her bir kelimeyi saçlarıma savuruyordu rüzgâr. Gözlerimi yavaşça araladığımda, yüzü de yüzüme çok yakındı.

“Gözlerine bakıyorum,” dedi Baran, parmakları çenemde duraksamıştı. “Ama hak ettiğim nefreti göremiyorum Açelya. Benden nefret edemiyorsun. Ben de senden nefret edemiyorum. Edemem de zaten... Mümkün değil.” Buruk bir gülüşle kıvrılan dudakları, bakışlarını kendine esir mi tutacaktı? “Ne olacak peki? Aynı hayatın içinde birer yabancı olarak yaşamaya devam mı edeceğiz?”

Kelimelerim tükenmişti. “Ne yapalım?” diye sordum.

“Unutalım,” dedi Baran fısıltıyla. Eli hâlâ yüzümde, gözleri gözlerimdeydi. “Her şeyi unutalım. İmkânsız diyeceksin belki ama diğer türlü de daha zor değil mi?” Duraksadı. “Yeniden gitmemi ister misin?” diye sordu. “Eğer sen gidince her şey daha iyi olacak dersen, yemin ederim gideceğim. Alışkın olmadığım bir durum değil. Gitmemi ister misin?”

Kafamı hayır der gibi salladım. Neden dur durak bilmiyordu gözyaşlarım? “Peki gitmek ister misin?” Bu soru kalbimi ağrıttı.

“Gitmemi ister misin?” diye sordum karşılık olarak. İstiyorsa gidecektim. Eğer ikimizden birinin gitmesi gerekiyorsa, o ben olmalıydım.

“İstemem,” dedi Baran. “Yemin ederim, hiç istemedim.”

Daha fazla ağlamak istemiyordum. Yüzümü diğer tarafa çevirdiğimde eli yüzümden kaydı ve ben ayağa kalkarak ondan uzaklaştım. Yüzümde kalan son ıslaklığı ellerimin tersiyle silerken derin bir nefes aldım. İki ucu çıkmaz olan bir sokağa sıkışıp kalmış gibiydik.

“Madem kimse bir yere gidemiyor, önümüze bakacağız,” dediğini duydum Baran’ın. Hasır sandalyede oturmaya devam

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

ediyordu. "Sürekli aynı şeyleri konuşmanın, aynı hataları yüze vurmanın bir anlamı yok. Madem geri dönüşü de affı da yok, öyleyse daha fazla yorulmayalım."

"Olan biteni olgunlukla konuşabilmek çok güzel." Sessizce burnumu çektim. "Ama unutmak ve geride bırakmak söylediğin kadar kolay olmayacak."

En azından benim için.

Baran da ayağa kalktı. "Farkındayım," dedi. Çakmağını parmaklarının arasında çevirip duruyordu. Üşümüştüm, tam eve gideceğimi söyleyecektim ki Baran bana doğru yürüdüğünde duraksadım. Elindeki çakmağı cebine attı.

"Ben senin yolundan çekiliyorum Açelya." Bu sözler, güçlkle dökülmüştü dudaklarından. Sanki görünmeyen bir el, başına bir silah dayamış gibi. "Ama hayatından çekilemem. Baktığın her yerde olmaya devam edeceğim. Beni daha fazla yok sayamazsın."

"Biliyorum," diye mırıldandım ellerimi birbirine kenetlerken. Aynı ailenin ferdi olmak böyle bir şeydi, ne yaşanırsa yaşan-sın tamamen kopmamız mümkün değildi. Belki bir şeyler değişirdi ve daha az görürdük birbirimizi. *Zamanla. Ve yanımızda bir başkasıyla.* Tek dileğim o gün geldiğinde bu acıyı kalbime sonsuz bir şekilde görebilmekti.

"Ben başına buyrukluğa ve yalnızlığa fazlasıyla alışmışım," diye devam etti Baran. "Ayrı eve çıkacağım. Zaten kendi işimi kuruyorum ve artık babamla aramda hiçbir bağ kalsın istemiyorum. Bu kararı bugün vermedim ama bugün bil istedim. İlk sana söylüyorum."

Gözlerimi kısarak yüzüne bakarken ne söyleyeceğimi bilememiştim. Bu kararın başına buyruk olmakla ve yalnızlığa fazlasıyla alışmakla bir ilgisi yoktu. Baran düpedüz benim yapamadığımı yapıyor ve benden kaçıyordu.

"Bakma bana öyle," dedi gülümseyerek. Ona nasıl baktığımı bilmiyordum ama duygularım, bakışlarıma yansımış olmalıydı.

SÜMEYYE KOÇ

“Artık sabahları yüzümü görmeyeceksin, sırf yüzüme bakmamak için bakışlarını ısrarla tek bir noktada tutmak zorunda kalmayacaksın. İyi haber bu.”

“Baran...”

Sözümü kesti. “Arada bir misafirim olmak istersen beklerim. Saat kaç olursa olsun, kapım sana hep açık.”

Böyle olmamalıydı. Bu gece burada canı yanan yine ben olmamalıydım.

Konuşma bitmişti ve ben yine darmadağın olmuş bir haldeydim. Eve girdiğimizde yorgun olduğumu söyleyerek yukarı çıktım. Oysa hiç uykum yoktu ama bu gece yalanlar dilime pelesenk olmuştu. Daha fazla Baran’la aynı ortamda bulunmak istemiyordum. Zira bakışlarım, kalbimde taşıdıklarımı saklayamıyordu. Yukarıda sadece bir oda ve bir banyo vardı. Odadaki yatakta ben yatacağıma göre Baran aşağıdaki koltukta idare etmek zorundaydı.

Yatmadan önce banyoya girip elimi ve yüzümü yıkadım. Hâlâ hiç uykum yoktu fakat bir an önce sabah olması için uyumam gerekiyordu. Telefonsuz kalmak çok kötü bir şeydi. Sürekli telefona bakmaya o kadar alışmıştım ki saatlerdir bir garip hissediyordum.

Acaba Yağız mesaj attı mı? Ya da mesaj atmamı bekledi mi?

Banyodan çıktığımda Baran merdivenlerin oradaydı. Tahta tırabzanlara yaslanmış ve iki eliyle tırabzanları kavramış vaziyette duruyordu. Sanırım banyoyu kullanacaktı ve dışarı çıkmamı beklemişti. Hiçbir şey söylemeden odaya geçtiğim sırada, “Açel-ya,” diyerek durdurdu beni.

“Efendim?” dedim kapının önünde durduğumda.

“Benimle uyur musun?”

“Ne?”

“Benimle uyur musun?” diye tekrar etti. Ciddi olup olmadığını sorgular gibi kaşlarımı kaldırdım.

“Sadece yanıma uzansan ve ben gözlerini izleyerek uyuyakalsam...” Bana doğru bir adım attığında kalbim yerinden çıkacaktı. “Yemin ederim, başka bir şey istemiyorum.”

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Baran ilk defa benden böyle bir şey istiyordu. Nedenini anlamasam da tuhaftı. Önce yolumdan çekileceğimi söylüyor sonra bu gece benimle uyumak istediğini... Anlam veremiyordum.

Sonra ne olacaktı peki?

Bir gece birlikte uyuyacaktık, sonrasında unutacak mıydık?

Bu, benim için o kadar da basit bir şey değildi. Ben Baran gibi değildim. Öyle kolay kolay unutamaz ve silemezdim aklımdan birlikte uyuduğumuz ilk geceyi. *Ve son gecemizi.*

"Hayır," dedim. "Benden böyle bir şey istemeye hakkın yok."

Belki birkaç cümle daha kursa reddedemezdim onu. Zira kalbim zaten ona aitti ve o ne isterse onu yapmaya hazırdı. Ama Baran hiçbir şey söylemedi. Ben de iyi geceler dileyip odama geçtim. Kapıyı kapattım ve sırtımı duvara yaslarken, elimi hiddetle çarpan kalbimin üzerine bastırdım. Pek iyi bir gece olmayacaktı.

Sabaha kadar bana anlattıklarını düşünüp ağlayacaktım belki. Sonra benimle uyumak istediğini hatırlayıp acı çekecektim yok yere. Ama yapamazdım ki.

Bir zamanlar şehirler, ülkeler ve kilometreler vardı aramızda. Şimdiyse yalanlar, kırgınlıklar ve geri dönüşü olmayan hatalar...

~ ~

Aklım hâlâ açıklanmayan sınav sonuçlarındaydı.

Vize dönemine kadar sıkı bir şekilde çalıştığım için bütün sınavlarım çok iyi geçmişti. Hepsinden iyi birer not alacağım kesindi fakat açıklandıklarını görmeden içim rahat etmeyecekti. Çünkü bazen hocalarımızın sağı solu belli olmuyordu.

"Açelya! Hazır mısın?"

Selma annemin sesini duyduğumda öğrenci bilgi sisteminden çıkıp elimdeki telefonu masanın üzerine bıraktım. Annem, kapısı açık odamın önünde durup bana baktığında, "Sence?" dedim kendi etrafımda bir tur dönerek. Üzerimde tozpembe, omuzları kalın askılı, bedenimi saran ve balık modelde devam eden, hoş bir elbise vardı. Abartılı bir elbise değildi, bana yakışmıştı.

SÜMEYYE KOÇ

“Harika görünüyorsun,” dedi annem beni beğeniyle süzerek. “Ayakkabılarını da giymişsin, hadi çıkalım yoksa baban bizi çiğ çiğ yiyecek. İki saattir aşağıda bekliyor sinir küpü olmuştur o şimdi...”

İstemsizce güldüm. Ben çoktan hazırdım fakat annem bir türlü hazırlanamamıştı. Son anda elbisesini değiştirmeye karar vermiş ve dakikalarca gardırobunun başında oyalanmıştı.

Uzun bir zaman sonra bir düğüne gidecektik. Bu akşam Mahir babamın çok sevdiği bir arkadaşının oğlu evleniyordu. Geç bile kalmıştık çünkü başlama saati gelip çatmıştı. Telaşla evden çıktığımız sırada babam avluda, arabanın önünde idi. Bir sağa, bir sola volta atarken bizi görünce durdu ve gözlerini kısarak anneme baktı. Artık gözleri uzağı pek göremediğinden olsa gerek, hep bu şekilde kısılıyordu.

“Sonunda ya sonunda!” diye bağırdı ellerini sallayarak. “Yahu Selma, bir elbiseyi çıkarıp diğerini giymek bir saat mi sürer? Bak ben şu takımı çıkarsam, yenisini üç dakikada giyerim! İnsaf ya!”

“Of! Söylenme Mahir, söylenme!”

Annem elbisenin eteklerinden tuta tuta arabaya doğru ilerlerken babamın öfkeli bakışları tarafından çiğ çiğ yeniliyordu. Babam kadınların dertlerinden pek anlamıyordu, ne zaman bir yere gidecek olsak ve ne zaman kapıda bu şekilde bekletilse sinir küpü oluyordu.

“Niye söylenmeyecekmişim?” Bir yandan anneme kızarken diğer yandan ona arabanın kapısını açacak kadar centilmen bir adamdı Mahir Demirdağı. “O elbiseyi beğenmeyip bunu giydin de ne oldu? Ne farkı var ki bunun ondan?”

“Yuh Mahir, yuh!” Annem arabaya bindi, önce eteğini düzeltti ve sonra çantasını kucağına yerleştirdi. “Kör müsün diyeceğim ama körsün, göremiyorsun! Ay delireceğim!” Annem dikiz aynasından bana baktı. Onlar didişe dursun, ben çoktan arka koltuktaki yerime oturmuştum. “Duydun mu Açelya? Bu elbisenin ondan ne farkı vardı diyor?”

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Babam da arabaya bindiğinde hemen yola çıktık. Evde kimse kalmamıştı. Firuze babaanne Aslan Amca'nın yanındaydı. Mine Abla izinliydi, müştemilatta, kendi evindeydi. Mehmet kimbilir neredeydi.

"Mehmet yine mi yok?" diye sordu babam.

"Kör müsün Mahir?" Annem, elbisesine iltifat alamamış olmanın öfkesini taşıyordu hâlâ. "Arabada Açelya ve benden başkası var mı?"

Babam, Baran nerede diye sormuyordu. Çünkü Baran, artık bu evde yaşamıyordu. Sözünün arkasında durmuş ve Sapanca'da geçirdiğimiz o gecenin sabahı eve döndüğümüzde, evdeki herkese ayrı eve çıkacağını söylemişti. Taşınacağı yeni evi de önceden bulmuş olmalıydı ki ertesi gün eve gelmemiş, annemi arayıp kendi evinde olduğunu söylemişti.

Sözünün arkasında durduğu başka konular da vardı. Yolumdan tamamen çekilmek gibi... Keşke kalbimden de tamamen çekilseydi de içimi yakan bu ıstırapın bir sonu gelseydi.

Aradan bir ay geçmişti ve o süreçte Baran'ı yalnızca iki defa görmüştüm. O da annemin zoruyla bize katıldığı akşamlarda... Yemeğini yer yemez de geri gitmişti zira Firuze babaanne ona hâlâ yabancı muamelesi yapıyordu. Herkes gülüp geçiyor olsa da ben farkındaydım. Çocukken babaannesinin dizinin dibinden ayrılmayan Baran, bu unutulmuşluğu kaldıramıyordu.

Baran'ın evden gidişi bana önce acı, sonra suçluluk hissettirmişti. Ve sonra onu görmediğim için özlemeye başlamıştım. Elimde değildi. Yine başa dönmüş gibiydik. Sanki Baran Amerika'dan hiç dönmemişti ve yaşadığımız her şey, bir kâbustan ibaretti. Tek bir fark vardı, artık içimde umudun zerresi yoktu.

Düğün için kiralanan otelin davet salonundan içeri girdiğimizde bizim için ayrılan masaya ilerledik. Neredeyse herkes gelmişti fakat gelin ve damat henüz teşrif etmediğinden geç kalmış sayılmazdık. Masamız oldukça büyüktü. Kahraman Bey ve Gülçin Hanım uzun zaman önce gelmiş olmalıydı; biz de boş

sandalyelerdeki yerimizi aldığımızda masada hâlâ birkaç kişilik boşluk vardı. Sanırım bu durum davet listesinde Baran'ın Yağız'ın ve Mehmet'in isminin de yazıyor olmasından kaynaklanıyordu. Fakat her zamanki gibi onlar yoktu. Sadece ve sadece ben vardım. Her ailenin sahip olmak istediği, o uslu kız çocuğu.

Bundan yana bir şikâyetim yoktu çünkü Mehmet haricindekiyle karşı karşıya gelmemek benim için daha iyi olurdu. Özellikle de Baran'la... Gerçi Yağız'la bir sorunum yoktu. Hatta o günden sonra birkaç kez karşılaşmıştık Ma Belle'de. Yağız nedensizce benden özür dilemişti, oysaki hiçbir önemi yoktu.

"Geç kalmadım umarım?"

Yağız'ı düşünürken sesini duydum. Gelmişti. Annesinin yanındaki boş sandalyeyi çekip oturduğunda, aynı zamanda benim de yanıma oturmuş oldu ve bunu sonradan fark etti. Pişman olsa da artık çok geçti.

"Hayır, hayır..." dedi Gülçin Hanım o sırada. "Tam vaktinde geldin. Daha başlamadı."

"Yetiştim," dedi yalnızca. Göz ucuyla bana bakarak tebessüm ettiğinde aynı şekilde karşılık verdim. Oturduğumuz masa o kadar büyüktü ki karşı tarafta babamların ne konuştuğu duyulmuyordu.

"Baran da gelecekti sözde," dedi annem, sadece benim duyabileceğim bir sesle. "Gelecek olsa şimdiye kadar gelirdi."

"Baran gelmez," dedim, annem boşa beklememeliydi. Mehmet desen, o zaten hiç gelmezdi.

Aradan dakikalar geçti ve Ahmet Bey'in oğlu Selim ve müstakbel eşi Ceren, müzik eşliğinde salona girdi. Önce nikâh kıyılacaktı. Uzun, ayakta duracakları bir masanın etrafında yerlerini aldıklarında herkesin dikkati onların üzerindeydi.

Selim'i çocukluğundan beri tanırdım. Baran'dan birkaç yaş büyüktü ve yıllardır sevgili olduğu Ceren'le evleniyordu. Çocukken Baran'la güzel bir arkadaşlıkları vardı hatta. Baran ne zaman Amerika'ya gitti eskisi gibi görüşmez oldular. Yine de Baran'ın

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

burada olması gerekirdi. Çocukluk arkadaşlarından biri evleniyordu ama Baran ortada bile yoktu.

Belki işi vardı, belki Tolga'yla birlikteydi, belki de Azra'yla... Nitekim Baran'ın *kapım sana her zaman açık* dediği evine ben bir kere bile adım atmamışken Azra, gördüğüm kadarıyla sürekli oradaydı. Amerika'dan bazı arkadaşları gelmişti geçen hafta. Baran'ın evinde, hep birlikte akşam yemeği yerken verdikleri poz, Azra Instagram hesabından paylaşmıştı. Kabullenmiştim her şeyi. Hâlâ canım yanıyordu ama bir noktadan sonra kalp acıya da alışıyordu. Ölümü bile kabul ediyordu insan, ayrılığı mı etmeyecekti?

Ama sonra, Firuze babaannemin söylediği bir söz geliyordu aklıma. *'Ölümlerle ayrılığı tartmışlar. Elli dirhem fazla gelmiş ayrılık.'*

Selim ve Ceren'in nikâh kıyılmış, tüm salon onları alkışlamıştı. Bir ara Kahraman Bey Yağız'la bana bakarak, darısı bizim gençlere tarzında bir cümle kurmuştu, bu da babamın gözünden kaçmamıştı.

Ahmet Bey ve Kahraman Bey sadece babam vesilesiyle tanışıyorlardı. Babamın Kahraman Bey'le olan ortaklığından dolayı, iş çevresindeki arkadaşlarını da tanıyordu Kahraman Bey. Dolayısıyla Yağız, Selim'i doğru düzgün tanımıyordu aslında ama Ahmet Bey'e ayıp olmaması açısından, Selim'in düğününe çıkıp gelmişti. Baran ise kendi çocukluk arkadaşının düğününde yoktu.

"Nasılsın?"

Yağız bir anda bana döndü, şaşırdım. Ne nikâh kıyılırken ne de Selim ve Ceren ilk dansını yaparken, benimle göz teması dahi kurmamıştı.

"İyiyim," dedim tebessümle. "Sen nasılsın? Nasıl gidiyor?"

Aramızda hiçbir problem yokmuş gibi davranmaya çalışıyordum, buna mecburmuşum gibi hissediyordum çünkü masadaki tüm gözler bizim üzerimizde gibiydi.

Gibisi fazlaydı. Öyleydi.

"İyi gidiyor," dedi Yağız. "Her zamanki gibi."

“Sevindim,” dedim, saçma bir şekilde saçma bir muhabbetin içindeydik.

“Sınavların nasıl geçti?” Önündeki bardağa uzandı, içmeden önce duraksayıp gözlerime baktı. “İyi geçtiğine hiç şüphem yok gerçi.”

“İyi geçti,” diyerek başımı salladım. İkimiz de zoraki konuşuyorduk. Konuşmazsak ve birbirimizin yüzüne bakmazsak dikkat çekerdik. Ve sanırım, ikimiz de bunu istemiyorduk.

Gelinle damat dansının ardından dans etmek isteyenler sahneye davet edildi. Dansla ilgili tatsız anılarımız olduğumuzdan ikimiz de birden susup önümüze dönmüştük.

“Neden dans etmiyorsunuz?”

Gülçin Hanım’ın bize bakarak yönelttiği soru ikimizi de şaşırttı, birbirimize bakakaldık.

“Anne,” dedi Yağız uyarıcı gibi. “Ne alaka şimdi?”

“Bir alakası mı olması lazım?” dedi Gülçin Hanım kaşlarını çatarak. “Arkadaş değil misiniz? Kalkıp dans etseniz ne olacak?” Onay almak ister gibi anneme baktı. “Haksız mıyım Selma? Baksana, herkes dans ediyor.”

Annemin tam tersi bir cümle kuracağını düşünerek gerildim o an. Fakat, “Haklısın,” diyerek beni şaşırttı. Gülümsediğinde bu kez de benim kaşlarım çatıldı. “Hadi kalkın, gençsiniz siz, tadını çıkarın...”

Yağız’ın bu konuşmadan hoşlanmadığını bakışlarından anladım. Hem kızgın hem kırgındı. Belki o akşamın telafisi olmazdı ama yine de şansımı denemek istedim. “Yağız isterse dans edebiliriz,” dediğimde bana hayretle baktı. Böyle bir cümle kurmamı beklemiyordu.

“Hadi Yağız,” dedi Gülçin Hanım heyecanla. Yağız fena köşeye sıkışmıştı, reddetmek gibi bir şansı kalmamıştı.

Pes ederek ayağa kalktı ve bana elini uzattı. Elini tuttum ve parmakları parmaklarımı kavrarken dans eden çiftlerin arasına yürüdük. Annemin ya da babamın ne düşüneceğini umursamıyordum eskisi gibi. Tek sıkıntım, bu dansın Yağız’ın

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

kalbini kırması ve ona bir umut vermesiydi.

Bu benim ilk dansım sayılırdı. Yağız'ın elleri belime, parmaklarım onun omuzlarına yerleşti ve bakışlarımız kaçınılmaz bir şekilde birleşirken yavaşça dans etmeye başladık. "Bunun bir telafi olduğunu düşünmüyorsun değil mi?" diye sordu takılmak ister gibi gülümseyerek.

"Düşünmüyorum," dedim bakışlarımı suçlulukla kaçırırken. "Ne kadar özür dileysem de faydasız olduğunu biliyorum. Çünkü seni kırdım." Ben de gülümsedim. "Kırılan bir kalbin ne hale geldiğini en iyi ben biliyorum."

"Seni suçlamıyorum Açelya." Yağız da gülümsedi. "İsteyerek yapmadın hiçbir şeyi. Böyle olması gerekti ve oldu. Ama..." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Seni unutamıyorum," dedi bir anda. "Ne kadar zormuş meğerse..."

"Yağız..." dedim tereddütle. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Beni eve bıraktığı gün, beni bir daha görmek istemediğini söylemişti. Çünkü beni bir daha görmezse, kalbindeki varlığımın da silineceğini düşünmüş, sonra öyle olmadığını görmüştü. Hepsi ni kendimden biliyordum. Ben unutma konusunda başarılı olmamıştım. Yağız'ın başarabilmesini istiyordum.

"Hiçbir şey söyleme," diyerek beni susturdu Yağız. "Senden bir beklentim yok."

Başımı salladım. Müziğin ritmiyle dans etmeye devam ediyorduk ancak ellerim omuzlarında eğreti duruyordu. Şarkı bir an önce bitsin istedim ve biz bu saçma andan bir an önce kurtulalım.

"Deneyemez misin?" diye sordu Yağız. Bir anda çıkmıştı dudaklarından. "Sadece deneyemez misin beni sevmeyi?"

"Yağız," dedim tekrar.

"Dene sadece," dedi Yağız. "Sev demiyorum, gel demiyorum, bana söz vermeni istemiyorum. İstemem de zaten. Dene Açelya... Yapamazsan sana canın sağ olsun demekten başka bir seçeneğim olmaz zaten. Elimi tut da demem sana... Sadece benimle vakit geçirsen belki..."

“Ya daha da çok üzersem seni?” diye sordum birden. Bu soru farkına varmadan dökülmüştü dilimden. O an anladım; Yağız’ı üzmekten korksam da yeni bir sayfa açmak istiyordum.

“Denemeden bilemezsin.” Yağız içtenlikle gülümsedi. “Ve inan bana, ben zaten yeterince üzülüyorum, sen daha çok üzemezsin.”

Ufacık bir umut kırıntısı bile Yağız’ın gözlerindeki kışa baharlar getirmişti.

Hiçbir şey söylemedim. “Yoluna bakmalısın,” dedi beni cesaretlendirmek ister gibi. “Herkesin yaptığı gibi. Kıymetini bilmeyenler için kararlar bağlamayı bırak, sana rengârenk sevmek ve sevilmek yakışır.”

Hâlâ suskundum, bir yanım uzattığı eli tutmak istiyor, diğer yanım yapamazsın diyordu. Baran’ın gözleri aklımdan hiç çıkmıyordu.

“Tamam,” diye mırıldandım kendimden hiç ummadığım bir anda. “Ama bunu verilmiş bir söz olarak görme. Ben ne daha fazla üzme ne de daha fazla üzölmek istiyorum. Korkuyorum, sadece korkuyorum.”

“Benden yana bir korkun olmasın.”

“Yarın konuşalım,” dedim, daha fazla yanlış bir şey söylemek istemiyordum.

Şarkı susmuştu, dans eden herkes yerine oturmuştu ama biz hâlâ aynı vaziyetteydik. Bunu fark ettiğimizde birbirimizden uzaklaştık ve ben önde, Yağız arkada masaya yürümeye başladık. Annemler bize bakıyordu. Gülçin Hanım keyifle gülümserken, annem hüznle bakıyordu. Babam ise masada değildi. Bunun rahatlığıyla eski yerime oturduğum sırada annem çaktırmadan kulağıma eğildi.

“Baran geldi,” dedi kısık bir sesle. “Selim’i tebrik etti ve gitti.” Ne demek istediğı belliydi.

Geç kaldı ama geldi. Seni Yağız’la gördü ve gitti.

Baran her zamanki gibiydi. Hayatına kaldığı yerden devam ediyor ama benim devam etmeme izin vermiyordu. Üstelik bunu hiçbir şey yapmadan başarıyordu.

EMANET AŞK 1 - Şimdi Işıkları Söndürmeli

Parmağını bile kıpırdatmadan.

Bir ara masadan kalktım ve kimseye görünmeden kendimi dışarı attım. Nefes alamıyordum. Neden böyle oluyordu bilmiyordum ama artık yorulmuştum.

Temiz hava almak da çare değildi. Göğsüme öyle bir taş oturmuştu ki nefes almaya çalıştıkça canım yanıyordu. Gözlerim buğulandı ve genzimde bir yanma oluştu. Yağız'a herhangi bir söz vermemiştim. Ona verdiğim tek şey umuttu ama şimdiden omuzlarıma ağırlığı çökmüştü.

Yeniden salona girmek için attığım adımlar, yolun karşısındaki arabanın önünde durup beni izleyen Baran'ı görmemle durdu.

Sadece baktı bana.

Ne zamandan beri oradaydı bilmiyordum ama yanıma gelmedi. Arabaya bindi ve gözlerimin içine baka baka gaza basıp uzaklaştı.

"Mutlu olacağım," diye fısıldadım. "Sana inat o kadar mutlu olacağım ki Baran, bana hep böyle uzaktan bakmakla kalacaksın."

DEVAM EDECEK...

SONRA...

“Neredeyim ben?”

Sesim pürüzlü ve kısıktı. Nerede olduğumu bilmiyordum, her yer karanlıktı ve hiçbir şey hatırlamıyordum. Ama korkuyordum çünkü yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

Başımı yasladığım zemin sert ve soğuktu, ağzımda buruk bir tat vardı ve kıpırdatmaya çalıştığım ellerim bağlıydı. Doğrulmaya çalıştım fakat olmadı. Kalbim korkuyla kasıldı. Telaşla etrafa bakındım, bir şeyler görebilmek umuduyla çırpındım fakat karanlık buna izin vermedi. Sakin olmalıydım... Derin nefesler aldım; kendimi zorladım, hatırlamaya çalıştım.

Korkudan titreyerek, “Kimse yok mu?” diye bağırdım. “Kimse beni duymuyor mu?”

Neredeydim? Ne zamandır bu soğuk zeminde kaskatı kesilmiş bir haldeydim? Yokluğumu fark eden olmuş muydu? Nabzım öyle hızlıydı ki kalbim duracak zannettim. Kafamın içi mahşer yeri gibiydi ama sonunda hatırladım.

Buradan önce nerede olduğumu ve hangi maksatla orada bulunduğumu... Bir anda her şey anlamını yitirirken, bir damla yaş aktı gözümünden şakağıma doğru.

“Kimsin sen?” diye sordum çaresizce. Bağırmaaya çalışıyordum ama sesim çıkmıyordu. “Beni neden buraya kapattın? Ne istiyorsun?”

Sesim boşlukta yankılandı. Ve saniyeler içinde bulunduğum yerin kapısı açıldı. Önce gözlerimi acıtan bir ışık sızdı, ardından güçlü ve yeri titreten ayak sesleri... Bakışlarım yavaşça yukarı tırmandı. Onu gördüm, gözlerim kısıldı ve âdeta beynim uğuladı.

“Sen...” dedim büyük bir şaşkınlıkla.

Bu ne demek oluyordu?

“Beklemediyordun değil mi?” Soğuk tebessümüyle kanımı dondurdu. “Yıllarca masal gibi bir hayat yaşadın, şimdi korkudan küçük dilini yutmuşsundur...” Aramızda ufak bir mesafe bırakıp tek dizinin üzerine çöktü. “Ama bilirsin, masallar kötü bitermiş... Bu da senin hazin sonun.”

Elini saçlarıma uzattığında irkilerek kapattım gözlerimi. “Yeni evine hoş geldin Açelya.”

~ ~

“Açelya nerede?”

Günlerdir dilimden düşmeyen, o kahrolası soru. Ve bir cevabı yok. Çünkü ondan ufacık bir iz bile yok. Tam buldum derken kaybettim, ruhumu yerinden söken acının izahı yok.

“Açelya nerede anne?”

Yaşımı unuttum. Küçük bir çocuk gibi, yıllar sonra annemin dizine yattım. O saçlarıma okşadı ben ağladım. Cevap veremiyordu, onun da tek yaptığı ağlamaktı.

“Anne...” dedim sızlanır gibi. “Anne... Oğlun ölüyor... Ne olur bitsin bu kâbus. Uyandır beni yalvarırım.”